EMRE GÜL

YALANCILAR VE YABANCILAR

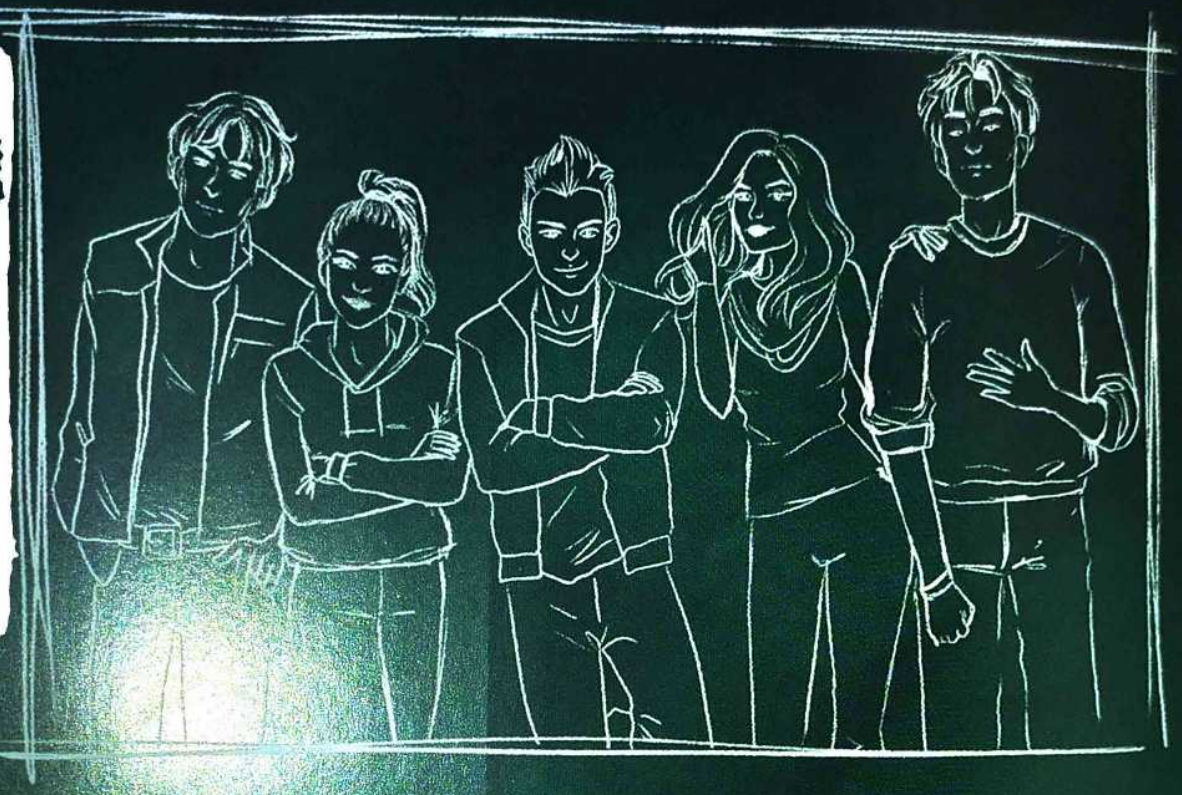
REN

12. BASKI

EMRE GÜL

YALANCILAR VE YABANCILAR

"Her masal mutlu sonla bitermiş.
Bu , peri tozunun masalı olsa bile..."

YALANCILAR VE YABANCILAR
Emre Gül

Editör: Kübra Nur Ocak
Son Okuma: Nur Kabaçam
Kapak Çizimi ve Tasarımı: Arife Şeyma Gök
Grafik: Merve Güven

1.Baskı: Haziran 2021
13. Baskı: Ağustos 2021
ISBN: 978-625-7310-74-1
Yayınevi Sertifika No: 30492

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 212 674 85 28 mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

www.renkitap.com

Giriş

Yalanlar gerçeklere gebedir.
Şüphesiz, her yalan bir gerçeği sunar.

MEZUNİYET GÜNÜ

Genç adam düşmeyeceğinden emin olmak istediği için beline sardığı havlunun ucunu iyice sıkıştırdı. Aynadaki yansımasına gülümserken banyonun kapısını araladı. Sıcak suyun etkisiyle oluşan buhar, genç adamın peşinden banyodan dışarıya sızmaya başladı.

Keyifle ıslak saçlarını geriye tararken lüks otel odasının tam ortasında durup gerindi. Yüzündeki mutlu ifadenin yanı sıra gözlerinin ardındaki gerginliği yok saymaya çalışıyordu.

Hemen sol yanındaki duvarda asılı boy aynasına gözü takıldığında yönünü tümüyle o tarafa çevirdi ve kendi yansımasını incelemeye koyuldu.

Son günlerde ne kadar yoğun çalıştığını, yemek yemeye bile vaktinin olmadığını hatırladı. Bu nedenle verdiği kilolar ilk bakışta rahatlıkla anlaşılabiliyor olsa bile yine de vücudunun kötü görünmediğini düşünüyordu.

Bir kez daha ıslak saçlarını geriye taradıktan sonra eli kemikli yüzünü okşamakla meşgulken aynaya bir adım daha yaklaştı.

"Gayet iyi..." diye mırıldanırken kendi söylediğini başıyla onaylamayı da ihmal etmedi. "Böyle bir yüzü herkes sever." Aynadaki yansımasını övmeye devam ederken keyfi iyice yerine geliyordu. "Özellikle kızlar!"

Olumlu anlamda başını sallayarak geriye bir adım atıp duruşunu dikleştirirken yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirdi.

Saymak için yumruk yaptığı elinin başparmağını kaldırırken, "Vücudum iyi, yakışıklıyım. Bir adım öne geçtim," diye mırıldandıktan sonra işaret parmağını kaldırdı. "Sesim güzel. Kızlar sesi güzel olan erkeklerden hoşlanmıyor mu? Bir adım daha öne geçtim." Saydığı her özelliğini ilk kez duyuyormuş gibi keyifleniyor ve göğsünü kabartıyordu. "Boyum da uzun... Kızlar buna da bayılır! Üç adım öndeyim işte."

Tüm bu saydıklarının ardından saçlarını karıştırırken, parmaklarının saçlarını karıştırdığı kadar söyledikleri kafasını karıştırmayı başarmıştı. Kendisi hakkında saydığı her şey dış görünüşüyle ilgiliydi çünkü.

"Sahi kızlar ne sever?" diye sorgularken kaşlarını çattı. "Sadece dış görünüşümüzle mi ilgilenirler?" Otel odasında yalnız olduğu için kendi sorusuna cevap vermek zorunda kalmıştı. "Sanmıyorum." Olumsuz anlamda başını iki yana sallarken boşuna zaman kaybettiğini fark edip aynanın karşısından çekildi.

Omuzlarını düşürerek geniş odanın ortasındaki devasa yatağa doğru adımlamaya başladı. Akşama kadar dinlenmeleri için odalarına gönderilmişlerdi. Akşam kendi mezuniyet partisinde şarkı söyleyecekti. Her ne kadar bunu yapmayı istemiyor olsa da bir şekilde okulun kendisinden istediği bu son şeyi reddedememişti.

Günlerdir provalarda olduğu için yemek yiyememenin yanı sıra uyku düzeni de büyük ölçüde bozulmuştu. Ne zamandır doğru düzgün bir uyku çekmediğini düşünmesiyle vücuduna uyku ağırlığı çökmesi bir oldu.

Nihayet mezun olacağını bilmenin verdiği huzurla kendini sırtüstü yatağa atar atmaz gözlerini sıkıca yumdu. Tüm gün provalarda olduğu için bir an bile bulamadığı yalnızlığı elde etmiş olmanın verdiği mutlulukla biraz kestirmenin çok iyi geleceğini düşündü. Kollarını iki yana açarak daha da rahatladı. İnsanların telaşları, ko-

şuşturmaları, gürültüleri... Hepsi bir uğultu şeklinde kulaklarına kazınmış gibiydi.

Tam sakinliğe kavuşarak uyumak üzereyken akşamki partiyi düşünmeye başladı. Sahneye çıktığı anı hayal etti. Tüm insanların kendisine bakacak olmasını... Heyecan verici bir durumdu fakat kendisini heyecanlı hissetmiyordu. İnsanların kendisine bakmasına alışık olduğundandı belki de...

Boş düşüncelerle zihnini oyalayıp dinlenebilmek için sahip olduğu az süreyi bu şekilde değerlendirdiği için kendisine kızdı. Sıkıntılı bir şekilde yanaklarını şişirdikten sonra yoğun bir kar tabakasının üzerine sırtüstü yatıp kelebek çizermiş gibi yatakta kollarını aşağı yukarı hareket ettirdi.

Yatak öyle rahat gelmişti ki bulutların üzerindeymiş gibi hissettiriyordu ve bu, genç adamın uykuya teslim olmasını sağlıyordu.

Yarım saatten daha az bir süre geçmişti. Kapının gürültülü bir şekilde çaldığını duyunca sıçrayarak yattığı yerden doğruldu genç adam. Uykusunun bu şekilde bölünmesinin verdiği gerginlikle odanın içinde göz gezdirirken istemsizce kaşları çatıldı.

"Gerçekten mi ya?" Başını geriye atarak söylense de kapının çalmaya devam etmesi söylenmeye bile vaktinin olmadığını hatırlatıyordu.

Telaşlı bir şekilde yataktan kalkarken giyinik olmadığını hatırladı. Belindeki havlunun düşme ihtimaline karşı bir eliyle sıkıca tutarken odanın kapısına doğru yürümeye devam etti.

"Geldim, bekle!" diye bağırdı kapıyı yumruklamaya devam eden kişiye. "Patlama, patlama!"

Kapının önüne geldiğinde sakin kalmak için derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

Alnına yapışan ıslak saçlarını geriye doğru tararken omzunu kapıya yaslayan genç adam gözlerini kısarak gergin bir ifadeyle bakmaya başladı.

"Evet Asya, seni dinliyorum?"

"Yuh!" diye bağırdı genç adamın gerginliğini fark etmeden. Sesi otelin tüm koridorunda yankılanacak kadar yüksek çıkmıştı. "Bu ne hâl? Ya gelen bir başkası olsaydı?"İzin istemeden odaya dalıp kendi odasıymış gibi rahat davranan Asya'nın arkasından ters ters baktıktan bir süre sonra göz devirerek kapıyı kapattı ve ağır adımlarla peşinden odaya girdi.

"Kim mesela?" diye sordu bıkkınlıkla nefesini verirken.

Birkaç saniye düşünüyormuş gibi tavana baktı Asya. Çok geçmeden bakışları yeniden genç adamı bulduğunda "El âlem işte," diye cevap verdi.

Ağır ağır başını sallamak dışında herhangi bir karşılık vermedi bir süre. Hâlâ uykusunun neden bölündüğünü bilmek istiyordu çünkü.

Asya kendi odasıymış gibi davranmaya devam ederek yatağın kenarına oturdu ve bakışları genç adamın yüzüne döndü.

"Sorun değil ya!" Elini boynuna götürürken yakındı. "Hiç öyle üzerimi giyinmek gibi ihtiyaçlarım yok zaten, kendi odanmış gibi takılabilirsin!" Asya duydukları karşısında sırıtmaya başladı. "Asla üzerimi giyene kadar dışarıda beklemek gibi bir gaflete düşme," diyerek söylenmeye devam etti sahte bir sırıtış eşliğinde.

"Tamam." Omuz silkerek konuştu. Genç adamı sinirlendirmek için böyle davranıyordu. Arkadaşını sinirlendirmekten keyif alıyordu çünkü. Gözlerini genç adamın üzerinden çekti ve odada bakışları gezinirken, "Neler yapıyorsun bakalım?" diye sordu.

"Yeni bir kızla tanıştık," diye karşılık verdi sırıtarak. "Yatağın ne kadar rahat olduğundan bahsediyorduk." Daha da büyüdü gülüşü. Sinirlenme sırası Asya'ya geçmiş gibi, genç adamın her söylediğiyle yüzü daha çok asılıyordu.

"Ee?" dedi öfkeyle kaşları çatılırken.

"Ama sen aniden gelince... Şey..." Sahte bir şaşkınlıkla gözlerini kocaman açıp sağına soluna baktı. "Kızcağızı kimse görmesin, saklayayım derken yanlışlıkla camdan aşağı attım. Telaştan hep!" Omzunun üzerinden arkasındaki pencereyi işaret ettiğinde ilk bir-

Tam gerçekte ben gibiyim...

kaç saniye Asya ve genç adam arasındaki sessizlik devam etti. Sanki söyledikleri gerçekmiş gibi ikisi de alt dudağını dişleyerek birbirlerine bakıyordu.

Çok geçmeden kahkahaları birbirine karışırken bakışları açık olan pencereden içeriye sızan rüzgârın hareket ettirdiği tül perdeye kaydı. Yüzlerinde sinsi bir gülüş yer ettiğinde, "Sana katlanmak zorunda kalan zavallı kimmiş bakalım?" diyerek oturduğu yerden kalktı Asya. "Dur bir bakayım şuna!"

Birkaç adımla pencerenin kenarına ulaştığında bir eliyle açıkta olan saçlarını, diğer eliyle uçuşan perdeyi zapt etti. Başını camdan uzatıp boş boş aşağıya bakındı bir süre.

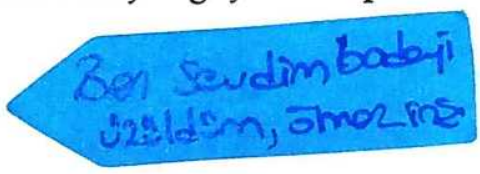
"E-Ekin?" diye kekeleyerek arkasına döndüğünde kireç gibi olmuş yüzüyle karşılaştı Ekin. Korkuyla yutkunurken dehşete kapılmış gözleri Ekin'in gözlerine dikildi.

Ekin'in bir şey demesine fırsat bırakmadan kuruyan dudakları yeniden aralandı.

"Sen ne yaptın?"

Ekin, titreyen bacaklarına rağmen zorlukla pencerenin önüne ulaştı ve aşağıya baktı. Gördüklerine inanamayarak dehşete düşmüş bir ifadeyle bakışları Asya'ya dönse de çok geçmeden pencereden aşağı baktı yeniden.

Orada... Ceset vardı!

1
Peri Tozu'nun Kirli Defteri

İnsan cehennemini içinde taşır. Yanan ruhudur,
acısını ise kalbi çeker.

MEZUNİYETTEN 4 AY ÖNCE

Gün aydınlanmak üzereydi.

Birkaç saat içinde okula gitmek için uyanıyor olmam gerekirdi ama ben uzun süredir uykudan uzak yaşadığım için yine tüm gece uyanık kalmıştım. Uyumak tam bir zaman kaybıydı benim için. Uyanık kalmalı ve çalışmalıydım. Hem de çok...

Ailem dâhil herkes ders çalıştığımı sanıyordu. Ama ben uykusuz günlerimi ders çalışmak için harcamıyordum.

Özür dilerim anneciğim...

Özür dilerim babacığım...

Yazmak sahip olduğum tek şeydi. Uyanık olduğum her anımı kitap okuyarak, bir şeyler yazarak geçiriyordum. Bilirsiniz, benim gibi tipler epey sessiz takılırlar. Pek arkadaşımız yoktur, arkadaş gruplarında da yerimiz olmaz. Elimize aldığımız kitap ve defter huzursuz eder çünkü onları. Sorumluluklarını hatırlatırız her daim. Bu onları korkutur.

Evet, hiç arkadaşım yok. İhtiyacım da yok.

Yalan söyledim.

Bu beni çok üzüyordu eskiden. İstenmeyen olmak, dışlanmak... Bunu hangi insan ister ki?

Alıştım.

İnsanların burun kıvırmasına, o kız olmaya, zorbalıklarına, her

şeye... Bu sayede kendimi buldum. Dışlandığım her gün kendimle biraz daha tanıştım. Peri'yle...

Ben Peri, dört ay sonra Güneş Koleji cehenneminden mezun olacaktım. İşte o gün hayallerime kavuşacak ve yeniden doğacaktım.

Mutlulukla omuz silkerken kulaklığımı taktım. Yarım kalan şarkıyı başa sararak müziğin sesini sonuna kadar açtım ve odamın kapısı kapalı olduğu için dilediğim gibi şarkıya eşlik edebildim.

"You know you love me," diye eşlik ettim şarkıya. *"I know you care..."*

Evet, bir on yıl kadar geriden geliyordum. Güzel şeyler eskide kalırdı hep. Çok eskide... Güzel şarkılar, filmler, kitaplar ve dahi anılar... Bu yüzden eskide kalmayı seviyordum.

Mor simli kalemimi elime alıp herkesin korktuğu o defteri açtım ve bir cümle daha ekledim.

"Ben eski ve sıkıcıyım."

Yanımdan bir an bile ayırmadığım bu defterden anlam veremediğim şekilde herkes deliler gibi korkuyordu. Hatta bir adı bile vardı. Peri Tozu'nun Kirli Defteri...

Evet, çok yaratıcılar değil mi?

Sırf bu yüzden çoğu zaman insanların bakışlarından ya da fısıldaşmalarından kurtulmak için bir köşeye çekilip defterimi açıyor ve bir şeyler yazıyordum, benden uzak dursunlar diye.

Peri Tozu diyorlardı bana. Benden peri değil olsa olsa peri tozu olurmuş güya. Aptal liseliler ve zırvalıkları...

Sandalyemi geriye iterek alnımı masanın kenarına yasladım ve kollarımı serbest bırakıp gözlerimi kapattım. Uyumam gerekiyordu belki ama artık çok geçti. Her ne kadar vücudum uyumam gerektiğini haykırsa da vaktim kalmadığını biliyordum. Bu düşünceyle birlikte saatin kaç olduğunu öğrenmek için başımı kaldırıp duvar saatine baktım. 06.24'ü gösteriyordu ve ilk dersim 08.30'da başlayacaktı. Sıkıntılı bir şekilde yanaklarımı şişirerek başımı yeniden masanın kenarına yasladım.

Uyumadığımı görürse annem yaygara koparırdı çünkü derslerim dâhil istediğim tüm başarıları düzenli uyku ve düzenli bir hayat sayesinde elde edebileceğime inanıyordu. Bu nedenle o uyanmadan hazırlanmalı ve evden çıkmalıydım.

Gürültü çıkarmamak için sandalyemi itmeden oturduğum yerden kalktım ve hazırlanmaya başlamak için odamın çıkışına doğru yürüdüm. Odamın kapısından dışarıya adım atar atmaz alıp verdiğim nefesler bile çığlık sesi gibi gelmeye başlamıştı. Okula gitmek için erkenden uyandığım zamanlarda evdeki bu sessizlikten nefret ediyordum çünkü her şeyi temkinli şekilde yapmak epey can sıkıcıydı.

Banyoya girdikten sonra kapıyı usulca arkamdan kapatıp aceleyle üzerimdekilerden kurtuldum. Vakit kaybetmeden duşa girdiğimde rahatlamıştım çünkü uyumadığım için zorlanmaya başlayan vücudum şimdi daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Fazla oyalanmadan duş alıp çıktıktan sonra parmak uçlarımda odama doğru koşturmaya başladım.

Odaya girdikten sonra kapıyı ağır ağır kapatarak gürültü çıkarmayacağıma emin olduğum bir şekilde bırakıp dolabıma yöneldim.

Özenle astığım okul formalarımı giymeden önce saç havlusuyla yarım yamalak saçlarımı kurulayıp havluyu kenara attım. Hızlıca formamı giydikten sonra yenilerde kestirdiğim, omuz hizasındaki sarı saçlarımı ensemde minik bir topuz yaparak hallettim.

Tüm hazırlanma işlemlerimi tamamladıktan sonra dolabımdaki boy aynasından son hâlime baktığımda tek sorunun yamuk duran gömleğimin yakası olduğunu gördüm. Ufak birkaç dokunuşla düzelttikten sonra kendimi küçük bir tebessümle selamladım.

"Peri Tozu değil," dedim kendime. "Peri Kızı!"

Sanki bu iltifatı ben değil de bir başkası etmiş gibi daha büyük bir gülümseme yer etti yüzümde. Madem kendimden başka dostum yoktu, o hâlde iltifatların en güzellerini dostuma; yani kendime edecektim.

Odamdan ayrılmadan hemen önce buzdolabına asmak için bir not hazırlamam gerekiyordu. Masamın üzerindeki onlarca çeşit renkli kalemden birini seçerek kâğıdı önüme çektim ve yazmaya koyuldum.

"Anneciğim, çıkarttırmam gereken bazı ders notlarım var. Erken çıkmak zorunda kaldım. Merak etme, aç gezmeyeceğim. Akşam görüşürüz, öpüyorum."

Kalemi yerine koyarken kâğıdı elime aldım ve bir kez daha okudum yazdıklarımı. Annem her zaman yalandan uzak durmamı ister. Dürüstlük onun için hayattaki en önemli şeydir çünkü. Bu yüzden ne zaman ona bir yalan söylemeye kalksam içimi bir huzursuzluk kaplıyordu.

"Minik, zararsız bir yalan sadece..." diye mırıldandım içimi rahatlatabilmek için.

Huzursuz bir şekilde dudaklarımı birbirine bastırırken belli belirsiz bir şekilde omuz silkerek yatağımın üzerinde duran sırt çantamı ve yanında duran defterimi elime aldım. Bir şey unutup unutmadığımı kontrol etmek için etrafımda bir tur dönerek odamın içini kolaçan ettikten sonra odamdan ayrılarak yine parmak ucumda mutfağa ulaştım.

Kâğıdı dolabın üzerine, görünür bir noktaya yapıştırdıktan sonra parmak ucumda çıkış kapısına doğru ilerledim. Ayakkabılarımı alır almaz son bir kez koridora bakış atıp daha fazla bu gerginliği yaşamamak için evden ayrıldım.

Siyah rugan babetlerimi dikkatlice giydikten sonra merdivenleri ağır ağır inmeye başladım çünkü babetlerimin minik topuklarından çıkan sesler apartmanda yankılandıkça çirkin bir gürültü oluşuyordu.

Okulum epey uzaktı. Yürümek ise oldukça güzel... Evden sırf bu yüzden erken çıkmıştım zaten. Kirli defterime bir şeyler yazmak istiyordum. Her anımı, her şeyi yazmak...

Henüz aydınlanmaya başlayan gökyüzünün güzelliğine bakarak kaldırımda yürümeye devam ettim. Telefonumu cebimden

çıkardıktan sonra kulaklıkları kulağıma yerleştirip oluşturduğum listeyi oynatmaya devam ettim. Çalan şarkıya adımlarımla da ritim tutarak yürüyordum.

Geçtiğim her sokakta, insanlar yokken dünyanın çok daha güzel bir yer olduğunu fark ediyordum. Bomboş sokaklar, yollar... Başımı eğmek, bakışlarımı kaçırmak zorunda kalmadan özgürce yürümek gibisi yoktu.

Sadece defterim ve ben... Mutlulukla ardımızda bırakıyorduk boş sokakları.

Okulumun ihtişamlı kapısının önüne geldiğimde durup saatin kaç olduğunu öğrenmek için bileğimdeki saate baktım. 07.40'ı gösteriyordu. Hâlâ vaktim olduğu için mutluydum. Öğrencilerin çoğu derse ya birkaç dakika kala ya da ders başladıktan çok sonra geldikleri için özgürlüğüm hâlâ devam ediyordu.

Güzel bir gün olmasını dileyerek okulun kapısından içeriye girdim ve tahmin ettiğim gibi boş olan bahçede şarkı mırıldanarak yürümeye devam ettim.

Neredeyse bir şehir büyüklüğünde olan koleji her gün olduğu gibi yine hayranlıkla incelemeden edemedim. Her türlü eğitim ve sosyal aktiviteyi öğrencisine sunan ve bunun yanı sıra görsel açıdan özenle inşa edilmiş yapısıyla Güneş Koleji dışarıdan cennet gibi görünüyordu. Cehennem dediğim yerin bu kadar güzel olması çok garipti. Belki de asıl cehennem, cennet sandığımız yerin ta kendisiydi.

Çardaklardan birine geçtiğimde uyuyan kediyi rahatsız etmemek için yavaşça yanına oturdum. Masanın üzerine çantamı bıraktıktan sonra bacak bacak üstüne atıp defterimi dizlerimin üzerine koydum.

Mor kalemimin tersiyle defterde kulağımdaki şarkının ritmini tutarken eski yazdıklarıma göz gezdiriyordum. Dün ne çok şey yazmıştım öyle. En son yazdığım şeye takıldı gözüm.

"Bugün derse gelmedi."

Bugün gelip gelmeyeceğini düşünmeye başladığımda merakla

okul bahçesine göz gezdirirken buldum kendimi. Buna cevap bulmam için epey erkendi.

Yanımda uyuyan kedinin kıpırdanmasıyla gülümseyerek ona döndüm ve ürkütmemeye özen göstererek kediyi sevmeye başladım.

Birkaç saniye süren sevgi anlarımız kedinin ters bakışlar eşliğinde yanımdan ayrılarak diğer çardağa gitmesiyle son buldu. Üzüntüyle dudaklarımı birbirine bastırırken defterime bir cümle daha ekledim.

"Şımarık kediler..."

Yarım saate yakın bir süre geçirdiğim çardaktan ders saatim yaklaştığı için ayrılmak zorunda kaldım.

Çardakların olduğu sıranın sonuna geldiğimde siyahlar içinde, motorunun kaskıyla oyalanarak yürüyen Yekta'yı gördüm. Bu zamana kadar doğru düzgün benimle konuştuğunu hiç görmemiştim. Bana karşı bir zararı da olmamıştı hiç...

"Günaydın Yekta," dedim birden kendime engel olamayıp. Kaskıyla oyalanarak yanımdan geçip gitmesinden duyduğum rahatsızlıkla durup arkasından baktım. Beni görmezden gelmişti resmen.

Öfkeyle kaşlarımı çatarken, "Fazla klişe bir çocuksun Yekta!" diye seslendim arkasından.

Durdu.

Dikkatini çekmeyi başarmanın verdiği memnuniyetle gülümserken başını yan çevirdi. Omzunun üzerinden yüzünün yarısını görebiliyordum fakat o tamamen dönüp bana bakmaya tenezzül etmedi bile.

Koyu saçlarının dağınıklığından temiz yüzüne kayan bakışlarım yanağında beliren gamzesini gördüğünde şaşkınla açıldı. Yekta'nın gamzesi mi vardı?

"Fazla rugansın Peri Tozu..."

Alaycı bir tavırla burnunu kırıştırıp önüne döndüğünde çoktan bakışlarım ayakkabılarıma dönmüştü. Ayakkabımla dalga geçmeye nasıl cüret ederdi?

çıkardıktan sonra kulaklıkları kulağıma yerleştirip oluşturduğum listeyi oynatmaya devam ettim. Çalan şarkıya adımlarımla da ritim tutarak yürüyordum.

Geçtiğim her sokakta, insanlar yokken dünyanın çok daha güzel bir yer olduğunu fark ediyordum. Bomboş sokaklar, yollar... Başımı eğmek, bakışlarımı kaçırmak zorunda kalmadan özgürce yürümek gibisi yoktu.

Sadece defterim ve ben... Mutlulukla ardımızda bırakıyorduk boş sokakları.

Okulumun ihtişamlı kapısının önüne geldiğimde durup saatin kaç olduğunu öğrenmek için bileğimdeki saate baktım. 07.40'ı gösteriyordu. Hâlâ vaktim olduğu için mutluydum. Öğrencilerin çoğu derse ya birkaç dakika kala ya da ders başladıktan çok sonra geldikleri için özgürlüğüm hâlâ devam ediyordu.

Güzel bir gün olmasını dileyerek okulun kapısından içeriye girdim ve tahmin ettiğim gibi boş olan bahçede şarkı mırıldanarak yürümeye devam ettim.

Neredeyse bir şehir büyüklüğünde olan koleji her gün olduğu gibi yine hayranlıkla incelemeden edemedim. Her türlü eğitim ve sosyal aktiviteyi öğrencisine sunan ve bunun yanı sıra görsel açıdan özenle inşa edilmiş yapısıyla Güneş Koleji dışarıdan cennet gibi görünüyordu. Cehennem dediğim yerin bu kadar güzel olması çok garipti. Belki de asıl cehennem, cennet sandığımız yerin ta kendisiydi.

Çardaklardan birine geçtiğimde uyuyan kediyi rahatsız etmemek için yavaşça yanına oturdum. Masanın üzerine çantamı bıraktıktan sonra bacak bacak üstüne atıp defterimi dizlerimin üzerine koydum.

Mor kalemimin tersiyle defterde kulağımdaki şarkının ritmini tutarken eski yazdıklarıma göz gezdiriyordum. Dün ne çok şey yazmıştım öyle. En son yazdığım şeye takıldı gözüm.

"Bugün derse gelmedi."

Bugün gelip gelmeyeceğini düşünmeye başladığımda merakla

okul bahçesine göz gezdirirken buldum kendimi. Buna cevap bulmam için epey erkendi.

Yanımda uyuyan kedinin kıpırdanmasıyla gülümseyerek ona döndüm ve ürkütmemeye özen göstererek kediyi sevmeye başladım.

Birkaç saniye süren sevgi anlarımız kedinin ters bakışlar eşliğinde yanımdan ayrılarak diğer çardağa gitmesiyle son buldu. Üzüntüyle dudaklarımı birbirine bastırırken defterime bir cümle daha ekledim.

"Şımarık kediler..."

Yarım saate yakın bir süre geçirdiğim çardaktan ders saatim yaklaştığı için ayrılmak zorunda kaldım.

Çardakların olduğu sıranın sonuna geldiğimde siyahlar içinde, motorunun kaskıyla oyalanarak yürüyen Yekta'yı gördüm. Bu zamana kadar doğru düzgün benimle konuştuğunu hiç görmemiştim. Bana karşı bir zararı da olmamıştı hiç...

"Günaydın Yekta," dedim birden kendime engel olamayıp. Kaskıyla oyalanarak yanımdan geçip gitmesinden duyduğum rahatsızlıkla durup arkasından baktım. Beni görmezden gelmişti resmen.

Öfkeyle kaşlarımı çatarken, "Fazla klişe bir çocuksun Yekta!" diye seslendim arkasından.

Durdu.

Dikkatini çekmeyi başarmanın verdiği memnuniyetle gülümserken başını yan çevirdi. Omzunun üzerinden yüzünün yarısını görebiliyordum fakat o tamamen dönüp bana bakmaya tenezzül etmedi bile.

Koyu saçlarının dağınıklığından temiz yüzüne kayan bakışlarım yanağında beliren gamzesini gördüğünde şaşkınla açıldı. Yekta'nın gamzesi mi vardı?

"Fazla rugansın Peri Tozu..."

Alaycı bir tavırla burnunu kırıştırıp önüne döndüğünde çoktan bakışlarım ayakkabılarıma dönmüştü. Ayakkabımla dalga geçmeye nasıl cüret ederdi?

Öfkeyle burnumdan soluyarak arkama dönüp seri adımlarla kantine doğru yürümeye başladım. "Kendini okulun havalı çocuğu sanan aptal, şımarık, kendini beğenmiş, yakış..." Sustum. "Sinirlendiğinde ne söylediğini bilmiyorsun Peri!" diye kendimi azarlayarak basamakları hızlıca çıktım.

Dersin başlamasına az bir süre kaldığı için telaşlanmaya başlamıştım. Hiçbir şey yapmazken bile tüm gözler üzerimdeyken bir de derse geç girip tüm günün hedefi olmak en son isteyeceğim şey bile değildi çünkü.

Koridorun sonunda gördüğüm kişi yüzünden göz devirerek olduğum yerde durdum. Gözleri beni bulduğunda tüm neşesi kaybolan Bade kibirli bir ifadeyle yaklaşmaya başladı.

Tek omzunun üzerinde topladığı kızıl saçlarını geriye atarak, "Bu okula dünya kadar para döküyoruz," dedi kendini beğenmiş bir tavırla. "Ne zaman temizlenecek acaba?" diye iğnelediğinde gözlerinin içine baktım.

"Bilmem," diye cevap verdim gözlerimi gözlerinden ayırmadan. "Sen her gün okula gelirken bu pek mümkün değil gibi!"

Normalde muhatap olmadan yanından geçip giderdim. Onun da beklediği bu olduğu için söylediğine cevap vermemin şaşkınlığı ve siniriyle deliye döndü. Yekta'ya olan sinirimi Bade'den çıkarmıştım. Her ne kadar ona laf attığım için başımı ağrıtacağını bilsem de kendimi tutamamıştım.

Aklıma gelen fikirle Bade'den kurtulmak için harekete geçtim hemen. Portföy çanta gibi yanımda tuttuğum defterimi göreceği şekilde kıpırdattığımda tam da istediğim gibi bakışları kısa süreliğine aşağıya kaydı. Yeniden göz göze geldiğimizde ise yüzünün aldığı hâlden keyif aldığımı belirten bir tebessümle yanından geçip gittim.

Derse girmeden iki kahve içmiş olmama rağmen uykusuzluğumu bir türlü yenememiş ve tüm dersleri uyuklayarak geçirmiştim. Her ne kadar dersleri verimsiz geçirmiş olsam da kimseyle yüz göz olmadan okuldan ayrılıyor olmanın verdiği mutlulukla evin yolunu tuttum.

Evin sessizliğine bakılırsa henüz kimse gelmemişti. Bunun mutluluğuyla kapıyı kapatıp doğrudan odama yöneldim.

Bedenimi sürükleyerek odama girdikten sonra kapıyı kapattığım gibi üzerimdeki formadan kurtuldum.

İstediğim tek şey uyku olduğu için hiçbir şeyle ilgilenmeden doğruca yatağıma girdim. Sırtımı yatak başlığıma yaslayarak dizlerimi karnıma doğru çektim ve defterimi dizlerimin üstüne koyup birkaç cümle daha ekledim.

"Bugün de derse gelmedi."

Defteri kapatıp komodinin üzerine koyduğumda uykuya dalmam sadece saniyelerimi almıştı.

Alarm çalmıyor olsa birkaç gün daha uyuyabilirdim.

Homurdanarak telefonumu komodinin üzerinden aldım ve alarmı durdurduktan sonra kendime gelebilmek için yeniden gözlerimi kapattım. Okuldan eve geldiğimden beri uyuyor olduğuma inanamıyordum.

"Kahretsin ya..." diye homurdandım uykulu çıkan sesimle. "Nasıl bu kadar çok uyuyabilirsin?" diye kendime söylenerek yataktan çıktım. Öğlen eve geldiğimden beri uyuyordum ve şimdi ertesi günün sabahındaydık.

Şakaklarıma saplanan korkunç bir baş ağrısıyla birlikte doğrudan banyoya gittim. Elimi yüzümü yıkarsam ayılabileceğime inanıyor olsam da vücudumdaki ağrılar bunun pek mümkün olmadığını söylüyordu.

Tekrar tekrar yüzümü soğuk suyla yıkadıktan sonra banyodan ayrıldım ve koridorda annemle karşılaştık.

"Günaydın güzelim," dedi enerji dolu bir sesle.

"Günaydın," dediğimde hâlâ sesim uykulu çıkıyordu.

"Dünden beri uyuyorsun. Hasta mısın yoksa?" Elini alnıma koyarak endişeli bakışlarla yüzümü inceledi.

Bir adım geriye çıkıp başımı iki yana salladım. "Bir şeyim yok merak etme," dedim huysuz bir şekilde. "Sadece önceki gün geç saate kadar ders çalıştım anneciğim," Söylediklerime inanıp endişelenmesin diye gülümsemeye çalışarak konuşmuştum.

"Benim akıllı kızım!" dedi ve elimin üstüne küçük bir öpücük kondurdu. "Güzel kızım!"

Gururlu bir anne tavrıyla hayran hayran yüzümü incelerken kaşlarımı kaldırarak baktım.

"Geç kalıyorum anneciğim, hazırlanmam gerek!"

Hemen kenara çekilip, "Haklısın, geç kalma!" dedi gülümseyerek. "Git hazırlan, hadi." Odama doğru yürümeye başladığımda arkamdan seslendi. "Bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

"Hayır," diye cevaplayıp odama girdim. Vakit kaybetmeden saçlarımı kurulayıp formamı giydim. Her zamanki gibi minik topuzumu da yaparak hazırlığımı noktaladıktan sonra defterimi ve sırt çantamı alıp okula gitmek üzere evden ayrıldım.

Okul birincisi olmak, Güneş Koleji'nden beklediğim tek şeydi. Bunu da ancak kendi çabalarımla kazanabilirdim. Pek ders çalışan ve sanıldığı üzere inek denebilecek bir öğrenci değildim aslında. Sadece hiç arkadaşım olmadığı için dersleri dikkatle dinleme şansım oluyordu ve bu da konuları anlamam için bana yetiyordu.

Bugün okulun konferans salonunda sunum olduğu için ilk iki dersi blok ders olarak işlemiştik. Sabahın köründe iki saat edebiyat işlemek tüm öğrenciler için işkence olsa da uykusuz olmadığım için ders benim için keyifli geçmişti. Bu öğrencilerin nesi vardı böyle? Bir şeyleri öğrenmenin nesi kötü olabilirdi ki?

Keşke biraz eğitime önem verselerdi de bu sayede övündükleri o arkadaş gruplarında marka, sosyal medya rakamlarını yarıştırmak yerine sahip oldukları bilgileri yarıştırıp hem kendilerine hem arkadaşlarına iyilik yapsalardı.

Bilginin popüler olduğu bir döneme doğmak isterdim, popülerliğin kölesi olunan bir döneme değil...

Sunumdan önce verilen on dakikalık aramız vardı. Diğerleri kafeye, bahçeye koştururken sakin olabileceğini düşünerek konferans salonuna gitmeye karar verdim.

Salona girdiğimde köşede bir kız grubu konuşup gülüyorken beni fark ettiklerinde susup ciddileştiler. Onları rahatsız etmemek adına diğer köşeye geçip defterimi açtım. Bir şeyler yazmak için değil okumak için açmıştım. Etrafıma baktığımda insanların fısıltılarını duyuyordum sanki. Bu yüzden on dakika boyunca beni oyalayacak bir şeyle ilgilenmem en iyisiydi.

On dakikalık aranın sonuna gelirken salonda yavaşça kalabalık artmaya başladı.

"Oturabilir miyim?"

Sesin geldiği yöne baktığımda yine benimle muhatap olmayan ama sağlam bir gözlemci olduğum için tanıdığım Ekin'i gördüm.

Birkaç dakika sonra salondaki uğultu yüzünden kulağıma eğilip, "Neden o defteri elinden düşürmüyorsun hiç?" diye sordu.

Ne söylediğini anlamış olmama rağmen, "Anlamadım?" dedim kaşlarımı çatarak.

Çenesinin ucuyla dizlerimin üzerinde duran defteri işaret ettiğinde gülümsedim.

"Peri Tozu'nun kirli defteri Güneş Koleji'nde oldukça popülerdir. Sen de yeni bir öğrenci olmadığına göre bu soruyu laf olsun diye sorduğunu düşünüyorum," dedim sakince.

"Öyle," dediğinde başını yere eğip güldü. Kumral saçlarını karıştırarak yeniden bana döndüğünde diğerlerinin aksine göz-

lerinde alaycı bakışlar değil de sahici bir gülümseme görmek iyi hissetmişti.

"Benimle konuşmak istemen ne tuhaf. Bu yüzden arkadaşların seni aforoz etmesin?" dediğimde kıkırdayışı beni de güldürdü.

"Ekin?" Adını duymasıyla gülüşü kaybolurken başını sola, sesin geldiği yöne çevirdi. Adının Asya olduğunu bildiğim kız yanına oturmuştu.

Bir yerde sevilmeyen biri varsa, geriye kalan herkes aynı kişiyi sevmemek zorundaydı. Herkesin sevmediği şeyi seversen, sen de sevilmeyen konumuna düşerdin çünkü. Ekin tam olarak bunu yaşıyordu sanırım. Sevilmemekten korktuğu için diğerleri gibi davranmak zorunda kalıyor ve benden uzak duruyordu.

Yüzüme haklı oluşumun verdiği bir gülüş yerleştiğinde başımı iki yana sallayarak önüme döndüm. Geriye yaslandım ve sunumun başlamasını bekledim.

Öğretmenlerin sınav haftası gelmeden yaptığı geleneksel toplantı saatine denk getirilen kariyer sunumu nihayet başladığında tüm salonda sessizlik hâkim oldu. Güneş Koleji'nden mezun olup bu okulun verdiği bursla eğitimine yurt dışında devam eden bir iş kadını gelmişti.

Yurt dışı eğitimi... Bu yüzden okul birincisi olmaya ihtiyacım vardı.

Güçlü bir kadın olduğu salona girişinden bile anlaşılıyordu. Merakla doğrulup tüm dikkatimi kadının konuşmalarına verdim. Kadın kendini tanıtırken öte yandan arkada iki öğrenci projeksiyonu açmakla ilgileniyordu.

Birkaç dakika içinde ekran açıldığında salonda kahkaha tufanı koptu. Kendini tanıtmakla meşgul olan kadının şaşkınlıkla gözleri açılırken susup önce salona baktı. Sonra ise ne olduğunu anlamayarak kendi üzerini yokladı. Kendisine gülündüğünü sanan kadın arkasına baktığında şok olmuş şekilde kalakaldı. Utancından önüne dönememişti bile.

Ekrana yansıtılan görüntüm vücudumu uyuştururken koltuğa iyice sinip utançla gözlerimi kapattım. Ekranda odamdaki aynada çekildiğim sütyenli bir fotoğraf vardı ve üzerinde yazan, kahkahaların asıl sebebiydi.

"Fazla MEMESİZ bir özgüven!"

Gözlerimi korkuyla araladığımda Ekin'le göz göze geldik. Ağlamamak için kendimi sıkarken tüm salonun bakışları üzerimden, kahkahaları ve alaycı söylemleri kulaklarımdan gitmek bilmedi.

2
Duvarların Ardında

Sözler, dünyadaki en titiz katillerdir.
Cinayeti işler, ardında iz bırakmaz.

MEZUNİYETTEN 4 AY ÖNCE

"Kalbinin üzerinde iki sivilce taşıyormuş resmen!"
Gülüşmeler...
"Toz lakabını memelerinden alıyor galiba..."
Kahkahalar...
"Memeleri nerede?"
Alaycı bakışlar...
"Küçük değil lan, fena sayılmaz!"
Kıkırdaşmalar...
"Ay, buna da kız diyorlar!"
Ve daha yüzlercesi...

Derin derin nefes alıp verdim sakinleşebilmek için. Olmuyor, uğultuları susmuyordu. Bunu kim, neden yaptı bilmiyordum fakat şu an ilgilendiğim şey bu değildi. Buradan kaçıp kurtulmak istiyordum. Nasıl?

Gözlerimi sıkıca yumdum. Tüm okulun önünde rezil edilmiştim. Kimse yoktu. Hiç kimse yoktu yanımda duracak, beni savunacak. En azından ağlarken teselli edecek, yanımda sessizce duracak bir arkadaşım bile olsa razıydım.

Yoktu.

Hiçbir öğretmenin burada olmayışına küfürler yağdırmak istiyordum. Müdahale edebilecek kimse yoktu. Hepsi toplantıdaydı

ve yaşça büyük tek kişi sunum için gelen kadındı. Zavallı kadın şahit oldukları yüzünden dehşete düşmüş hâldeydi.

Son bir kez daha derince bir nefes alıp ayağa kalktım. Beklemedikleri şekilde oturduğum yerden kalktığımda bir anlığına gülüşmeler, fısıldaşmalar durdu ve tüm dikkatler bana odaklandı.

Kimseye bakmadan gözlerim Ekin'in gözleriyle buluştu. Şaşkınlıkla yüzüme bakıyor, muhtemelen hâlime acıyordu. En azından alay edenlerden biri değildi.

"Geçebilir miyim?" diye mırıldandığımda sesimi kendim bile duyamamıştım.

"Tabii," Alelacele toparlanıp geçmem için yer açtı.

Onunla birlikte diğer oturanlar da bacaklarını toplayarak geçmeme izin verdi ve telaşla oturduğum sıradan geçerek koltukların arasındaki merdiven kısmına çıktım.

Acıyan bakışlar, alaycı gözler, söylenmeyi bekleyen sözler...

Hepsi bir kıvılcım bekliyordu. Birisi bir şey yapsa da devamını getirseler diye yırtıcı bir hayvan gibi doğru zamanı kolluyorlardı.

Basamakta durup salonun çıkış kapısına baktım. Tam karşımda, birkaç adım uzağımda duruyordu. Arkama döndüm. Sahne de neredeyse aynı uzaklıktaydı. Son bir kez daha kapıya baktıktan sonra hınçla sıktığım defterimi göğsüme yaslayıp kollarımı üzerinde birleştirerek sahneye doğru yürümeye başladım.

"Ne yapıyor bu?" dedi birisi.

"Delirdi herhâlde!" dedi bir diğeri.

"Aç da canlı görelim şunları!" diye bağırdı köşede oturanlardan biri.

"Utanması da yok!"

Kadınla karşı karşıya geldiğimizde alışık olduğum bakışlar onun gözlerinde de vardı. *Acıyan bakışlar...*

Başımla selamlarken gülümsemeye çalıştım, olmadı. Selamıma karşılık verirken dudaklarının kenarına buruk bir tebessüm yerleşti.

Sakince yanından geçip hemen arkasındaki masanın yanında durdum. Utançla ekrandaki fotoğrafıma son bir bakış atıp defteri masanın üzerine koydum. Uzanarak köşedeki kalemi aldım ve defteri sakince açıp bir şeyler yazmaya başladım.

"Bugün de canımı yakmaya çalıştılar."

"İnsanlar acımasız..."

"Bu sona ermeli."

Başımı kaldırıp göz ucuyla oturanlara baktım ve yeniden defterime döndüm.

"O burada değil."

Kalemi kenara koydum. Defteri kapatıp yeniden elime aldığım gibi arkama döndüm ve biraz önce benimle alay eden öğrencilere baktım. Bir şeyler söylemek, bu ifşa olayının ve sonrasında yaptıklarının yanlış olduğunu söylemek istedim fakat bu fikirden vazgeçmem yalnızca birkaç saniyemi aldı. Kime neyi anlatacaktım ki?

Başımı iki yana sallayarak merdivenlere yöneldim ve hızlıca basamakları çıkmaya başladım.

"Deli bu!"

"Çok güldük, bir daha olmasın!"

"O defter de neyin nesi?"

Kapıya kadar eşlik eden fısıldaşmalar salondan ayrılıp kapıyı kapattığım an son buldu. Kapının hemen yanına geçip duvara sırtımı yasladım ve gözlerimi kapatıp birkaç dakika sakinleşmek için kendime zaman verdim.

Ağlamak istemiyordum. Ağlamak istemediğim için de yanaklarımı dişleyip duruyordum.

Koridorda kimsenin olmayacağını bildiğim için dakikalarca hareket etmeden durmuştum. Ne zaman çıkacaklarını bilmediğim için birileri gelmeden buradan gitmek istediğimi fark ettim ve doğrulup koridorda ağır ağır yürümeye başladım.

Gözden kaybolmak istiyordum. Bunun için en ideali yerin dibine girmekti. Ölmeden önce girilmesi mümkün değil miydi?

Defterimi, tek dostumu göğsüme daha sıkı bastırarak yürüme-

ye devam ederken kapının açıldığını duydum. Adımlarımı hızlandırdım. Daha fazla zorbalığa uğramak istemiyordum. En azından bugünlük yeter de artardı yaşadıklarım.

"Peri?" koşarak yanıma geldi.

Umursamadan yürümeye devam etsem de Ekin koluma dokunduğunda durmak zorunda kaldım. Hiçbir şey söylemeden boş boş yüzüne bakıp konuşmasını bekledim. Benim söyleyecek bir şeyim kalmamıştı çünkü.

"Ben..." dediğinde yüzüme bakmak yerine bakışlarını kaçırmayı tercih etti. "Çok üzgünüm."

"Neden? Senin de mi fotoğrafını ifşa ettiler?" diye sordum ruhsuz bir şekilde.

"Hayır... Sadece..."

Sustu.

"Teşekkürler," diyerek yürümeye devam ettim.

"Neden böylesin?" diye seslendi arkamdan. "Neden duvarların ardına saklanıyorsun?"

Sorduğu soruyla birlikte durdum. Birkaç saniye öylece dikildikten sonra sakince arkama dönüp gözlerinin içine bakarak cevap verdim.

"Duvarların öte yanında siz varsınız çünkü."

Son konuşan ben olmuştum. Ne onun ne de benim söyleyecek bir şeyimiz kalmıştı. O bunları hak etmiyor olabilirdi. Belki suçluydu belki suçsuz... Bu okulda kimin ne yaptığına emin olmak mümkün olmuyordu. Çünkü bu okul ikiye ayrılmıştı.

Yalancılar ve yabancılar...

Kimisi suçu işler, yalan söylerdi.

Kimisi bu suçlara şahit olur, olan bitene yabancı olduklarını iddia ederlerdi.

Belki de asıl yabancılar, yalancıların ta kendisiydi.

3
Yanımda

Çoğu hayal kırılmak için peyda olur zihninde.
O kırıklar ise inancını öldürür yavaş yavaş.

MEZUNİYETTEN 4 AY ÖNCE

Bugün okula gitmeyeli tamı tamına bir hafta oluyordu. Bütün gün yatağımdan çıkmıyor, ara sıra defterime bir şeyler yazıyor, boş boş tavanı izliyordum. Sosyal medya hesaplarım yoktu, olabildiğince o bataktan uzak kalmaya çalışıyordum. Hem... Bana kalırsa sosyal medya arkadaşı olan insanlar içindi.

Benim arkadaşım yoktu ki!

Bütün hafta boyunca okula gitmemek için aileme bin bir türlü yalan söylemek zorunda kalmıştım. Neyse ki Levent Güneş ve babam arkadaşlardı. Ya da öyle bir şey... Babamın ricası üzerine bir haftalık devamsızlığımı ve ders kaybımı mazur göreceklerdi.

Güneş Koleji cehenneminin yeni kütüphanesi yaptırılırken mimarisine annem el atmıştı. Cennetin bir köşesini sevgili anneciğim inşa etmişti yani... Bugün de günlerden cumartesi olduğu için okulun boş olacağını biliyordum ve kütüphaneye gitmeyi planlıyordum.

Çok fazla soruya maruz kalmamak için annem ve babam evden ayrılana kadar yatağımda arkamı dönüp uyumuş numarası yaparak gitmelerini bekledim. Çok erken uyanmıştım oysaki...

Annemlerin ardından birkaç saat daha boş boş yatakta durmuştum. Fotoğrafımın ifşa edildiği günden beri evden çıkmıyordum. Çıkmak istemiyordum çünkü tüm gün düşünmekle uğraşıyordum.

Kim, neden yaptı?

Neden yapıldığını biliyordum aslında. Bir nedene ihtiyaçları yoktu, Peri'ye zorbalık etmek Güneş Koleji için aktivite hâline gelmişti. Oldukça keyif aldıkları bir aktivite hem de... Bu yüzden kimin yaptığını bulmam zordu çünkü seçenek epey fazlaydı.

Buna sessiz kaldığım için asıl aptal bendim. Sesimi çıkardığım zamanlar da olmuştu ama hiçbir işe yaramıyordu. Aksine ben karşı çıktıkça daha da çirkinleşiyorlardı. Bu yüzden onları ve yaptıklarını umursamıyormuş gibi yapmam benim yararıma oluyordu.

Bir şeye alışmak zorunda kalmak kadar kötü bir şey yoktu.

Hazırlanmakla uğraşmak istemediğim için dolaptan bir kot, bir sweatshirt alıp üzerime geçirdim hızlıca. Dışlanan bir insan olmak böyle konularda çok işe yarıyordu. Nasılsa kimsenin umurunda değil diyerek dilediğim kadar paspal çıkabiliyordum.

Gelenek hâline getirdiğim saçı yineleyerek ensemde minik bir topuz yapıp sırt çantamı aldığım gibi evden ayrıldım.

Havanın güzel olması bugün de okula yürüyerek gitme isteğimi körüklediğinden kulaklığımı takıp yola koyuldum.

Ailem, mezuniyet hediyesi olarak bir araba almayı planlıyorlardı fakat sevgili ailem arabam olsa da bir yerlere yürüyerek gitmeyi tercih edeceğimin bilincinde değildi galiba.

Sadece birkaç saniye düşündüğümde araba fikrinin hiç de fena olmadığını fark ettim. Bana ait bir ortam ve hiç insan yok... Dilediğim şarkıyı dinler, dilediğim gibi gezip tozardım.
Mezuniyet Gününü iple çekmek için kendime bir sebep daha sunmanın verdiği mutlulukla gülümserken adımlarım daha da hızlandı.

Bir haftalık ev hapsi yüzünden temiz havaya aç kalan ciğerlerimden af dilercesine derin derin soluyor ve kulağımda çalan Taylor Swift – Lover şarkısına eşlik edercesine atıyordum adımlarımı.

En çok yolları seviyordum. Yollar zararsızdı. Çünkü buradaki insanlar sizden nefret etmiyor, size zarar vermiyor ve açığınızı ara-

mıyordu. Aksine canınızı yakan ne varsa bildiğiniz yerlerde, tanıdığınız insanların arasında yaşanırdı.

Okula geldiğimde durup okul bahçesine bir bakış attım. Kimsenin olmayacağını bildiğim hâlde bunu görmek içimi rahatlatmıştı.

Kahvemle birlikte okulun bahçesinde ağır ağır ilerlerken tamamen yalnız olmadığımı fark ettim. Daha önce görmediğim öğrenciler olduğu için sorun etmeden kütüphaneye doğru yürümeye devam ettim.

Kütüphaneye doğru yürürken spor salonundan gelen sesler dikkatimi çektiğinde şarkıyı durdurup kulaklığımın tekini çıkardım. Anlaşıldığı üzere okulda beklediğim yalnızlığı bulamayacaktım.

Hayal kırıklığıyla göz devirirken göz ucuyla kütüphaneye doğru bir bakış atıp spor salonunun basamaklarını adımlamaya başladım.

Kulaklığımı alelacele çantamın küçük gözüne tıkıştırırken spor salonunun uzun koridorunda ilerlemeye devam ettim. Birisi havuza atladığında koridorda yankılanan su sesi dikkatimi o yöne çekti ve doğruca o tarafa yürümeye başladım. Nedensizce kütüphanede zaman geçirme isteğim kaçtığı için kendimi oyalamaya uğraş arıyordum. Ve bunu yüzmekten korkan bir kız olarak yüzme havuzunda arıyor olmam başlı başına bir saçmalıktı.

Salona girdiğimde havuzda birini yüzerken gördüm. Durduğum yerin aksi yönünde yüzdüğü için kim olduğunu göremiyor, sadece suyun üzerinde attığı kulaçları görebiliyordum.

Yüzmek her zaman yapmak istediğim fakat korkumu yenemediğim için bir türlü cesaret edemediğim bir spordu. Bu yüzden yüzebilen insanlara her zaman imreniyordum.

Gürültü çıkarmamaya özen göstererek salonda ilerledim ve bulduğum ilk yere oturup yüzen kişiyi izlemeye koyuldum. Havuz göz korkutucu şekilde uzundu ve yüzen kişi tek dalışta karşıdan karşıya yüzebilmişti. Bu inanılmazdı!

Dizlerimin üzerinde duran defteri ve mor kalemimi çıkarıp bir şeyler yazmaya başladım.

"Yüzmek çok keyifli olmalı."

"Balıklar da yürümeyi hayal ediyor mudur?"

Gülümseyerek defterime bakarken su sesiyle bakışlarım havuza döndü.

Tam karşımda kollarını havuzun kenarına yaslamış, gözlüklerini alnında sabitlemiş şekilde havuzun içinden bana bakıyordu.

"Selam," dedim gülümseyerek. Bunu yaptığım için mutlaka başıma bir şey gelecekti. Yiğit'le konuşmamam gerektiğini biliyordum fakat umursamadım.

"Selam," dedi hızlı alıp verdiği nefesleri arasından. "Sen de mi yüzeceksin?"

Hızlıca başımı sallayarak reddettim söylediğini.

"Hayır," dedim sakince. "Öylesine..."

"Yüzmek güzeldir." Alnında duran gözlüğü tamamen çıkardı.

"Biliyorum," dedim gülümseyerek.

Aynı şekilde bana gülümsediğinde bakışlarım önümde açık duran deftere döndü. Bir şeyler yazmaya başladım.

"Bade'nin sevgilisiyle konuştum. Bunu yapmamalıydım."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu bakışları kucağımdaki defterde oyalanırken.

"Hiç," dedim omuz silkerek. "Yazıyorum."

"Ne yazıyorsun?"

"Bir şeyler..." diyerek geçiştirdim.

"Garip!" Beklemediğim bir anda elleriyle kenarlardan destek alıp kendini yukarıya çekerek havuzdan çıktı.

Telaşla bakışlarımı kaçırırken ne yapacağımı bilemediğimden defteri karalamaya yöneldim. O sırada kalemi elimden düşürdüğüm için rezil olmanın verdiği utançla gözlerimi kapattım.

Bir erkek gördüğü için heyecanlanan kızlardan değildim. Asıl sorun, yarı çıplak hâlde havuzdan çıkan kişinin Bade'nin erkek ar-

kadaşı olmasıydı. Bu onun kulağına giderse neler yapacağını tahmin bile edemiyordum.

Herkesi kullandığı gibi zavallı çocuğu da kölesi gibi kullanıyor, ne isterse onu yaptırıyordu.

"Sakin ol," dedi gülerek.

Cevap vermeden kalemi yerden alıp defterin köşesini karalamaya devam ettim.

Önümden geçerken ayaklarımın önüne vücudundan akan sular damladığı için hızla ayaklarımı geriye çektim. Tam o esnada bonesini çıkardığı için üzerime ve defterime su sıçratmıştı. İstemsizce çığlık atarken defterime zarar verdiği için öfkeli bakışlarım Yiğit'e döndü.

"Hey!" dedim aceleyle defterimi kapatırken. "Dikkat etsene!"

"Ben," diyerek durdu ve boyu uzun olduğu için eğilerek yüzüme baktı. "Özür dilerim, gerçekten!"

"Defterim..." dedim kaşlarımı çatarak.

"Benim yüzümden ıslandın. Gerçekten kusura bakma!" dediğinde gözlerim onunkilere döndü. Koyu kahve gözlerinde gerçek bir pişmanlık gördüğüm için daha fazla kızmak gelmedi içimden.

Başımı iki yana sallarken, "Neyse," dedim geçiştirmek için. "Problem değil."

"Sana yeni bir defter alabilirim?"

"Gerek yok," dedim yabani bir tavırla.

"Emin misin?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Olumlu anlamda başımı sallayarak doğrulurken bakışlarımı defterime çevirdim hızlıca. Üzerinde slip mayo olduğu için ona bakarsam Bade'nin gözlerimi yuvalarından çıkaracağına yemin edebilirdim.

Neyse ki vakit kaybetmeden yanımdan uzaklaşarak hem kendi hayatını hem de benim hayatımı riske atmamış oldu.

İleride duran havlusunu alıp kurulanmaya başladığında göz ucuyla baktım. Birden onun adına üzüldüğümü hissettim. Yakışıklı bir çocuktu, sporcuydu ve çoğu kızın delireceği kadar iyi vücudu

vardı. Kariyerini görsellik üzerine inşa etmek istediğini biliyordum ve bunun için Bade'ye katlandığına emindim.

Bade ise yanında süs köpeği gibi dolaştırabileceği birini istiyordu. Çünkü ona göre çevresindeki her şey kusursuz olmalıydı. Hâlbuki kusurların en büyüğünün bizzat kendisi olduğunu idrak edemeyecek kadar aptaldı.

Dakikalardır kurulanmaya devam eden Yiğit'i incelediğimi fark edince kendime kızarak önüme döndüm.

"Tekrardan kusura bakma!" dediğinde sanki yazı yazmaya dalmış gibi yaparak başımı kaldırıp etrafa bakındım, sonra Yiğit'e baktım.

Havlusunu omzuna atmıştı. Karnına doğru uzanan havlu vücudunu gizlediği için minnet duyarak gülümsedim.

"Önemli değil," dedim elimi havaya doğru savuşturarak.

Yiğit salondan ayrılana kadar çantamdan çıkardığım bir peçeteyle defterimin ıslanan yerlerini kurulamaya çalıştım. Sayfanın yırtılmaması için yalnızca peçeteyi dokundurup çekiyordum.

Nihayet salonda yalnız kaldığımda göz devirerek geriye yaslandım. Merakım yine başıma bela olmak üzereydi. Tek temennim Yiğit'in bu anlar hakkında Bade'ye bir şeyler söylememesiydi. Aksi takdirde başım epey belaya girecek gibiydi.

Kütüphaneye gitmek yerine salondan çıktığım gibi okuldan ayrıldım.

Okulla ev arasındaki yol üzerinde olan en sevdiğim kafeye geldim. Şirin ve bir o kadar da renkli dekorasyonuyla dışarıdan bakan herkesi cezbeden görüntüsü sayesinde keşfetmiştim burayı.

Normalde pek milkshake sevmezdim. Burayı keşfettiğim günden beri sadece milkshake içmek için buraya geldiğim oluyordu.

Hafta sonu epey dolu olmasına rağmen her zamanki oturduğum masanın boş olmasının mutluluğuyla insanların arasından geçip yerime ulaştım.

Masaya yerleşir yerleşmez her zaman olduğu gibi yine çilekli milkshake sipariş verdikten sonra masanın üzerine bıraktığım defterimi açtım. Yiğit'in sıçrattığı suyun çoğunluğu bana gelmişti. Defterimi birkaç damlayla kurtarabildiğim için mutluydum.

Dışarıya bakmak için başımı çevirdiğimde cama asılmış kâğıdı tersten okuyabilmek için gözlerimi kıstım. Bu bir iş ilanıydı. Birden burada çalışma fikri beni heyecanlandırsa da bunun gereksiz olduğu düşüncesi kafamın içinde yankılanmaya başladı. Ayrıca hayallerim için çok çalışmam gerektiğini bildiğimden böyle bir işe kalkışmam yanlış olurdu.

Üzüntülü bir şekilde dudak bükerek geriye yaslanmamla garsonun siparişimi getirmesi bir oldu.

Yeniden doğrularak garsonun masaya bıraktığı milkshake'imi önüme çekip garsona teşekkür ettim.

Dakikalar sonra kremanın üzerindeki çileklerden birini ağzıma atıp defterime bir cümle daha ekledim.

"Nerede acaba?"

Telefonumun nefret ettiğim alarm sesiyle uykum bölündüğünde homurdanarak gözlerimi aralamaya çalıştım. Işığıyla gözlerimi acıtan telefonu, alarmı kapattıktan sonra komodinin üzerine bırakıp güçlükle yataktan doğruldum.

Bugün pazartesiydi ve daha fazla kaçamazdım. Okula gitmek zorundaydım artık. Her ne kadar istemesem de...

Duş alma gereği duymadan saçlarımı her zamanki gibi toplayıp formamı giydim. Sırt çantamı ve defterimi alarak evden ayrıldım.

Her zaman olduğu gibi bugün de evden erken ayrıldığım için tüm yolu ağır ağır yürümüştüm. Okula girdikten sonra her zamanki gibi bakışlarımı yerden ayırmadan, kulağımda kulaklıklarımla birlikte yürümeye devam ettim.

Omzuma birinin dokunduğunu hissettiğimde irkilerek arkama

döndüm. Omzuma dokunan öğrenciyi daha önce görmediğim için yüzüne boş boş bakarken kulaklığımın tekini çıkardım.

"Meral Hoca arka bahçede," dedi çocuk.

Bunu bana neden söylediğini anlamadığım için boş bakışlarımla yüzünü incelemeye devam ederken, "Evet?" diyerek karşılık verdim.

"Seni görmek istiyor," diye ekledi.

Tam nedenini soracakken çocuk arkasına bakmadan yanımdan uzaklaştığı için öylece bakakaldım.

Meral Hoca'yla iletişimimiz oldukça iyiydi ve çoğu konuda bana yardımcı oluyordu fakat özellikle arka bahçeye çağırmasına anlam verememiştim.

Saatime baktığımda dersin başlamasına yirmi dakikadan fazla bir süre olduğunu görünce ağır adımlarla arka bahçeye doğru yürümeye başladım. Koskoca binanın etrafını dolanmak bile epey vaktimi alsa da nihayet arka bahçeye ulaştığımda etrafta Meral Hoca'yı aradım.

Sigara içenler ve sevgilisi olanlar için ideal bir alan olsa da sıradan öğrenciler için tekinsiz bir yerdi. Her yerde olduğu gibi...

Sol taraftaki bankların birinde oturabileceğini düşündüğüm için panel çitlerin sonuna kadar yürüdüm. Bir grup kız dışında kimsenin olmadığı arka bahçede daha fazla zaman harcamamak için geri dönmeye karar verdim. Meral Hoca'nın çağırdığı yoktu, benimle alay etmek için çağırmışlardı muhtemelen.

Arkamı dönüp yürümeye başladıktan birkaç saniye sonra birinin seslendiğini duydum.

"Hey!"

Duymazdan gelip yürümeye devam ettim.

"Buraya bak, hey!"

Durup arkamı döndüğümde seslenenlerin, biraz önce bankların orada oturan kızlar olduğunu gördüm. Hiçbirini tanımıyordum bile.

"Evet?" dedim bıkkın bir ifadeyle.

"Bize göz mü deviriyorsun?" diye sordu içlerinden biri.

"Oradan nasıl görünüyor?" diye çıkışsam da bundan pişman olmam çok gecikmedi.

"Ucubeymişsin gibi görünüyor!"

Alaycı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım.

"Tamam," diyerek omuz silktim.

Az sonra sayısını bilmediğim kadar fazla kız karşıma dikildiğinde başıma gelecekleri bilsem de kıpırdamadan gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

"Biraz sonra sana ne olacak biliyor musun?" diye sordu kıvırcık saçlı, kilolu kız.

"Dayak mı yiyeceğim?" diye sordum umursamaz bir tavırla.

"Aynen öyle!" dedi siyah saçlı bir diğeri.

"Peki sonra?" diye sordum aynı umursamaz tavırla. Bunun onları çıldırttığına adım gibi emindim.

"Salak mısın kızım?" derken omzumdan itti kilolu kız.

"Dayak yiyeceksin, korkmuyor musun?" diye sordu bir tanesi.

Omuz silktim.

"Bırakın kızlar, uğraşmayın şununla ya!" dedi arkadakilerden biri.

"O salak salak fotoğraflarını kendine sakla, anladın mı?" derken çenesinin ucuyla göğsümü işaret ettiğinde asıl dertlerinin ne olduğunu anladım.

"Öyle yapıyorum zaten. Her şeye burnunu sokan sizsiniz!" dediğimde kaşları çatıldı hepsinin.

"O yüzden mi fotoğrafın el âlemin telefonunda geziyor. Erkek arkadaşıma göndermişsin!" dediğinde şaşkınlıktan donup kalsam da belli etmemeye çalıştım.

"Ben kimseye, bir şey göndermedim!" diye bağırdım sabrım taşınca.

"Yalancı!" diye bağırdığında sinirden titrediğini gördüm.

"Ayağını denk al kızım yoksa..." cümlesini tamamlamadan sustu.

"Yoksa?" dediğim an var gücüyle omuzlarımdan ittiğinde den-

gemi sağlayamayıp şiddetli bir şekilde geriye düştüm. Tek omzuma takılı sırt çantam ve defterim... Hepsi farklı yerlere saçılmıştı.

Acıyla yüzümü buruştururken yanıma geldiler. "Yoksa mahvederiz seni!"

"Fotoğrafı siz mi yansıttınız?" diye sordum soyulan ellerime acıyla bakarak.

"Hayır!" dedi net bir şekilde. "Kendin yollayıp bir de bize mi soruyorsun?"

"Gidelim, boş verin!" dedi biraz önceki kız. Onun olay çıkmaması için çabalaması olmasa dayak yemeden kurtulamayacağıma emindim.

"Aptal!" deyip homurdanarak yanımdan geçip gittiler.

Epey şiddetli düştüğüm için topuzum gevşemişti ve ellerim kanıyordu.

Sızlanarak yerden kalktım ve eşyalarımı toplamaya başladım. Çantamın açık olduğuna küfrederek etrafa saçılan kalemlerimi topladım.

Çitlerin önündeki kaldırımda, ağaca sırtını yaslamış oturan kişiyi fark edince kalem toplamayı bırakıp doğruldum.

"Sahiden orada öylece durup sigaranı mı içtin yoksa ben mi yanlış görüyorum?" Öfkeyle kaşlarım çatıldı. Yekta son nefesini üflerken sigarasını kaldırıma bastırarak söndürüp izmaritini kenara attı ve gülümseyerek bana baktı. "Sahiden orada öylece durup dayak yemeyi mi bekledin yoksa ben mi yanlış görüyorum?" dedi sırıtarak.

Gülmeme engel olamadığım için eğilip son birkaç kalemi daha alarak çantamla birlikte kaldırıma, yanına oturdum.

Kıkırdarken, "Neredeyse sağlam bir dayak yiyecektim," dedim.

"Sağlam bir dayak hem de..." Ağır ağır başını sallayarak söylediğimi onayladı.

Gülüşürken dağılan saçlarımı toplamaya koyuldum.

"Neden topluyorsun?" diye sordu saçlarıma bakarak. "Güzel saçların var."

Bir dakika... Biraz önce Yekta Yalçın bana iltifat mı etmişti?

"Teşekkürler ama..." deyip hızlıca saçlarımı yeniden topuz yaptım ve sırıtarak Yekta'ya döndüm. "Böylesi daha iyi."

Cevap vermedi fakat yanımdan da ayrılmadı.

"Epey centilmensin. Sen olmasan kim kurtarırdı beni?" diye iğnelediğimde âdemelmasının hareketlendiğini görünce güldüğünü anladım.

Defterimin Yekta'nın ayağının dibinde olduğunu görünce dehşetle gözlerim açıldı. İç çekerek uzanıp defterime ulaştığımda yeniden doğrulmak için Yekta'nın bacağına dokunmak zorunda kaldım.

Hızla elimi çekerken, "Özür dilerim," dedim tedirgin bir şekilde.

"Bir şey değil."

"Hangi mağaradansın?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Boş boş bakan kehribar gözleri yüzümde oyalanırken, "Anlamadım?" dedi kaşlarını çatarak.

Gülerek yüzüne bakarken cildinin ne kadar pürüzsüz olduğunu fark ettim. Yeni kestiği belli sakal izi dışında yüzünde lekesi yoktu. Saçları koyu olmasına rağmen teninin oldukça beyaz olması da biraz şeydi. Hoş...

"Hiç..." Geçiştirmeye çalışarak bakışlarımı kaçırdım. "Senden bir şey rica edebilir miyim?"

"Et."

"Arkanı döner misin?" diye sordum kabalığını görmezden gelerek.

"Niye?" Bilerek mi böyle davranıyordu yoksa sahiden bu kadar hödük müydü acaba?

"Bir şey yapmam gerek. Sadece birkaç saniyelik." Yaptığım açıklamaya itiraz etmeden arkasını döndü.

Aceleyle çantamdan mor kalemimi çıkarıp defterimi açtım ve yazmaya başladım.

"O burada."

"Yanımda."

4
Masal Perisi

Birinden hoşlanmak saniyeliktir. Âşık olmak ise yıllarını alır.

MEZUNİYETTEN 4 AY ÖNCE

"Ben bir çilekli milkshake rica edebilir miyim?" Garsona samimi bir tebessümle bakarak siparişimi tamamladım.

"Tabii," Elindeki küçük deftere not aldı. "Başka bir isteğiniz var mı?"

"Hayır, teşekkürler!" diye karşılık verdim hızlıca.

Siparişimi başıyla onaylayan garson, sıcak bir gülümsemeyle karşılık verip masamdan ayrıldığında önüme döndüm.

Derin bir nefes alarak etrafıma kısaca göz gezdirdim. Hafta içi olduğu için kafenin boş olması ayrı bir mutluluk veriyordu. Yalnızca rahatsız etmeyecek seviyedeki şarkı ve ben... Baş başaydık. The Weather Girls – It's Raining Men çalıyordu. Seksenlerden kalma, sevdiğim bir şarkıydı. Yüksek enerjisi sayesinde kalbimin üzerinde kanat çırpan kelebekler onun temposuna ayak uyduruyorlardı.

Bir yandan ayağımla yerde ritim tutarken diğer yandan yüzümde şapşal bir gülüş eşliğinde defterimi açtım. Hevesle çantamı açıp mor simli kalemimi çıkardım ve yazmaya başladım.

"Güzel saçların var, dedi."

"1301. günümüzde..."

Son cümlenin yanına birkaç minik yıldız çizdim ve keyifle geriye yaslandım. Açıkta duran sayfaya yansıyan güneş sayesinde yazdıklarım ışıl ışıl parlıyordu.

Tam o sırada garson siparişimi getirdiğinde bana garip bakışlar atsa da sessizce masayı terk etmeyi seçti. Haklıydı, tek başına oturduğu yerde ruh hastası gibi kendi kendine sırıtan bir müşteri pek eşine rastlanır bir örnek değildi sonuçta.

Bu kafeyi sahiden seviyordum. Canım sıkkın olduğunda, mutlu olduğumda, ders çalışmam gerektiğinde... Çoğu zaman kendimi bir şekilde bu masada otururken buluyordum. Arkadaşı olmayan insanların gidecek pek fazla yeri olmaz diyenler haklı olabilirler mi acaba?

Bugün karamsarlık yapmak istemiyordum. Pek fazla rastlamadığım günlerden birini yaşıyordum çünkü. Bugünü olabildiğince neşe dolu geçirmeli, sevincimi taze tutmalıydım. Neden mi?

Sırıtarak başımı sağa çevirdiğimde geçenlerde gördüğüm ilanın hâlâ orada durduğunu fark ettim.

Gözlerimi kısarak ilanı tekrar okuduktan sonra omzumun üstünden kasaya doğru baktım. Gözlüğü burnunun ucunda duran orta yaşlı kadının ciddiyetle elindeki fişleri incelediğini gördüm.

Milkshake'ten büyük bir yudum çektim ve kremasına gömülmek üzere olan çileği ağzıma atıp masadan kalktım.

Kasanın yanına geldiğimde ellerimi önümde birleştirip çekingen bir tavırla kadının yüzüne baktım. Bir süre daha beni görmezden gelip fişlerle ilgilendikten sonra nihayet bakışları beni bulduğunda samimi olmasına çabaladığım bir gülüşle karşıladım kadını.

"Merhaba," dedim utanarak.

"Buyurun?" Kadın gözlüğünü biraz yukarıya taşıyarak yüzüme baktı.

"Ben, şey..." diye cümleye girdiğimde telaşlanıp omzumun üzerinden oturduğum masayı işaret ettim. "İlan için rahatsız etmiştim sizi ama..." dedikten sonra ellerimi yeniden önümde kavuşturup konuşmaya devam ettim. "Hâlâ geçerli mi?"

"Ah, tabii ki. Tecrübeniz var mı?" Yüzündeki gülümsemesi daha da genişledi.

Kendinden emin bir duruş sergileyerek hızlıca başımı sallarken, "Evet, kesinlikle!" deyiverdim vakit kaybetmeden.

Yalan söyledim.

Daha önce hiçbir yerde çalışmadım. Burada da heves ettiğim için çalışmak istiyordum. Ve bedava milkshake içebilmek için... Neden?

Çünkü bedava olan her şey güzeldir!

"Harika!" dedi kadın sevinçle ellerini ovuşturarak. "Mutfak tecrüben ne durumda?" Cevabımı beklemeden eğilip omzumun üzerinden oturduğum masaya doğru baktığında merakla arkama dönüp kadının baktığı yöne baktım.

Kıkırdayarak doğrulup yeniden gözleri benimkileri bulduğunda, "Müşterilerimize olabildiğince lezzetli ve farklı sunumlarla hizmet etmek istiyoruz. Öne çıkmak istiyorsak farklı olmaktan başka şansımız yok." İddialı bir tavırla göz kırpıp kahkaha atmaktan geri kalmadı. Onunla birlikte gülerken omzumun üzerinden yine oturduğum masayı işaret ederek "Milkshake'lerimiz de bunlardan biri, övünmek gibi olmasın ama epey lezzetlidir!" dediğinde hızla başımı salladım.

"Kesinlike son söylediğinize katılıyorum!" Gözlerimi kocaman açarak konuşmaya devam ettim. "Sayenizde milkshake sevmeye başladım!"

"Sahiden mi?" diye sordu kadın iyice yükseld

"Evet, gerçekten!" Neşeli bir gülüş eşliğinde itiraf ettim. "Sadece çilekli milkshake içmek için buraya geldiğim çok oluyor!"

"Harikasın!" Kadın gururla çenesini kaldırdı. "Çok mutlu ettin beni."

"Teşekkür ederim." Mahcup bir şekilde yere baktım hemen.

"Asıl ben teşekkür ederim!" dedikten sonra aklına bir şey gelmiş gibi iç çekerek koluma dokundu. "Dilersen bilgilerini alayım senin. Duruma göre daha sonra iletişime geçeriz," diye açıkladı.

"Tabii," diyerek adımı ve iletişim bilgilerimi verdikten sonra, "Ne olacak şu an? Pek anlamadım sanırım," dedim gülümseyerek.

"Daha önce başvuru yapan birkaç genç arkadaşımız daha var. Burada kendime bir çalışandan ziyade bir dost istiyorum aynı zamanda. Ve işleri çekip çevirebilecek bir insan... Bu yüzden değerlendirmemi iyi yapmak istiyorum."

Başımı ağır ağır sallarken dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Haklısınız, siz de kafenizi emanet edeceğiniz kişinin en doğru insan olmasını istiyorsunuz tabii ki," dediğimde gülümseyerek başını salladı.

"Periciğim, çok tatlı bir kızsın!" Şefkatle kollarımı tuttu.

"Teşekkür ederim," dedim utanarak. "Siz de öylesiniz."

"Teşekkür ederim," dedikten sonra ellerini aceleyle çekip, "Ben seni tutmayayım daha fazla, içeceğin seni bekliyor," dedi kıkırdayarak.

"Ah, evet!" Elimi alnıma koydum. "Masama dönsem iyi olacak. İyi günler size."

"İyi günler tatlım." Birbirimize gülümserken yanından ayrıldım.

Masama döndükten sonra saatin epey geçtiğini fark edip aceleyle içeceğimi bitirdim. Kalemimi dikkatlice çantama attıktan sonra cüzdanımı ve defterimi alarak kasaya gidip hesabımı ödedim.

Mekândan çıktıktan sonra havanın soğuduğunu daha iyi anlayabildim. Aşırı olmasa da birkaç saat öncesine göre oldukça soğuk hava karşısında ceketimin yakasını boynuma doğru çekip ellerimi cebime koyarak adımlarımı hızlandırdım.

Eve geldiğimde saat 18.51'di. Işıkların kapalı olmasından bizimkilerin her zamanki gibi henüz evde olmadıklarını anladım. Kapıyı kapattığım gibi odama girip çantamı ve defterimi dikkatlice çalışma masamın kenarına koydum.

Üzerimi bile değiştirmeden dolabımın karşısındaki yerimi alıp aynadaki yansımama kocaman gülümsedim.

"Bugün sihirli bir gün, Peri Kızı!" dedim kendime ve neşeyle el çırparak etrafımda dönmeye başladım.

Birkaç tur dönerek başımın dönmesine sebep olduğum için durmak zorunda kaldım. Nefes nefese kalsam da kahkahalarıma engel olamadım.

Odamın köşesindeki ses sistemine telefonumu bağlayıp hareketli şarkılar açtım ve dans etmeye başladım. Çalan şarkı bitmeden önce sıraya Ariana Grande – 7 Rings şarkısını koyduğum için o çalmaya başladığında enerjim daha da yükseldi.

Çılgınlar gibi dans edebiliyordum. Yalnız olmak bu yüzden güzeldi işte. Beni benden başka kimse yargılamaya cüret edemezdi. Dilediğim gibi saçmalayabilir, özgürce hareket edebilirdim ve buna kimse müdahale etmezdi. Edemezdi çünkü aptal insanlar bu kapının ardındaydı.

Şarkının *"You like my hair?"* kısmını bağırarak söyledim ve ardından büyük bir kahkaha attım.

Tek seferde minik topuzumu bozup saçlarımı serbest bıraktım. "Saçlarımı beğendin mi Yekta?" diye şarkı sözünü Yekta'ya uyarladım sırıtarak. "Güzel saçların var..." diye tekrar edip gözlerimi kapattım ve sevinçten çığlık attım. Şarkı öyle yüksekti ki kendi çığlığımı zor duymuştum.

Berbat dans ettiğimin gayet farkındaydım ama mutluluğumu yaşamamın başka yolu olmadığı için bu durumu umursamadan devam ettim. Şarkının en enerjik yerinde zıplayarak aynanın karşısına geçtiğim gibi ellerimi dizlerime koydum. Neden mi?

Mutluluktan gözüm dönmüştü ve tüm beceriksizliğimle twerk yapma cüretinde bulunmuştum. Evet, evet... Gerçekten twerk yapıyordum!

Aynadan kendime baktığımda suratı asık Peri'den ziyade bu Peri'yi daha çok sevdiğimi fark ettim.

"Peri!" sanki biri bana seslenmiş gibi hissetsem de bunun mümkün olmadığını bildiğim için umursamadım. Evde yalnızdım ve bu gürültüde kimsenin sesini duyamazdım.

Saniyeler sonra, "Peri!" dedi biri, daha yüksek bir sesle.

Korkuyla doğrulup arkama döndüğümde annemle göz göze

geldik. Dehşete düştüğümü belli eden yüz ifademle bakmaya devam ederken, "Anne..." diye mırıldandım şok içinde. "Sen..."

İfadesiz bir şekilde kapının kolundan elini çekip odama girdiğinde utançla ellerimi ağzıma kapatıp olduğum yerde kala kaldım.

Yatağımın üzerine fırlattığım telefonumu alıp şarkıyı kapattıktan sonra karşıma geldi. Daha o tek kelime etmeden kıpkırmızı kesilmiştim çoktan.

"Ne yapıyorsun Peri?" diye sorduğunda hâlâ sinirli olup olmadığını anlayabileceğim bir ifadede bulunmamıştı. Ebeveynlerimizin bu ifadesiz hâlleri en tehlikeli zamanlarıydı.

"Ben şey..." diye kekelesem de annemin beklediği açıklama dudaklarımdan dökülmedi. *Evet anneciğim, boş zamanlarımı twerk yaparak değerlendiriyorum.*

"Neyi kutluyoruz?" diye sorduğunda daha da utandım. Ona bugün yaşadıklarımdan bahsetmeyecektim elbette ki!

"Hiç..." dedim aceleyle. "Sadece şey... İçimden geldi." Ağzımda geveledığim saçma cevap yüzünden utançla bakışlarımı yere çevirdim.

"İçinden gelen nedir?" diye sorduktan sonra ekledi. "Twerk yapmak mı?"

"Anne!" dedim uyarırcasına. "Bu yaptığın saygısızca!"

"Neymiş o saygısızca olan şey?" Kaşları alaycı bir tavırla yukarı kaydı.

"Odama izinsizce girmen!" dedim onun aksine kaşlarımı çatarak. Güpegündüz üste çıkmaya çalışıyordum. Başka türlü utancımdan kurtulmama imkân yoktu çünkü.

"Yaptığın gürültü de çok saygısızca, çevreyi rahatsız etmeye hakkımız yok. Bunu biliyorsun değil mi?" dediğinde oflayarak yanaklarımı şişirdim. "Ve anneye oflamak da öyle!" dedi vakit kaybetmeden. Kendime engel olamayıp göz devirdiğimde annem konuşmaya devam etti. "Ayrıca anneye göz devirmek de çok ayıp!"

"Anne bu döngüyü yıllarca sürdürebiliriz biliyorsun değil mi?"

diye sordum bıkkınlıkla. "Ve öyle görünüyor ki sen bundan zevk alıyorsun."

"Anneye..." Bahsettiğim uyarı döngüsüne devam etmeye çalıştığında konuşmasına izin vermeden araya girdim.

"Anne!" diye ikaz ettim gözlerimi kocaman açarak.

"Anneye göz ayırmak da saygısızlıktır küçük hanım!" derken işaret parmağını yüzüme doğru salladı.

"Üzerimi değiştirmem gerekiyor, izin verir misin lütfen?" diyerek elimdeki tek bahanenin ardına sığındım yoksa ondan kurtulamayacaktım.

"Pekâlâ," dedikten sonra daha fazla beni utandırarak işkence etmek yerine odamdan çıkmayı tercih ettiği için mutluydum.

Annemin ardından üzerimdeki formalardan kurtulduğum gibi üzerime rahat bir şeyler geçirip akşama kadar yatağımdan çıkmadım.

Anneme yakalandığım için utanmaktan kendimi alamasam da Yekta'nın söylediklerileyle yaşadığım mutluluk ağır basıyordu.

Komodinin üzerinde duran defterimi aldım ve son yazdığım iki cümleyi tekrardan okudum.

"Güzel saçların var, dedi."

"1301. günümüzde..."

Okurken aynı şekilde çarpan kalbimin gürültüsüyle sırıtmaktan kendimi alamadım. Gözlerine ilk kez o kadar yakından bakabilmiştim. Çok güzeldi gözleri. Özellikle bana bakarken!

Heyecanla mor kalemimi komodinin üzerinden alıp bir cümle daha ekledim defterime.

"Gökyüzümün en parlak yıldızı, beni görmekten kaçan gözleri..."

Yazdığım cümleye baktım gülümseyerek.

Defteri kapatıp göğsüme yasladım ve gözlerimi kapattım. Sonra aklıma bir cümle geldi ve yeniden defteri dizlerime yaslayıp kalemi elime aldım.

"Gözlerim kapalıyken her şey daha güzel. Çünkü burada yalnızca hayallerim var."

Defteri yeniden göğsüme bastırarak geriye yaslandım ve küçük bir gülümseme eşliğinde gözlerimi sıkıca yumdum.

Birden onu ne kadar tanıdığımı düşünmeye başladım. Tanımıyordum. Nasıl biri olduğunu, neleri sevip sevmediğini, hayallerini, hayatını... Hiçbir şeyi bilmiyordum.

Sadece bir motoru olduğunu, aynı okulda olduğumuz için zengin olduğunu ve yalnızlığı sevdiğini biliyordum. Benim gibi dışlandığı için yalnız değildi tabii ki. Kendisi öyle olmasını istediği için yalnızdı. Ve gözleri... Çok güzeldi!

Aynı zamanda beyaz teni...

Saçları da öyle... Sürekli saçlarıyla uğraşıyordu!

Elleri...

Yutkundum.

Bugün sigara içerken görmüştüm. Kötü olan bir şeyin onda güzel durması inanılır gibi değildi. Ama tam bir hödük olduğu da kaçınılmaz bir gerçekti. Kabalıktan nefret ederdim fakat bugün neden konuşurken o hâli çok sevimli gelmişti ki?

Hayallerimin arasına dalan annemin sesiyle gözlerimi açtığımda oflayarak bacaklarımı uzattım.

Saniyeler sonra yeniden çağırıldığımı duyunca defterimi komodine bırakıp yataktan çıktım ve ağır adımlarla odamdan ayrıldım.

Babamla birlikte masada öylece oturmuş benim gelmemi bekliyorlardı.

Yerime geçmeden önce babamın yanağına küçük bir öpücük kondurdum. Kocaman, sıcacık bir gülümsemeyle karşıladı beni.

Dans ederken yakalanmanın verdiği utanç hâlâ devam ettiği için anneme bakmadan yerime geçtim ve sessizce yemek yemeye koyuldum.

Yemek boyunca genellikle sessizlik hâkim olmuştu. Ara sıra annem ve babam birkaç konu üzerine konuşsalar da pek oralı olmadığım için neyden bahsettiklerini anlamamıştım.

Yemeğin sonlarına doğru bugün kafede çalışmak için yaptığım başvuru aklıma geldi. En kısa sürede odama kaçmak istiyordum fa-

kat bunu onlarla paylaşmak zorunda olduğumu biliyordum. Eğer kabul edilirsem gizlice çalışacak değildim ya?

Çatalımı dikkatlice tabağın kenarına koyduktan sonra önce anneme sonra babama baktım kısaca.

"Bir şey mi söyleyeceksin güzelim?" dedi babam geriye yaslanarak.

Başımla onayladığımda ikisi de yemek yemeyi bırakıp bana odaklandılar.

"Seni dinliyoruz."

"Ben bugün bir şey yaptım," dedim çekinerek. Nasıl tepki verecekleri hakkında en ufak fikrim yoktu ve bu beni son derece geriyordu.

"Ne yaptın?" diye sordu annem beklemeye dayanamayarak.

"Her zaman gittiğim bir kafe var ya..."

"Evet?"

Derin bir nefes alıp cesaretimi toplamaya çalıştım.

"Bugün orada bir ilan gördüm ve... Başvuru yaptım!" dediğimde nihayet söyleyebildiğim için rahatlamış hissediyordum.

"Ne?" diye çıkıştı annem şaşkınlıkla. "Neden?"

"Bir dakika Sevim." Babam tüm sakinliğiyle annemi de sakinleştirmeye çalıştı. "Neden böyle bir şeye ihtiyaç duydun Peri?" diye sorduğunda bakışlarım babama döndü. Olaylar karşısındaki sakinliğini bildiğim için doğrudan onunla muhatap olmak istedim.

Omuz silktim. "Orayı seviyorum," dedim kısaca.

"Ama buna ihtiyacın yok!" dedi annem fevri bir tavırla. "Ve çalışman gereken derslerin var!"

"Biliyorum. Orası sakin bir yer ve ben ders çalışmak için çoğu zaman oraya gidiyorum zaten!" diye açıkladım.

Yalan söyledim.

"Çalışmak ayrı, müşteri olarak gitmek ayrı Peri!" Annem sesini yükselttiğinde gerginliğim iyice arttı.

"Anne, lütfen biraz sakin olur musun?" diye çıkıştım kendime engel olamayarak.

"Erhan, bir şey söyler misin kızına?" Hışımla babama döndü.

"Çalışmaya ihtiyacın olmadığını biliyorsun," dediğinde sakinliğini korumaya devam etti.

"Biliyorum ama..." Cümlemi yarıda kestim çünkü gerisinde söyleyecek bir şey bulamadığım için susmak zorunda kalmıştım.

"Ama heves ettin ve bunu çok istiyorsun?" diye cümlemi tamamladı babam. *Seni gerçekten seviyorum babacığım!*

"Evet," dedim minnettar bir gülümseme eşliğinde.

"Pekâlâ," dedi ve çatalını alıp ağzına bir lokma daha götürdü. Biraz sonra cümlesinin kalanı için yeniden geriye yaslandı. "Derslerini etkilemeyeceğini düşündüğün her şeyi yapmakta özgürsün güzelim."

"Ama," diye itiraz etmeye çalıştı annem. Babam göz ucuyla ona bir bakış attığında susup geriye yaslandı.

"Söz veriyorum," dedim ikisine de sırayla bakarak. "Derslerimde çok başarılı olacağım." Anneme gülümseyerek baktım, içinin rahatlaması için. Bunu istemediğini biliyordum ve o bu hâldeyken içim rahat etmiyordu.

Birkaç dakika daha tabağımdaki yemeklerle oyalandıktan sonra çatalı yeniden bıraktım ve masadan kalktım. "Çok yorgunum, uyuyacağım!" diyerek ikisine de son bir bakış atıp odama yöneldim.

Bugün gerçekten güzel şeyler oluyordu. Devamında olacakları heyecanla bekliyordum ve tek dileğim hüsrana uğramamaktı.

Yalnız olmak istemiyordum artık. Dışlanan ya da bakışlarını kaçırmak zorunda olan kişi olmak istemiyordum. Çevremde bir şeyler anlatabileceğim arkadaşlarım olsun istiyordum. Onlarla bir şeyler paylaşmak, çeşitli aktiviteler yapmak istiyordum. Ve bu kafede çalışmanın, bu yönde attığım büyük bir adım olacağına emindim.

Yatağıma sırtüstü kendimi atıp sevinçle tavanı izlerken kaç dakikayı geride bıraktığımı bilmiyordum.

Mutluluğa alışmak istiyordum. Her günüm bir öncekinden daha mutlu, yaşadığım her an bir öncekinden daha paha biçilmez

olsun istiyordum. Tıpkı masallardaki gibi. *Peri'nin masalı...* Hayali bile güzeldi.

Tavana bakarak geçirdiğim dakikalar bedenimi ne zaman uykuya teslim etmişti bilmiyordum fakat gece yarısı olduğuna emin olduğum bir zaman diliminde uyandığımda etraf zifiri karanlıktı.

Başımı yastığa bile koymamıştım ve boynum ağrıyarak uyandım. Güçlükle doğrulup saati öğrenmek için telefonumu elime aldığımda alışık olmadığım bir görüntüyle karşı karşıya geldim.

Gördüklerime inanamayarak kocaman açtığım gözlerle ekrana daha da yaklaştım ve bir daha baktım. Biri bana mesaj atmıştı.

Bana annem ya da babam dışında bu zamana kadar mesaj atan kimse olmamıştı. Ah, tabii iki sene önce numaram erkekler tuvaletine yazılarak ifşa edildiği için yüzlerce sapıktan aldığım mesajları saymazsak!

Yabancı numaraya ait mesajın sahibini görmek umuduyla bildirim panelindeki mesaja tıkladım fakat profil resminde numaranın sahibine ait bir fotoğraf göremediğim için üzüntüyle dudak büzdüm ve mesajı yeniden okudum.

"Aradığın şey bende, Masal Perisi :)"

5
Teklif

Bir yabancı asla incitemez seni. Kalp her daim, sevdiğin insanlar tarafından kırılmaya mahkûmdur.

MEZUNİYETTEN 4 AY ÖNCE

Sabah uyanır uyanmaz telefonuma baktım. Dün gece gördüğüm mesajdan sonra yeni bir mesaj gelip gelmediğini deli gibi merak ederek uyanmıştım fakat herhangi bir bildirim yoktu.

Gece gelen mesajı yeniden okudum fakat hiçbir anlam veremediğim için pek umursamadım. Çünkü şu hayatta arayacağım tek şey defterim olurdu ve o da yanı başımda olduğu için önemseyeceğim bir durum yoktu.

Güneş Koleji denen cehennem yeni bir belayı başıma sarmış olmalıydı. Bu mesajın başka hiçbir açıklaması olamazdı.

"Bir de Masal Perisi demiş, aptallar!" deyip telefonu yatağa bırakıp ayağa kalktım.

Fazla vaktim kalmadığı için hızlıca duşa girip çıktım ve yine saçlarımı yarım yamalak kurulayıp topuzumu yaptım. Formamı da aceleyle giydikten sonra sırt çantamı ve defterimi alıp evden ayrıldım.

Derse geç kalmamak için bugün yürümemiştim. Dersin başlamasına on beş dakika vardı. Bahçede kimseyle göz göze gelmemeye çalışarak ağır ağır ilerliyordum.

Bir anlığına başımı kaldırdığımda karşıdan Yekta'nın geldiğini görünce heyecandan ne yapacağımı bilemedim. Deli gibi çarpan kalbimin gürültüsünü bastırmaya çalışırken bakışlarım bir an bile ondan ayrılmadı.

O ise her zamanki gibi beni görmedi ya da görmezden gelerek yanımdan öylece geçip gitti.

"Günaydın Yekta!" diye seslendim arkasından. Umutla duracağı anı beklesem de umduğum gibi olmadı.

Umursamadan yürümeye devam ederken arkasından öylece bakmaya devam ettim. Öfkeyle kaşlarım çatılırken, "Güzel saçların var!" dedim sırıtarak ve arkasına dönmesini bekledim.

Geçen sefer yaptığı gibi başını yan çevirip omzunun üstünden bir bakış attığında yüzünde ciddi bir ifade vardı. Bu ciddiyeti saniyeler içinde kaybolurken yaptığım iğneleme gamzesinin hafifçe belirmesine neden oldu.

Yekta Yalçın'ın gamzesi gerçek bir manzaraydı.

"Biraz dağınık," dedi ve bana dönerken parmakları saçlarıyla buluştu.

"Evet," dedim birden aklıma söyleyecek bir şey gelmeyince.

"Aynen." Bir adım attı bana doğru.

Kalp atışlarım daha da hızlandı. İkimiz de öylece karşı karşıya duruyorduk ve tek kelime etmeden birbirimize bakıyorduk. Bu durum karşısında gerginlikten midem bulanmaya başladı.

Hızlıca konuşabileceğimiz bir konu ararken aklıma gece aldığım mesaj geldi ve birden o mesajın Yekta'ya ait olmasını umdum. İmkânsız olduğunu biliyordum fakat... Hayal etmek bile güzeldi işte.

"Ben şeyi arıyorum aslında..." diyerek bir adım yaklaştım. Birden mesajı atanın o olabileceğine kendimi çok inandırıp ağzını aramak istemiştim.

"Neyi?" dedi omuz silkerek. "Belanı mı?"

Göz devirdim. Yekta Yalçın gerçek bir hödüktü.

"Komik mi bu?" diye sordum yüzümü buruşturarak. "Güldün mü bari?"

"Hayır," dedi tüm ruhsuzluğuyla.

"Bu kadar düz bir insan olmak seni sıkmıyor mu?" diye sordum öfkeme yenik düşüp.

"Sıkıyor ama olsun," deyip yeniden omuz silkti.

Sohbeti uzatabilmek için canla başla çırpınıyordum adeta.

"Ben, şey..." diye konuşmaya yeltendiğim an cebinde olan elini çıkarınca susup geri çekildim. Eliyle birlikte cebinden telefonunu da çıkarmıştı ve... Gördüklerime inanamıyordum!

Cebinden çıkardığı telefon, arama yapmak ve mesajlaşmak dışında hiçbir özelliği olmayan tuşlu telefonlardandı. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Fazla klişe olduğunu söylemiştim ama... Aynı zamanda fazla antika bir çocuksun Yekta!" dediğimde anlamayarak yüzüme baktı.

Çenemin ucuyla elinde tuttuğu telefonu işaret ettiğimde, "Ha!" deyip telefonu omuz hizasında havaya kaldırdı. "İşimi görüyor! Biraz tozlanmış olabilirim. Üflesek geçer." Göz kırptığı gibi arkasını dönüp gitti. Yine nereye gidiyordu?

Tüm umudum yerle bir olurken görünürden kaybolana kadar arkasından bakmaya devam ettim.

Her ne kadar üzülsem de o mesajın zorbalık için atıldığına emindim artık. Çünkü bu okulda şimdiye kadar muhatap olduğum tek kişi Yekta'ydı. Onunla da saçma diyaloglardan öteye gidemediğimiz için pek muhatap olmak denemezdi.

"Of ya!" diyerek arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Dünden beri o kadar merak etmiştim ki mesajı atanın kim olduğunu... Bana 'Masal Perisi' diyen kişinin Yekta olduğunu öğrenseydim mutluluktan aklımı kaybederdim. Olmadı.

Aklım hâlâ benimleydi çünkü Yekta, antika telefonu sayesinde direkt elenmiş oldu. O telefona uygulama indirilemezdi çünkü.

Hayal kırıklığımı da koluma takarak derse girmek için binaya doğru yürümeye koyuldum. Derse girdikten birkaç dakika sonra tüm sınıf gelmişti. O hariç... Yekta yine derse gelmeye tenezzül etmemişti.

Üzüntüyle dudaklarımı dişlerken defterimi açıp mor kalemime yazmaya başladım.

"Neden gelmiyor?"

"Ders saatlerinde nereye gidiyor?"

Öğretmen sınıfa girip birkaç dakika içinde derse başlasa da Yekta'nın nerede olduğunu düşünmekten derse odaklanamadım bir türlü.

On dakikaya yakın bir süre sonra sınıfın kapısı çaldı ve içeriye Yekta girdiği an sevinçten çığlık atmamak için zor tuttum kendimi. Öyle uzun süredir görmüyordum ki onu sınıfta... Mutluluktan delirmek üzereydim.

Belli etmedim.

Belki bir gün oturur diye hep duvar kenarında oturur, yanımdaki sırayı boş bırakırdım. O ise birkaç sıra arkada otururdu. En arkada.

Öğretmenden izin alıp duvar kenarına doğru geldi ve arkaya doğru yürüdüğü süre boyunca gözlerini gözlerimden ayırmadı. Heyecandan titriyor fakat bunu zerre belli etmiyordum. Yaşadığım zorbalıklardan öğrendiğim en iyi şey hislerimi saklamaktı. Üzüntümü gizlemem gerekiyordu. Üzüldüğümü belli edersem daha çok üzerlerdi çünkü.

Tam oturduğum sıraya yaklaştığında gülümseyerek yanımı işaret ettim ve konuşmak üzere dudaklarımı araladım. Bir an... Sadece bir an yanımda oturacağına inandım. Hayal ettim, olmadı.

Yanımdaki boşluğu işaret eden elime kısa bir bakış atıp gözlerimin içine bakarak arka sıraya doğru yürümeye devam etti. Bana bakıyor ama görmüyor, görmezden gelmeyi tercih ediyordu.

Önümde açık olan deftere bakışlarım döndüğünde hemen yanında duran kalemi alıp bir cümle ekledim.

"O burada..."

"Keşke gelmeseydi."

Hayal kırıklığıyla geçen dersin sonuna bir türlü gelememiştik sanki. Uzadıkça uzamış, her an öfkem daha da artmıştı. Neden böyle davrandığını sorgulamaktan kendimi alamıyordum. Benden nefret ediyordu, emindim artık.

Dersin çoğunluğunu başımı sıraya yaslayarak geçirmiştim. Ara sıra sınıftan çıkan uğultu, gülüşmeler her ne kadar rahatsız edici olsa da öğretmen hemen müdahale ettiği için uzun sürmüyordu. Bir ara gülüşmeyi abartıp kahkaha boyutuna geçmişlerdi fakat onlar hakkında hiçbir şeyi zerre merak etmediğim gibi bunu da merak etmediğim için başımı kaldırıp bakma gereği duymadım.

Ders bittiğinde sanki hazırda bekliyormuş gibi sınıfı ilk terk eden Yekta oldu. Arkasından bakarken peşinden gidip neden böyle yaptığının hesabını sormamak için kendimi zor tutuyordum. O kadar cesur değildim. Öyle olsa 1302. günümüzü saymıyor olurdum, öyle değil mi?

Öğretmenin ardından sınıftan koşar adımlarla ayrılıp doğrudan kendime kahve almaya gittim. İçimden derse girmek gelmiyordu.

Teneffüsün son anına kadar kantinde oyalandıktan sonra sınıfa gitmek üzere koridora çıktım. Her zamanki gibi insanların bakışları ve fısıldaşmaları arasında ilerlerken yere baktığım için Bade'nin karşımda dikildiğini çok sonra gördüm.

"N'aber Pirecik?" dedi kollarını göğsünün altında birleştirmiş bir şekilde durarak.

Göz devirmekten kendimi alamadım.

"Peri!" diyerek ikaz ettim.

"Pardon Pirecik, duyamadım. Ne dedin?" dediğinde etrafında köle gibi dolaşan aptalların gülüşmeleri Bade'ninkine karıştı.

"Bade, git başımdan!" diye çıkıştım. "Yoksa," diyerek tehditkâr bir tavır sergilemeye çalışsam da devamını getirmeden susmak zorunda kaldım. Yekta yüzünden olabileceğim en mutsuz hâldeydim zaten, bir de bununla uğraşacak gücüm olduğunu sanmıyordum

"Yoksa ne?" dedi kaşlarını alaycı bir tavırla kaldırarak. "Ne yaparsın? Twerk mi?"

Etrafımızda toplanan herkes kahkahalara boğulurken bunun nasıl mümkün olduğunu düşünen zihnimin uyuşmaya başladığını hissedebiliyordum. Evimde yaptığım şeyden nasıl haberleri olabi-

Bu imkânsızdı!

"Sen... Nasıl?" diye mırıldandım fakat şaşkınlıktan ve utançtan doğru düzgün konuşmayı bile beceremiştim.

"Ay aşko, sayende nasıl twerk yapılmaz onu öğrenmiş olduk! Sağ ol Pirecik." Her kelimesinden keyif aldığını belirtircesine uzun, yüzlerce lira dökerek yaptırdığı tırnaklarını iri dudaklarının kenarında gezdirdi sırıtarak.

"Gözlerim kanadı!" dedi kalabalıktan biri.

Kahkahalar yükseldi.

"Berbattı!" dedi bir diğeri.

"Yakında seks kasetleri çıkarsa şaşırmam!"

Yeni bir kahkaha tufanı...

"Sen mi paylaştın?" diye sordum öfkeyle sıktığım dişlerimin arasından.

"O videoyu izledikten sonra gay olmaya karar verdim ben!" dedi erkeklerden biri.

"Biz o internete para veriyoruz Peri Tozu!"

Bade'nin konuşmasını bekliyordum kıpırdamadan.

"Sanırım... Yüksek ihtimalle... Eminim ki..." harfleri uzata uzata konuşuyordu. "Ben paylaştım Pirecik!" dedi gözlerini kocaman açıp yüzüme doğru eğilerek. Yüzünde şeytanı bile kıskandıracak derecede şeytani bir gülüş vardı. "Biliyorsun ki tüm okul beni takip ediyor. Paylaştığım anda viral oldun sayemde, hadi yine iyisin. Tadını çıkar!"

Her kelimesi öfkemi körüklediği için konuşması bittiği an kendime engel olamayarak elimdeki kahveyi yüzüne döktüm. Bade korkuyla çığlık atarken şaşkınlıktan ağzı bir karış açılan diğer zavallılar ölüm sessizliğine bürünmüş, merakla olacakları izlemeye koyuldular.

"Dua et, soğumuştu!" dedim bir adım yaklaşarak. Elleri iki yanda açık, gözlerini sıkıca yummuştu fakat sinirden deliye döndüğünü titreyen bedeninden anlayabiliyordum.

Bir adım daha yaklaşıp konuşmaya devam ettim.

"Bir dahaki sefere sıcak olacağından emin olabilirsin!" Bardağı ayaklarının dibine fırlattım. Binlerce lira ödeyip aldığı marka ayakkabılarına bardağın dibindeki kahve sıçradığında hepten çıldırmıştı. Hışımla binanın çıkışına yürürken arkamdan çığlık çığlığa bağırışlarını duyabiliyordum.

"Sen bittin, aşağılık köle!" oldu ilk cümlesi.

"Ben Levent Güneş'in kızıyım!"

"Bu okul benim!"

"Seni doğduğuna pişman edeceğim!"

"*Bottega Veneta*larıma kapanıp beş para etmez hayatın için yalvaracaksın!"

Bade'nin şu hayatta korktuğu tek şey ona hayranlık duyup peşinden giden insanların önünde rezil olmaktı ve ben biraz önce ona bunu yaşatmıştım. Bunu hangi cesaretle yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu fakat bundan sonra sessiz kalmayacaktım. Kalamazdım çünkü eskisi gibi boyun eğersem Bade'nin gazabı hazin sonumu getirmiş olurdu.

Çardaklardan birine kendimi atarken sinirden nefes alışverişimi bile kontrol edemiyordum. Her an Yekta'ya olan sinirim daha da artıyordu çünkü bu yaşananlar onun suçuydu. Derste bana öyle davranmasaydı bu kadar fevri davranmaz, her zamanki gibi geçip giderdim.

Aptal Yekta Yalçın!

"Peri?"

Korkuyla irkilirken hızla arkama baktım. Seri adımlarla Ekin'in yanıma geldiğini görünce oflayarak önüme döndüm.

"İyi misin?" diye sordu biraz sonra yanıma geldiğinde.

"Oradan nasıl görünüyor?" Geriye yaslandım ve birkaç saniyeliğine yüzümü ellerimle kapattım.

"Biraz önce yaşananları gördüm," dediğinde ellerimi yüzümden çektim ve ters ters Ekin'e baktım.

"Çok iyi," dedim öfkeyle. "İyi güldün mü bari?"

"Bana neden kızıyorsun?" diye sorduğunda uzun kirpiklerinin

altında üzüntüyle bana bakan gözlerini görünce haksızlık ettiğimi düşündüm.

"Nefret ediyorum hepinizden!" Sesimin titrediğini duydum. Ağlamak istemiyordum. Kimse üzüldüğümü görmemeliydi. "Güneş Koleji'nden de!"

"Haksızlık ediyorsun," dediğinde yüz ifadesinden kırıldığını anlayabiliyordum fakat umurumda değildi. Kim benden daha çok kırılabilirdi ki?

"Kim, nasıl özelimi ifşa edebilir?" diye yakındım daha fazla üzerine gitmekten vazgeçerek.

"Son videoyu diyorsan, nasıl olduğunu biliyorum," dediğinde hışımla ayağa kalktım.

"Nasıl? Anlat lütfen," derken kendime hâkim olamayıp kolundan tuttum. Bakışları kolunun üzerinde duran elime kaydığında telaşla elimi çektim. "Pardon!"

"Hiç problem değil," dedi gülümseyerek.

"Nasıl yayılmış?" diye sorumu yineledim.

"Komşularından birisi seni dans ederken gizlice çekip hikâyesinde paylaşmış. Sonra o paylaşan kişinin bir yakını tesadüfen bunu görüyor ve Bade'ye paslıyor. Daha sonra Bade de bunu kendi profilinde paylaştı ve..." diye açıkladıktan sonra susup cümlesini tamamlamadı.

"Ve sonra olanlar oluyor," dediğimde sinirlerim bozulduğundan gülmeme engel olamadım.

"Çok iyi!" diye hayıflandım. Sosyal medya hesabım olmadığı için neler döndüğüne bakamıyordum bile.

"Sıkma canını," dedi koluma dokunarak. "O kadar da kötü değildi!" dediğinde dişlerini göstererek gülmesi, dostane yaklaşımı biraz da olsa sinirlerimi yatıştırmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek. Kimin, neden böyle bir şey yaptığı sorusu kafamı kurcalamaya devam ederken insanların ne kadar acımasız ve kötü kalpli olduğunu düşününce bu sorunun yersiz olduğuna karar verdim. Özellikle söz konusu ben

olduğumda Güneş Koleji canımı yakmak için herhangi bir sebebe ihtiyaç duymazdı. Sırf eğlence için bir şekilde telefonumdaki fotoğraflara ulaşmayı başarır, odamda dans ederken gizlice videomu çekmenin yolunu bulabilirlerdi. Çünkü Güneş Koleji benim için cehennemin dünyadaki şubesiydi.

"Rica ederim, gerçekleri söyledim sadece," dediğinde utançla bakışlarımı kaçırdım. Annem gördüğünde bile ne kadar utanmıştım, şimdi bu insanların yüzüne nasıl bakabilirdim ki?

Birden aklıma gece atılan mesaj geldiğinde bakışlarım yeniden Ekin'i buldu. Yekta değilse geriye tek ihtimal Ekin kalıyordu.

"Sen miydin o?" diye sordum direkt lafı dolandırmadan.

"Kim?" diye soruyla karşılık verdi. Neden bahsettiğimi anlamamış gibi görünüyordu. Ya da becerikli bir yalancıydı.

"Bir mesaj aldım da... Sen misin diye merak ettim," diye açıkladım gizleme gereği duymadan.

Başını kendinden emin bir şekilde iki yana sallarken, "Hayır, ben yazmadım sana. Önemli bir konu mu?" diye sordu merakla.

Elimi havaya doğru sallarken, "Önemli bir şey değildi. Merak etmiştim sadece," dedim.

"Pekâlâ."

Sessizlikten rahatsız olup, "Gitsem iyi olacak," dedim ve aceleyle masanın üzerine bıraktığım defterimi aldım. Çantam sınıfta kaldığı için oraya dönmek zorundaydım.

Bir şey söylemediği için başımla hafifçe selamlayıp Ekin'in yanından ayrıldım.

"Peri!" dedi tam çardaktan çıktığım sırada.

Durduktan birkaç saniye sonra arkama dönüp Ekin'in koyu kahve gözlerine baktım merakla. Birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kapattığında fazla yakın durduğumuzu fark edip gerildim fakat hareket etmedim.

"Sana bir teklifim var," dediğinde anlamayarak yüzüne baktım.

"Teklif mi? Ne teklifi?" diye sordum kekeleyerek.

Sessizliğin hakimiyetinde geçirdiğimiz saniyeler yüzüne daha büyük bir gülüş taşırken merakım daha da artıyordu.

"Ben, şey..." dediğinde onun da gerildiğini fark ettim. "Şey diyecektim..."

"Ne diyecektin?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Derin bir nefes aldığında onunla birlikte gerginliğim arttığı için ben de derin bir nefes aldım. Birbirimizin gerildiğini fark edince aynı anda gülmeye başladık.

"Tamam, söylüyorum!" dedi ellerini kaldırarak.

"Lütfen!" dedim ve hafifçe başımı salladım.

"Sevgilim olmanı istiyorum!" dediğinde şaşkınlık saniyeler içinde tüm vücudumu ele geçirmiş, zihnimi düşünemez hâle getirmişti. Ağzım açık bir şekilde Ekin'e bakarken tedirgin bakışlarla yüzümü inceliyordu.

"Ne?" dedim şaşkınlığıma engel olamayarak. "Neden?" Duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyordum.

"Çünkü..." diye konuşmaya başladığında söyleyeceklerini tamamlamasını beklemeden araya girdim.

"Beni sevdiğini sanmıyorum!" dedim omuz silkerek.

"Hayır, ben..." diyerek ağzında bir şeyler geveledığinde gülümsedim.

"Bak, gördün mü?" dedim bilmiş bir tavırla.

Sakinleşmeye ihtiyacı varmış gibi gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra yeniden gözlerimin içine bakmaya başladı.

"Teklifim şu... Okulun popülerlerinden biri olduğumu biliyorsun. Eğer benimle sevgili olursan kimse sana zorbalık yapmaya cesaret edemez. Mezun olmamıza az kaldı ve o zamana kadar rahat edersin," diye açıkladığında hâlâ anlam veremediğim noktalar olduğu için yüzümü buruşturdum.

"Senin bu ortaklıktan çıkarın ne olacak?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Sonuçta dediğin gibi okulun gözdelerindensin. Yeteneklisin, müzikle ilgileniyorsun. İlgimi çektiğinden değil ama yakışıklısın da..." dedim elimle yüzünü işaret ederek. "Neden be-

nimle sevgili olmak zorunda kalasın ki? Eminim ki içeride ağzının içine düşecek bir sürü zekâsız vardır!" dedim öfkeyle.

Ekin'in yüzünün aldığı şekli görünce pot kırdığımı anlayıp toparlamaya çalıştım. "Yani, yanlış anlama, seni aklı başında olan biri sevemez anlamında demedim. Sadece şey... Güneş Koleji'ne olan sinirimden öyle konuştum, özür dilerim!"

"Anladım, sorun değil," dedi gülümseyerek. "Ne diyorsun teklifime?"

"Hâlâ neden bunu istediğini ve bu sevgililikten çıkarının ne olduğunu anlamaya çalışıyorum." Omuz silkerek kollarımı göğsümün altında birleştirdim.

"Buna ihtiyacım var," dediğinde cevabını saçma bulduğum için iyice kaşlarım çatıldı.

"Neden? Yanında süs köpeği dolaştırmadan yaşayamayanlardan mısın sen de?" Alaycı bir tavır takınmıştım.

"Hayır! Beni yanlış anlıyorsun," dedi oflayarak. "Bak, bu ilişki de sana zararı dokunacak hiçbir şey yok. Aksine tüm o içerideki aptallardan kurtulacaksın!" dedi güven vermek istercesine gözlerimin içine bakarak.

"Bade dâhil mi?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Hızlıca başını salladı.

"Ama hâlâ senin nedenini öğrenemedim," dedim, içimdeki meraktan bir türlü kurtulamadığım için.

"Belki senden gerçekten hoşlanıyorumdur? Neden olaya basit yaklaşmıyorsun?" dediğinde kızmış gibi görünüyordu.

"Bu bir iddia değil, değil mi?" diye sordum aniden aklıma gelen fikrin verdiği öfkeyle. "Eğer öyleyse..." Tehditkâr bir şekilde işaret parmağımı yüzüne doğru salladım.

"Saçmalama!" dedi hiç beklemeden. "Dediğim gibi... Sadece olaya biraz düz yaklaşmanı istiyorum, o kadar. Bu kadar derinlere dalmamalısın Peri."

Birkaç saniye süren sessizliğin ardından konuşan taraf ben oldum.

"Pekâlâ Ekin, seninle sevgili olurum!" dedim aklıma Yekta'nın yaptıkları gelince. Her düşündüğümde sinirden deliye dönüyordum.

Ekin'in mutluluğu ve yüzündeki rahatlamışlık hissi şüpheye düşürse de sorgulamamayı düşündüğüm için üstelemedim. Yekta dâhil tüm Güneş Koleji canımı yakmaktan bir an bile çekinmiyorsa, kendimi korumam gerekiyordu artık. Bunun için birinin arkasına saklanmam gerekse bile...

6
Peri Kızı

Her masal kötü başlar.
Sonu ise iyiler için mutlu, yalancılar için mutsuz biter.

MEZUNİYETTEN 4 AY ÖNCE

"Benim de SANA bir teklifim var Ekin," dediğimde gülüşüne engel olamadığı için eliyle ağzını kapatarak utangaç bir tavır sergiledi. Çelişkiden bir türlü kurtulamıyordum. Sahiden iyi niyetinden mi sevgili olmak istemişti yoksa kafasındaki tilkilerin kuklası mı olmuştu?

Bunun cevabını verecek tek kişi zamandı. Bekleyip görmekten başka şansım yoktu.

"Nedir?" diye sordu biraz sonra, merakla kaşlarını kaldırarak.

"Ben, şey... Şey diyecektim..." diyerek onu taklit ettiğimde aynı anda gülmeye başladık.

"Ne diyecektin?" Şaşkın görünmeye çabaladığı bir ifadeyle karşılık verirken tek elini beline koyup yüzüme bakmaya başladı. Biraz önceki huysuzca verdiğim tepkilere gönderme yapmak için elini beline koymuş olmalıydı. Gülmemek için dudaklarını ısırıyordu.

O da beni taklit ediyordu!

Sırıtarak konuşmaya devam ettim. Yine tıpkı onun yaptığı gibi gözlerimi sıkıca yumdum ve abartılı olması için ellerimi şakaklarıma dayayıp derin derin nefes alıp verdim.

"Hepinizden nefret ediyorum, daha fazla bekleyemem! Söyle artık şu kahrolası teklifini!" dediğinde kahkahalarımız birbirine karışsa da umursamadan gülmeye devam ettik.

"Tamam, söylüyorum," dedim ellerimi havaya kaldırarak.

"Lütfen," dedi göz devirerek.

"Derse girmesek mi?" diye sordum Ekin'e sırıtarak.

Kıkırdayarak yüzüme bakarken, "Bu muydu?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Ne bekliyordun ki?" diye sordum başımı sallayarak. "Senin teklifinin üzerine çıkabilmem için evlenme teklifi etmem gerekir!"

"Henüz evlilik düşünmüyorum ya," dedi alaycı bir tavırla. Bu kadar sevecen olması vicdan azabı çekmeme neden oluyordu çünkü bu zamana kadarki her zorbalığın ardından yanıma Ekin gelmişti ve ben sinirimi ondan çıkarıyordum. Tıpkı biraz önce yaptığım gibi...

"Bak sen!" dedim gözlerimi kocaman açarak.

"Senin gibi güzel bir kızı reddettiğim için özür diliyorum!" dedikten sonra teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı.

Birkaç saniyelik gülüşmenin ardından duruşumu dikleştirip, "Ne diyorsun? Okulun popüler çocuğu matematik dersini ekecek kadar cesur mu?" diye sordum.

"Tabii ki," dedi omuz silkerek. Vakit kaybetmeden çardağa dönüp oturdu. Sırıtarak bana bakmaya başladığında ağır adımlarla yanına gidip oturdum.

Dakikalarca tek kelime etmeden etrafa bakınıp durduk. Ara sıra göz göze geldiğimizde de utançla bakışlarımızı kaçırdık. Bu hâlimiz liseli âşıklar gibiydi. Liseli olduğumuz doğruydu fakat âşık olmamız değildi.

Çevrede göz gezdirip durmaktan ve sessizlikten sıkıldığım için konuşan taraf ben oldum.

"Mantık evliliği yapanı gördüm de mantık ilişkisi yaşayanı ilk kez bizde görüyorum. Bu da Peri'nin dünyası işte!" dedikten sonra formamın yakasını tutup pes dercesine silktim.

"Aynen öyle," dedi sırıtarak. "Güzel bir dünya!"

"Gel onu bir de bana sor!" dedim göz devirerek. "Her gün bir ifşam dolaşıyor okulda. İfşa bulamazlarsa bile dedikodu yayıyorlar.

Hiç olmadı numaram yayılıyor. Tabii bunlar en basiti... Hâlâ dünyamın güzel olduğunu düşünüyor musun?"

"Bundan sonrası için güzel desek?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Kaşlarını alıyor musun?" diye sordum saçma bir şekilde konuyu değiştirerek.

"Hayır," dedi gülerek. "O da nereden çıktı?"

"Bilmem, çok düzenli duruyorlar. Kıskanmış olabilirim," dediğimde önce sol, sonra sağ kaşını parmağıyla düzeltip teşekkür etti.

"Neden bir sevgiliye ihtiyacın var?" diye sordum birkaç dakika daha süren sessizlikten sonra.

"Senden hoşlanıyorum," dediğinde şaşkınlıkla yüzüne baktım. Sadece birkaç saniyede kıpkırmızı kesildiğime yemin edebilirdim.

"Neden?" diye sordum saçma bir şekilde.

"Peri... Bizler liseliyiz, biliyorsun değil mi?" diye sordu bıkkınlıkla yüzüme bakarken.

"Bir liseli için yaşadıklarım biraz fazla... İnsanlara güvenemediğim için özür dilerim," diye iğneledim.

"Artık hiçbiri olmayacak," dedi kendinden emin bir tavırla duruşunu dikleştirerek.

"Umarım," diye mırıldandım.

"Ne yapsak?" diye sordum biraz sonra.

"Bilmem. Ne istersin?" diye soruyla karşılık verdi.

"Bilmem," dedim omuz silkerek.

"Çok sağlıklı bir iletişimimiz var!" Alay ettiğinde başımla onaylayarak güldüm.

Biraz sonra, "Sana bir teklifim var," dedi gözlerimin içine bakarak.

"Mezun olana kadar birbirimize teklif mi yağdıracağız böyle?" diye alay ettim.

"İstemez misin?" diye sorduğunda dudaklarının kenarına yerleşen gülüşü sevimli bir ifade kattı yüzüne.

"Sorun yok," dedim umursamaz bir tavırla. "Yeni teklifin nedir? Lütfen lafı dolandırmadan söyle!" dediğimde gülerek başını ılladı.

"Biliyorsun ki artık sevgiliyiz. Birbirimizi daha iyi tanımalıyız." Söyleyeceklerini tamamlamadan lafını kesip konuşmaya başladım.

"Birbirimize kendimizi tanıtan bir yazı hazırlamayacağız, değil mi?" diye sordum. Şaşkınlığım çeneme vurmuş olmalıydı, bugün haddinden fazla konuşuyor ve yersiz espriler yapıyordum.

"Hayır," dedi gülerek. "Sadece... Müsait olduğun zamanlarda dışarıda da vakit geçirebiliriz diyecektim."

Birkaç saniye cevap vermeden yüzüne baktıktan sonra hafifçe başımı sallayarak söylediğini kabul ettim.

"Tamam, olur ama bu ilişki boyunca uyulmasını istediğim bazı şartlarım var!" dedim lafı dolandırmadan.

"Nedir onlar?" diye sorduğunda gülümsemesi yüzünü terk etmişti.

Tam şartlarımdan bahsetmek üzere bakışlarım Ekin'e döndüğünde okulun bahçesinde Yekta'yı gördüm. Çıkış kapısına doğru ağır ağır ilerlerken kendisine baktığımı hissetmiş gibi aniden bizden tarafa dönünce gözleri benimkilerle buluştu.

Gerginlikten ne yapacağımı şaşırmış hâlde oturduğum yerde kıpırdansam da bakışlarımı kaçırmadan gözlerinin içine bakmaya devam ettim. O da gözlerini kaçırmadı.

Ekin kendisine bakmadığımı fark edince bakışlarımı takip ederek arkasına döndü.

Biraz sonra Ekin'in bakışları yeniden bana döndüğünde dudak büzerek omuz silktim.

"Garip..." diye mırıldandım, biraz önceki bakışlarımı sorgulamaması için.

"Öyle," diye karşılık verdi geriye yaslanırken.

"Tanıyor musun onu?" diye sorduğumda şüpheci bakışları karşısında utanarak bakışlarımı kaçırdım.

"Pek sayılmaz," dedi çok geçmeden. "Kimseyle iletişim kurduğunu görmedim. Tuhaf bir tip."

"Hem de nasıl," diye mırıldandım fakat değil Ekin, benim bile duymama imkân yoktu.

"Neyse, şartlarım var diyordun. Onlara geçelim mi?"

"Hah, olur!" dedim heyecanla yerimde kıpırdanırken. "Yanımda kâğıt kalem olmadığı için not alamayacağız maalesef," dediğimde gözleri masanın üzerinde duran defterime kaydı. Hışımla defteri kapıp kucağıma koyduğum gibi Ekin'e dönüp konuşmaya devam ettim. "O senin bildiğin defterlere benzemez. Asla böyle şeylere alet edilemez!"

"Pekâlâ," dediğinde ellerini havaya kaldırıp geriye çekildi gülerek. Bir eli havada durmaya devam ederken diğer eliyle telefonunu çıkarıp, "Telefona not alalım o hâlde, ne dersin?" diye bir fikir attı ortaya.

"Olur!" dedim ve elimle onaylama işareti yaptım. "Ben söyleyeceğim, sen yaz."

"Tamam, dinliyorum!" Hızlıca telefonunun notlar bölümüne girip konuşmamı bekledi.

"Kural bir," dediğimde kucağımdaki defterimi havaya kaldırdım. "Hiçbir şekilde bu defterimi merak etmek, dokunmak, kurcalamak yok. Yasak!"

Başıyla onaylayıp söylediklerimi not almaya başladı.

"Deftere dokunmak yasak," diye mırıldandı. "İki?"

"Kural iki; öpüşmek yok, yasak!" Garip garip yüzüme bakınca konuşmaya devam ettim. "Sonuçta biz gerçek sevgili değiliz. Gerçek sevgililer öpüşür, Ekin'le Peri değil," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Ya mecbur kalırsak?"

"İki tane yanağım var. Birini kullan gitsin." Ellerimi yanaklarıma koydum.

"Pekâlâ," dediğinde memnuniyetsiz görünüyor olsa da itiraz etmeden söylediklerimi not aldı. "Üç?"

"Kural üç; gerçek sevgiliymiş gibi kıskanma, trip, kısıtlama gibi saçmalıklara girmek yok," Tüm dikkatimle tepki verip vermeyeceğini merak ederek yüzüne odaklandım.

"Pı da tamam, başka?"

Birkaç saniye düşünmek için kendime izin verdim. Aklıma gelen yeni kuralla konuşmaya başlayıp parmağımla saymaya devam ettim.

"Kural dört; gerekmedikçe el ele tutuşmak da yok," dediğimde yine yüzünün asılır gibi olduğunu görsem de umursamadan not alması için dik dik baktım.

Not alması bittikten sonra gözlerimin içine bakarak, "Ya, biz sevgili olduğumuzdan emin miyiz?" diye sordu son derece ciddi bir tavırla.

"Bu bir anlaşma Ekin, biz gerçek sevgili değiliz. Âşık hiç değiliz," diye karşılık verdim, her kelimeyi yavaş yavaş söyleyerek.

"Öyle ama... İnandırıcı olmamız gerekmiyor mu?"

"Ben öpüşmeyen çift gördüğümde acaba anlaşmalı ilişki mi yaşıyorlar, diye sorgulamıyorum. Sen sorguluyor musun?" diye ketum bir karşılık verdim. Ekin'e karşı böyle davranmak istemesem de kendime engel olamıyordum. Daha doğrusu bir anda yelkenleri suya indirmek istemiyordum.

"En azından samimi görünmeliyiz," diyerek fikrine destek çıktı.

"Tamam o kısmı doğaçlama yaparız o hâlde. Anlaştık mı?"

Başıyla onayladığında ekleyebileceğimiz başka bir kural olup olmadığını düşünmeye başladım.

Aklıma hiçbir şey gelmeyince omuz silkip, "Bu kadar sanırım ya," dedim sakince. "İlişki boyunca birbirimizi üzecek, zarar verecek herhangi bir şey yapmak yok. Mezuniyet günümüzde de medeni insanlar gibi ayrılırız ve herkes kendi yoluna gider."

"Ya gerçekten seversek?" diye sorduğunda ilk birkaç dakika cevap veremeden öylece kalakaldım.

"Sanmıyorum," dedim net bir şekilde. "Sen de öyle bir hata yapmazsan sevinirim. Üzülmeyelim sonra," Herhangi bir üzüntü yaşayıp yaşamadığını anlamak için yüzünü inceledim fakat gözlerini kaçırdığı için hiçbir şey anlayamamıştım.

"Anlaştık," dedi sakin bir tavırla.

Elimi ona doğru uzatıp sıkmasını bekledim. Birkaç saniye içinde ellerimiz buluştuğunda, "Anlaştık," dedim gülümseyerek.

Son iki derse girmeyip uzun uzun sohbet ettik. Pek derin konular olmasa da birbirimizi biraz daha tanıyabileceğimiz yüzeysel şeylerden bahsetmiştik. En azından Ekin'in diğerleri gibi benden nefret etmediğine ya da teklifi herhangi bir plan yüzünden yapmadığına inanacağım kadar güven sağlayabilmişti.

Bugünkü yaşananlardan sonra Bade ve diğerlerine görünmek, daha doğrusu onları görmek istemediğim için son teneffüste Ekin çantalarımızı sınıftan alıp geldi. Son ders bitmeden okuldan ayrılırken vedalaşmak üzere durup Ekin'e döndüm.

"Eve yürüyeceğim," dedim gülümseyerek.

"Sana bir teklifim var," dedi keyifle gülerek.

"Yine mi?"

"Yine." Pantolonunun ceplerine ellerini daldırıp bakışlarını gözlerime dikti.

"Söyle bakalım, dinliyorum." Kollarımı göğsümün altında birleştirerek yeni teklifini beklemeye koyuldum.

"Eve kadar seninle yürümemi ister misin?" diye sorduğunda teklifini kabul ettirebilmek için sevimli bir gülüş eşlik etti söylediklerine.

Düşünmeden başımı iki yana sallayarak reddettim teklifini. "Gerek yok," dedim yüzümü buruşturarak. İlk günden bu kadar yakınlığın fazla olduğunu düşünüyordum.

Reddedilmeyi sorun etmeden gülümsemeye devam ederken, "O hâlde, yarın görüşürüz," dedi omuz silkerek.

Elimi omuz hizasında kaldırıp usulca sallarken, "Görüşürüz," dedim gülümseyerek ve arkamı dönüp yürümeye başladım.

Kısa bir süre sonra evime varmak üzereydim. Kulaklığımdaki şarkı kesilip yerini telefonumun zil sesi aldı. Kimin aradığını öğrenmek için olduğum yerde durup cebimden telefonu çıkardım.

Yabancı numara aradığı için aniden gerilmeye başladım ve kalp atışlarım hızlandı. Açıp açmamak arasında yaşadığım kararsızlık eşliğinde telefon uzun uzun çalmaya devam etti.

Kapanmasına yakın bir süreye kadar öylece telefona bakmaya devam etsem de cesaretimi toplayıp aramayı yanıtladım. Endişeli bir şekilde yutkunup telefonu kulağıma götürdüğümde ilk konuşan ben oldum.

"Efendim?" dedim korkuyla çıkan sesimle.

"Alo, merhaba. Peri'yle mi görüşüyorum?" dedi karşıdaki kadın.

"Evet, benim." dedim sakince. "Siz kimsiniz?"

"Tatlım, ben kafedeki başvurun için aramıştım. Hâlâ çalışmak istiyorsun değil mi?" dediğinde kafenin sahibi olan kadının sevecen yüzü geldi gözümün önüne.

"Ah, evet," dedim elimi alnıma götürürken. "İstiyorum, evet!"

"Harika canım!" dedi coşkulu bir şekilde. "Yalnız ufak bir şey var, bilmem kabul eder misin ama?" dediğinde merakla gözlerim açıldı.

"Nedir o?" Kadının cevap vermesini beklerken eve doğru yürümeye devam ettim.

"Seçtiğim kişiler arasında ufak bir deneme yapmak istiyorum. Biliyorsun sana da söylemiştim, ihtiyacım olduğunda her işi yapabilecek birini arıyordum," diye açıkladı sakince.

"Evet, evet hatırlıyorum." Görmeyeceğini bildiğim hâlde istemsizce başımı salladım hızlıca.

"Ne dersin? Bu sorun olur mu senin için?" diye sordu tereddüt ederek.

"Hayır, tabii ki! Nasıl bir şey olacak ki?"

"Mutfakta bir deneme yapmayı düşünüyorum. Yapabildiğini söylemiştin, yanlış hatırlamıyorum değil mi?"

Söylediğim yalan başıma çorap örmeye başlıyordu ve ne yapacağımı bilmiyordum. Telefonu ilk açtığımda hâlâ çalışmak istemediğimi söylememiş olsaydım şu an ailem izin vermiyor deyip yırtabilirdim belki fakat artık çok geçti.

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirdim ve ne yapacağımı düşünürken, "Alo... Canım orada mısın?" dediğinde görmeyeceğini bildiğim hâlde olumlu anlamda başımı salladıktan sonra cevap verdim.

"E-Evet," diye kekeledim. "Buradayım."

"Hah, kapandı sandım bir an," dedi kıkırdayarak. "Sorun yok o hâlde, değil mi?"

"Ben, şey..." diye geveledim hâlâ ne yapmam gerektiğini bilemediğim için. "Sorun yok, tamam!" dediğimde sessiz bir küfür savurdum. Rezil olacaktım ve bunun sebebi söylediğim yalandı.

"Harika!" dedi neşeli bir şekilde. "Yarın için müsait misin peki?"

"Yarın mı?" diye tekrarladım panikle.

"Evet, vakit kaybetmeyelim diyorum!" diye karşılık verdi.

"Tamam... Olur."

"O hâlde, yarın iki de görüşelim Periciğim!" dedi aynı coşkulu sesiyle. "Kendine çok iyi bak."

"Siz de." Telefonu kulağımdan çekip aramayı sonlandırdım.

Evin önüne geldiğimde homurdanarak merdivenleri çıkmaya başladım. "Aferin Peri... Bu kez tam anlamıyla sıçtın!" Anahtarımı çıkarmak üzere çantamı önüme alarak söylenmeye devam ettim.

Evde kimse olmadığı için doğruca odama girip çantamı kenara attım ve üzerimi değiştirmeden yatağıma uzanıp düşünmeye başladım.

"Ne yapacağım ben ya?" diye söylenirken yüzüm ağlamaklı bir ifadeye büründü. "Mahvoldum resmen!"

Mutfakta kimsenin yardımı olmadan yapabildiğim tek şey kahveydi. Onun dışında bu zamana kadar hiçbir girişimim olmamıştı. Annem, "Öğren, lazım olur ileride," dediğinde kadıncağızı azarlayıp duruyordum.

"Keşke..." diye mırıldandım dudak büzerek. "Keşke seni dinleseydim anne."

Dakikalar boyu tavanı izleyerek yarınki yaşayacaklarımı düşünüp kendimi daha da gerdim. Bu sürede aklıma internetten video izleyerek bir şeyler öğrenme fikri geldi. Hışımla doğrulup telefonumu elime aldım.

Telefonun ekranını açtığımda bildirim panelinde gördüğüm mesaj merakla gözlerimi kısmama neden oldu. Kalbim deli gibi

çarpmaya başlamıştı. Titreyen parmağım bildirimin üzerine tıkladığında gerginlikten alt dudağımı dişlemeye başlamıştım.

"Kötü bir gün..."

Mesajı tekrar tekrar okudum, sanki anlaması zormuş gibi. Cevap vermeyi düşünmüyordum çünkü aptalın teki benimle alay ediyordu.

Dakikalar ilerledikçe fikrim değişmeye, merakım artmaya ve cevap verme isteğim körüklenmeye başladı. Önümde kapalı bir şekilde duran telefonu elime alıp hızlıca uygulamaya girdim ve mesajı son bir kez daha okuduktan sonra cevap yazmaya koyuldum.

"Her kimsen... Benden uzak dur."

Mesajı gönderdikten sonra kaşlarımı var gücümle çatarak yazdıklarımı tekrar tekrar okudum. Tuş kilidini kapatmak üzere parmağım tuşa gittiğinde son anda çevrimiçi olduğunu görüp korkuyla nefesimi tuttum. Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum çünkü.

Heyecandan kalbim çıldırmış gibi çarpıyordu. Sakin kalmaya çalıştıkça sanki nabzım daha da artıyordu. Tanımadığım birinden gelecek mesaja neden bu kadar heyecanlanmıştım ki?

Yazıyor...

Telefonun başında bekliyormuş gibi görünmemek için telaşla uygulamayı kapatıp telefonu kilitledim ve önüme koydum. İnterneti tamamen kapatmayı düşünsem de saçma olacağı fikri buna engel oldu.

Hâlâ cevap gelmediği için biraz sonra merakıma yenik düşüp uygulamaya girdim yeniden.

Çevrimiçi

Yazmayı bıraktığı için öfkeyle kaşlarımı çatarak ekrana baktım. Cevapsız mı bırakacaktı?

Yazıyor...

Gerginlikten yeniden nefesimi tuttum fakat bu kez beklemeye karar verdim.

"Aradığın şeyin bende olduğunu söyledim."

Vakit kaybetmeden cevabı yazıp yolladım.

"Sanmıyorum."

Yazıyor...

"Neden bahsettiğimi sormadın. Kim olduğumu bile sormadın."

"Hiçbir şeyi merak etmez misin sen?"

Saçmalıyor oluşuna iyice öfkelenmeye başladım. Hararetli bir şekilde cevabını yazıp yolladım hemen.

"Hayır."

Çevrimiçi beklediği için cevap gecikmedi.

"Ama hâlâ aradığın şeyin bende olduğunu düşünüyorum :)"

Sinirden ellerim titremeye başladığında sakinleşmek için derin bir nefes alıp cevap yazdım.

"Sende kalsın, istemez."

Yazım kurallarına dikkat ettiği için istemsizce yazarken titiz davrandığımı fark ettim.

Birkaç dakika çevrimiçi beklese de hiçbir şey yazmadan uygulamadan çıktığında öylece kalakaldım. İlk başta cevap vermemesine sinirlenmiş olsam da her kimse ondan kurtulduğum için rahatlamış hissediyordum.

Telefonu komodinin üzerine koyup kendimi yatağa sırtüstü bıraktım ve günün yorgunluğundan geriye, başımda katlanılmaz bir ağrı olduğu için uyuma isteğiyle gözlerimi kapattım.

Çoğu zaman olduğu gibi yine ertesi güne kadar uyumuştum. Alarmım çalmasa uyanmaya da niyetim yok gibiydi. Yeterince uykumu aldığım için zorlanmadan kalksam da okula gitmek istemediğim için geri yattım. Bugün kafeye gideceğim için evde biraz video izlemek istiyordum.

Video izlerken sıkıntıdan yeniden uyuduğum için, saatler

sonra kendime söverek uyandım. Çok fazla uyuduğum için baş ağrısıyla kalktım bu kez ve kendime sövmeye devam ederek yataktan çıktım.

"Ben bittim ya, gerçekten bittim!" diye söylendim aynanın karşısına geçtiğimde. Formalarımla uyuduğum için kırış kırış olmuşlardı fakat şu an umursayacağım bir şey değildi bu durum.

Geriye yalnızca bir seçeneğim vardı rezil olmaktan kurtulabilmem için. O da hasta olduğumu, kendimi iyi hissetmediğimi söyleyerek işi yarıda bırakıp orayı terk etmekti. İşler zorlaşırsa kenarda kendimi kurtarabileceğim bir fikir olduğu için biraz da olsa içim rahatlamıştı.

Biraz daha oyalanırsam geç kalacağımı bildiğim için hızlıca üzerime bir kot bir sweatshirt giydim. Okula gitmediğim için saçımı topuz yapmak istemedim fakat yine de rahatsız etmemesi için atkuyruğu toplayıp çantamı ve defterimi de alarak evden ayrıldım.

Kafenin sokağına geldiğimde titrediğimi hissediyordum. Sakin kalmaya çalıştığım her an nabzım biraz daha yükseliyor, düşünememeye başlıyordum.

Nihayet kafenin önüne geldiğimde girmeden önce içeriye bir göz attım. Dün beni arayan kadın birileriyle konuşup gülüşüyordu. Onun rahatlığıyla birkaç dakika kapının önünde öylece dikilmeye devam ettim.

Bu işe yatkın olmadığım hâlde ve bu kadar gerilmeme rağmen neden hâlâ buraya geldiğimi bilmiyordum. Bu durumumu gören herkes aptal olduğumu düşünürdü ve şu an kendim bile aptal olduğumu düşünüyordum.

Daha fazla kapının önünde dikilemeyeceğimi bildiğim için son bir kez derin nefes aldım. Başımı geriye atıp gözlerimi sıkıca kapattım.

Gözlerimi açtığımda ilk önce kafenin tabelası gözüme çarptı. Hem tasarım hem de isim olarak son derece şık bir görüntüsü olan kafenin tabelası istemsizce gülümsememe neden oldu.

Gün Işığı

İnsanların veya nesnelerin isim alma hikayelerini merak ederdim hep. Neden o isme sahip? Bu soruyu zaman zaman merak etsem de hiç arkadaşım olmadığı için şimdiye kadar kimseye sormamıştım. Kim bilir; belki bir gün birisiyle tanışır, ona isminin hikayesini sorardım?

Tüm bu düşünceler biraz sakinleşmemi sağladığında cesaretimi toplayıp içeri girdim. Gerginliğimi belli etmemek için gülümseyerek kasaya doğru ağır ağır ilerlerken kadınla göz göze geldik. Yanındakilerden müsaade isteyerek koşar adımlarla yanıma geldiğinde gülümsememi bozmamaya gayret gösterdim.

"Hoş geldin tatlım," dedi biraz sonra yanıma geldiğinde.

"Hoş buldum." Tanıştığımız gün ismini söylemişti fakat şu an bir türlü hatırlayamıyordum.

Elini koluma koydu ve birlikte kasaya doğru ilerlemeye başladık. "Nasılsın?" diye sordu tüm sevecenliğiyle.

"İyiyim teşekkürler, siz nasılsınız?" diye sordum gülümseyerek.

"Ben de iyiyim ama biraz solgun görünüyorsun." Kasanın önüne geldiğimizde durduk. Kadın karşıma geçtiğinde endişeli bakışlarla yüzüme bakmaya devam etti.

"Uykusuz kaldım son birkaç gündür, kendimi pek iyi hissetmiyorum aslında," derken inandırıcı olmak için gülümsemeyi bıraktım. Yalanımı kurtarabilmek için bir başka yalan söylemiştim resmen.

"Öğrencilik demek, uykusuzluk demek bunu hepimiz biliyoruz. Gençliğinizi uyuyarak geçirmek istememeniz de çok normal, anlayabiliyorum fakat yine de sağlığın için kendine dikkat etmelisin tatlım," dedi anaç bir tavırla. Kadın bu şekilde iyi davrandıkça yalan söylediğim için daha çok mahcup olmaya başlıyordum.

"Haklısınız," dedim konunun daha fazla uzamaması için. Aramızda sessizlik oluştuğunda "Ne yapıyoruz?" diyerek konuşan taraf ben oldum. Aynı zamanda bir an önce ne yapacağımızı öğrenip rahatlamak istiyordum.

"Biliyorsun kafemiz çok büyük bir yer değil. Mutfağımız da öyle... O yüzden başvuranlar arasından seçtiğim kişileri ikişerli olarak çağırdım ve ikili arasında seçim yapıyorum," diye açıkladığında anladığımı belirtmek için başımı salladım. "Dün iki kişiyi çağırmıştım. Bugün de seninle birlikte biri daha olacak."

"Heyecanlandım," dedim sırıtarak. Sahiden heyecanlanmıştım çünkü hiçbir şey yapmayı bilmediğim hâlde biriyle rekabet içinde olacaktık. Rezil olacağım için heyecanlanmam son derece aptalcaydı.

"Ben bile heyecanlanıyorum!" dedi kadın coşkuyla. "Hazırsan başlayalım mı?" diye sorduğunda kaşlarımı çatarak boş boş kadının yüzüne baktım.

"Diğer kişi geldi mi?"

Kadın eliyle masaların olduğu tarafı işaret ederken, "Evet, evet! Çoktan geldi," dedi. Bakışlarım önce eline sonra elinin işaret ettiği yere döndü.

Boş masada arkası dönük oturanın kim olduğunu anlayamadığım için bakışlarım yeniden kadına döndü.

"Başlayabiliriz o hâlde." Kadın gülümseyerek başını salladı ve yeniden işaret ettiği masaya döndü.

"Yekta!" Duyduğum isim karşısında şaşkınlıktan gözlerim kocaman açıldı ve önce kadına, sonra biraz önceki masaya baktım. İsim benzerliği olmalıydı.

İsmini duyduğu için omzunun üstünden arkaya baktığında yüzünü görünce kalbimin duracağını hissettim. Onun burada ne işi vardı?

Oturduğu yerden sakince kalktığında istemsizce bir adım geriye giderken buldum kendimi. Korkuyla yutkunarak beni fark edeceği anı bekledim. Saniyeler sonra gözleri benimkilerle buluştuğunda ufak bir şaşkınlık görür gibi oldum ifadesiz yüzünde. Bu kadar ruhsuz olmayı nasıl başarabiliyordu acaba?

"Gel canım," dedi kadın Yekta'nın koluna dokunarak. Gözlerimiz hâlâ birbirinden ayrılmıyordu. "Sizi tanıştırayım

önce," deyip bana baktı kadın. "Peri, Yekta!" dedikten sonra bakışları Yekta'ya döndü. "Yekta, Peri."

Hâlâ birbirimize bakmaya devam ettik. Hiçbir şey söylemeden bakmaya devam etsem de benim aksime Yekta eylemde bulunmuştu.

"Memnun oldum," dedi sahte bir gülümseme eşliğinde. Hayır, hayır! Beni tanımıyormuş gibi yaptığı için ona kızmamalı, sahte gülüşüne eşlik eden gamzelerine kendimi kaptırmamalıydım!

Bana doğru uzattığı elini sıkarken aynı şekilde sahte bir gülümsemeyle, "Ben de memnun oldum," dedim ve elini biraz daha fazla sıktım.

Adını unuttuğum kadın, "Geçelim mi?" diye sorana kadar ellerimiz ayrılmamıştı. Havanın bugün güzel olmasına rağmen ellerinin bu kadar soğuk olmasına şaşırmıştım. Ya da yaşadığım şaşkınlık yüzünden buz kesen taraf bendim, emin olamıyordum.

Aynı anda, "Olur," dediğimiz için bakışlarım yeniden Yekta'ya dönse de hemen önüme dönüp kadının peşinden yürümeye başladım. Son yaptıkları yüzünden ona soğuk yapmayı planlıyordum.

Hatta onu unutmayı... Evet, evet. Kesinlikle ondan kurtulmak istiyordum artık.

Mutfağa girdiğimizde hızlıca etrafımda göz gezdirdim ve en sonunda arkamdan gelen Yekta'yla yeniden gözlerimiz buluşunca telaşla önüme döndüm.

"Çocuklar, yapacağınız şey çok basit," dedi kadın tezgâhın diğer tarafına geçerek. "Bana milkshake hazırlamanızı istiyorum."

"Milkshake mi?" diye tekrarladım şaşkınlıkla.

Milkshake'ler dondurma gibi makineden çıkmıyor muydu? Ben hep öyle olduğunu sanıyordum. Bunu sormak istesem de rezil olacağımı düşünerek sormaktan vazgeçtim çünkü hazır olsaydı bizden onu hazırlamamızı istemezdi herhâlde?

"Evet canım, milkshake!" dedi gülümseyerek.

Yekta sakince, hiçbir şey söylemeden dinlediği için onun gibi davranıp sessiz kalmayı seçtim.

"Tüm malzemelerimiz burada mevcut," dedi rafları göstererek. "Çeşit çeşit bardaklarımız da var," derken diğer taraftaki raflara doğru yürüdü. "Eğer hazırsanız başlayabilirsiniz!"

Yekta etrafımdan dolanıp tezgâhın diğer tarafına geçtiğinde oflayarak peşinden tezgâhın arkasına geçtim. Boşta olan tarafa geçip ellerimi tezgâha yasladım ve kadının yüzüne bakmaya devam ettim.

"Ben çıkayım, sizi rahat bırakayım isterseniz," dedi kadın kapıya doğru ilerlerken. "Daha rahat çalışırsınız bu sayede."

Kadınla göz göze geldiğimizde mecburi bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Çıkmadan hemen önce aklına bir şey gelmiş gibi yeniden bize döndüğünde bakışlarımız kadına döndü.

"Unutmayın, burada en önemli şey sunum!" dedi tüm coşkusuyla. "Sizden de harika sunumlar bekliyorum!"

Söylediklerine karşılık başımızı hafifçe salladık ve kadın nihayet mutfaktan ayrıldı.

Gerginlikten, şaşkınlıktan, öfkeden midem bulanıyordu ve kıvranmamak için zor tutuyordum kendimi. Artık mutfakta yalnızca Yekta ve ben kalmıştık. Nefes bile almıyor, ortamı ele geçiren sessizlik yüzünden öylece durmuş karşıya bakıyordum.

Yekta deri ceketini sakince üzerinden çıkarıp kenara koydu. Göz ucuyla Yekta'ya baktığımda göz göze geldik ve içimden küfrederek önüme döndüm. Üzerindeki hâkî tişörtü yüzünden kehribar rengi gözleri yeşile çalınmıştı ve... İnanılmaz derecede güzel görünüyordu!

Yekta raflara doğru gittiğinde arkası dönük olduğu için rahatça bakabildim. Üst raflardan birine uzanırken hayranlıkla onu izlerken buldum kendimi. Saniyeler içinde yerine döndüğünde aceleyle önüme dönüp boş boş etrafı izlemeye devam ettim.

Raftan aldığı büyükçe bir kâseyi önüne bıraktıktan sonra ihtiyacı olduğu diğer şeyleri de getirdi ve tezgâhta kendine ayrılan tarafa koydu. Duruşundan bile kazananın kim olduğunu açıkça belli ediyordu. Bu konularda bilgili olduğunun şaşkınlığını bir türlü üze-

rimden atamasam da hayranlıkla dönüp onu izlemek istiyordum.

Mutfakta yetenekli olduğu için 1303 gün daha ona âşık olabilirdim sanırım.

"Başlamayı düşünmüyorsun sanırım?" dediğinde göz ucuyla bana baktığını gördüm. Bu ruhsuz fakat aynı zamanda insanları küçümseyici ifadesine ne kadar sinir olsam bile bir o kadar da karizmatik bulduğum için kendime kızmak istiyordum.

Kötü olan şeyleri Yekta'da gördüğümde onların hoşuma gidiyor olması saçmalık ötesi bir durumdu.

"Senin kadar uzun değilim, o üst rafa nasıl uzanmamı bekliyorsun ki?" dedim huysuz bir şekilde kaselerin olduğu rafı işaret ederek.

"Elendin o hâlde," dediğinde öfkeyle kaşlarımı çatıp ölümcül bakışlar attım. Sanki karşısında bir aptal duruyormuş gibi küçümseyici bakışları hâlâ üzerimde dolaşıyordu ve bu durum daha da sinirlenmeme neden oldu.

Çok geçmeden önüne dönüp malzemeleriyle ilgilenmeye devam edince hepten sinirlendim. Neredeyse önündeki kâseyi kafasında kıracaktım!

"Ya sen gerçekten ne kadar centilmensin öyle?" diye iğneledim ve kollarımı göğsümün atlında birleştirip tezgâha yaslandım.

"Öyle söylerler hep," diye alay etti ve bir yandan da işiyle ilgilenmeye devam etti.

"Ve tam bir hödüksün," diye ekledim iyice kaşlarımı çatarak.

"Bu da hep söylenir," dedi umursamaz bir tavırla. Yüzüme bakmaya tenezzül bile etmiyordu.

"Ve beceriksizin tekisin, insanlarla iletişim kuramıyorsun bile," dedim iyice sinirlendiğim için.

"Bunu da ilk kez duyduğumu söyleyemem," dedi kâsenin içine beyaz bir şey dökerken.

"Ve ruhsuzun tekisin!" diye saymaya devam ettim çünkü bir türlü sakinleşemiyor, aksine her geçen saniyede daha da sinirleniyordum.

"Bakışlarımdan dolayı egoist olduğumu da söylemeden edemezler," dedi sırıtarak. Gamzelerini göstere göstere gülüp önüne döndüğünde kıpkırmızı kesilmiştim.

"Her kim söylediyse haklıymış bu arada!" dedim vakit kaybetmeden. "Keşke burnun o kadar havada olmasaydı da gözünün önündekileri görebilseydin!" dediğimde ima ettiğim şeyi anlamasından deli gibi korkup hemen önüme döndüm. Birkaç dakika sonra göz ucuyla baktığımda ifadesinden görüldüğü kadarıyla bir şey anlamış gibi durmuyordu.

Biraz sonra önüme büyük bir kâse bıraktı ve hiçbir şey söylemeden yerine geçip işiyle ilgilenmeye devam etti.

"Rica ederim," dedi birkaç dakika geçtikten sonra. "Hödük olduğumu iddia eden kız," diye eklediğinde güldüğünü görebiliyordum. Konuşurken yüzüme bakmaması son derece sinir bozucuydu.

"Yaptığın türlü kabalıklarından sonra teşekkür etmek aklıma gelmediği için özür dilerim bay denyo!" dedim yüzümü buruşturarak.

"Bir şey değil," dedi her zamanki düzlüğüyle.

Cevap vermeden gidip raftan Yekta'nın önünde gördüğüm bazı şeyleri toplayıp yerime döndüm.

"Beni takip mi ediyorsun?" diye sorduğunda dağılan sessizliğin parçaları tenime saplanmış gibi dehşete düştüm. Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi açılırken son sorduğu şey yüzünden bayılmamak için tezgâha daha sıkı tutundum.

"Ne?" dedim şaşkınlık içinde. "Ne münasebet, neden seni takip edecekmişim?" Bana baktığını hissedince yüzümü buruşturarak Yekta'ya baktım.

"Neden buradasın?" diye sorduktan sonra önündeki kâseyi dolaba koydu ve farklı bir kabı önüne koyup dolaptan getirdiği muzu soymaya başladı.

"Sen neden buradaysan o nedenden," dedim açıklama yapmak istemediğim için.

"Yani beni takip ediyorsun," dedi sanki bilinçli bir şekilde sinirlenmem için çabalıyormuş gibi.

"Ha bir de narsistiz öyle mi?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Sanmıyorum," diyerek geçiştirdi. "Beni neden takip ediyorsun?"

Oflayarak elimdekileri bırakıp hışımla Yekta'ya döndüm. Benimle alay ediyor olmalıydı yoksa bu davranışlarının başka hiçbir açıklaması olamazdı.

"Benimle alay mı ediyorsun?" diye sordum öfkemi gizleme gereği duymadan.

"Hayır," dedi omuz silkerek ve dilimlediği muzlardan birini ağzına attı.

Bir diğerini de bana uzattığında öfkeyle kaşlarımı çatıp kendimi geriye çektim. "İstemez!"

"Peki, neden buradasın?" diye sordu sakince ve bu kez yüzüme bakarak.

"Burayı seviyorum ve çalışmak istiyorum," diye açıkladım sakin kalmaya çalışarak. "Sen neden buradasın? Neden diğer zengin, şımarık yaşıtlarının yaptıklarını yapmak yerine burada çalışmayı istiyorsun?"

"Yapmadığımı nereden biliyorsun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Bakarsın burada çalışamazsam kafeyi satın alırım. Zengin, şımarık bir züppeyim sonuçta, değil mi?"

"Tam üstüne bastın!" diye üsteledim inatçı bir tavırla.

"Bu rekabetten zevk almak istiyorum, bir şeyler yapar mısın artık?" diye söylendi boş durmamdan rahatsız olduğu için.

Sırf diline düşmemek için ondan gördüğüm kadarıyla meyveleri doğrayıp, sütle karıştırdım. Üzerine bir şeyler attım fakat asla onun yaptıklarını yaptığımı sanmıyordum. Tamamen saçmalıyor, kendimi rezil edecek içeceği kendi ellerimle hazırlıyordum. Asla bir milkshake yaptığımı sanmıyordum ve bugünden itibaren milkshake sevgime son verecektim.

"Saçların güzel olmuş," dedi birden. Sürekli böyle ansızın söylediği şeylerle canımı almaya mı çalışıyordu acaba? Eğer öyleyse başarmasına çok az kalmıştı çünkü.

Şaşkınlıkla Yekta'ya döndüğümde dudaklarının kenarında çapkın bir gülüş beni karşıladı. Ne yapacağımı şaşırarak bakakaldım bir süre.

Çok geçmeden sakinliğimi koruyamamaktan korktuğum için aceleyle önüme dönüp, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Bir şey değil," dedi her zamanki gibi.

Dakikalar boyu süren sessizliğin ardından, "En azından saçlarımla iyi anlaşıyorsunuz," diye iğneledim.

"Öyle," dedi sırıtarak. "Güzeller."

"Teşekkürler," dedim yeniden.

"Bir şey değil," diye aynı karşılığı verdiğinde girdiğimiz döngü kırkırdamama neden oldu. Benimle birlikte o da gülmeye başlasa da biraz sonra göz göze geldiğimiz an ikimiz de gülüşümüze engel olduk.

Aynı anda hafifçe öksürerek önümüze döndük.

"Senin de gamzelerin var," dedim birden. "Güzeller."

İçimden böyle bir şey söylemek geçmişti ama bu kadar hızlı gerçekleşmesine kendim de şaşırmıştım.

Gözleri yeniden bana döndüğünde gülüşü sayesinde iltifat ettiğim gamzelerini yeniden görebildim.

"Sağ ol," dedi kısaca.

"Bir şey değil," diyerek onu taklit ettiğimde gülüşü daha da büyüdü.

Sadece son konuşmalarımız sayesinde Yekta'ya karşı tüm sinirimin geçmiş olmasının verdiği şaşkınlıkla sessizliğimi korudum. Her ne kadar dengesizce davransa da özünde iyi bir insan olduğu gerçeğine tutunmaktan vazgeçemiyordum.

"Benimki bitmek üzere," dedi sessizliğini bozarak.

Göz ucuyla önündeki sunumuna baktığımda şaşkınlıkla gözlerim büyüdü. Kremasını özenerek üzerine sıktıktan sonra meyvelerle yaptığı süsleme son derece lezzetli görünüyordu.

Onunkinden sonra önümdeki bardağa baktığımda bebek maması gibi görünen bir içecek söz konusuydu. Kıvamı ise asla bir milkshake kıvamında değil aksine süt gibi akışkandı.

"Çok lezzetli görünüyor," diye itiraf ettim dürüstçe. "Tebrik ederim, hakkıyla kazanacaksın!"

Kısa sürede ortaya çıkardığı iş yüzünden ona hayranlığımın daha fazla artmasına kızmak istesem de içten içe seviniyordum.

"Ben de tebrik ederim," dedi önümdeki hiç de cezbedici görünmeyen içeceğe bakarak. "Pek çabalamadın ama..."

"İyi hissetmiyorum kendimi," diye yalan söyledim.

"Hülya Hanım'a bu durumu söyleseydin keşke," dedi tezgâha yaslanarak. Sonunda kadının ismini öğrenmiştim.

"Sorun değil," dedim elimi boynuma götürerek. "Sen hak ediyorsun!" dedim hazırladığı bardağı işaret ederek. "Hem ben..." cümlenin devamını getirmekte tereddüt edip sustum. Hafifçe başını salladı devam etmemi söylercesine.

"Sen?"

"Milkshake nasıl yapılır bilmiyorum bile..." diye itiraf ettim. "Sadece bir hevesti benimki, o yüzden senin kazanmana gerçekten sevindim!" dedim gülümseyerek.

"Biliyordum," dedi sırıtarak.

"Neyi?" diye sordum hemen.

"Milkshake yapmayı bilmediğini!" dedi bilmiş bir tavırla.

"Beni takip mi ediyorsun?" diye iğneledim kaşlarımı kaldırarak.

"Önünde duran şeye bakan herkes bu konuda bilgin olmadığını anlar Peri Kızı!" dediğinde gülüşüm yerini şaşkınlığa bıraktı.

"Peri Tozu diyecektin herhâlde?"

"Hayır," dedi net bir şekilde. "Beni o aptal sürüsüyle karıştırma."

"Daha birkaç hafta önce bana Peri Tozu demiştin ama?" diye hatırlattım hemen.

"Demedim," diye iddia etti.

"Dedin," diye üsteledim.

"İspatlayamazsın!" dedi kaşlarını kaldırarak. "Demedim."

"Yalancı!" dedim kaşlarımı çatarak.

"Hepimiz yalancıyız Peri kızı," dedi imalı bir gülüşle. "Aynı za-

manda hepimiz yabancıyız da... Bilemeyiz neyin yalan neyin gerçek olduğunu."

Neyi ima ettiğini anlamasam da tek kelimelik diyaloglardan ziyade uzun cümleler kurabildiğinin sevincini yaşadığım için pek umursamadım.

"Sandığım kadar hödük değilsin sanırım," dedim biraz sonra ona haksızlık ettiğimi düşünerek.

"Ya da sandığından daha hödüğümdür?" dedi omuz silkerek.

"Öyle belli ki," diye ima ettim gülerek.

"Bunu anlamanın tek bir yolu var," dedi kollarını göğsünün altında birleştirerek.

"Neymiş o?"

Tam cevabımı alacakken Hülya Hanım birden mutfağa girdiğinde Yekta konuşmaktan vazgeçti. İkimiz de doğrulup kapıya doğru dönsek de hâlâ göz gözeydik.

Hülya Hanım'ın zamansız girişine küfretmek istesem de öfkeyle dudak ısırmaktan başka bir şey yapamadım. Belki de Yekta'yla ilk ve son kez bir arada bulunma şansı yakalamıştım. Yıllardır onu tanıma fırsatı elde etmenin hayalini kurarken şimdi bunun cevabını alamayacak olmak berbat hissetmeme neden oldu.

Yekta çaktırmadan bana doğru yaklaşırken ne yaptığını anlamayarak ona bakıyor bir yandan da Hülya Hanım'a durumu belli etmemeye çalışıyordum.

Tam yanımıza geleceği sırada kapıyı açan garsonun teki Hülya Hanım'a seslenince dikkatini ona verip arkasına döndü.

Yekta aceleyle elindeki milkshake ile yanıma geldi. Önümdeki bardağı alıp kendi yaptığı milkshake bardağını önüme bırakırken aceleyle benimkini önüne çekti ve ellerini tezgâha yasladı.

"Ne yapıyorsun?" Şok olmuş bir ifadeyle Yekta'ya bakakaldım.

"Sesini çıkarma," diye fısıldadı Hülya Hanım'a bakarken. "Yalancı, hayat kurtarıyor!"

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye itiraz ettim. "İhtiyacım yok böyle bir şey yapmana!"

Söylediklerimi duymazdan gelerek hazırladığım içecekten bir yudum aldı. İçecek dudaklarına değdiği an yüzünü buruşturarak bana döndüğünde utançla başımı eğdim.

"Sen hangi cesaretle bu işe heves ettin?" dedi tiksinircesine bakmaya devam ederken. "Berbat bu!"

"Biliyorum," diye itiraf ettim mahcup bir şekilde.

"Ziyan ettiğin her meyveden özür dilesen iyi edersin," diye fısıldadı.

"Dudağını sil," diye fısıldadım. Hülya Hanım bize doğru döndüğünde gülümsemek zorunda kaldık ikimiz de.

"Ne?" dedi söylediğimi duymadığı için.

"Dudağını sil, dudağını," diye tekrar ettim.

"Ne diyorsun, yüksek sesle konuş biraz," dedi yine duymadığı için.

"Kahretsin!" deyip göz devirdim ve avucumun içiyle üst dudağında kalan sütü sildim.

Şaşkınlıkla yüzüme bakarken ona dokunmanın verdiği şaşkınlıkla donup kalmıştım. Aniden gelen cesaretim yüzünden de şaşkınlığım daha da artmıştı.

Ne söyleyeceğini bilemeyecek hâlde şaşkın ifadesiyle bana bakmaya devam ederken bu görüntüsünün ne kadar sevimli olduğunu görmek beni memnun etmişti. Belli etmemeye çalışsam da hayranlıkla izlemekten alıkoyamadım kendimi.

Biraz sonra Hülya Hanım yanımıza geldi ve enerji dolu bir şekilde, "Ne yaptınız bakalım?" diye sordu, tam önümüzde durarak. Önce benim, sonra Yekta'nın önünde duran bardaklara baktıktan sonra kocaman bir gülümsemeyle bana döndü.

"Periciğim, harika bir iş çıkarmış gibi görünüyorsun. Tebrik ederim!" dedi ve bardağı kulpundan tutup kendine doğru çekerek yakından inceledi. "Hayran oldum, gerçekten inanılmaz bir görüntüsü var!"

Mahcup olmaktan yerin dibine girecektim. Yekta'nın hakkını yiyordum ve bu durum gerginlikten ölecekmişim gibi hissettiriyordu.

Kenarda duran pipetlerden birini alıp tadına baktı biraz sonra. Sanki ağzında büyük bir lokma varmış gibi uzun uzun aldığı yudumu ağzında evirip çevirdi.

Sonrasında ise şok olmuş bir ifadeyle yüzüme bakarak, "Bayıldım!" dedi heceleyerek. "Gerçekten çok lezzetli!"

"Teşekkür ederim," dedim kadına ayıp olmaması için.

Bakışları Yekta'ya döndü biraz sonra.

"Seninkini de denemek isterim," dedi tüm iyi niyetiyle.

Hülya Hanım tam bardağa uzanırken Yekta aceleyle bardağı tutup kenara çekti.

"Kazanan belli," dedi sevimli bir tebessümle. "Biraz kötü oldu, denemenizi istemem."

"Ah, nasıl istersen Yektacığım!" dedi tüm sevecenliğiyle.

"İş senindir Peri!" Hülya Hanım coşkulu bir şekilde konuşuyor, ister istemez ortamın enerjisini yükseltiyordu fakat şu an içinde bulunduğum durumun gerginliği ve yaşattığı utanç yüzünden enerjim anbean düşüyordu.

"Ama..." Tam itiraz edecekken Yekta hışımla bana döndü.

Susmamı söylercesine bir gülümseme vardı yüzünde. Elini uzatarak, "Harika bir iş çıkardın, tebrik ederim. Böyle yetenekli ellere yenilmek benim için bir şerefti," dediğinde utancımdan kıpkırmızı kesilmiştim.

"Ben..." diyerek konuşmaya çalıştım fakat pek başarılı olduğum söylenemezdi.

"Bu güzel milkshake'leri denemek için mutlaka her gün buraya geleceğim," dedi çapkın bir gülüşle doğrulurken.

"Hülya Hanım," diyerek başıyla selamladı. "Artık gitsem iyi olur."

"Seni tanıdığıma çok memnun oldum," dedi Hülya Hanım, Yekta'yla birlikte kapıya doğru yürürken.

Utancımdan hareket bile edemiyordum hâlâ. Kapıdan çıkmadan önce son bir bakış atıp mutfaktan ayrıldılar.

Ağlamaklı bir ifadeyle mutfağın içinde volta atarken ne yapacağımı bilememenin verdiği gerginlikle ellerimi saçlarıma daldırdım.

Dakikalar sonra mutfaktan çıktığımda Yekta kafenin dışındaydı. Hülya Hanım ise biriyle konuşuyordu.

Bu durumu fırsat bilerek koşar adımlarla kafeden çıktım.

"Hey, dur!" diye seslendim var gücümle. "Yekta!"

Bir şey söylemeden okulda yaptığı gibi omzunun üzerinden bir bakış attı önce. Hemen ardından arkasına dönüp birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum.

Omuz silkti gülümseyerek. "Sandığın kadar hödük olmadığımı görmeni istedim," dediğinde daha da utanmaya başlamıştım. Bakışlarımı kaçırmadan edemesem de o doğrudan yüzüme bakmaya devam etti.

"Özür dilerim," dedim mahcup bir ifadeyle.

"Niye?" dedi her zamanki düz tavrıyla.

"Ön yargılı davrandım çünkü," diye açıkladım yeniden gözlerinin içine bakarak.

"Dileme," dedi sakince. "Keyfini çıkar Peri Kızı."

Tam arkasını dönüp gidecekken, "Dur!" diye seslenip gitmesine engel oldum. Yekta arkasını dönmeden koşarak önüne geçtim. "Bana da öğret, lütfen!"

"Neyi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Milkshake yapmayı," diye mırıldandım.

"Benden hoşlanmıyorsun," dediğinde göz devirmemek için zor tuttum. "Hödük, beceriksiz, egoist, ruhsuz, şımarık ve narsist olan birine ihtiyacın olacağını sanmıyorum."

"Bilerek yapıyorsun, değil mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Neyi?"

"Bunu işte," dedim ellerimi iki yana açarak. "Sürünmemi istiyorsun!"

Başını iki yana sallayarak dudaklarını büzdü. "Sana bir şartla yardım ederim Peri Kızı," dedi biraz sonra, etrafına bakınırken.

"Neymiş o?" diye sordum kollarımı göğsümün altında birleştirerek.

"Sonra söylerim," deyip göz kırptı ve itiraz etmeme kalmadan arkasını dönüp yanımdan uzaklaştı. Öylece arkasından bakakalırken Yekta Yalçın'ı unutmamın mümkün olmadığı düşüncesi zihnimde yankılanmaya başladı.

7
Havuz Kenarı

Hayatla ölüm arasındaki ince çizgide yürümek kolaydır.
Ölmek en kolayıdır, hayatta kalmak ise savaşmayı gerektirir.

MEZUNİYETTEN 4 AY ÖNCE

Yekta'nın ardından titreyerek kafeye girdiğimde Hülya Hanım'dan birkaç gün sonra başlamak için izin istemiş ve evime dönmüştüm. Yol boyunca düşündüğüm tek şey asıl rezilliği bundan sonra yaşayacak olmamdı. Kadının önümdeki bardağa nasıl baktığını bir türlü gözümün önünden silemiyordum. Büyülenmiş gibiydi, adeta hayran olmuştu. Hem içeceğe hem de onu yaptığımı sandığım için bana...

Bu işin altından nasıl kalkabilirdim ki?

Yekta tek çözümümdü ve ondan yardım istesem de bunu yapmayacağına emindim. Davranışlarından yaptığım analizle; yardım etmek bir yana dursun tek derdi beni süründürmek gibiydi ve bunu çok da iyi başarıyordu.

Yüzüme bile bakmayan bir insan benden ne isteyebilirdi ki?

Üzerime rahat bir şeyler giyip oyalanmadan yatağıma girdim ve defterimi dizlerimin üzerine koyup mor kalemimle yazmaya başladım.

"O çok güzel milkshake yapıyor."

"O neden bu kadar umursamaz? Sadece beni mi umursamıyor yoksa?"

"Onun dudaklarına dokundum."

"O neden oradaydı?"

Gülümseyerek defteri kapatıp kenara koydum. Bir an canım sıkıldı ve boş zamanında sosyal medyada gezinen yaşıtlarım gibi olmak istedim. Onlar birilerinden hoşlandığında girip profillerinde vakit geçirebiliyor, fotoğraflarına dilediği kadar bakabiliyorlardı.

Benim sosyal medya hesabım yoktu. Telefonuna bakılırsa Yekta'nın da... Ondan başka kimseyi merak etmediğim için internette gezinme ihtiyacı duymuyordum.

Saatlerce Yekta'yla milkshake yaptığımız zamanı düşünmekten başka hiçbir şey yapmadım. Hayallere dalmak uykuyu beraberinde getirdiği için kendime engel olamamış, uykum olmadığı hâlde uyuyakalmıştım.

Uyandığımda çoktan hava kararmış, içeriden gürültüler geliyordu. Bizimkiler gelmiş olmalıydı.

Yine bir baş ağrısıyla yattığım yerden doğrulup dağılan saçlarımı daha da karıştırarak odamın çıkışına yürüdüm. Koridorun ışığı yüzünden gözlerimi acıyla kısıp mutfağa kadar ağır ağır ilerledim.

"Anne," diye mırıldandığımda arkası dönük olduğu için korkuyla irkilip bana döndü.

"Peri?" dedi korkulu sesiyle. "Ödümü patlattın!"

"Biliyorum," dedim sırıtarak. Korkulu yüz ifadesi komik gelmişti bir anlığına.

"Pişkinliğine de diyecek yok!" Homurdanarak önüne döndü yeniden.

Mutfak sandalyesine kendimi atıp yayılarak oturdum ve boş boş annemin arkasından baktım.

"Kaç gündür uyuyup duruyorsun. Hasta falan değilsin, değil mi?" diye sordu seslenişimi umursamadan.

Arkası dönük olduğu için görmeyeceğini bildiğim hâlde başımı iki yana sallayarak reddettim söylediğini. "Değilim," dedim sakince.

Birkaç dakika daha kahve yapmakla uğraşmasını izledim sakince.

"Anne," diye seslendim bir kez daha aynı sakin ses tonuyla.

"Efendim Peri?" dedi bıkkın bir şekilde. "Ne karın ağrın varsa söyle de gitsin artık."

"Neden sinirlisin sen yine?" diye sordum öfkeyle kaşlarım çatılırken.

"Hiç," dedi omuz silkerek. "Yorucu bir gün geçirdim." Elini havaya savuşturdu boş ver dercesine.

"Sinirler de Peri'den çıkarıldı tabii," diye iğneledim ve geriye yaslandım.

"Sen ne söyleyecektin?" diye sordu yine söylediğimi umursamadan.

"Bugün kafeye gittim," dedim çekinerek.

"İyi halt ettin!" Omzunun üstünden ters ters yüzüme bakmaya başladı.

"Anne!" dedim uyarırcasına. "Böyle davranırsan hiçbir şey söylemem bundan sonra sana, görürsün!"

"Beni tehdit mi ediyorsun sen?" Ellerini beline yaslayarak azarladı.

"Evet!" diye çıkıştım. Annemle kavga ederken bile aklıma Yekta'nın gelişine duyduğum şaşkınlıkla geriye yaslandım tekrardan. Tavırlarım tıpkı onunki gibiydi.

Yekta Yalçın hayatımın her yerindeydi. Yekta Yalçın hayatımdı ve bundan haberi bile yoktu.

Sanki bu düşüncemden utanmamı istercesine aklıma Ekin'le sevgili olduğum gerçeği geldiğinde mahcup bir ifadeyle başımı eğdim. Uzun zamandır kendimi hiç bu kadar suçlu hissettiğim bir an olmamıştı.

Bir şey söylemeden oturduğum yerden kalkıp mutfağın çıkışına doğru yürümeye başladığımda arkamdan seslendi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Odama," dedim yürümeye devam ederek.

"Söyleyeceğin bitmedi, ne söyleyecektin?"

"Boş ver, önemli bir şey değildi," dedikten sonra mutfaktan ayrıldım. Arkamdan söylenmeye devam etse de birkaç adım sonra sesini duymamaya başladığım için sorun etmedim.

Odama girdikten sonra arkamdan kapıyı kapatıp yatağıma yöneldim. Biraz şarkı dinleyip uyumak istiyordum. Kafamda o kadar çok düşünce vardı ki hepsi aynı anda zihnime hücum ettiğinden birkaç şarkı sonra uykuya dalmış, okul için alarmım çalana kadar aralıksız uyumuştum.

Günlerdir o kadar çok uyuyordum ki uyumaktan yorulmaya başlamıştım artık. Aceleyle yataktan çıkıp hazırlanmaya koyuldum. Işık hızında duşa girip çıktıktan sonra saçlarımın ıslaklığını umursamadan formamı giydim. Saçlarım yüzünden gömleğim biraz ıslansa da önemsemedim.

Hızlıca gömleğin düğmelerini ilikledikten sonra yarım yamalak kuruladığım saçlarımı topladım. Defterimi ve çantamı aldıktan sonra kulaklığımı da alarak evden ayrıldım. Sıcak olmasa da güzel bir hava olduğu için keyfim yerine gelmişti.

Yine erken çıktığım için ağır ağır yürüyerek vakit öldürmüştüm. Okulun önüne geldiğimde hâlâ vaktim olduğu için önce kahve alma planıyla adımlarımı hızlandırdım.

Okula girdikten sonra çok geçmeden birinin seslendiğini duyup kulaklığımın tekini çıkardım.

"Peri!"

Durup sağ tarafa döndüğümde Ekin'in seri adımlarla, elleri cebinde bana doğru geldiğini gördüm. Ekin yanıma ulaşana kadar kulaklığımın diğer tekini de çıkardıktan sonra şarkıyı durdurdum. Kulaklığımı dikkatlice çantama koyup ön gözünü kapattıktan sonra bakışlarım yeniden Ekin'e döndü.

Uzun bacaklarıyla yanıma ulaşması çok çabuk olduğundan istemsizce kıkırdadım.

"Günaydın," dedim gülümserken.

Yüzüne saniyeler içinde yakışıklılığını ortaya çıkaran bir gülüş yerleştiğinde, "Günaydın," diye karşılık verdi.

"Nasılsın?" Klişe olan bir karşılaşma sorusu ile konuşmaya devam ettim.

"Eh, uykusuzluk..." dedi omuz silkerek. "Sen nasılsın?"

"Eh, çok uyku... On bir saat kadar!" dedim sırıtarak.

"Seni tebrik ederim, benim yerime de uyumuşsun resmen!" Benimle birlikte güldü.

Birlikte binaya doğru yürümeye başladığımızda, "Dün neden gelmedin?" diye sordu ciddileşerek.

"Ben... Şey..."

"Kekeledin, muhtemelen yalan söyleyeceksin?" Şüphe edercesine kaşlarını kaldırdı.

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Rahatsızdım biraz. Kendimi pek iyi hissetmediğim için gelmedim!" diye açıkladım vakit kaybetmeden.

Yalan söyledim.

"Geçmiş olsun," dedi endişeli bir şekilde yüzümü incelerken. "Neyin var?"

"Bilmem, ciddi bir şey değil. Ufak bir kırgınlık vardı üzerimde," Omuz silkerek adımlarımı hızlandırdım çünkü Ekin'in uzun bacakları yüzünden hızına yetişmem gerekiyordu.

"Dikkat et kendine," dedi hafifçe gülümseyerek. "Senin için telaşlanacak bir sevgilin var artık."

Bu durum çok yeni olduğu için onun büyüyen gülüşüne karşılık daha da utanıp önüme döndüm ve başımı eğdim.

"Senin kuralların varsa sevgililiğin de kuralları vardır," dedi neşeli bir şekilde. "Ve sevgililik kurallarından biri de merak etmektir."

"Bak sen!" dedim birden. "İyi biliyoruz sevgililik kurallarını. Tecrübeliyiz bakıyorum da?"

Ekin kahkahasına engel olamadığında kaşlarımı çattım. Söylediklerimi daha yeni idrak ettiğim için kendime olan öfkem yüzünden kaşlarımı çatmıştım.

"Sevgililiğin ikinci kuralı ise kıskanmaktır!" dedi gülmeye devam ederken. "Ve hatırladığım kadarıyla Peri'nin ikinci kuralı, kıskanmak yasak diyordu," dediğinde gülmesini durdurmaya çalıştı. İşaret parmağıyla saçını kaşırken, "Kafam karıştı şimdi?" dedi şaşırmış gibi yaparak.

"Ekin!" dedim ikaz edercesine. "İlk günden kavga etmeyelim," dediğimde gülmeme engel olamayıp kıkırdadım. Aşırı sinirlenmediğim sürece bir insana ters davranmayı asla beceremiyordum.

"Tamam, tamam!" Ellerini havaya kaldırdı. "Görünen o ki gerçek olmayan ilişkimizin alttan alan tarafı ben olacağım," diye iğneledikten sonra omuz silkerek bir adım öne geçti.

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirerek peşinden gittim ve söylediğine karşılık vermemeye karar verdiğim için sessizliğimi korumaya devam ettim.

Giriş katının koridoruna geldiğimizde durup Ekin'in karşısına geçtim. "Kahve alacaktım ben. Gidelim mi?" diye sordum omzumun üzerinden kantini işaret ederek.

"Lavaboya gitmem gerekiyor, sınıfta buluşsak olur mu?" diye sordu mahcup bir gülümsemeyle.

"Olur, olur!" dedim başımı sallayarak.

"Tamamdır, sınıfta görüşürüz," deyip yürümeye başladığında arkasından seslendim.

"Kahve ister misin, sana da alayım mı?"

Yürümeye devam ederken bir anlığına bana doğru dönüp arkası dönük bir şekilde yürümeye devam etti. "Olur, alırsan sevinirim!" Gülümseyerek başımı salladım. Yeniden arkasına dönüp yürüdüğünde onun zıttı yöne doğru yürümeye başladım.

Ders saati yaklaştığı için etrafta pek fazla öğrenci yoktu. Bunun verdiği rahatlıkla çok gecikmeden iki kahve alıp sınıfa doğru aceleyle yürüdüm.

Sınıfa girdiğimde gözüm ilk Yekta'yı aradı. Onu göremeyince üzüntülü bakışlarım Ekin'in her zamanki yerine döndü fakat o da henüz gelmemişti.

Elimden geldiğince en az insanla göz göze gelerek sırama doğru yürümeye başladım. Bade'nin önünden geçerken özellikle ona ya da ondan tarafa bakmamaya çalıştım çünkü en son yaptığımın üzerine benden ölesiye nefret ettiğine yemin edebilirdim.

Önünden geçerken bana ölümcül bakışlar attığını göremesem de üzerimde hissettiğim baskı bunu tescilliyordu. Adımlarımı hızlandırarak yerime doğru yürümeye devam ederken bana sataşmıyor oluşunun verdiği mutlulukla daha da hızlandım. Fakat mutluluğum yalnızca birkaç saniye sürdü.

"Bana bak Pirecik!" diye seslendiğinde olduğum yerde dursam da arkamı dönüp Bade'ye bakmadım. Sınıftaki uğultu anında kesilmiş, öğrenciler sessizlik içinde bizi izlemeye koyulmuştu. "Bu hafta sonu Candy'nin doğum günü için harika bir parti vereceğim. Sen de katılmak ister misin?" diye sorduğunda ben dâhil tüm sınıf şaşkınlıktan donup kalmıştı.

"Candy?" dedim anlamayarak. "Candy kim?"

"Köpeği," diye mırıldandı Irmak yan taraftan.

"Bana baksana sen!" diye cırladı Irmak'a ateş saçan gözlerini kocaman açarak. "Benim meleğime köpek demeden önce dön de kendine bak. Sen o fakir hâlinle Candy'ye köpek bile olamazsın!" diye azarlayarak kızı tüm sınıfın önünde rezil ettiğinde onun yerine ben bile sinirden kıpkırmızı olmuştum. Diğerleri ise benim uğradığım zorbalıklarda nasıl susuyorlarsa Irmak'ta da aynı şekilde susmuşlardı.

Irmak şanslıydı çünkü en azından Bade'nin zorbalığına eşlik etmek yerine susmayı tercih etmişlerdi. Irmak'ın yerinde ben olsam şimdi hakaretler ve alaylar havada uçuşuyor olurdu.

"Şimdi özür dile bakalım benden!" dediğinde kibirli bir tavırla önüne döndü. Kızıl saçlarını arkasına tarayarak Irmak'tan tarafta olan kulağını ortaya çıkardı. "Derhâl!"

"Ben..." diye kekeledi Irmak. Şok olmuş gibi görünüyordu. "Özür dilerim," dediğinde titreyen sesi ağlamak üzere olduğunu belirtse de kendini zor tutuyordu.

"Aferin," deyip bacak bacak üstüne attığında sınıftakiler kendi aralarında fısıldaşıp kıkırdamaya başladılar.

Irmak bu durumu daha fazla taşıyamamış olacaktı ki eliyle yüzünü kapatıp koşarak sınıftan ayrıldı.

"Bade, insanları böyle aşağılayamazsın," diye ikaz ettim sıktığım dişlerimin arasından konuşarak. Öfkeyle bir adım öne çıktığımda sınıf yine sessizliğe bürünüp izlemeye koyuldu.

"Ay ne yazık ki haklısın, böyle aşağılamak beni hiç eğlendirmiyor," dedi ve omzundan aşağı uzanan kızıl saçlarından bir tutam alıp parmağına dolamaya başladı. "Bunu parayla mı yapsak artık? Sizi parayla aşağılayayım bundan sonra." Gerçekten harika bir fikir bulmuş gibi mutlulukla etrafına bakınırken neşeyle el çırptı. "Evet, evet harika fikir!"

"Sen iyi değilsin," dedim dehşete düşmüş bir ifadeyle yüzüne bakarken.

"Aşko, sen de tepemde havlamayı bırak. Hafta sonu Candy'nin partisine gelir, ona doğum gününde arkadaşlık edersin!" deyip kibirli bir şekilde önüne döndü. "Parası neyse veririm, korkma!"

"O paranı..." Elimde tuttuğum iki sıcak kahve bardağını öfkeyle sıktım. İkisini de başından aşağı dökmüyorsam sebebi birazdan öğretmenin derse gelecek oluşuydu.

Sakinleşebilmek için derin derin nefes alıp vermeye başladım. Tam o sırada Ekin'in sınıfa girdiğini görünce göz göze geldik. Sinirden deliye dönmüş hâlde Ekin'in yanıma gelmesini beklemeden hışımla dönüp sırama oturdum.

Ekin, bir şeyler döndüğünü ortamdaki ve yüzümdeki gerginlikten anlamış olmalı ki yanıma oturur oturmaz, "İyi misin?" diye sordu. Merakla yüzümü incelerken ben hâlâ burnumdan soluyordum.

"İyiyim," dedim biraz sonra daha iyi hissetmeye başlayınca.

"Emin misin?" diye üstelediğinde bir şey söylemeden başımla onayladım.

Sıraya hızla koyduğum için dökülen kahvelerden birini alırken, "Teşekkür ederim," dedi ve bardağı önüne koyduktan sonra dökülen kahveyi peçeteyle sildi.

"Afiyet olsun."

"Burada oturmamda sıkıntı yok değil mi?" Geriye yaslanırken gözleri hâlâ üzerimdeydi.

Başımı olumsuz anlamda salladım gülümseyerek. "Konuşmalarından rahatsız olmuyorsan dilediğin gibi oturabilirsin." Çenemin ucuyla sınıfı işaret ettiğimde göz ucuyla sınıfa kısa bir bakış attı.

"Ancak konuşurlar," dedi rahat bir tavırla. "Sorun yok."

Biraz sonra öğretmen derse geldiğinde omzumun üstünden arka sıraya baktım. Yekta her zamanki gibi yoktu. Defterime not almak istesem de artık eskisi gibi rahat olamayacağım gerçeği huzursuz etmişti. Ekin yanımdayken defterimi açamazdım.

Yanımda Ekin vardı fakat ders boyu aklım Yekta'daydı.

Nerede olduğunu, dünden sonra bir daha nerede, ne zaman görüşeceğimizi merak ettiğim için ders boyu bu düşüncelerle oyalanmıştım. Parmaklarımın ucunda hâlâ dudaklarının sıcaklığı vardı sanki. Dün yaşadıklarımızı bir türlü unutamıyordum.

Nihayet ders bittiğinde öğretmenin ardından öğrenciler birer ikişer sınıftan ayrılmaya başladı.

"Çıkalım mı?" diye sordu Ekin göz ucuyla yüzüme bakarak.

Başımla onaylamamla birlikte ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı. Ekin'in arkasından yürürken kapıya birkaç adım kala Bade'nin sesini duydum.

"Ay, Pire!" diye seslendiğinde istemsizce olduğum yerde durdum. "Kanıyorsun!"

Hışımla arkamı dönüp öfkeyle parladığına emin olduğum bakışlarla Bade'ye baktım. Neden bahsettiğini, neye güldüğünü anlayamamıştım.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye sorduğumda sesim sinirden çatallanmıştı.

Gözlerini kocaman açıp geriye yaslandı. Elini ağzına kapatarak, "Kocaman kızsın, hiç yakışıyor mu sana böyle dolaşmak?" Eliyle alt tarafı, eteğimi işaret ettiğinde yere baktım. Eteğimden yere damlayan kırmızılığı görünce dehşete düşmüştüm ve bu tamamen yüzüme yansımıştı. Ağır ağır başımı kaldırdığımda Bade dâhil sınıftaki herkesin kahkahaları kulaklarımda çınlayınca sinirden gözüm dönmüştü.

"Aşkım bu yaşına gelmişsin ama şu hâle bak. Yoksa ilk kez mi oluyorsun?" diye sordu sahte bir şaşkınlıkla yüzüme bakarak. "Dilersen sana regl ve kadınlık hakkında ders vermesi için öğretmen tutabilirim."

"Sen..."

"Ay utandırdım mı yoksa?" diye alay etmeye devam etti. "Hiç utanılacak şeyler değil bunlar tatlım," dedi ağzını yayarak. "Biz, tüm kadınların yaşadığı, gayet doğal bir şey bu!" dediğinde sahte ifadesini sürdürmeye devam etti. "Ha, kaç kadın senin gibi sınıfın ortasında bu hâlde dolaşır, bilemem tabii. Herkes senin gibi pasaklı gezmiyordur herhâlde?"

Regl olmadığımı biliyordum. Göz ucuyla sıraya baktığımda oturduğum sırada ve yere akmış kırmızılığı görünce Bade'nin oyunu olduğunu anlamam zor olmadı. Sinirle oturduğum için sırama her ne koyulduysa fark edememiştim bile.

"Sen..." diye nefretle fısıldadığımda bir adım yaklaştım. "Sen hayatımda gördüğüm en iğrenç insansın!" diye bağırdım daha fazla kendime engel olamayarak. "Bunu senin yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" dediğimde öfkeyle sırasına bir yumruk indirdim. Korkuyla oturduğu yerde zıplarken tek kelime edemedi. "Yazıklar olsun!" diye mırıldandım gözlerimi kısarak. "Bir kadın olarak alay ettiğin şeye bak. Yazık!"

"Bu daha hiçbir şey Pirecik!" Dişlerini sıkarak ayağa kalktı.

Tam bir şey söylemek üzere ağzımı açtığımda avucumda hissettiğim sıcaklık tüm kelimeleri alıp götürdü. Ekin'in usulca avucumun içinde kayan parmaklarına döndü bakışlarım. Şaşkınlığın mürekkep gibi yayıldığı gözlerim Ekin'le ellerimiz arasında mekik dokurken tüm sınıf şok olmuş şekilde bize bakıyordu.

Ekin tuttuğu elimi kendine doğru çektiğinde bir adım geriye giderek yanındaki yerimi aldım.

Bade saçlarını geriye atarak, "Bu ne demek oluyor Ekin?" diye sorduğunda dehşetle açtığı gözleri şaşkınlıkla bizi inceliyordu.

"Ne görüyorsan o," dedi net bir tavırla. "Peri'den uzak duracak-

sın Bade!" diye ikaz ettiğinde yıllardır maruz kaldığım tüm zorbalıklar gözümün önünden ışık hızıyla geçip gitti. Her seferinde birinin yanımda olmasını istemiştim fakat hepsinde yalnızdım. Herkes karşımda, zorbalığa ortak olurken ben yapayalnızdım. Ama şimdi... Elimi tutuyordu birisi. Beni koruyor, benim için sesini yükseltiyordu.

"Gidelim Peri," Ekin elimi daha sıkı tuttu. Sessizce söylediğine uyup peşinden yürümeye başladığımda ellerimiz hâlâ bir aradaydı.

Bade arkamızdan bağırıp çağırsa da sınıfın uğultusu yüzünden ne söylediğini anlayamamıştım. Hâlâ Ekin'in yaptığına olan şaşkınlığımı yaşadığım için pek umursadığım da söylenemezdi.

Aniden aklıma gelen fikir gerginliğimin katbekat artmasına neden oldu. Artık bütün okul Ekin'le sevgili olduğumu biliyordu ve Güneş Koleji'nin öğrencilerini zerre kadar tanıyorsam bu dedikoduyu yerde yürüyen karınca bile öğrenene kadar susmayacaklardı. Ya da daha devasa bir olay gündeme oturana kadar. Bu demek oluyordu ki Ekin'le sevgili olduğumuz gerçeğini Yekta'nın da öğrenmesi yakındı.

"Teşekkür ederim," dedim birden, sessizliğe daha fazla tahammül edemeyerek. Olduğum yerde durduğumda karşı karşıya geldik ve ellerimiz ayrıldı.

"Ne için teşekkür ediyorsun ki?" Sesinden anlaşıldığı üzere hâlâ gergindi.

"Bilmem," diye mırıldandım. "Daha önce kimse yanımda olmadı, korumadı. Bu yaptığın benim için çok önemliydi," diye itiraf ettiğimde destek verircesine kollarımdan tuttu.

"Sana söylemiştim." Sakince gülümsedi. "Bundan sonra kimse sana zorbalık yapamayacak. Ben yanındayım."

"Teşekkür ederim," dedim yeniden. Ona karşı tüm şüphelerim saniyeler içinde yok olup gitmişti.

"Biraz sakinleşmeye ihtiyacın var bence. Dışarıya çıkalım mı?" Tek elini cebine attı.

Eteğimin uçlarından tutup iki yana çekiştirirken, "Bu hâlde çıkamam," dedim ve yüzümü buruşturarak eteğimdeki boyaya baktım. "Üzerimi değiştirmem gerekiyor."

"Nasıl yapalım?" Sorusunun ardından bir çözüm düşündüğünü belli eden bir ifadeyle yerinde kıpırdandı.

"Soyunma odasındaki dolabımda yedek eşofmanlar var. Onlarla idare edebilirim." Ortaya bir çözüm yolu attığımda Ekin rahatlamıştı.

"Süper," dedi omuz silkerek. "Salona kadar seninle geleyim." Başımla onayladıktan sonra birlikte binanın çıkışına doğru yürüdük.

Spor salonunun önüne geldiğimizde Ekin yan taraftaki çardakta bekleyeceğini söyledi. Tam spor salonuna yöneldiğimde çantama ihtiyacım olduğu için Ekin'den rica etmiştim. Alıp geleceğini söyleyerek yanımdan ayrıldığında birkaç saniye gülümseyerek arkasından baktım. Ekin'i tanıdıkça ona karşı ön yargılı davrandığım için daha çok suçluluk hissediyordum.

Vakit kaybetmeden merdivenleri koşarak çıktım ve seri adımlarla soyunma odasına doğru yürümeye başladım.

Uzun koridorda aceleyle ilerlerken havuzda yine birilerinin olduğunu duymak aklımı çelmişti. Hevesle yönümü değiştirip havuza açılan kapının önüne geldim. Ağır ağır kapıyı aralayıp içeriye girdiğimde Yiğit'i havuzun kenarında dururken gördüm.

Kapının çıkardığı ses yüzünden bu kez sessizce koltuklara oturup izleme şansım olmamıştı. Yiğit'in bakışları bana döndüğünde utanarak yanına gitmek zorunda kaldım.

"Selam," dedi, yanına ulaşmama birkaç adım kala.

"Selam," diye mırıldandım.

Biraz sonra karşısına geçtiğimde gözlerimi gözlerine diktim ve bir an bile kıpırdamadım. Çünkü o Bade'nin sevgilisiydi ve yarı çıplaktı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum havuzu işaret ederek. "Bu sene de katılıyor musun?"

Kendinden emin bir tavırla gülerken hızlıca başını salladı. "Her sene birinci oluyorum aslında, bu bana pek zevk vermemeye başladı ama yine de katılacağım. Meydanı boş bırakmak olmaz," dedi çıplak omuzlarını silkerek. İstemsizce gözlerim vücuduna kaydığında utançtan saniyeler içinde kızarmaya başlayıp yeniden gözlerine baktım. "Ve burs için," dedi sırıtarak.

"Burs benim," diye iddialaştım aynı şekilde gülerek.

"Dişli rakipleri severim. Özellikle yenildiklerinde onların yüzlerini görmeyi daha çok severim!"

"İyi yüzüyor olabilirsin," dedim kibirli bir tavırla kollarımı göğsümün altında birleştirerek. "Güzel bir vücudun da olabilir," derken bir anlığına vücuduna baktım. "Ama önemli olan burası," diyerek tek elimi şakağıma dayadım.

"Aptal olduğumu mu söylüyorsun?" diye sordu ciddileşerek.

"Rol yaptığını söylüyorum. Göründüğünden daha zeki bir çocuk olduğuna kalıbımı basarım!" Çekinmeden, yapmaya çalıştığı şeyi iğneledim net bir tavırla.

"Yargı dağıtıyoruz?" dedi ellerini beline dayayarak.

"Gerçekleri söylüyorum desek daha doğru olur." Sahte bir gülümseme eşlik etti söylediklerime.

"Herkesin istediği şeyler vardır illaki," dedi aynı şekilde gülümseyerek. "Onlara ulaşmak için ne gerekiyorsa onu yapmalı. Yoksa başarı çok uzakta kalır." İmalı bir şekilde başını salladığında söylemek istediğini çok açık anlamıştım.

"Ve sen bunu kısa yoldan yapmaya çalışıyorsun?" dedim kaşlarımı hayretle kaldırarak.

"Kısmen," diyerek omuz silkti.

"Saygı duyuyorum," dedikten yalnızca birkaç saniye sonra öyle bir gürültü koptu ki ses kulaklarımdan dakikalarca silinmek bilmedi.

"Seni azgın, yapışkan pire!" Çığlık çığlığa içeriye giren Bade sinirden gözü dönmüş hâlde soluğu yanımızda aldı. Beni Yiğit'le

konuşurken gördüğü için delirdiğini biliyordum. Bu yüzden sırıtarak Bade'ye dönüp en sinir bozucu ifademle yüzüne bakmaya başladım.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdığında sesi yankılanmıştı.

"Yiğit'le sohbet ediyorduk. Bir sakıncası mı var?" Özellikle sakinliğimi koruyarak daha çok sinirlendiriyordum onu.

"Sakıncası mı var derken?" diye bağırdı. "Benim olana yaklaşırsan seni doğduğuna pişman ederim Pirecik!" diye tehdit etti bir adım daha yaklaşarak.

Fazla yakın, hatta burun buruna olduğumuz için rahatsız olup bir adım geriye çıktım.

"Kimse senin malın değil. İnsanlara bu gözle bakamazsın!" diye çıkıştım. Artık ona karşı koymaktan çekinmiyordum. Aksine kalan son birkaç ayımızda onu delirtecek, bana yaptıklarını burnundan getirecektim.

"Sen ne cesaretle benim erkek arkadaşımla yalnız kalmaya cüret ediyorsun?" Yeniden üstüme yürüdü. Gözlerini öyle bir ayırmıştı ki orada yanan alev, yüzümü yakacak gibi hissetmiştim.

"Bade..."

"Kes!" dedi tek elini susmamı söylercesine havaya kaldırarak. "Sevgilimi havuz başında, yarı çıplak bir şekilde yakalamanın tesadüf olduğuna inanacağımı mı sanıyorsun?" Kollarını göğsünün altında birleştirip nefretle yüzüme bakmaya devam etti.

Birkaç saniye sonra Yiğit'e baktığında sinsi bir gülüş yerleşti yüzüne. "Bebeğim, slip mayoyla çok seksi görünüyorsun!" Yiğit'e kur yapan ifadesine yüzümü buruşturdum.

Yiğit memnuniyetle gülümserken Bade'nin nefret dolu bakışları yeniden beni buldu.

"Sakın bakayım deme," dedi işaret parmağını yüzüme doğru sallayarak. "Çenesinden aşağıya bakmaktan men ediyorum seni! Bakmayı geç, hayal bile etmeyeceksin!"

Tiksinircesine yüzümü buruşturmuş, Bade'ye bakmaktan bir an bile vazgeçmiyordum. Göz ucuyla Yiğit'in alt bölgesine bir bakış daha atıp çapkın bir gülüşle Yiğit'e baktı yeniden.

"Lütfen, önümde şunu yapmayı keser misin?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "İğrençsin!"

"Bugüne dek hiçbir erkek yüzüne bakmadı, seni arzulamadı diye çatlıyorsun, zavallıcık." Kibirli bir şekilde saçlarını savurdu. "Acıyorum sana."

"Tamam acımaya devam et ama bunu karşımdayken yapma. Yüzünü görmeye tahammül edemiyorum da," dedim tüm sakinliğimle.

Şaşkınlıktan birkaç saniyeliğine ağzı açık bir şekilde yüzüme baktığında bakışları Yiğit ve benim aramda mekik dokudu.

"Yiğit sen gidip üzerini değiştirir misin bebeğim?" Bade elini Yiğit'in omzuna koydu.

Yiğit başıyla onaylayıp bana kısa bir bakış atarak yanımızdan geçip gitti. Giderken dudağının kenarında belli belirsiz gördüğüm gülüş, Bade gelmeden önceki konuşmalarımıza gönderme niteliğindeydi. Zavallı Yiğit... Her ne pahasına olursa olsun Bade katlanılabilecek bir insan değildi.

Bade ayağıyla yerde ritim tutarak Yiğit'in uzaklaşmasını bekledi.

"Bitiyorum o kalçalara... Taş gibi!" diye mırıldandığında bunu duymayacağımı mı düşünmüştü yoksa özellikle duymamı mı istemişti emin değildim fakat kusacak gibi hissettim.

"Ne istiyorsun Bade?" diye sordum, yeniden kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"Yok olmanı!" dedi hışımla bana dönerek.

"Birkaç ay sonra olacak olan bu. Birbirimizden sonsuza dek kurtulacağız, ne istiyorsun hâlâ?" diye konuştum alaycı bir tavırla.

"Birkaç ay daha seninle aynı ortamda bulunmak bile işkence gibi," dedi yüzünü buruşturarak.

"Ne demezsin? Ben bayılıyordum çünkü sana," dedim göz devirerek.

"Bana bak! Senin çenen iyi açılmış, kapatmasını da bilirim!"

"Denesene lütfen!" Küçümseyici bakışlarla gözlerinin içine bakıyordum.

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun aptal?" dediği an omuzlarımdan ittiği gibi geriye doğru sendeledim. Yalnızca havuzdan bir adım uzakta olduğum için dengemi sağlayamayıp kendi çığlıklarımla havuzun dibini boyladım.

Kaç metre olduğunu bilmesem de Yiğit'in bile boyunu aştığından emin olduğum havuzun yüzeyine çırpınarak çıktığımda korkudan titriyor, ne yapacağımı bilmiyordum. Yüzmeyi bilmediğim için düştüğüm ilk an bir sürü su yutmuştum bile ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

"Ba-Bade!" diye bağırdım korkudan titreyen sesimle. "Yardım et, Bade!"

Bir adım geriye çıkıp kollarını önünde kavuşturdu ve alaycı bir tavırla öylece yüzüme bakmaya devam etti.

"Bade ben..." yüzeyde kalmayı bilmediğim için suyun içine batıp çıkıyor, her seferinde daha fazla su yutuyordum.

"Ben..." dedim bir kez daha düzensiz alıp verdiğim nefeslerimin arasından. "Bade..."

"Ben yüzmeyi bilmiyorum!" dedikten sonra yeniden suyun içine battım. Son bir gayretle kendimi yukarı attığımda var gücümle bağırdım. "Yardım et!"

"Vah, vah..." dedi sahte bir tavırla. "Yazık oldu, Pirecik mezuniyeti göremeyecek. Tüh!"

Daha fazla dayanabileceğimi düşünmüyordum artık. Var gücümle çırpındığım için saniyeler içinde gücümü yitirmiş, yorgun düşmüştüm. Umudumu kesip kendimi bıraktığımda ağır ağır suya batmaya başladım.

Bade oyun oynadığımı düşünüyor olmalıydı. Bu yüzden gerçekten boğulduğuma inanmamıştı fakat saniyeler sonra hareketsiz bir şekilde suya battığımı görünce panikledi. Tamamen suya batmadan önce son kez yüzüne baktım. Telaşa kapılan yüzünü görebilmiştim fakat her şey için çok geç olduğunu biliyordum.

8
Defter

Sevdiğin insanın suretine büründüğünde, ölüm bile güzel gelir.

MEZUNİYETTEN 4 AY ÖNCE

Nefese muhtaç ciğerlerim suyla dolarken vücudumu sarıp sarmalayan suyun soğukluğu ruhumu üşütmeye başlamıştı çoktan. Çaresiz çırpınışlarım öyle zayıftı ki bedenimi suyun yüzüne çıkaramıyordu artık. Hatta çırpındıkça daha çok batıyor gibiydim.

Pes ettim.

Bedenime dokunan her bir su damlası yalnızca birkaç ay sonra kavuşmayı beklediğim hayallerimden biraz daha uzaklaştırıyordu beni. Her an imkânsıza doğru gidiyorlardı. Biraz sonra düşünceler terk edecekti zihnimi, biliyordum. İyiden iyiye yalnız kalacak ve en sonunda... Ölecektim.

Saniyeler içinde bir gürültü koptuğunda korkuyla bir kez daha çırpındığımı hatırlıyordum. Bu gürültü, meleklerin kanat sesleridir, diye düşündüm. Nasıl ölünürdü ki?

Ölürken son gördüğümüz, son duyduğumuz, son hissettiğimiz şey ne olurdu?

Eğer son gördüğüm Bade'nin yüzü olacaksa pek de huzurlu bir ölümüm olacağını sanmıyordum. Aksine yaşamımdan daha beter bir ölümle tanışacağıma yemin edebilirdim.

Üşüyen bedenimin kıpırdadığını hissettiğimde acıyla yüzümü buruşturdum. Ölüme giden yolda Azrail de mi zorbalık edecekti?

Canımı yakan ellerin gücüyle sarsılırken suyun acıtmasını umursamadan gözlerimi açtım. Bir çift göz suyun altından bana bakarken yeni bir düşünce peyda oldu kafamın içinde. Derler ki ölürken Azrail sevdiğin insanın suretinde gelirmiş karşına. Bu yüz, bu gözler, bu beden... Hepsi ona aitti.

Yekta...

İşte ölüm şimdi çok güzeldi. Onun gözlerine bakarken ölüme yürümek hiç olmadığı kadar iyi hissettirecekti. Yaşarken tadamadığım mutluluğu ölmeden önce yaşayacaktım. Yekta'nın kollarında ölüme koşmak... Huzur dolu bir tebessüm yüzümdeki yerini alırken ölüme teslim ettim kendimi.

Bedenime dolanan eller biraz sonra hayatımı yeniden bahşetmişti sanki. Ciğerlerimi tıkayan su vücudumu terk ederken havayla ilk kez tanışıyormuş gibi derin derin soludum panikle.

Sırtım sert zeminle buluştuğunda gözlerimi güçlükle araladım. Korkuyla çarpan kalbimin çırpınışları göğüs kafesimin hızla inip kalkmasına neden oldu.

Yekta başucumda öylece bana bakarken ölümün kıyısında yürüdüğüm birkaç saniyeyi düşünüp daha da telaşlandım. Hiçbir şey yapmadan sakinleşmeyi beklerken Yekta'nın konuştuğunu duydum.

"Suni teneffüs yapmalı mıyım?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Gülüşüyle birlikte ortaya çıkan gamzelerinin güzelliği gerçekten hâlâ hayatta olduğuma inandırmıştı. Ya da... Kim bilir çoktan ölmüştüm ve şu an cennetin bir köşesindeydim? *En güzel köşesinde.*

Sinirlerim bozulduğu için hem gülüp hem ağlamaya başladım. Yekta'nın müdahale etmeden sessizliğini korumasına duyduğum minnetle tek elimi yüzüme kapatıp dilediğim kadar ağladım. O ise ağladığım süre boyunca sabırla yanımda durmaya devam etti.

Dakikalar sonra biraz daha iyi hissetmeye başladım ve elimle yerden destek alarak yattığım yerden doğruldum. Hemen yanımda dizlerinin üzerinde oturan Yekta'nın ıslak kirpiklerine baktım. Sonra havuz yüzünden kızaran kehribar gözlerine... Ve dudaklarına.

Yapamadım. Cesaret edemedim.

"İyi görünüyorsun," dedi daha büyük bir gülümsemeyle.

Gözlerinden ayırmadım gözlerimi. Sustum ve yalnızca onun güzel yüzüne odaklandım.

"Ne?" dedi biraz sonra kaşlarını çatarak. "Yüzümde bir şey mi var?" Garip garip yüzüme bakarken gülmeden edemedim. Eğer doyasıya bakabileceksem bu gözlere, sonsuza dek hödüklüğüne katlanmaya razıydım.

"Ben..." diye kekeledim gülümsemeye devam ederken. "Sana..."

"Âşık mı oldun?" dediği an yeniden boğuluyormuş gibi hissettim.

Nefes alamamanın yanında kalbim de işlevini yitirmiş, kan pompalamayı bırakmıştı sanki. Vücudum saniyeler içinde buz keserken ne diyeceğimi bilemeyerek bakışlarımı kaçırdım.

"Hayır!" diye bağırdım kalbim heyecandan delirmiş gibi çarpmaya başladığında. "Asla!" diyerek yüzümü buruşturdum. Her ne kadar bunu yaptığıma pişman olsam da her şey için çok geçti artık.

İmalı bir şekilde ağır ağır başını sallamak dışında bir karşılık vermediği için ister istemez gerilmeye başladım.

"Neden böyle düşündün ki?" diye sordum biraz sonra merakıma yenik düşerek.

Umursamaz bir tavırla omuz silkerken bakışlarını kaçırdıktan sonra cevap verdi.

"Hayatını kurtardım sonuçta. Kahramanınım!" Ukala bir tavırla çenesini dikleştirdi.

"Kahramanım mısın?" diye sordum şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırarak. "Kim demiş bunu?"

"Ben," dedi sırıtarak.

"Çok şımarık bir çocuksun Yekta, çok..." dedim alaycı bir tavırla, harfleri uzatarak.

"Böyle mi teşekkür edersin sen?" Ellerinden destek alarak geriye yaslandı.

"Daha kibar olduğum zamanlar da oldu." Sahte bir sırıtış eşliğinde konuştum.

"Görebilecek miyiz?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Başımı şımarık bir tavırla iki yana salladım hızlıca.

"Harika!" dedi kıkırdayarak.

Sustum yeniden. 1304 gündür hayalini kurduğum kadar yakın mesafedeydim ona.

Beklemediğim bir anda, anlam veremediğim bir şekilde ağlamaya başladım. Kendime engel olamıyordum, gereksiz yere ağladığım için sinirden daha çok ağlamaya başladım.

"Ne?" dedi hafiften doğrularak. "Ne oldu şimdi?"

"Hiç..." Ellerimin tersiyle gözyaşlarımı sildim.

"Ben bir şey yapmadım!" dedi masumca ve teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı.

O an, dünyanın en masum insanıydı benim için. Her şeyden habersiz karşımda oturuyor, gözyaşlarım için endişeleniyor ve suçu olmadığını söylerken telaşlanıyor olması... Güzel olan her şeyin Yekta Yalçın'ın gözlerinde saklı olmasına inanamıyordum. Onu tanımıyordum bile ama ona baktığım her an bunu hissedebiliyordum. Çok garipti, kalbimde ona dair taşıdığım her şey...

"Sana..." diye mırıldandım kızaran gözlerimi yeniden onunkilerle buluşturarak. "Sana sarılabilir miyim?"

"Şart mı?" diye sordu hafifçe geriye çekilerek.

Normalde böyle davranan insanlardan nefret ederdim fakat Yekta böyle davrandığı her an onu daha çok sevmeye başlıyordum. Bu yaptığı tam anlamıyla kabalık değildi çünkü. Zarar vermiyordu, sadece dili fazla sivriydi. Ya da dobra... Yekta'nın bu tavrına ne ad verilir emin değildim fakat tek bildiğim ona her şeyin çok yakıştığıydı.

Onu istemediği bir şeye mecbur bırakmamak için hızlıca başımı iki yana salladım gülümseyerek. "Değil," dedim gülümsemeye devam ederken.

"İyi," dedi başını sallayarak. Hafifçe gülümsediğinde belli belirsiz görünen gamzeleri hayranlıkla onu izlememe neden oldu.

Sessiz ve hareketsiz geçen dakikaların ardından Yekta doğrulup tek elini bana doğru uzattı. Daha ne yapmaya çalıştığını anlamaya kalmadan omzuma koyduğu eli bedenimi kendininkine doğru çekti. Şaşkınlığa esir düşen vücudum biraz sonra onunkiyle buluştuğunda kollarını bedenime sardı.

"İyisin Peri Kızı," diye fısıldadı kulağıma. "İyisin."

Afallamakla geçirdiğim saniyelerin ardından yanda duran ellerim onun ıslak bedenine sarıldı. Bu anı hep hayal etmiştim fakat hiçbiri bu şekilde olmamıştı. Hep daha romantik, Yekta'nın bana âşık olduğu bir zaman diliminde yaşanıyordu bu an.

Huzurla dolan içimde kelebeklerin kanat seslerinden oluşan melodi, mutlulukla el çırpan ruhumu dansa kaldırmıştı.

Derin bir nefes alırken gözlerimi sıkıca kapattım. Hep nasıl koktuğunu merak ederdim. Bunun cevabını şimdi almam pek mümkün değildi çünkü havuz yüzünden ikimiz de klor kokuyorduk.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim daha sıkı sarılırken. "Hayatımı kurtardın."

"Bir şey değil," dediği an gülüşlerimiz birbirine karıştığında geriye çekildik. Birbirimize baktığımızda daha da güzelleşti gülüşümüz.

"Benim yüzümden kıyafetlerinle havuza girmek zorunda kaldın," dedim üzerine yapışan beyaz gömleğinde göz gezdirirken. Beyaz olduğu ve ıslandığı için vücut hatları belli oluyordu.

İstemsizce bu durumdan utanıp çok geçmeden gözlerimi kaçırdım aceleyle.

"Sorun değil," dedi yeniden geriye yaslandığında. "Ölüyordun."

"Ölüyordum," diye tekrarladım kıkırdayarak. "Ne şans ama."

"Burada ne arıyordun?" diye sorduğunda yüzünün ciddileştiğini görmek gülüşümün kaybolmasına neden oldu.

"Ben... Üzerimi değiştirmeye gidiyordum," diye cevapladım kısaca. Omzumun üzerinden koridor kısmını işaret ederken, "Sen

neden buradasın?" diye sorduktan hemen sonra ekledim. "Beni mi takip ediyorsun?"

Başını geriye atarak hafifçe kahkaha attığında onun gülüşüyle birlikte gülmeye başladım.

"Bakıyorum da hiçbir şeyi unutmuyoruz?"

"Unutmam," dedim net bir tavırla. "Ona göre hareketlerine dikkat edersen iyi edersin." Göz dağı verdiğimde dudaklarının kenarları keyifli bir tavırla kıvrıldı.

Unutmam Yekta, 1304 gündür seni unutmadığım gibi... Hiçbir şeyi unutmam.

"Burada olduğumu nereden bildin?" diye sordum yeniden merakıma yenik düşerek.

"Akşam anlatırım," dedi ayağa kalkarken. Hemen sonra destek vermek için elini uzattığında şaşkınlıkla eline baktım birkaç saniye.

"Kaç gün daha bakarsın elime?" diye sordu alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırarak.

Göz devirerek ellerinden tuttuğumda tüm gücüyle beni çekip ayağa kalkmamı kolaylaştırdı.

Ayağa kalktığımda ilk birkaç dakika Yekta'nın kolundan tutmaya devam ettim. Merakla gözlerinin içine bakarken, "Akşam anlatırım derken?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Dudak büzerek omuz silkti. "Akşam anlatırım işte," diye tekrarladı. "Neyini anlamadın?"

"İyi de... Akşam... Nasıl... Nerede anlatıyorsun? Anlamadım ki?" Kekeleyerek konuştuğum için bu durumumla eğlendiğini belli edercesine güldü.

"Gün Işığı'nda," diye fısıldadı. "Akşam."

Bir an onunla buluşma fikriyle heyecandan midemin burkulduğunu hissetsem de belli etmemek için var gücümle çabalayıp ifadesiz kalmayı başardım.

Kollarımı göğsümün altında birleştirirken, "Benim bu buluşmadan haberim var mı peki?" diye sordum.

"Artık var." Kollarını iki yana açarak durdu birkaç saniye.

"Çok garip bir çocuksun sen," diye mırıldandım başımı iki yana sallayarak.

"Niyeymiş o?" diye sordu merakla yüzümü incelerken.

"Bilmem," dedim omuz silkerek. "Garipsin işte!"

"Öyle," dedi geri geri yürümeye başladığında.

Birkaç adım sonra arkasına dönüp ağır ağır kapıya doğru yürümeye devam ederken hayranlıkla arkasından baktım öylece. Her zamanki gibi yanımda durmuyor, gidiyordu.

Gitmek en çok ona yakışıyordu.

Kapının kolundan tuttuğunda durup omzunun üstünden göz ucuyla bana baktı. Heyecanla nefesimi tutup yüzüne bakmaya devam ettiğimde dudağının kenarı kıvrıldı.

"Kendine dikkat et Peri Kızı." Gülüşü bir anda kaybolduğunda çenesi gerildi. "Ölmek sana yakışmaz," diye fısıldadı gözlerimin içine bakarak.

Hemen sonra kapıyı açıp salondan çıktığında geriye yalnızca ayak sesleri kalmıştı.

Uzunca bir süre hareket etmeden kalakaldım olduğum yerde. Tüm yaşadıklarım, başıma gelenler... Hepsi bir rüyanın parçası gibiydi. Bugün neredeyse ölüyordum. Ve sonra imkânsızım, kahramanım olmuş; hayatımı kurtarmıştı. Her şey çok garipti. *Peri Kızı'nın masalı tam bir fiyaskoydu!*

"Peri Kızı..." diye mırıldandığımda gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "O..." diye kekeledim. "Bana... Yekta bana Peri Kızı diyor!"

Daha önce de bana bu şekilde hitap etmişti fakat ben yeni idrak ediyor gibiydim. Kulaklarımda bana peri kızı deyişi yankılanıyordu. Gülüşü canlanıyordu sonra gözlerimin önünde. Gamzeleri... İri dudakları... İstemsizce sırıtırken buldum kendimi.

Salondan çıkmaya karar verdiğimde yürümeye başlamadan önce omzumun üzerinden havuza doğru baktım. Bir an Bade'nin aptal oyunu yüzünden formama bulaşan boyanın havuza yayılıp yayılmadığını merak etmiştim.

Havuzun yüzeyine yayılmış kırmızı boyayı gördüğümde alt du-

dağımı dişleyerek başımı iki yana sallasam da umursayacağım bir durum olmadığı için omuz silkerek önüme döndüm. Hâlâ hayatta olmam ve bunu sağlayan kişinin Yekta olması uzun süre boyunca umursayacağım tek şey olabilirdi.

Kapıya doğru yürürken, "Gidelim bakalım Peri Kızı," dedim kendime. Üzerimin ıslak olmasını umursamadan salondan çıkıp koridorda neşeyle adımladım. Islak olan saçlarım bozulmamış olmasına rağmen geriye tarayarak düzeltirken yürümeye devam ettim.

Merdivenlerin başında Yekta'yı görür görmez gülümseyerek yanına gittim.

Hemen yanında durduğumda bakışlarını takip ederek okul bahçesine döndüm. Tüm öğrenciler toplanmış okul kapısına doğru bakıyorlardı. Bir şeyler döndüğünü anlasam da tam olarak neler olduğu hakkında bir fikrim yoktu.

"Hâlâ ıslaksın," dediğinde bana bakmadan konuşmuştu.

"Sen de çok kuru sayılmazsın," dedim alaycı bir tavırla.

Burnundan gülerek başını hafifçe salladığında göz ucuyla ona bakmadan edemedim.

"Akşam geleceğimi nereden biliyorsun?" diye sordum aklıma konuşacak başka bir şey gelmeyince.

"Ben bilirim," dedi ukala bir tavırla.

"Ya gelmezsem?"

"Geleceksin," dediğinde kendinden emin duruşu sinirlerimi bozmuştu.

"Gelmeyeceğim," dedim aynı ukala tavırla.

"Geleceksin," diye yineledi.

"Görürsün," dedim duruşumu dikleştirerek.

"Akşam görüşürüz Peri Kızı." Ukala bir gülüş eşliğinde yanımdan ayrılıp merdivenlerden inmeye başlamadan hemen önce, "Dokuzda," dedi bana bakmadan. "Geç kalma sakın!"

Kendini beğenmiş olmasının verdiği öfkeyle kaşlarım çatık bir şekilde arkasından bakarken öğrencilerin bitmek bilmeyen uğultu-

su bıçak gibi kesildi. Ne olduğunu anlamak için etrafa bakınırken okul kapısından içeriye giren adamlara odaklandım.

Levent Güneş yanında birkaç adamıyla... Daha doğrusu ordu gibi okulun bahçesinden geçerlerken herkes gibi dikkatle onları izlemeye koyuldum. Levent Güneş'i daha önce bir ya da iki kez görebilmiştim.

Çok önemli bir şey olmadıkça buraya uğramazdı asla. Bildiğimden değil, söylentiler sayesinde sahiptim bu bilgiye. Güneş Koleji'nin sahibiydi fakat müdürü değildi. Birçok işle uğraştığını, okulla kaybedecek zamanının olmadığını söylerler hep. Kızının bu denli şımarık olmasının da en büyük açıklaması babasının bitmek tükenmek bilmeyen zenginliğiydi. Aptal Bade...

Öyle odaklanmıştım ki biraz sonra omzuma bırakılan ceket korkuyla irkilmeme neden oldu.

İç çekerek arkamı döndüğümde hemen yanımda Bade'nin durduğunu gördüm. Saniyeler içinde sinirden gözüm dönmüştü.

Neredeyse onu merdivenlerden itecektim fakat kendime engel olmak zorundaydım. Babasının biricik kızı benim yüzümden merdivenlerden düşüp boynunu kırarsa geriye kalan hayatımın pek refah içinde geçeceğine ihtimal vermiyordum.

"Eğer yaşananlar hakkında tek kelime edersen, seni mahvederim Pirecik!" diye kulağıma fısıldadığında hışımla dönüp yüzüne baktım.

Omzuma koyduğu paltosunun önünü çekiştirdiğinde hışımla omuz silkip üzerimden attım.

"Ne yaparsın?" dedim nefretle sıktığım dişlerimin arasından. "Sen beni öldürmeye kalktın, daha ne yapabilirsin ruh hastası?" diye üstüne yürüdüğümde göz ucuyla babasından tarafa baktı.

"Bak! Yanlışlıkla oldu o." Açıklama yapmaya kalkışsa da elimi havada savuşturarak konuşmasına engel oldum.

"Neyse ne, sen beni öylece bıraktın," diye üsteledim. "Hastanın tekisin, senin yüzünden ölebilirdim!"

"Ölmedin işte, ne yaygara çıkarıyorsun?" Kibirle çenesini dikleştirdi.

"Benden uzak dur Bade, ne baban ne sen umurumdasınız. Yeter ki uzak dur benden!" dedim heceleyerek.

"Gerçek bir zavallısın." Omuz atarak yanımdan geçip koşturarak merdivenlerden inmeye başladı.

"Geri zekâlı!" diye homurdandım arkasından.

Diğerlerinin aksine Levent Güneş ve adamlarını umursamadan okulun çıkışına doğru yürüyordu Yekta. Şaşkınlıkla onu izlemeye başladığımda aklımda sadece bir soru vardı. Yekta neden bu kadar dengesiz davranıyordu?

Büyük bir karmaşa içinde gözden kaybolana kadar arkasından bakarken Ekin'in sesiyle irkilip kendime geldim. Merdivenleri koşarak çıkıyordu telaşla.

"Peri?" dedi endişeli bir şekilde yüzüme bakarken. "Bu hâlin ne?"

"Şey..." diye geveledim. "Önemli bir şey değil. Havuza düştüm," diye söyleyiverdim vakit kaybetmeden.

"Nasıl?" diye sordu şaşkınlıkla gözleri kocaman açılarak.

"Üzerimi değiştirmeye giderken oldu işte. Bir anda, anlamadım," dedikten sonra bir sorun olmadığına inanması için büyükçe gülümsedim.

"Üzerini neden değiştirmedin?" diye sorduğunda tam anlamıyla rahatlamış göründüğü söylenemezdi.

"Eve gitsem daha iyi olacak," dedim dudaklarımı büzerek. "Tüm gün klor kokacağım yoksa!" dediğimde önüne dönüp kıkırdadı.

"Eşyalarımı alabilir miyim?" diye sordum elindeki çantamı çenemin ucuyla işaret ederek.

Gülümseyerek bana uzattığında bu kadar iyi niyetli olması vicdan azabı çekmeme neden oluyordu. Her ne kadar ilişkimiz gerçek olmasa da yalan söylüyor, bir nevi onu aldatıyordum.

Tüm bu düşüncelerin verdiği huzursuzlukla, "Hasta olacağım. Gitsem iyi olur," dedim, merdivenlere yönelirken. "Vakit kaybetmemeliyim."

"Dikkat et kendine." Arkamdan merdivenleri inmeye başladı. "Yarın görüşürüz!"

"Görüşürüz." El sallayarak omzumun üstünden baktım.

Levent Güneş'in okula neden geldiğini merak etsem de daha sonra öğrenebileceğim düşüncesiyle merakımı erteleyerek okuldan ayrıldım.

Hafiften esen rüzgâr yüzünden gerçekten üşümeye başlıyordum. Ceketimi aceleyle üzerime giyerken cebindeki telefonum titrediğinde merakla telefonumu çıkardım. Çoktan kurtulduğumu sandığım yabancı numaradan bir mesaj vardı.

Ceketimin fermuarını sonuna kadar çektikten sonra okumak için mesaja tıkladım. Dehşetle telefonun ekranına bakarken şaşkınlıktan donup kaldım. Mesajı tekrar tekrar okudum. Her okuyuşumda ilk kez okuyormuşçasına şaşkınlığım biraz daha arttı.

"Defterin, Masal Perisi. Defterin..."

9
Bir Gün, Birlikte

Sevdiğin insanla arana girebilecek en büyük düşman insanın kendisinden başka kimse olamaz.

MEZUNİYETTEN 4 AY ÖNCE

Mesajı kaç kere daha okuduğumu hatırlamıyordum.

Bu mesajları atan her kimse defterimin onun elinde olduğu gerçeği korkudan nefesimin kesilmesine neden oldu. Hızla çarpan kalbimin gürültüsü diğer tüm sesleri alt ederken vücudumun titrediğini hissetmeye başladım.

Dehşete düşmüş hâlde kaldırımın ortasında kalakalmıştım. Yanımdan insanlar geçip gidiyor, birçoğu ortada durduğum için homurdanıyordu fakat donup kaldığım için hepsini kulak ardı ediyordum.

Titreyen ellerimin arasında sıktığım telefonu indirip telaşla sırt çantamın kulplarını omzumdan çıkardım. Ellerim öyle çok titriyordu ki çantamı zapt edemiyordum bile.

Sınıftan çıkmadan önce defterimi koyduğum kısmın fermuarını güçlükle açtım. Şaşkınlığım binlerce kat daha arttığında ayakta durmak çok zor gelmeye başladı. Çantamı kapatmadan panikle kaldırımın kenarına bıraktım kendimi. Yalnızca son birkaç dakikadır yaşadığım duygu karmaşası midemin bulanmasına neden olmuştu.

Sakinleşebilmek için elimi kalbimin üzerine koyup birkaç dakika boyunca derin derin soludum. Mesajları atanın kim olduğunu ve defterimden ne istediğini merak etmekten sakinleşmem pek de mümkün olmadı.

Hâlâ titremeye devam ederken kaldırımda yanıma koyduğum telefonumu aceleyle alıp *WhatsApp* uygulamasına girdim.

Yabancı numaradan gelen mesajı son bir kez daha okuduğumda öfkeyle kaşlarım çatıldı. Parmaklarım öfkemden aldığı hızla vakit kaybetmeden cevap yazmaya koyuldu.

"Salak mısın sen?"

Göndermeden hemen önce yazdığımı okuduğumda bunun yetersiz olduğunu düşünüp sildim ve yeni bir mesaj yazmaya başladım.

"Benden uzak durmazsan senin ağzına sıçarım!"

Yazdıklarımı okuduğumda bunun da pek uygun olmadığı düşüncesi istemsizce yüzümü buruşturmama neden oldu. Küfürden hoşlanmazdım. Küfre yalnızca Bade'ye karşı kullanmak için başvuruyordum. Onu da sadece arkasından edebiliyordum.

Son yazdıklarımı sildikten sonra onun attığı mesajı yeniden okudum. Öfkem biraz önceki gibi büyüdüğünde dişlerimi sıktım ve yeni bir mesaj yazmaya koyuldum.

"Benden uzak durmanı ve beni taciz ettiğin o telefonunu münasip yerlerine sokmanı rica ediyorum, lütfen."

Yeni yazdıklarıma göz attığımda istemsizce gülerken buldum kendimi. İnsanların hayat koşuşturmalarında ve stresli zamanlarında neden küfür ettiklerini daha iyi anlamaya başlıyordum şimdi. Saçma bir şekilde rahatlatıcı etkisi vardı. Sinirli olduğun insana küfretmek terapi gibiydi. Bu... Bu, harika bir şeydi!

Her zaman terbiyeli bir insan olmak için küfürden ve yalandan uzak durmaya çalışırdım. Annem öyle tembihlerdi hep. Büyüdükçe yalan da küfür de hayatımıza bulaşıyor, bizi annelerimizin tembih ettiği doğru kalıpların dışına çıkarıyordu.

Hızlıca son yazdığımı da sildikten sonra Peri'ye yakışanı yapıp, sakince bir mesaj yazıp gönderdim.

"Her kimsen benimle uğraşmayı kes!"

Bu mesajı gönderdikten sonra çevrimiçi olup olmadığını öğren-

mek için numarasının altında yazan kısma baktım. Son görülmesi kapalı olduğu için en son ne zaman çevrimiçi olduğunu bilmiyordum fakat şu an aktif değildi.

Hemen cevap gelmeyeceğini düşünerek ekran kilidini kapatıp telefonu ceketimin cebine koydum.

Bugün yaşadığım her şey saçmaydı. Günün tamamının saçmalığına oflayarak göz devirdim ve kaldırımda duran çantamı dizlerimin üzerine koydum.

En azından artık ellerim titremediği için mutlu bir şekilde çantamdan defterimi çıkardım. Çantamın üzerine bıraktığım defterimin dışında gezindi parmak uçlarım. Mesajı okuduğumda onun bir yabancı tarafından çalındığı düşüncesi dehşete düşmeme neden olmuştu. Eğer şu an defterim bir başkasının elinde olsaydı ne yapardım hiç bilmiyordum.

Her ne kadar eve yürüyerek gitmek istesem de hâlâ üzerim ıslaktı ve hava soğuk olduğu için hasta olma ihtimalim çok yüksekti. Bu nedenle apar topar eşyalarımı alıp oturduğum yerden kalktım ve yoldan geçen ilk taksiyle evime döndüm.

Yol boyunca avuçlarımın arasında duran telefonumdan gözlerimi ayırmamıştım fakat hâlâ cevap gelmemişti. Sapıklığını düzgün yapmayıp bu kadar beklettiği için sinirlenmiştim istemeden.

Evin önüne geldiğimde taksimetrede yazan tutarı taksiciye uzatıp arabadan indim. Koşarcasına merdivenleri çıkıp evime ulaştığımda doğruca banyoya gidip duş aldım.

Evde kimse olmadığı için acele etmeden havluyla odama doğru yürüdüm. Duştan beri yüzümde beliren gülümseme hâlâ gitmek bilmiyordu.

Yekta, yıllar boyunca benim için bir hayalden ibaretti. Ulaşılması imkânsız bir hayal... Onunla olabileceğimi hep hayal ettim fakat hiçbir zaman gerçek olabileceğine ihtimal vermedim. İstemedim de... Onunla tanışırsam eğer, gerçeklerin hayallerimdeki gibi olmayacağından korkardım.

Gerçekler, hayallerimdeki gibi olmadı.

Yekta hayallerimde hep sessiz, sakin ve hayran olunası bir kalbe sahipti.

Gerçekte ise sessiz, sakin ve hayran olunası bir öküzlüğe sahipti.

Son birkaç gündür zamanımı bir şekilde onunla geçiriyor olmak hiç inandırıcı gelmiyordu. Her an rüyadan uyanmaktan korkuyordum. Aynı zamanda deli gibi merak ettiğim bir şey vardı. Yıllarca benim için uzak bir hayal olan Yekta ile nasıl ve hangi sebeple son günlerde yakınlaşabilmiştik?

Her ne kadar yakınımda olsa da yine eskisi gibi yüzüme bakmıyordu ama anlamadığım bir şekilde sürekli onunla yan yana buluyordum kendimi. Bu da benim şansımdı sanırım. Hayatımdaki her şey gariplik içinde olmak zorundaydı sanki.

Hızlıca üzerime rahat bir şeyler giyip başımda havluyla yatağa yattım. Komodinin üzerinde duran telefonumu aldığımda ekranda gördüğüm bildirim heyecandan kalbimin hızlanmasına neden oldu.

Bildirime tıkladığım gibi uygulama açıldı ve mesajı tekrardan okudum.

"Seninle uğraşmıyorum."

Çevrimiçi bekliyordu resmen. Kaşlarımı çattım ve vakit kaybetmeden cevap yazdım.

"Benimle alay mı ediyorsun?"

Düşünmeden mesajı gönderdim ve geriye yaslandım.

Yazıyor...

Cevap yazdığını görünce kalp atışlarım daha da hızlanmaya başladı.

"Seninle alay etmiyorum."

İyice sinirlenmeye başlıyordum ve küfür etmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Kim olduğunu söyle bana."

Sakin olabildiğim kadarıyla bunu yazabilmiştim ancak. Yatakta bacaklarımı uzatıp üst üste attım ve cevap gelmesini beklerken ayağımla ritim tutmaya başladım.

Yazıyor...

"Ben sana kim olduğunu soruyor muyum? :)"

Sinirden delirmemek için zor tutuyordum kendimi. Eminim karşımdaki her kimse bunu amaçlıyordu ve sırf ona istediğini vermemek için sakinmiş gibi görünmeye çalışıyordum.

Derin bir nefes alıp cevap yazmaya koyuldum.

"Sen beni tanıdığın için kim olduğumu sormuyor olmayasın sakın?"

Mesajı gönderir göndermez uygulamayı kapatıp beklemeye başladım. Çevrimiçi bekleyerek kimseyi sevindirmeye niyetim yoktu açıkçası.

Mesaj gelir gelmez yanımda duran telefonu aldığım gibi uygulamaya girmem bir oldu. Aptal Peri! Hiç belli etmedin telefonun başında beklediğini.

"Seni biliyorum... Sadece biliyorum, tanımıyorum."

"Bilmekle tanımak arasında bir fark olduğunu unutma Masal Perisi."

Karşımda iki kelimeyi bir araya getirebilen, uzun uzun cümle kuran, titiz bir sapık olduğunu anlamış ve şimdi kim olduğunu daha çok merak etmeye başlamıştım.

İlk zamanlar Ekin'den şüpheleniyordum. Mesajları atanın o olduğuna emindim çünkü ondan başka kimse çevremde dolaşmıyordu. Şimdi onunla sevgiliydik ve böyle bir şey yapıyorsa bile devam ettirmesi gereksiz olurdu. Bu yüzden ilk seçeneğim elenmişti.

Daha sonra Yekta'dan şüphe etmeye başlamıştım. Her ne kadar saçma olsa da bir ihtimal bana mesaj atanın o olduğuna inandım. Gerçek hayatta yüzüme bakmayan biri neden benimle mesajlaşmak istesin ki?

Ayrıca tuşlu telefon kullandığını öğrendiğimde mesajları atanın Yekta olmadığını kendi içimde tescillemiş oldum. Biraz önce ise tam olarak Yekta olmadığına emin oldum. Yekta'nın konuşurken üç kelimeden fazla kullandığına şimdiye kadar şahit olmamıştım hiç.

Geriye kim kalıyordu ki?

Kafam allak bullak olmuş bir şekilde ekrana bakarken ne cevap yazacağımı düşünmeye başladım.

"Tanımadığın birine Masal Perisi deme cesaretini nereden buluyorsun o hâlde?"

Benim aksime o umursamadan çevrimiçi olarak bekliyor ve gecikmeden cevap yazıyordu.

Yazıyor...

"Ne dememi istersin?"

Bu kez ben de çevrimiçi beklemiş, hemen cevap yazmıştım.

"Peri."

Yazıyor...

"Pekâlâ Peri :)"

"Numaramı ne zaman kaydetmeyi düşünüyorsun?"

İstemsizce kaşlarım çatıldığında çoktan cevap yazmaya başlamıştım.

"Sarhoş olmalısın."

Mesajı gönderdikten sonra sanki görebilecekmiş gibi sorgularcasına kaşlarımı kaldırıp öylece ekrana baktım.

Yazıyor...

"Neden öyle düşündün?"

Hemen cevap yazıp gönderdim.

"Çünkü yalnızca sarhoş insanlar ne dediğini bilmez ve olmayan şeyler görürler."

"Ya da şizofrenler... Sarhoş olmadığını iddia ediyorsan şizofrensindir, geçmiş olsun :)"

Cevabımın tam yerinde olduğu düşüncesi keyiflenmeme neden oldu. Yüzümde gururlu bir gülüş belirirken ekran kilidini kapatıp kollarımı göğsümün altında birleştirdim.

Çok geçmeden elimde tuttuğum telefon titreyince vakit kaybetmeden bildirime baktım.

"Güldüm :D"

Tiksinir gibi ekrana bakarken yüzümü buruşturdum.

"Sağ ol ya, bu bilgi hayatımı kurtardı."

Yazıyor...

"Sevindim."

Başka bir şey yazmadığı gibi üstelik çevrimiçi de değildi şimdi. Garip bir şekilde konuşmayı bitirmesine sinir olmuştum. Hınçla uygulamadan çıkıp telefonu kenara bıraktım ve başımı geriye atıp düşünmeye başladım.

Birkaç dakika daha beklesem de herhangi bir şey yazmayışına daha da sinirlenerek uygulamaya girdim. Çevrimiçi değildi. Hızlıca mesaj yazmaya başladım.

"Aradığım şey neymiş?"

Çevrimiçi...

Demek ki o da telefonun başında bekliyormuş. Gülümseyerek ekrana bakıp cevap yazmasını bekledim.

Yazıyor...

"Sonunda merak ettin demek ki :)"

Kaşlarımı çattım.

"Evet, mutlu mu oldun?"

Yazıyor...

"Evet :)"

Daha da sinirlenmeye başlasam da sakince cevap yazıp gönderdim.

"İyi, şimdi bana neden bahsettiğini söyle."

Telefonu bacaklarımın üstüne koyup kollarımı göğsümde birleştirdim. Ekranı kapatmadığım için mesajı gönderdiği anda okuyabilecektim.

Yazıyor...

"Tamam söyleyeceğim."

Çevrimiçi...

Başka bir şey yazmayışına anlam veremesem de biraz daha bekledim. Hâlâ bir şey yazmayınca göz devirerek telefonu aldım ve mesaj yazmaya başladım.

"Ne bekliyorsun o hâlde?"

"Söyle?"

Yazıyor...

"Önce bir şartım var."

Merakla kaşlarımı çatıp bir süre ekrana boş boş baktım. Çok geçmeden de cevap yazıp gönderdim.

"Şart mı?"

"Ne şartıymış o?"

Birkaç dakika boyunca çevrimiçi beklese de cevap yazmadı. Tam sinirlenip bir şeyler yazmaya yeltendiğimde onun yazmaya başladığını görüp vazgeçtim.

"Numaramı kaydedeceksin :)"

Öfkeyle kendime hâkim olamayıp yazdığım mesajı gönderdikten sonra okudum.

"Nah!"

Her ne kadar bu cevabı kendime yakıştıramasam da hak ettiğini düşünerek kendimi yatıştırdım ve karşılık vermesini bekledim.

"Hiç yakışıyor mu Masal Perisi'ne böyle sözler?"

Hemen cevabını verip geriye yaslandım.

"Bunu sapıklık yapan biri mi söylüyor?"

Yazıyor...

"Gafil avladın :)"

Hemen cevap yazdım.

"Sapıklık yaptığını kabul ediyorsun yani?"

Yazıyor...

"Hayır."

Yazıyor...

"Hadi numaramı kaydet :)"

Sinirlenerek cevap yazdım.

"Hayır!"

Yazıyor...

"Sen bilirsin."

Neden bahsettiğini hiç olmadığı kadar merak etmeye başladığım için oflayarak ekrana baktım ve bir mesaj daha yazdım.

"Tamam, kaydettim."

Yazıyor...

"Yalan söyledin."

Yalan söyledim.

Numarasını kaydetmemiş olmama rağmen belki kandırabilirim diye düşünerek bu yola başvurmuştum fakat her yalan söylediğimde olduğu gibi yine rezil olmuştum.

"Bundan nasıl emin olabilirsin ki?"

"Olamazsın."

Suçumu kabul etmek yerine üste çıkmayı tercih ediyordum.

"Yalancı."

Kaşlarım öfkeyle çatıldı.

"Sen kendine bak!"

"Yabancı."

Yazıyor...

"Hâlâ numaramı kaydetmedin :)"

"Farkındayım."

Yazıyor...

"Öğrenmek istemiyorsun demek."

Göz devirdim ve cevap yazmaya koyuldum.

"İstiyorum."

"Ama karşımdaki sapık uzatmayı kesip sadede gelirse öğreneceğim!"

Yazıyor...

"Numaramı kaydetmen yeterli."

Pes etmeyeceğini düşünerek numarasını kaydetmeye koyuldum. Alt tarafı rehberime kaydedecektim, ne olabilirdi ki?

"Kaydettim, mutlu musun şimdi?"

Bok yazıyor...

Yakışıklı bir boyfriend'e bunu dersin be.

"Hem de çok :)"

"Ne diye kaydettin?"

Adına bakarak kıkırdadım. Gülmeye devam ederken de yavaşça cevap yazmaya başladım.

"Bu seni hiç ilgilendirmez!"

Yazıyor...

"Merak ettim ama..."

Başımı dikleştirerek mesaj yazmaya koyuldum.

"Hiçbir zaman öğrenemeyeceksin."

"Yazık sana."

Yazıyor...

"Üzdün."

Sırıtarak cevap yazdım.

"İşte buna sevindim."

"Aradığım şey neymiş, söyle artık."

Yazıyor...

"Keşke bir arkadaşım olsa, yazmışsın."

"Keşke bir arkadaşım olsa."

"İkimizin de aradığı şey ortak Masal Perisi :)"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarken yazdıklarını birkaç kere daha okudum. Bu yazdığımı nereden bildiğini merak etmenin yanında ciddi anlamda derdinin ne olduğunu da merak ediyordum.

Bu kimdi?

Kalp atışlarım hızlanırken gerginlikten ellerim terlemeye başlamıştı. Sakinliğimi korumaya çalışarak cevap yazdım.

"Benim bir arkadaşa ihtiyacım yok."

"Bunu nereden çıkardın?"

Yazıyor...

"Defterin, Masal Perisi. Defterin..."

Her ne kadar defterimin bende olduğunu bilsem de korkuyla komodine çevirdim bakışlarımı. Defterim orada duruyordu. Mesajlaştığım kişi her kimse defterimi alıp yerine aynısını koyduğunu düşünerek korkuya kapıldım aniden.

Telefonu kenara koyup aceleyle defteri elime aldım ve sayfalarını karıştırmaya başladım. Yıllardır yazdığım her şey oradaydı. Mor kalemimle aldığım notları görmek içimi huzurla doldururken rahatlamış bir şekilde geriye yaslanıp telefonumu elime aldım.

Tam bir şey yazacakken onun yazıyor olduğunu görüp vazgeçtim ve beklemeye başladım.

"Ne dersin Masal Perisi, birlikte milkshake içer miyiz bir gün?"

Okuduğum mesaj şaşkınlıktan nutkumun tutulmasına neden oldu. Korku ve şaşkınlıkla göğüs kafesimi yumruklayan kalbimin uğultusu, uygulamayı kapatıp telefonu kenara atmama neden oldu. Bu gerçek olamazdı.

Sakinleşmek için ayağa kalktığımda omzuma düşen saç havlumu titreyen ellerimle alıp kenara koydum.

Pencerenin önüne geldiğimde havanın zifiri karanlık olduğunu gördüm. Dehşete düşmüş bir ifadeyle perdeyi aralayıp dışarıya bakarken gözlerime inanamıyordum. Zaman nasıl bu kadar çabuk geçebilirdi?

Aniden Yekta'nın okulda söyledikleri aklıma gelince hışımla arkama dönüp duvar saatine bakarak saatin kaç olduğunu öğrendim.

"Akşam görüşürüz Peri Kızı," demişti. *"Dokuzda, geç kalma sakın!"*

Saat 21.05'ti.

Kalbimin gürültüsü daha da artarken Yekta'nın yüzü gözümün önüne geldi. Endişeli bir şekilde dudaklarımı dişlerken ağır adımlarla yatağıma doğru yürüdüm.

Usulca yatağıma oturduğumda verdiğim karar yüzünden köpekler gibi pişman olacağımı bildiğim hâlde yatağa iyice yerleşmekten başka bir şey yapmadım.

1304 gündür hayalini kurduğum anı yaşama şansım varken onu elimin tersiyle itmeyi seçmiş ve bu yaptığımla Yekta Yalçın'ı resmen reddetmiştim.

10
Engel

Birinin sevgisini kazanmak, sahip olabileceğin en değerli şeydir.

MEZUNİYETTEN 4 AY ÖNCE

Sadece birkaç dakika içinde değişti her şey.

Koştum. Nefesim kesilene kadar, bacaklarım uyuşana kadar koştum. Her adımımda bir küfür ettim kendime. Her an daha çok öfkelendim. Ciğerlerim nefessiz kalmaktan acı çekmeye başlamıştı çoktan. Yumruk yaptığım ellerime tırnaklarım saplanmış olmasına rağmen hissetmiyordum. Bana ne olduğu umurumda değildi şimdi. Tek dileğim Yekta'nın yanında olmaktı.

Eğer bu akşam Yekta'nın yanına gitmezsem kendime ve geçirdiğim 1304 güne ihanet etmiş olacaktım. Buna hakkım yoktu. Koskoca bir aşkı ve üç yılı çöpe atamazdım.

Birkaç dakika sonra orada olacaktım fakat buluşma saati çoktan geçmişti. Yekta geç kalma derken son derece ciddi görünüyordu ve bu yüzden rezil olacağım için çok gergindim.

Bir yandan koşmaya devam edip adımlarımı daha da hızlandırmaya çalışırken diğer yandan elimdeki telefondan saate baktığımda 21.17'yi görünce dehşete düşmüş bir hâl aldı yüzüm.

Yekta'yı tam anlamıyla tanıdığım söylenemezdi fakat bildiğim kadarıyla birini bekleyecek kadar sabırlı değildi. Özellikle okulda inatlaşmamız yüzünden asla beklemeyeceğine yemin edebilirdim.

Gün Işığı Kafe'nin olduğu sokağın başına geldiğimde nefes nefese kalmıştım. Birkaç saniye nefes alışverişim düzelsin diye kendime zaman tanısam da bir işe yaramadığı için koşmaya devam ettim.

Saat 21.21'di kafenin önüne geldiğimde. Akrep ve yelkovan aynı saati gösterirken Yekta'yı göreceğim için bambaşka bir mutluluk ve heyecan sarmıştı içimi.

Seri adımlarla kafenin önüne geldiğimde camdan içeriye baktım. Yekta'yı görme umuduyla masalarda hızlıca göz gezdirirken Hülya Hanım'a görünmemek için ayrıca çaba sarf ediyordum.

Neredeyse tüm masalara bakmış olmama rağmen Yekta'yı göremediğimi fark etmiştim. Hızla bir kez daha tüm kafeyi gözden geçirmeye koyuldum fakat yine de değişen hiçbir şey olmadı.

Üzüntüyle dudaklarımı dişlerken yavaş yavaş geriye çıktım.

Yekta Yalçın yoktu.

Kafamda yeni bir soru peyda olurken ne yapacağımı bilemeyerek kaldırımın kenarına oturduğumda ağlama isteğiyle dolmuştu içim. Bugün hayatımın en mutlu günü olabilecekken aptallığım yüzünden birazdan eve dönüp bütün geceyi ağlayarak geçirecektim.

O an düşündüğüm tek şey vardı. Yekta gerçekten buluşmaya gelmiş, geç kaldığım için geri mi gitmişti yoksa hiç gelmemiş miydi?

Kendime karşı öyle bir öfke yükseldi ki kalbimde, hıncımı yumruğumu sıkarak çıkarmaya çalıştım.

Dakikalardır gelene geçene bakıyor; kafede mutlulukla oturan, yolda sarmaş dolaş yürüyen çiftleri gördükçe kalbimin sıkıştığını daha çok hissedebiliyordum.

Daha önce pek aklı başında olduğumu söyleyemezdim fakat bugünden sonra yeryüzünde benden daha büyük bir aptal olmadığına yemin edebilirdim.

Kafam dağılsın diye internete girip aynı saatin ne anlama geldiğine baktım.

21.21; sizinle ilgili hayalleri var demekmiş...

Eğer buluşsaydık belki bu gerçek olabilirdi fakat şimdiden sonra benimle ilgili kuracağı tek hayal, intikam hayali olabilirdi ancak. Öfkeyle dişlerimi sıkarken ekrana kaşlarımı çatarak bakıp, "Bok var, bok!" diye bağırdım.

Hışımla ekran kilidini kapatıp telefonu avucumun içinde sıkarak etrafa bakınmaya devam ettim. Kalbim öfkeyle çarpıyor, bir türlü sakinleşmek bilmiyordu.

Sadece birkaç dakika içinde aklıma öyle bir şey gelmişti ki içim şaşkınlık tarafından kuşatılırken titreyen ellerimle telefonu açtım yeniden.

Yabancı numaradan aldığım son mesajı tekrar tekrar okudum.

"Ne dersin Masal Perisi, birlikte milkshake içer miyiz bir gün?"

Milkshake konusunu bilen tek kişi Yekta'ydı. Bu mesaja da bakıldığı üzere olanların tek bir açıklaması vardı. Yabancı numaranın sahibi Yekta'ydı!

Heyecandan kalbim deli gibi çarpmaya başladığında içimdeki umut yeniden yeşermeye başladı. Eğer gerçekten mesajları atan Yekta'ysa her şey bambaşka olabilirdi. Ellerimin titremesini umursamadan mesaj yazmaya başladım.

"Nereden biliyorsun?"

Yazıp gönderdikten sonra çevrimiçi olmasını bekledim. Çok geçmeden adının altında çevrimiçi yazısını görünce heyecandan nefesimi tutup cevap yazmasını bekledim.

Bok yazıyor...

Onu kaydettiğim isme baktığımda istemsizce gülerken buldum kendimi. Kim olduğunu bilmediğim bir insan için oldukça yerinde bir sıfattı aslında. Omuz silkerek telefonu dizlerimin üstüne koyup sırıtarak cevap beklemeye devam ettim.

"Neyi nereden biliyorum?"

Karşımdaki kişinin Yekta olma ihtimali bile ona karşı sakin kalmamı sağlıyordu. Daha önceki konuşmalarımızda yazdığı her mesaj daha da sinirlenmeme neden olurken şimdi mesajlarıyla heyecanlanıyordum.

Daha fazla vakit kaybetmeden cevap yazıp gönderdim.

"Milkshake sevdiğimi nereden bildin?"

Çevrimiçi beklediği için hemen cevap yazmaya koyuldu.

"Çilekli milkshake sevdiğini mi? :)"

Şok olmuş bir şekilde ekrana bakakaldığımda nutkum tutulmuştu. Birkaç dakika boyunca ne yazacağımı bilemeyerek yazdığı mesajı tekrar tekrar okumaktan başka bir şey yapamadım.

Korkudan vücudum alev almaya başlıyordu çünkü bu kadar bilgiyi kimin nereden bildiğini öğrenmeden bana huzur yoktu artık. Milkshake sevdiğimi Yekta'ya söylememiştim. Sadece tahmin edebilirdi fakat çilekli milkshake sevdiğimi hiç kimse bilmiyordu. Yekta bile...

Bu yüzden karşımdaki kişi Yekta da olabilirdi, Yekta dışında herhangi birisi de...

Ne yazacağımı bilemeyerek ekrana bakarken onun yeni bir mesaj yazmaya başladığını görünce durup beklemeye başladım.

"Bunları nereden bildiğimi merak etmiyor musun? :)"

Öfkeyle kaşlarım çatıldı yeniden. Birkaç dakika önce yaşadığım mutluluk toz olup giderken olan bitenleri anlayamadığım için iyice gerilmeye başladım.

"Etmiyorum."

"Sapıksın sonuçta, işin bu."

Yazıp gönderdiğimde konuşmanın bu kadar gereksiz uzuyor olmasına ve istediğim cevaplara ulaşamadığıma iyice sinirlenmeye başlıyordum.

Yazıyor...

"Beni çok güldürüyorsun Masal Perisi :D"

Öfkeme daha fazla hâkim olamadığım için sakinliği bir kenara bırakıp içimden geçen ilk şeyi yazıp gönderdim.

"Sinirlerimi bozuyorsun."

"Şu an karşımda olsan suratının ortasına sağlam bir yumruk indirirdim!"

Yazıyor...

"Korkuttun!"

Hemen cevabını yazıp gönderdim.

"Korksan iyi edersin!"

Birkaç dakika boyunca çevrimiçi olmaya devam ederken neden beklediğini anlayamıyordum. Geçen her saniye öfkemi ve merakımı biraz daha körüklerken neden cevap vermediğini sormak üzere yazmaya yeltendiğim sırada yazmaya başladı.

"Peki sevsem ne dersin?"

Bir an bile düşünmeden yapmam gerekeni yapmak için harekete geçtim.

Bok adlı kişi engellendi.

11
Davetsiz Misafir

Sevdiğin insana dair her şey, senin en güzel manzarandır.

MEZUNİYETTEN 3 AY ÖNCE

Mutsuzluk ve gerginlik dolu anlarımı da peşime katarak evin yolunu tuttum.

Ağır ağır yürürken telefonumla uğraşmaya devam ettim. Yabancı numarayı engellemiş olmama rağmen hâlâ hıncımı alamamış gibi hissediyordum. Daha fazlasını yapmak istiyordum. Belki yabancı numarayı tokatlarsam çok az daha rahatlayabilirdim. Belki...

Uygulamadan çıkmaya çalışırken WhatsApp ayarlar kısmına elim değdiğinde şok olmuş bir şekilde durup ekrana bakmaya başladım.

Profil fotoğrafımda gördüklerim yüzünden öyle rezil hissediyordum ki kendimi. Çığlık çığlığa ağlayıp koşarak kendimi yolun ortasına atmak ve üzerimden tır geçene kadar beklemek istiyordum. Gerçek bir aptaldım. Tam anlamıyla, özenle yaratılmış bir geri zekâlıdan başkası olamazdım.

Aceleyle engellenen kişiler kısmına girip yabancı numaranın engelini kaldırdığım gibi mesaj yazma bölümüne girdim.

Bok adlı kişinin engeli kaldırıldı.

Engeli kaldırdığım gibi adının altında çevrimiçi yazısını görünce yeniden heyecanlanmaya başladım. Çevrimiçi beklediği için manyak olan o muydu yoksa saçma sapan davranışları yüzünden ben mi?

"Şey..."

"Kusura bakma."

"Bir an şey sandım..."

Engeli kaldırdığımı anlaması için atmıştım bu mesajları fakat çevrimiçi beklediğine göre engeli kaldırdığımı da çoktan anlamış olmalıydı.

Bok yazıyor...

"Hahah :D"

"Ne sandın?"

Mesajlaşıyor olmamıza rağmen yaptığım şey yüzünden son derece utanç duyuyordum. Vakit kaybetmeden cevap yazmaya koyuldum.

"Sen birden çilekli milkshake deyince ruh hastası bir sapıksın sandım."

"Sapıksın ama ruh hastası değilsin. Öyle sandığım için kusura bakma."

"Bir an unutmuşum."

Yazmaya devam edecekken o yazmaya başlayınca durup onun mesajını bekledim.

"Neyi unutmuşsun?"

"Profil fotoğrafında çilekli milkshake olduğunu mu? :D"

Son mesajıyla iyice yerin dibine girecek gibi hissetmeye başlamıştım.

"Kahretsin!" diye homurdandım elimi alnıma koyarken. "Rezil oldum, Allah kahretsin!"

Öfkeyle kaşlarımı çatarken cevabını yazıp gönderdim.

"Bu konuda alay etmeye devam edersen engeli yersin!"

Evin önüne geldiğimde ağır ağır çıktım merdivenlerden. Ağlamak için odama ulaşmayı bekliyordum. Gözyaşlarımın tamamını yastığıma sakladığım için şimdilik kendimi tutuyordum.

Bok yazıyor...

"Hayır, hayır!"
"Asla alay etmiyorum."
"Aksine çok sevimli geldi bana."
"Kaç kişi profil fotoğrafına çilekli milkshake koyar ki?"
"Sen farklısın Masal Perisi..."
"Sen farklısın :)"

Mesajlarını okurken yüzümde istemsizce gülümseme oluştu. Garip bir şekilde yazdıkları samimi gelmişti.

Evden gizlice çıktığım için diğerlerine belli etmemeye çalışarak kapıyı açıp içeriye girdim. Parmak ucumda, ses çıkarmadan odama doğru koşturdum. Kapının önüne geldiğimde son bir kez etrafa bakındım. Bizimkiler görünürde olmadığı için rahatlamıştım.

Kimseye görünmemenin verdiği mutlulukla odama girdikten sonra sessizce kapımı kapattım. Sırtımı kapıya yaslayarak son yarım saattir yaşadığım duygu karmaşasının verdiği yorgunlukla başımı geriye atıp gözlerimi sıkıca kapattım. Her ne kadar sonu mutsuz bitmiş olsa da kazasız belasız odama dönerek bu işten kurtulduğum için derin derin soludum.

"Hoş geldin Peri Kızı!"

Kulaklarıma inanamayarak gözlerimi açtığımda çoktan çığlığı basmıştım. Karanlık odada sesin nereden geldiğini göremediğim için iyice paniğe kapılıp var gücümle kapıya yaslandım korkuyla.

"Tahminen ne zaman kesersin çığlık atmayı?" diye sordu sakince. "Başımı ağrıtıyorsun."

Bakışlarım bir süre daha karanlıkta boş boş dolaşmaya devam ederken çığlık atmayı bırakıp doğruldum.

Sakince ışıkları açtığımda karşılaştığım manzaraya şok olmuş bir şekilde baktım. Şaşkınlığımın Yekta'nın keyfini yerine getirdiği gülüşünden belli oluyordu. Gamzelerine odaklanmışken başını geriye attığında gözümün önüne serilen âdemelmasına takıldım.

Yekta Yalçın gerçekten bu kadar kusursuz muydu yoksa sadece bana mı öyle geliyordu?

Ayrıca yatağımda yatma cüretini nereden bulmuştu?

Umursamaz bir tavırla yatağımda uzanmış, ellerini de başının altında birleştirmişti. Beyaz tenine inat giydiği siyahlar içinde öyle can alıcı görünüyordu ki şu anımız bir fotoğraf karesi olsaydı eğer; günler, hatta aylarca o fotoğrafın karşısından bir an bile kalkmazdım.

Birkaç saniye sonra ne yaptığımı fark ettiğimde hayranlığımı gizlemeye çalışarak, "Sen delirdin mi?" diye fısıldadım ve inandırıcı olabilmesi için gözlerimi kocaman açmış bir şekilde yüzüne bakmaya başladım. Çok geçmeden, "Neden buradasın?" diye yeni bir soru ekledim peşinden. "Ve neden yatağımda yatıyorsun?"

"En rahatı burasıydı," dedi sırıtarak ve sakince yattığı yerden doğruldu. "Ayakta mı bekleseydim?"

"Yok ya, olur mu hiç öyle şey?" dedim ellerimi belime koyarak. "Keşke üzerine de rahat bir şeyler giyseydin." Omzumun üstünden giysi dolabımı işaret ettim.

"İyi böyle," dedi sırıtarak. Oturduğu yerden kalkmadan geriye kayıp sırtını yatak başlığına yasladı ve kollarını göğsünün altında birleştirip yüzüme bakmaya devam etti.

Göz ucuyla baktığımda odamı şimdiye kadar hiç kullanmadığım kadar rahat kullanıp dağıtmasının şaşkınlığıyla bakışlarım Yekta'ya döndü. "Bakıyorum da hiç yabancılık çekmemişsin," diye iğneledim. Boş boş yüzüme bakmaya devam edince puf koltuğun üzerine attığı deri ceketini çenemin ucuyla işaret ettim.

Yüzünde öyle bir ifade vardı ki odama izinsizce girmekten gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. "Hiç," dedi omuz silkerek.

Yekta'nın bir daha yüzüme bakmayacağını beklerken şimdi burada, benimle olmasının verdiği mutluluğu tarif edemezdim. Bunu her ne kadar belli etmesem de şu an dünyanın en mutlu insanıydım.

"Peri?"

Annemin sesiyle birlikte kalbim deli gibi çarparken odanın içinde delirmiş gibi sağa sola koşturmaya başladım. Yekta da hışım-

la yattığı yerden kalksa da benim aksime son derece sakin görünüyordu.

"Bittik biz, mahvolduk!" diye fısıldadım Yekta'nın yanına gittiğimde. "Öldük resmen!"

"Ne olacak?"

"Sen hiç gerilmez misin?" diye sordum şaşkınlıkla yüzüne bakarken. "Biraz sonra annem odaya girip bizi görecek. Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?"

"Evet, ne olmuş?" Umursamaz tavrı sinirlendirse de sakin kalabilmek için derin derin soludum.

"Bu durumu nasıl açıklamayı planlıyorsun Yekta?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Ders çalışıyorduk deriz." Yatağın kenarına oturup bedenini geriye atarak kollarından destek aldı.

"Tabii canım, kesin inanır. Çünkü ben hep ders çalıştığım arkadaşlarımı odama gizlice alırım," diye azarladığımda kıkırdayışı sinirimin yatışmasını sağladı. "Ayrıca benim arkadaşım yok!"

"İlginç." İmalı bir şekilde başını salladı.

Annemin ayak sesleri yaklaşmaya başladıkça gerginliğim daha da artıyordu.

"Saklanmak zorundasın!" dedim panikle.

"Yoksa? Evlenmek zorunda mı kalırız?" İri dudakları keyifle kıvrılmıştı.

Şaşkınlık içinde donup kaldım. Ve kahretsin ki sadece birkaç saniyelik de olsa Yekta'yla gerçekten evlendiğimizi hayal ettim. Dünyanın en aptal insanı gerçekten bendim ve kurduğum hayaller... İnanılmazdı!

"Kim?" diye kekeledim. "Biz mi? Saçmalama!"

"Peri!"

"Geliyor!" diye bağırdım kendimi kaptırarak. "Kalk, gel buraya!"

Hâlâ sakinliğini bozmadan yavaşça hareket etmeye devam edin-

ce daha fazla dayanamayıp koşarak yanına gittim. Kolundan tuttuğum gibi çekiştirmeye başlayınca gülmeye başladı.

"Ben burada gerginlikten ölürken rica ederim gülmez misin?" diye homurdandım.

Gülmeye devam ederek konuştu. "Olur."

Alelacele dolabı açarken, "Dolaba mı saklanacağım?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Tünel mi kazmak isterdin?" diye iğneledikten sonra kolunu bırakıp bir adım geriye çıkarak dolabın önünü açtım.

Kapı açıldığı an Yekta'yı göğsünden ittiğim gibi dolabın içine düştü. Çıkan gürültüyü annemin duymaması için dualar ederek telaşla dolabın kapağını kapatıp anneme döndüm.

Odaya girmemesi için koşarak yanına gidip kapının önünde derdini öğrenmeye çalıştım. "Efendim anne," dediğimde nefes nefese kalmış gibi konuşmam yüzünden kaşlarını çattı.

"Ne oluyor Peri?" diye sordu merak dolu bakışları yüzümü incelerken. "Ne bu hâlin?"

"Hiç, odamı topluyordum," dedim gülmeye çalışarak. "Sen neden seslendin?"

"Sesin soluğun çıkmıyor hiç. Merak ettim," dediğinde hâlâ her şeyin yolunda olduğuna inanmadığı gözlerindeki ifadeden anlaşılabiliyordu.

"Yok iyiyim, uyuyacağım birazdan," dedim omuz silkerek. "Yorucu bir gündü."

"Biraz konuşabilir miyiz?" dediğinde nihayet gülümsemesi içimi rahatlatsa bile konuşmak istemesi daha da gerilmeme neden oldu.

"Şart mı?" diye ağzımdan kaçırdım birden. Yediğim haltı konuştuktan sonra fark edince gözlerimi kapattım. Yekta giysi dolabımda saklanırken onun üslubuyla konuşuyordum. Gerçekten rezil olmuştum!

Yekta'nın dolapta öylece oturmuş bana güldüğüne yemin edebilirdim fakat ispatlayabileceğimi sanmıyordum.

"O ne biçim laf?" dedi annem yüzünü buruşturarak. "Sen böyle aksi aksi konuşmaya devam edersen şartı şurtu gösteririm ben sana!"

Konuşmanın daha fazla uzamasını ve Yekta odamda saklanırken beni azarlamasını istemediğim için aceleyle uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum.

"Öyle demek istemedim," dedim geriye çekilirken. "Öküzlük etmek istemedim!" dediğimde Yekta duysun diye özellikle bağırmıştım.

"Uyku başına vurmuş senin." Cıklayarak başını iki yana salladı. "Gözlerin de kızarmış, geç kalma, uyu hemen."

Evet anneciğim, gözlerim kızardı fakat uykusuzluktan değil. 1304 gündür âşık olduğum çocukla buluşmak için gecenin köründe sokaklarda sürttüm. Sonra onu orada bulamayınca şansımı kaçırdığımı sanıp gizlice eve geldim ve ağlamak için uygun anı bekliyordum.

Olumlu anlamda başımı salladım hızlıca. "Evet, uykum geldi."

Yalan söyledim.

"Tamam hayatım, iyi geceler," dediğinde bir adım geriye çıktı.

"İyi geceler." Arkasını dönüp koridorda ilerlemeye başladığında ortalardan kaybolana kadar araladığım kapıdan bakmaya devam ettim. Biraz sonra kimsenin gelmeyeceğinden emin olunca da kapıyı kapatıp sessizce kilitledim ve odanın ortasına doğru ağır ağır yürüdüm.

"Çıkabilirsin," diye fısıldadım dolabın karşısına geçerken.

Kısa bir süre bekledim fakat dolapta herhangi bir kıpırdanma olmayınca kaşlarımı çatarak yeniden seslendim.

"Yekta?"

Birkaç saniyelik bekleyişin ardında hâlâ ortaya çıkmayınca telaşa kapılmıştım. Merakla dolabıma koşup kapağı açtım.

Karşılaştığım manzaranın kafamdaki ihtimallerle uzaktan yakından alakası yoktu. Saniyeler içinde bin bir türlü senaryo kurmuştum kafamda. Tam şu anda şahit olduğum ise dünyanın en güzel anıydı sanki.

Yekta sırtını ve başını dolabın kenarına yaslamış, tek ayağını ise karşı kenara yaslamıştı. Diğer dizini ise karnına doğru çekip kolunu dizine yaslamış, yayvan bir şekilde oturuyordu. Hem oturuşuna bakılırsa son derece rahatı yerindeydi hem de müzik dinliyordu. Bu hâli... Hayran olunasıydı!

"Hey!" diye bağırdım fazla yüksek olmayan bir sesle. "Alo!" Elimi yüzüne doğru salladığımda sakince bana döndü. Beni bilerek umursamadığı hareketlerinden öyle belli oluyordu ki... Buna rağmen neden ona sinirlenemiyordum?

Kulaklığın tekini çıkarıp yüzüme bakarken, "Sen de mi buradaydın?" diye sordu ruhsuz bir tavırla. "Hiç fark etmemişim."

Yanaklarımı şişirerek göz devirdiğimde yüzüme bakmayı kesip önüne döndü.

"Oradan çık ve doğru düzgün konuşalım şu meseleyi," diyerek konuşulması gereken konuya girdim doğrudan.

"Mesele?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Konuşulması gereken bir mesele mi varmış?"

Yekta Yalçın ona hiçbir şey yapmadığımda bile beni umursamazken şimdi iyice dünyayı burnumdan getiriyordu. Haklıydı fakat bu tavrı katlanılabilir gibi değildi.

"Evet var," dedim net bir şekilde. "Lütfen çıkar mısın artık oradan?"

Kulaklığın diğer tekini de çıkardıktan sonra yüzüme bakmadan dolabın içinden çıktı. Tam karşıma geçtiğinde boy farkı yüzünden başımı yukarı kaldırmak zorunda kalsam da komik duracak kadar bir fark yoktu.

Boylarımız uygun, bence çok yakışırız Yekta Yalçın.

Ekin kadar uzun olmadığını fark edince yine kendimi Ekin'e karşı suçlu hissetmeye başlayıp gözlerimi Yekta'dan kaçırdım. Duygulardan uzak, anlaşmalı bir ilişki yaşadığımız için sorun etmeyebilirdim belki fakat bir türlü umursamaz davranamıyordum.

Kulaklığı telefonun üzerine koyup bana uzatırken, "Berbat bir müzik zevkin var Peri Kızı," dedi yüzünü buruşturarak.

"Bunları nereden buldun?" diye sordum şaşkınlıkla avucumun içine bıraktığı telefonuma bakarken. Eski telefonumu sadece şarkı dinlemek için kullandığım için Yekta'nın eline geçmesini sorun etmiyordum.

"Dolabında," diye cevapladı baş parmağıyla arkasında duran dolabı işaret ederek. "Ceketinin cebindeydi."

"Dolabımı mı karıştırdın?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Evet," dedi omuz silkerek.

"Annemle konuşmalarımızı duymadın o hâlde?" diye sorduğumda başını iki yana sallayarak cevap verince kaşlarım çatıldı. "Duydun mu?"

Başıyla onayladı.

"Nereye kadar?" diye sordum ağlamaklı bir ifadeyle. Onu taklit ederek anneme cevap verdiğimi duymasını istemesem de öküz dediğimi duymasını isterdim.

"Öküzlük etmek istemediğini haykırıyordun en son." Sıkılmış gibi oflayarak yanımdan geçip hiç çekinmeden yatağıma oturdu.

"Keyfine bak," diye söylenerek yanına gittim ve karşısında durmaya devam ettim.

"Oturabilirsin," dedi yanındaki boşluğa elini koyarak.

"Sağ ol ya, kendi odamdaymış gibi rahat hissetmeye başladım sayende," diye çemkirdim. Normalde sakin kalıp susmam gerekiyordu fakat buluşmaya gitmeyişimin gerginliğini bir türlü üzerimden atamadığım için saldıracak yer arıyordum sürekli.

"Bir şey değil," dedi her zamanki öküzlüğüyle.

Birkaç saniye daha karşısında öylece dikildikten sonra yatağa doğru yürüdüm ve usulca yanına oturdum. "Dinlediğim şarkılar gayet güzel bu arada," dediğimde ikimiz de kıkırdadık.

"Berbat olduklarını sen de biliyorsun," dedi dişlerini göstererek gülerken.

"Bazıları eski olabilir ama berbat değil," diye karşı koydum gülmeye devam ederek.

Göz ucuyla Yekta'ya baktığımda onun da bana baktığını görünce heyecanlanmaya başladım.

Birkaç saniye boyunca süren sessizlik eşliğinde gözlerimiz bir an bile ayrılmadı. Nihayetinde biraz sonra utanarak önüne dönen ben oldum.

"Neden gelmedin?" diye sordu çok geçmeden.

"Ben... Geldim." Mahcup bir şekilde yere bakarak konuştum.

"Biliyorum," dedi hemen.

Şaşkınlıkla yüzüne bakmaya başlarken, "Nasıl yani?" diye sordum. "Sen de mi geldin?"

"Sence?"

Cevap vermemi beklemeden yatağımın yanındaki duvara sırtını yaslamak için geriye doğru çıktı. Biraz sonra yanımda Yekta değil bacakları vardı. Bir bacağını diğerinin üstüne koyduğunda postallarına takıldı gözüm.

Yüzünü görebilmek için onunla birlikte yatağın ortasına doğru kaydım ve yönümü Yekta'ya döndüm.

"Gecenin köründe, ayakkabılarınla, yatağımdasın... Bunun farkında mısın?" diye sorduğumda bakışları ayakkabılarına kaydı.

Hemen sonra gözleri yeniden benimkileri bulduğunda, "Ayakkabılarım olmasa garip olurdu, değil mi?" diye sordu sırıtarak. "Pencerenin önünde ayakkabı çıkarmam komik olmaz mıydı?"

"Pencereden gelmen komik değilmiş gibi," diye homurdandığımda göz devirmekten kendimi alamadım. "Sahi, nasıl geldin?"

"Pencereden," dedi alaycı bir tavırla çenesinin ucuyla arkamda duran pencereleri işaret ederek.

"Biliyorum," dedim bıkmış bir tavırla. "Ama nasıl? Evimi nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi omuz silkerek.

"Aklımı karıştırıyorsun!" diye itiraz ettim başımı iki yana sallayarak.

"Biliyorum," dedi sırıtarak. Her gülüşünde beliren gamzeleri tüm dengemi altüst ediyordu.

"Hiçbir soruma düzgün cevap da verdiğin yok," diye şikâyet ettiğimde gülüşü kayboldu ve gözleri benimkilere döndü.

"Tarzım böyle."

"Neden beklemedin?" diye yeni bir soru sorarak konuyu değiştirdim.

"Kaldırımın kenarında öylece oturup geleni geçeni izlemeni mi bekleyecektim?" dediğinde şaşkınlıktan nutkum tutulmuş bir şekilde bakakaldım öylece.

"Sen..." diye konuşmaya başlasam da kekelemekten başka bir şey yapamamıştım. "Ben geldiğimde sen oradaydın."

Bakışlarım gözleriyle buluştuğunda kendini beğenmiş bir gülüşle ağır ağır başını sallamaktan başka bir şey yapmadı.

"Neden karşıma çıkmadın?" diye kızdım kendime engel olamayarak.

"Sana geç kalmamanı söylemiştim," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Sadece birkaç dakika geç kaldım!" diye bağırdım birden kendimi kaybederek. "Ölmedin ya!"

"Arkandaki ceketi uzatabilir misin?" Söylediklerimi duymazdan gelerek ceketini işaret etti.

Bir şey söylemeden dediğini yapıp ayağa kalktım ve ceketi alıp yeniden yatağa döndüm. Ceketi kucağına doğru atıp bacaklarımı toplayarak otururken o sırada Yekta da ceketinin ceplerini kurcalamaya başladı. Merakla ne aradığını izlemeye koyuldum.

Çok geçmeden ceplerinin birinden çıkardığı paketi havaya kaldırarak, "Sorun olur mu?" diye sordu.

"Olur!" dedim bir an bile düşünmeden. "Odamda sigara içecek hâlin yok herhâlde? Hem de ailem evdeyken."

"Doğru." Kucağında duran ceketi hemen yanına bıraktı. Hemen ardından bir dal alıp paketi de ceketinin üzerine attığında dehşete düşmüş bir ifadeyle ağzım açık yüzüne bakmaktan başka bir şey yapmadım.

Sakince diğer cebinden çakmağı çıkarıp sigarasını yaktı ve ilk nefesinin ardından, "Yak bir dal, paket orada," dedi. Belli belirsiz gülüşüne tutuldum.

"Saçmalama!" diye karşı çıktım hemen yüzümü buruşturarak. "Asla içmem, sen de içme."

"İçmiyorum," dedikten sonra bir nefes daha aldı sigarasından.

"Hepimiz inandık buna, aynen!" Parmaklarının arasında duran sigarayı işaret ettim.

"Öküz olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu birkaç dakikalık sessizliğin ardından.

"Sen düşünmüyor musun?" diye karşılık verdim ve o gülene kadar gülme isteğime engel oldum. Biraz sonra göz göze geldiğimizde daha fazla dayanamayıp gülmeye başladık.

"Bazen düşünüyor olabilirim." Sevimli bir şekilde sırıtıyordu.

"Nasıl tırmandın buraya kadar?" diye sordum birden merakıma yenik düşerek. "Yaptığın delilik."

"Zor olmadı."

"Neden peki?" diye sordum hemen ardından. "Normal insanlar gibi kafede buluşmak varken neden bunları yaşıyoruz?"

"Senin yüzünden," dedi net bir tavırla.

"Ne?" diye bağırdım şaşkınlıkla bakarken. "Benim yüzümden mi?"

"Evet."

"Orada olduğu hâlde saklanan sensin. Ben neden suçlu oluyorum acaba?" diye cırlayarak kendimi savunmaya çalıştım.

"Geç kaldın çünkü."

"Pes!" dedim hayretle yüzüne bakarken. "Gerçekten çok tuhafsın!"

"Sen de çok normal sayılmazsın," diye karşılık verdiğinde göz devirerek yatak başlığına sırtımı yasladım ve Yekta'ya doğru bacaklarımı uzatarak oturdum. "Evimi nasıl buldun?"

"Zor olmadı," diye yineledi omuz silkerek.

Oflamaktan başka bir şey yapmadım. "Sana bundan sonra asla soru sormayacağım," dedim öfkeyle kaşlarımı çatarak. Sorularımın cevapsız kalmasına iyice sinirlenmeye başlıyordum çünkü.

"Sevinirim." Ellerini daldırdığı saçlarını karıştırarak dağıttıktan sonra önüne bakmaya devam etti.

Dakikaları sessizlik yuttu yine. Duyduğum tek şey Yekta'nın alıp verdiği nefesiydi. Onu bile defterime not almamak için zor tutuyordum kendimi. Yekta Yalçın yanımda nefes alıyor diye heyecanlanacak kadar âşıktım işte.

"Akşam anlatırım demiştin," diye konuştum sessizlik rahatsız edici bir boyuta ulaştığında. "Ne zaman anlatacaksın artık?"

Başını duvardan çekmeden sırıtarak bana döndüğünde anlamayarak yüzüne baktım.

"Ne?"

"Bir daha asla soru sormayacağım demenin üzerinden kaç dakika geçti?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Benim odamdayız, istediğimi yapma özgürlüğüne sahip olduğuma karar verdim," diye karşı çıktım. "Şimdi lütfen anlatır mısın, havuzda ne arıyordun?"

Kollarını göğsünün altında birleştirdikten sonra konuşmaya başladı. "Oradaydım zaten," dediğinde şaşkınlığım somutlaşıp boğazımı sıkmaya başladı sanki.

"Nasıl yani?" diye kekeledim. "Oradaydın ve beni son ana kadar kurtarmadın mı?" diye sorduğumda yüzümün şaşkınlık yüzünden aldığı şekli göremesem de hayal edebiliyordum. "Ya da en azından Bade'yle tartışırken ayırmaya çalışabilirdin."

"Tartışıyor gibi durmuyordunuz." Kurduğu her cümlenin ardında yatan *ne yaptığınız umurumda bile değil,* anlamı çoğu zaman sinirlerimi bozuyordu.

"Ne gibi duruyorduk pardon?" diye çemkirdim. "Bade'nin nasıl bir ruh hastası olduğunu ve bana takık olduğunu bilmiyor musun?" diye söylendikten sonra sinirlerim iyice bozulduğu için gülerek konuşmaya devam ettim. "Tabii ya, sen nereden bileceksin ki okula geldiğin mi var?"

"Bunu mu dert ettin kendine?" diye sordu göz ucuyla bana bakarak.

Kahretsin, sinirliyken pot kırmaktan ve rezil olmaktan nefret ediyordum. Bir türlü aptal çenemi tutamıyor, sonrasında toparlayamayacağım laflar ediyordum.

"Aynı sınıftayız. Kimin gelip gelmediğini görebiliyorum," diyerek konuyu dağıtmaya çalıştım hemen.

"Seni neden havuza attı?" Konuyu değiştirdiğinde biraz da olsa rahatlamıştım.

"Yiğit'le konuşmamı kıskandı," diye cevapladım. "Ama Bade'nin bana zarar vermek için bir nedene ihtiyacı yok. Canı sıkıldıkça bana sarıyor."

"Ve sen de buna izin mi veriyorsun?" Hayretle yüzüme bakıyordu.

"Hayır tabii ki!" diye karşı çıktım hemen. "Elimden geldiğince karşı koymaya çalışıyorum ama... Ne zaman ne yapacağı belli olmadığı için saldım artık."

"İnsanlar gereksiz," diye mırıldandıktan sonra derin bir nefes aldı.

"Hele Güneş Koleji insanları," dedim gözlerimi ayırarak. "Başlıca gereksizler arasında."

"Öyle."

"Havuzda ne yapıyordun?" diyerek sorumu yineledim. "Yüzmek için gitmediğine eminim."

"Neden, yüzecek tip yok mu bende?" diye sordu kibirli bir gülüşle bakarak.

"Öyle demek istemedim de... O an yüzmek için orada olduğunu sanmıyorum, haksız mıyım?" diye açıkladım.

"Doğru," dedi kısaca.

"Geriye bir ihtimal kalıyor," dedim muzip bir şekilde.

"Nedir?"

"Yiğit'i izlemek için oradaydın!" dedikten sonra kendime engel olamayıp kahkaha attığımda boş boş yüzüme bakmaya devam etti.

"Evet," deyiverdi birden.

Şaşkınlık tüm vücudumu ele geçirirken donup kalmış, tek kelime etmeden yüzüne bakakalmıştım. Beklemediğim bu cevap karşısında ne diyeceğimi bilemediğim için bir süre sessiz kalmayı seçmiştim.

"Çok safsın Peri Kızı!" dedi kıkırdayarak. "Buna da inanmazsın yani."

"Ha-ha çok komik," dedim göz devirerek. "İzleyip izlememek sana kalmış, beni ilgilendirmez." Verdiğim saçma cevap karşısında gülmeden duramadı. Herhangi bir şey söylemeden gülmeye devam ederken sinirliymiş gibi davranarak ters bakışlarla Yekta'nın gülüşünü izlemeye devam ettim.

"Göründüğünden çok daha iyi bir çocuksun Yekta." İçimden geçenleri dile getirerek konuyu değiştirdim biraz sonra.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu bana doğru dönerek.

"Bilmem, kahramanlar hep iyidir," dediğimde memnuniyetle gülümsedi. "Sen de benim kahramanımsın," dedim tüm minnettarlığımla.

"Kahramanın az oturanı makbuldür," dedi ayağa kalkarken.

Onunla birlikte aceleyle ayağa kalkıp karşısına geçtiğimde gözlerinin içine bakıyordum. Bu gece hayatımın en güzel gecesiydi artık. "Nasıl gideceksin?"

Sırıtarak omzumun üstünden pencereyi işaret edince şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Saçmalama!" diyerek karşı çıktım hemen.

Ceketini yatağın üzerinden alırken, "Tamam, ben kapıyı kullanayım o zaman." Kapıya doğru bir adım attığında çığlık atarak kolundan tuttum.

"Saçmalama!" dedim yeniden.

Kolunu tutan elime kısa bir bakış attığında telaşla elimi çektim hafifçe öksürerek.

"O zaman geriye tek bir yol kalıyor." Neden bahsettiğini anlamadığım için boş boş yüzüne baktım.

"Neymiş o?" diye sordum merakla.

Bir şey söylemeden göz kırpıp yanımdan geçtiği gibi yatağa

ulaştı. Ceketini kenara bırakıp biraz önceki yerine oturdu ve sırtını duvara yasladı.

"Burada mı kalacaksın?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Buna da mı itiraz edeceksin?" diye soruyla karşılık verdi. "Dilersen pencereden gidebilirim hâlâ. Buna engel olan sensin."

"Sorun değil," dedim omuz silkerek. Aynı şekilde biraz önceki yerime oturduktan sonra, "Kalabilirsin," diye mırıldandım. Bana bakmadığı için yüzümde mutluluktan oluşan gülümsemeyi saklama gereği duymadım.

"Bu şekilde mi uyuyacağız?" diye sordum birkaç dakika sonra.

"Ne şekilde uyumak isterdin?" diye soruyla karşılık verdi her zamanki gibi. "İstersen yan yana da uyuyabiliriz."

Uyumak istemezdim Yekta Yalçın. Sabaha kadar seni izlemek, uyurkenki masumiyetine şahit olmak isterdim.

Omuz silktim daha fazla vakit geçirmeden. "Böyle iyi," dedim sakince.

Bir şey söylemeden kollarını göğsünün altında birleştirip gözlerini kapattığı için başka hiçbir şey konuşamadık. Oysaki ben biraz daha konuşmak, onu daha çok tanımak istiyordum.

Olmadı.

Saatlerce yüzünü inceledim. Gözlerini açmadığı için son derece rahat hissediyordum. Muhtemelen uykuya dalmıştı şimdiye kadar. Onunla konuşamasam da birlikte olduğumuz için bile yaşadığım mutluluk tarif edilemezdi.

Sabaha karşı uyku iyice bastırdığında gözlerimin yanmaya başladığını hissetmiştim. Bir an bile kaçırmak istemesem de ne zaman uykuya yenik düştüğümü hatırlamıyordum.

Telefonumun alarm sesiyle uykum bölündüğünde acıyan gözlerimi açamadan uzanıp telefonu kapattım. En son sırtımı yatak başlığına yaslamış şekilde uyurken şimdi başımı yastığıma koymuş şekilde uyurken buldum kendimi.

Yekta'yla birlikte olduğumuzu hatırladığım gibi hışımla doğrul-

dum. Yekta'nın oturduğu yere baktığımda onu orada göremeyince odanın içinde göz gezdirdim hızlıca.

Hiçbir yerde göremeyince dün gecenin rüya olduğu korkusu sardı içimi. Gerçek ve hayal arasında verdiğim savaşın kazananı gerçekler olmuştu çünkü odamın içi her zamanki gibi kokmuyordu. Her yer Yekta kokuyordu sanki. O ve onu çağrıştıran tüm kokular...

Her ne kadar çok az uyumuş olsam da Yekta sayesinde son derece mutlu ve enerji doluydum.

Aceleyle yataktan çıkıp duş almadan okul formamı giydim ve vakit kaybetmeden evden ayrıldım.

Okula Yekta'yla birlikte gideceğimizi hayal ediyordum fakat bu hayalim gerçekleşmediği için mutsuz değildim çünkü daha düne kadar onunla birlikte oturmayı bile aklımın ucundan geçirmezken dün gece inanılmazdı. Bu yüzden okula yalnız gitmem hiç de sorun olmazdı.

Mutluluğum sanki beni okula uçurmuş gibiydi. Yolun ne ara bittiğini anlamamıştım ve kendimi okulun önünde bulmuştum.

Bulutların üzerindeymiş gibi hissederek okula girdiğimde her zamankinin aksine insanların yüzüne bakıyordum. Kim ne derse desin umursamayacaktım çünkü bugün.

Binanın önüne geldiğimde Yekta'yı merdivenlerden inerken görünce durup mutlulukla yüzüne baktım. Eskisi gibi utanıp çekinmiyordum artık.

"Günaydın," dedim birkaç basamak kala. "Her zamanki gibi yanımdan geçip gitmeyeceksin, değil mi?"

"Öyle mi yapıyorum?" diye sordu tam karşımda durunca.

"Yapmadığını mı iddia edeceksin yoksa?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Evet," dedi sırıtırken.

"Sabah neden beklemedin?" Birden daha fazla merak etmeye tahammül edemediğim için aklımda dönüp duran soruyu dile getirdim.

"Bilmem," dedi omuz silkerek. "Erken uyandım."

"Anladım."

"Şimdi gidebilir miyim?" diye sordu sevimli bir ifadeyle gamzelerini göstererek.

"Derse gelmeyecek misin?" Çok fazla soru sorduğum için kendimden rahatsız olmuştum o an.

"Geleceğim," dedi başını sallayarak.

"Peki o hâlde, derste görüşürüz," dediğimde başıyla selamladıktan sonra yanımdan geçip gitti.

Her zaman yaptığım gibi o gözden kaybolana kadar arkasından bakmak üzere arkamı döndüm. Birkaç adım sonra onun durduğunu görünce ne olduğunu anlamadım. Tam önüme dönecekken bana doğru dönünce yakalanmıştım. Arkasından dikizlerken yakalandığım için utanç içinde bakışlarımı yere çevirsem de yüzümün kıpkırmızı olduğuna emindim.

"Bu arada," diyerek ilk konuşan o oldu. "Şu defterinde yazanlar..." dediği an başımdan aşağı kaynar sular akmıştı. "Bahsettiğin o kişi çok şanslı olmalı."

"Sen," Konuşmaya başladığımda sesimin ona ulaştığından emin değildim. "Okudun mu?"

Başıyla onayladı.

"İlk sayfada yazdığın cümleye ufak bir ilavede bulundum." Eliyle, göğsüme bastırdığım defteri işaret etti. Şaşkınlığım her saniye biraz daha arttığı için hiçbir şey yapamıyor, konuşamıyordum. "Umarım sorun olmaz senin için," dedi sakince. Gamzelerini ortaya çıkaracak şekilde gülümseyerek kehribar gözleriyle son bir bakış attı ve arkasını dönüp yanımdan uzaklaştı.

O çoktan gözden kaybolmuştu. Bense dakikalar boyu hareketsiz kalmaya devam ettim. Şaşkınlığım biraz olsun azaldığında çantama koyduğum defteri telaşla çıkardım.

Ayakta durabilecek gücü kendimde bulamadığım için ilk basamağa kendimi attım ve defteri dizlerimin üzerine koydum.

Titreyen ellerim defterin kapağını açtı ve ilk sayfaya yıllar önce yazdığım cümleyi okudum.

"Bir gün, bir yabancı senin evin olabilir."

Bu cümleye çok inanıyordum ve sabırla gerçekleşeceği günü bekliyordum. Heyecandan kalbim deli gibi çarpmaya başladığında gözlerim Yekta'nın eklediği kısma kaydı.

"Ve sonra o ev, senin dünyan olur."

12
Kimi Seçerdin?

Bir gün, bir yalan senin en büyük sığınağın olabilir.

MEZUNİYETTEN 3 AY ÖNCE

Kaç dakika daha Yekta'nın arkasından baktığımı bilmiyordum. Ders saatinin çoktan geçtiğini fark etmemiştim bile. Bir yanım mutluluktan çığlık çığlığa koşturmak istiyor, diğer yanım Yekta defterimi okuduğu için utançtan yerin dibine girmek istiyordu.

Her şey sona ermiş gibi hissediyordum. Uğruna savaştığım her ne varsa ellerimden alınmıştı, karanlık bir sokakta yapayalnız kalmış gibiydim. Yönümü kaybetmiş, nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilemez hâldeydim. En çok da Yekta'nın ne yapacağını merak ediyordum. Defterde bahsettiğim kişinin kendisi olduğunu anlayıp anlamadığını deli gibi merak ediyor, bundan sonra bana karşı tavrının ne olacağını kestiremiyordum.

Yekta Yalçın için bir yabancı olduğum zaman bile bana karşı tavırları dengesizken şimdi büyük sırrımı öğrenmişken nasıl davranacaktı?

Eminim, bir bokmuşum gibi...

İç çekerek dizlerimin üzerinde açık duran defterime baktım yeniden. Her şeye rağmen asıl merak ettiğim şey, Yekta'nın bu yazdığıyla kastettiğinin ne olduğuydu. Yıllar önce yazdığım cümle en büyük hayalimdi. Yekta çat kapı gelmiş ve hayalimi tamamlamıştı sanki. Yüzümde beliren tebessüm mutluluğumun en doğal yansımasıydı o an.

"Bir gün, bir yabancı senin evin olabilir. Ve sonra o ev, senin dünyan olur."

Yekta'nın eklediği cümlenin üzerinde parmağım ağır ağır gezinirken gülümsemem daha da genişledi.

"Peri?"

Ekin'in sesiyle irkilirken alelacele defteri kapatıp ellerimi üstüne koydum. Yekta'nın yaptığı yüzünden öyle bir afallamıştım ki bunu Ekin'e belli etmemek için gülümsedim. Her şey yolundaymış gibi görünürsem bir şeyden şüphelenmezdi sanırım.

Omzumun üstünden arkaya baktığımda Ekin'in hızla basamakları indiğini görüp daha da geniş gülümsedim. Güneş Koleji'nde beni en çok şaşırtan, Ekin'in bu kadar iyi bir insan olmasıydı.

Ekin'in yanıma oturmasıyla birlikte tüm düşünceler farklı yönlere kaçışıp ortadan kayboldular.

"Günaydın," dedi sevimli bir yüz ifadesiyle bakarak.

"Günaydın." Aniden içimde ona karşı suçluluk duygusu baş gösterdi.

"Bir sorun mu var?" diye sorduğunda şaşırmış bir şekilde yüzüne baktım.

Normal şartlarda nasılsın, iyi misin gibi sorular sorulurken bir sorun olup olmadığını sorduğuna göre bir şey belli ediyor olabilir miydim acaba?

"Ne gibi?" diye sordum ve gülümsemeye devam ettim.

"Ders saatinde dışarıdasın. Benim tanıdığım Peri asla bunu yapmaz," diye açıkladı kaşlarını kaldırarak. En azından Yekta hakkında bir şey bilmediğini öğrenmek içimi rahatlattığı için bu kez gerçekçi bir gülüşle karşılık verdim.

"Erken gelmiştim. Hemen sınıfa girmek istemedim," diye açıkladım ve omuz silktim. "Bade'yle aynı ortamda ne kadar az dursam o kadar iyi olur, malum."

"Haklısın ama buna gerek yok artık, biliyorsun." Güven vermek istercesine elini kolumun üstüne koydu.

"Biliyorum," dedim hafifçe başımı sallarken. "Ama yine de yüzünü görmeye tahammül edemiyorum, böylesi daha iyi."

"O zaman, ben de seninle beklerim," dedi geriye yaslanarak. "Ne zaman sınıfa girmek istersen o zaman gireriz," diyerek omuz silkti. "Birlikte." dediğinde göz ucuyla baktım. Sırıtarak göz kırpmasına gülümsemeden edemedim.

"Birlikte," diye tekrar ederken önüme dönüp başımı eğdim.

Bir an için Ekin'e gerçekleri anlatmak istedim. Yekta'ya karşı hislerimi, dünden beri yaşadıklarımızı... Her şeyi. Çünkü bu şekilde Ekin'i aldatıyor, iyi niyetinden faydalanıyor gibi hissediyordum.

Diğer yandan Yekta'yla hayal ettiğim hiçbir şeyi yaşayamayacağımı söyleyen bir taraf vardı. Mezuniyete de çok az kalmıştı. Bu yüzden sessiz kalıp Ekin'in teklifine uymaya devam etmeliydim. Olmayacak bir şey için kimseyi üzmeme gerek yoktu bana kalırsa.

Kafa karışıklığıyla geçen birkaç dakikanın ardından Ekin'e döndüm ve sessizliği bozarak konuşan taraf oldum.

"Hoca gelmedi mi, sen nasıl çıktın?" diye sorduğumda birkaç saniye boyunca cevap vermeden yüzümü incelemeye devam etti.

Bir an söylediği gibi gerçekten benden hoşlanıp hoşlanmadığını düşündüm. Eğer gerçekten benden hoşlanıyorsa bundan sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu çünkü Ekin'e karşı hislerim yokken onu kırmaktan başka elimden ne gelir, emin değildim.

Başını iki yana sallarken gülümsemeyi de unutmadı. "En son gelmemişti," diye ekledi hemen sonra.

"İyi bari," dedim söyleyecek başka bir şey bulamayınca.

Aramızda birkaç dakikadır süren sessizliği bozarak, "Peri," dedi.

"Efendim?" dedim Ekin'e bakmadan.

"Farkında mısın, birbirimizde telefonlarımız bile yok," Göz ucuyla baktığımda ciddiyeti gülümsememi soldurdu. "Ayda yılda bir, kuyu başında buluşan çiftler gibiyiz. Okul olmasa görüşme imkânımız yok." Bir anlığına bu konu yüzünden sinirli olduğunu düşünmeye başlasam da konuşması bittikten sonra gülümsediğinde içim rahatlamıştı.

"Gerçekten Ekin, neden numaranı vermedin bu zamana kadar? Ne kadar ayıp." Konuyu şakaya vurarak çevirmeye çalıştım.

İçimden geçen, ilişkimizin gerçek olmadığını hatırlatmak olsa da gözlerinde gördüğüm masumiyet ona bu kötülüğü yapmaktan alıkoymuştu. Defterimin üzerinde duran mor kalemimi alıp sırıtarak Ekin'e baktığımda ne yapmak istediğimi anlamadığı için garip garip bakmaya başladı.

Boşta olan elimi uzatarak dizinin üzerinde duran kolunu tutup kendime doğru çektim. Kolunun iç tarafını çevirdiğimde ne yapacağımı anlamış olacaktı ki kıkırdadığını duydum.

Bileğine yakın bir noktaya telefon numaramı yazarken gülüşlerimiz birbirine karışmıştı. Bir anlığına Ekin'e baktığımda keyfinin yerinde olması istemsizce mutlu olmama neden oldu.

Yeniden önüme dönüp numaramı yazmaya devam ederken karşıda hissettiğim kıpırtıyla başımı kaldırıp o yöne doğru baktım.

Gülerek baktığım yönde Yekta'yı gördüğüm gibi gülüşüm ışık hızıyla yok olmuş, yerini koca bir şaşkınlık almıştı. Hiçbir şeyden haberi olmayan Ekin ise gülmeye devam ediyordu.

Yekta'yla göz göze geldiğimizde güneşte ışıldayan kehribar gözlerine gece çökmüştü sanki. Yüzünde hiçbir mimik kıpırdamazken her an biraz daha yaklaşıyordu Ekin'le olduğumuz yere doğru. Bir an bile gözlerini gözlerimden ayırmamıştı.

Yaşadığım şaşkınlık yüzünden donup kalmış, öylece Yekta'ya bakıyordum. Ekin'in kolu da hâlâ elimde duruyor ve ciddi anlamda sevgili gibi görünüyorduk.

Biraz sonra Yekta merdivenlere ulaştığında göz ucuyla bakmaya devam etti. Ekin ve benim olduğum basamağın bir üst basamağına geldiğinde durdu. O an her şeyin mahvolacağını, Yekta'nın bir şey diyeceğini sandım ve korkudan midemin burkulduğunu hissetmeye başladım.

Öylece bakmaya devam ettikten saniyeler sonra yüzünü benden çevirip yürümeye devam ettiğinde bayılacak gibi hissetmiştim.

Ekin'in bana baktığını fark edince kendimi toparlamaya çalışıp

gülümsedim. Numaramı tamamladıktan sonra kalkmak istediğimi söyleyince de eşyalarımı toplayıp kalktık.

Koridora geldiğimizde görünürde kimse yoktu. Sınıfa girmek zerre kadar içimden gelmese de Ekin'e herhangi bir açıklamada bulunamayacağım için mecburdum.

Sınıf kapısının önüne geldiğimizde kalbim ağzımdan çıkacaktı neredeyse. Her şeyin mahvolduğunu biliyordum.

Bu sabah, yıllardır hayalini kurduğum şeye hiç olmadığım kadar yakın hissetmiştim kendimi. Hatta bir an, Yekta'nın da bana karşı hislerinin olabileceğini düşünmüş, inanmıştım. Fakat biraz sonra... Hepsi yok olup gitmişti. Ekin'le sevgili olduğumuzu artık Yekta da biliyordu. Gözlerinde gördüğüm ve tam olarak anlam veremediğim ifadesi ise... Tamamen benden nefret ettiği yönündeydi.

Ekin kapıyı çaldı ve birlikte sınıfa girdiğimizde hoca dâhil herkesin bakışları bizi buldu. O an ciddi anlamda düşündüğüm tek şey Yekta ve onun bizim hakkımızda düşündükleriydi. Ortadan kaybolmak, mümkünse bir daha bu okula adımımı bile atmak istemiyordum.

Bir an çok abarttığımı düşündüm. Yekta defterde yazanları okumuştu. Defterimde hiçbir şekilde isim geçirmediğim için bahsettiğim kişinin Ekin olduğuna inanır, böylelikle... Benden uzak dururdu.

Peki istediğim şey neydi?

Yekta'nın benden uzak durması mı?

Ekin'le sevgili olduğumuza inanması mı yoksa?

İstediğim tek şey Yekta'yken, onun dışında her şeyin başıma gelmesi adaletsizlikti. Bu hayatın nesi vardı böyle? Aşka hiç mi saygısı yoktu? Neden insanları kavuşturmak bu kadar zordu?

Ekin samimi bir gülümsemeyle, "Hocam, gelebilir miyiz?" diye sordu.

"Geçin çocuklar," dedi edebiyat hocası babacan bir tavırla.

Ekin'in peşinden yerimize doğru ilerlerken sınıfın hakkımızda

fısıldaşmaya başlaması kalbimin daha da hızlanmasına neden olsa bile sakinliğimi korumaya çalıştım.

Yerime ulaşana kadar arka sırada oturan Yekta'ya bakmamak için delice bir çaba harcadım. Benim aksime Yekta ise bir an bile bakışlarını benden kaçırma gereği duymamıştı. Adeta bakışlarının ağırlığı altında ezildiğimi hissediyordum.

Cam kenarına oturduğumda Yekta'nın bakışlarını hâlâ sırtımda hissedebiliyordum.

Bütün bir ders boyunca diken üstünde, dersin bitmesini bekledim. Sanki zaman bile bana düşman kesilmiş, ilerlemeyi bırakmıştı. Zaman bir türlü geçmek bilmedi.

Nihayet dersin sonuna doğru gelmeye başladığımızda hocanın anlattıklarına kulak verdim. Daha doğrusu bir ödev vereceğini söylediği için dinlemek zorunda kaldım.

Hoca dikkatle dinlememizi söyleyene kadar Ekin ve benim dedikodumu yapan sınıf da nihayet sesini kesmiş ve sessizlik sağlanmıştı.

"Evet arkadaşlar, bu vereceğim ödevin notu ağırlıklı olarak kanaat notuna yansıyacak. Bu yüzden peşin peşin uyarmam gerekirse, baştan savma bir çalışma istemiyorum kimseden."

Ödevin konusuna gelene kadar onlarca uyarı yapmaktan geri kalmadı. Böyle bir sınıfın; özellikle zengin, şımarık ne kadar kişi varsa bir araya toplanmış bir sınıfın öğrencilerinden başarılı bir ödev beklemek ne kadar akıllıca emin değildim.

"Ödevinizin konusuna geçmeden önce bu ödevi iki kişi birlikte hazırlayacağınızı belirteyim."

Tüm sınıf iki kişiyle yapacağını duyunca sevinç uğultusu çıkarmaya başladı. Hâlbuki ben onların aksine bireyselliğin çok daha mantıklı ve kolay olduğunu düşünüyordum. İç çekerek uğultunun arasında hocanın konuşmasını dinlemeye devam ettim.

"Şimdi size bir alıntı vereceğim. Bu alıntıyı okuduğunuzda aklınıza ne geldiğine dair bireysel bir metin ortaya çıkaracaksınız. Daha sonra birlikte çalışacağınız arkadaşınızla metinleri değiştirip

dikkatle okuyacak ve birbirinizin düşünceleri üzerine bir tartışma metni oluşturacaksınız."

Edebiyat her zaman keyif aldığım bir ders olmuştur. Yazmak da aynı şekilde... Her zaman kâğıt ve kalemin insanlardan binlerce kat daha iyi olduğunu, hatta sahip olunabilecek en güzel dostların kelimeler olduğunu düşünüyordum. Yine benim aksime diğerleri homurdanıp itirazlar savurmaya başlasalar da edebiyat hocası onları duymazdan gelip tahtaya alıntıyı yansıttı.

"İnsanlar düşünmek, sevmek ve inanmak için dünyaya gelmiştir." J. J. Rousseau

İlk bakışta basit bir konu gibi görünen fakat her insanın başka bir pencereden rahatlıkla bakabileceği alıntıyı dikkatle okudum. İlk okuyuşta bile üzerine yüzlerce cümle yazılabileceği düşüncesi içimi rahatlatmıştı.

Sandığımdan daha kolay olacağına inandığım ödevde eşimin kim olacağını da biliyordum. Evet, Ekin'den başka kimseyle olacak hâlim yoktu. Hem ben istesem bile bu sınıfta benimle ortak ödev yapma fikrine kimse yanaşmazdı.

Belki Bade kurnazlık edip bir plan yaparsa o şekilde benimle olmak isteyebilirdi fakat böyle bir şeyi de ölsem yine kabul etmezdim.

"Bu ödev için ne zamana kadar vaktimiz var hocam?" diye sordu sınıftan bir tanesi.

"İki hafta yeterli diye düşünüyorum?" diye karşılık verdi hoca gecikmeden.

"Ama hocam! Madem kanaat notu olarak değerlendirilecek, biraz daha zamana ihtiyacımız var. İki haftada güzel bir çalışma ortaya koyamayız ki!" diye itiraz etti bir diğeri.

"Evet hocam, biraz daha zaman verin," diye atıldı bir başkası.

Hepsinin son gün yapacağına yemin edebilirdim. Tamamen işi askıya almak için çırpınıp duruyorlardı. Aptallar!

"Pekâlâ... Son sınavınızı yaparken ödevlerinizi de aynı gün masamda görmek istiyorum. O gün getirmeyenlerin ödevi, mazereti ne olursa olsun daha sonra kabul edilmeyecek. Ona göre çalışsanız

iyi edersiniz," diye ikaz ettiğinde kimse son söylediklerini dinlememiş, sevinç naraları atarak arkadaşlarıyla konuşmalara dalmıştı.

Konuşması bittikten sonra masasına dönen hoca birkaç dakika sonra sınıfta sessizliği sağladı ve konuşmaya devam etti.

"Şimdi, kimler birlikte çalışacaksa isimlerini yazdırsın. Daha sonra eş değişikliği kabul etmiyorum," diye yeni bir ikazda bulunduktan sonra duvar tarafındaki sırayı işaret ederek, "Bu taraftan başlayalım," dedi ve önündeki kâğıda sırayla isimleri yazmaya başladı.

Genellikle herkes sıra arkadaşıyla ismini yazdırıyordu.

Duvar kenarındaki sıra bittikten sonra orta sıra arkadan öne doğru isimleri yazdırmaya devam etti. Bade orta sırada, en önde oturuyordu ve o da yanındaki aptal arkadaşıyla ismini yazdırdı.

Normal şartlarda insan sevgilisiyle eş olmak isterdi fakat Bade'nin Yiğit'le eşleşmemesi için sebepleri vardı. Bunlardan biri Yiğit'in yüzme dalında okulda birinci olması ve birçok yarışmada okulu temsil ettiği için ödevlerden muaf tutulmasıydı. Diğer sebep ise yanındaki salak kızın ödevi tek başına yapıp Bade'yi yormayacak olmasıydı. Klasik Bade ve insanları kullanma fantezisi... Aptal insanlar!

En son cam kenarına yani bizim sıraya döndü edebiyat hocası. Hafifçe eğilerek en arkaya baktığında dönüp bakmak istesem de kendime engel olabilmiştim.

Sınıfta yalnız oturan tek kişi Yekta'ydı ve onunla eşleşecek bir arkadaşının olmaması istemsizce canımı sıkmıştı. Her zaman dışlanan bir insan olduğum için yalnız kalan insanlar hep mutsuz ediyordu beni. İstemeden de olsa üzülmeden edemiyordum.

Yekta dünyanın en umursamaz insanı olduğu için hoca seslenene kadar adamcağıza cevap vermeye tenezzül etmemişti bile.

"Evet Yekta, hangi arkadaşınla ödev yapacaksın?" diye seslendi edebiyat hocası daha fazla beklemeden.

Sadece benim değil, tüm sınıfın gizemli çocuğuna söz hakkı verildiği için herkes kendi arasında konuşmayı bırakıp Yekta'ya çevirdi bakışlarını.

Bundan sonra Yekta'nın bana nasıl davranacağını hatta bana davranmaya tenezzül bile etmeyeceğini bildiğimden dönüp bakma gereği duymadım. Ondan ne kadar uzak durursam o kadar iyi olacaktı benim için.

Yekta sessizliğini devam ettirince hoca, "Evet?" diye üsteledi.

Duyduğum kadarıyla çok geçmeden Yekta oturuşunu düzeltip sıraya yaslandı. Heyecanla kiminle eşleşeceğini öğrenmeyi bekledim. Kız-erkek kimi seçerse seçsin deli gibi kıskanıp o kişinin yerinde olma hayalleri kuracağıma adım gibi emindim.

"Peri," dedi biraz sonra.

Yanlış duyduğuma emindim. O kadar gerginlik ve şaşkınlık yaşıyordum ki sabahtan beri, hayal görüyor olmalıydım. Adımı Yekta'nın sesinden duymamın imkânı yoktu bu saatten sonra. Buna emindim.

"Peri Koçer hocam," diye ekledi hemen.

Sınıftan çıt çıkmıyordu. Herkesin nutku tutulmuş gibiydi. Bakışları Ekin, Yekta ve benim aramda gidip geliyordu. Nefesimi tutmuş bir şekilde ürkek bir ifadeyle Ekin'e baktım göz ucuyla. Tüm şaşkınlığıyla ne olduğunu sorgularcasına bana bakıyordu. Suçluluk duygusu tüm bedenimi ele geçirirken olanlar hakkında fikrim olmadığını belirtircesine başımı salladım.

Büyükçe yutkunup omzumun üstünden arkaya baktığımda Yekta'nın gözleriyle buluştu bakışlarım. Hemen sonra güzeller güzeli gamzeleri... Keyifle sırıtışına karşı duyarsız kalamayacağımı anlayınca hışımla önüme döndüm. İçine düştüğüm bu durum, Güneş Koleji'nin yıllarca dedikodu açlığını giderecek büyüklükteydi.

Ekin'e ne söyleyeceğimi, nasıl açıklayacağımı düşünmeye başladım. Hâlbuki Yekta'nın neden böyle bir şey yaptığını ben de bilmiyordum.

Sahi neden böyle bir şey yapmıştı? Hem de sevgilim olduğunu bile bile...

Dakikalarca süren sessizliği bozan Bade oldu. "Hocam, eş değişikliği yapabilir miyiz acaba?" dedi telaşla elini havada sallayarak. "Biraz

önce yanlış söyledim, Ekin diyecektim. Ekin'le eş olmak istiyoruz. Ekin'le eş olmak bize çok yakışacak." Eş kelimesini bastıra bastıra, defalarca dile getirdikten sonra şeytani bir gülüşle bana döndü.

Ekin'in tepki vermesini beklesem de yaşadığı şaşkınlık donup kalmasına neden oldu. Hayal kırıklığına uğradığı yüzünden net bir şekilde anlaşılıyordu.

Bade ve Ekin eş olduğu için anlam veremediğim bir huzursuzluk içimi sardı. Bade'nin aptal sırıtışına karşılık öfkeyle dişlerimi sıkarak baktım. Ekin'le gerçekten sevgili olduğumu ve bu yüzden Ekin'i seçerek canımı yakabileceğini sanıyordu.

Canımı sıkmayı başarmıştı aslında. Ekin gerçekten iyi bir çocuktu ve benim yüzümden Bade'yle muhatap olmak zorunda kalacaktı.

Birkaç dakika içinde geriye kalan kişileri de eşleştirdikten sonra dersi bitirip sınıftan ayrıldı.

Yekta yerinden kalktı ve biraz sonra sıramızın yanında durduğunda korkudan nefesimi tuttum. Eminim biraz sonra her şey daha da kötü olacaktı.

"Keyifli bir eşleşme olacak," dedi sırıtarak. Belli belirsiz görünen gamzelerine bakmamak için gözlerine kenetlendi bakışlarım.

Bade ise dönmüş, tüm dikkatiyle bizi izliyor ve keyfi son derece yerinde görünüyordu.

Ekin önüne bakmaya devam ederken ben Yekta'yla göz göze olmama rağmen tek kelime etmedim. Gülüşü daha da genişlerken göz kırpıp sınıftan ayrılmak üzere arkasını dönüp gitti.

Yekta'nın sınıftan ayrılmasının üzerinden dakikalar geçmiş olmasına rağmen Ekin hareket etmemişti. Onun bu sessiz ve hayal kırıklığına uğramış ifadesi her an daha da gerilmeme neden oluyordu.

Bade hâlâ bize bakıyor, Ekin'in sessizliğiyle keyfi daha da artıyordu.

"Onunla tanışmadığınızı sanıyordum," diye mırıldandı biraz sonra Ekin. Bakışları bana dönünce konuşma fikrinden vazgeçip

sessiz kalmayı sürdürdüm. "Tanışıyor musunuz?" diye sordu ruhsuz bir ses tonuyla.

"Hayır," diye cevap verdim kısaca.

Yalan söyledim.

"Peki neden seninle eşleşti?" diye yeni bir soru yöneltti vakit kaybetmeden.

"Bilmem. Aynı sınıftayız, birkaç kez selamlaşmıştık," diyerek geçiştirdim.

"Garip," diye homurdanıp geriye yaslandığında gerginliğim iyice arttı.

"Garip olan ne?" diye sordum kendime engel olamayarak.

"Tanışmadığınız hâlde seni seçmesi," diye cevap verdikten sonra çene kaslarındaki hareketlenme sayesinde dişlerini sıktığını anladım.

"Kıskanıyor musun?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Bilmem, öyle mi görünüyor?" Aynı ruhsuz ses tonuyla konuştu.

"Kıskanmak yasak, unuttuk mu?" diye hatırlattığımda öfkeyle gözleri kısıldı fakat herhangi bir şey söylemedi.

Önüne döndükten hemen sonra hışımla ayağa kalkınca dehşete düşmüş bir şekilde arkasından bakakaldım. "Ekin?" diye seslendim arkasından ama beni duymazdan gelerek sınıftan ayrıldı.

Sakinleşebilmek ve sağlıklı düşünebilmek için birkaç dakika kendimle baş başa kaldıktan sonra aceleyle yerimden kalkıp sınıfın çıkışına doğru ilerledim. Bade'nin sırasının önünden geçerken bana sataşmaktan kendini alıkoyamadı.

"Kız, Pire!" diye seslendiğinde sesindeki mutluluk sinirlerimi bozdu.

"Ne var Bade?" diyerek arkamı döndüm biraz sonra.

"Sen de az değilmişsin he," dedi sırıtarak. "Önce iki gözde erkeği ağına düşürmüşsün, sonra geldin sınıfın ortasında birbirine düşürdün. Seni yere bakan yürek yakan pire seni..." Kahkaha attığında iğrenircesine yüzümü buruşturdum.

"Kes sesini Bade!" diye bağırdım diğerlerinin fısıldaşmalarını umursamadan. "Saçma sapan konuşma. Zaten sinirliyim, bütün hıncımı senden çıkarırım şimdi!"

"Aşko tamam, sakinleş. Yarın partide detaylıca konuşuruz," derken sakinleşmemi söylercesine ellerini salladı alaycı bir tavırla.

Göz devirerek arkamı dönüp sınıftan çıktım.

Koridorda nereye gittiğimi bilmeden aceleyle yürürken elimdeki telefon iki kere titrediğinde durdum. Gelip geçenlerin yolunda durmamak için kenara çekilip telefonuma gelen mesaj bildirimlerine baktım.

Bok adlı kişiden iki yeni mesajınız var.

"Bir sen eksiktin," diye söylenerek telefonun tuş kilidini açıp uygulamaya girdim.

Mesajları okuduğum an dehşete düşmüş bir ifadeyle ekrana bakakaldım. Gördüklerimin gerçek olup olmadığını idrak edebilmek için tekrar tekrar mesajları okudum.

"Kimi seçerdin Masal Perisi? :)"

"Bir yalancı mı yoksa bir yabancı mı?"

"Yekta mı, Ekin mi?"

13
Büyük İtiraf

Belki de asıl mutluluğa,
yalanların gölgesine sığındığında ulaşır insan.

MEZUNİYETTEN 3 AY ÖNCE

Ekin ve Yekta arasında olayların kızışması yetmiyormuş gibi bir de yabancı numaradan gelen mesajlar iyice sinirlenmeme neden oldu. Kim olduğuna dair merakım günden güne artarken bu kişinin Yekta veya Ekin olmadığına emin olmaya başlıyordum artık. Mesajları atan ikisinden biri olsaydı böyle bir soru sormazdı çünkü. Saçma olurdu değil mi?

Boş boş ekrana baktığım süre boyunca ekran kapansa da birkaç saniye daha siyah ekrana bakmaya devam ettim.

Biraz sonra ekran kilidini yeniden açtım. Saçma sapan mesajlar atmaya son vermesini söyleyip ağzıma geleni de söyledikten sonra engellemeye karar vermiştim.

Uygulamayı açtığımda şaşkınlıktan gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi baktım ekrana. Gördüklerime inanamayarak internetimi açıp kapattığımda değişen bir şey olmayınca öfkeyle kısıldı gözlerim.

Profil fotoğrafı yoktu. Resmen beni engellemişti!

"Geri zekâlı!" diye homurdandım ve sinirle ekrana bakmaya devam ettim. "Başıma gelen sapık bile ruh hastası. Çevremdeki herkes gibi..."

Söylenmek sinirimi yatıştırmaya yetmeyince mesaj yazmaya koyuldum.

"Telefonunu al ve götüne sok!"
"Ruh hastası manyak!"

İşte şimdi oldu. Nasılsa görmeyecekti. İçimde kalacağına bunları yazıya dökmek çok iyi gelmişti.

Tek gri tik kalan mesajlarıma bakmaya devam ettim keyif dolu bir gülüşle. Saniyeler içinde iki gri tik oluşuna şahit oldum önce. Hemen sonra iki mavi tik oluşuna... Kalbim göğüs kafesimden firar edecek gibi çarparken nefesimi tutup dehşetle ekrana bakakaldım. Bu nasıl olabilirdi?

Bok yazıyor...

"Beklediğim cevap bu değildi."
"Beni her gün biraz daha şaşırtıyorsun Masal Perisi :)"

Şaşkınlıktan ve utançtan buz kesmiştim. Öylece durmuş, gelen mesajları okuyordum. Ne yapacağımı bilemeyerek koridora bakındığımda insanlar umursamazca gelip geçiyordu. Bir an insanların arasında mesajları atanın kim olduğunu görmeyi umdum.

Yeniden bakışlarım telefona döndüğünde hâlâ çevrimiçi beklediğini gördüm. Nabzım bir türlü normale dönmüyor, her an daha da yükseliyordu. Cevap yazmak zorunda olduğumu biliyordum. Belki de özür dilemeliydim?

Hayatımda ilk kez birine küfür etmiştim. Kendimi çok kirli hissediyordum. İç çekerek gerginlikten titreyen parmaklarım cevap yazmak üzere klavyeye yöneldi.

"Ben... Öyle demek istemedim."
"Engellediğini sanmıştım."
"Özür dilerim."

Çevrimiçi beklese de birkaç dakika cevap yazmadı.

Bok yazıyor...

"Sorun değil."

Bu kadar mıydı?

Başka bir şey yazmayacak mıydı yani?

Her kimse, küfrettiğim için kızmış olmalıydı. Hâlâ çevrimiçi

beklemesine rağmen hiçbir şey yazmıyordu. Suçlu hissettiğim için istemsizce konuşma isteği sardı içimi. Onun bir şey yazmasını beklemeden aklıma gelen soruyu yazmaya başladım.

"Biraz önceki soruyu neden sordun?"

Bok yazıyor...

"Boş ver ikisini de."

"Beni seç :)"

Kaşlarımı çatarak cevap yazmaya başladım.

"Sapık olduğunu söylemiştim değil mi?"

Bok yazıyor...

"Ruh hastası olduğumu da söylemiştin."

"Ve manyak olduğumu da :D"

İstemsizce gülümserken buldum kendimi. Göz devirerek karşılık verdim.

"Kimsin sen?"

Bir anlığına düşündüğüm tek şey bu oldu. Mesajları atan kimdi?

Yazıyor...

"Gerçekten bunu öğrenmek istiyor musun?"

Birden söyleyeceğine inanmış, heyecanla cevap yazmıştım.

"Evet, istiyorum."

Yazıyor...

"Pekâlâ."

"Bugün seni arayacağım, açarsan öğrenirsin."

Şaşkınlıktan gözlerim kocaman açılmış, heyecandan ağzımın içi kurumuştu. Bir yabancıyla telefonda konuşma fikri kalbimin ritmini hızlandırsa da sakin kalmaya çabaladım. Alay edip gizlenmeye devam etmesini bekliyordum. Böyle bir şey söylemesi aklımın ucundan bile geçmemişti.

Mesajı gönderir göndermez çevrimiçi olmaktan çıktığı için cevap yazma gereği duymadım. Telefonun tuş kilidini kapatıp binadan çıktım. Biraz temiz hava alıp sakinleşmek istiyordum çünkü.

Yekta ve Ekin'in bundan sonra nasıl bir hâle geleceklerini deli-

cesine merak ediyordum. İkisini de tam anlamıyla tanıdığım söylenemezdi. Bu yüzden ne yapabileceklerini kestirmek güçtü. Öte yandan ikisinin neden etrafımda olduklarını da bilmiyordum. Ardımda bıraktığım yıllarla birlikte yalnızlığa o kadar alışmış ve benimsemiştim ki... İnsanların etrafımda olması, bu kadar yakınımda olması çok garip hissettiriyordu.

Yalnız kalmak istiyordum fakat bir yanım Ekin'in yanına gitmem gerektiğini söylüyordu. Kafam karışmış bir hâlde merdivenleri ağır ağır inerken birinin seslendiğini duyunca arkamı döndüm.

Yanıma gelirken, "Peri!" diye seslendi yeniden.

Tepkisiz bir şekilde yanıma gelmesini bekledim. Gerginlik ve şaşkınlık dolu geçen günümü daha da şaşırtacağına inandığım Asya'nın yanıma ulaşmasını dört gözle bekliyordum.

"Efendim?" diye karşılık verdim düz bir sesle.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sorduğunda bu teklifine anlam veremesem de başımla onayladım.

Merdivenleri inerken ikimiz de konuşmadık.

"Ekin'le çıkıyormuşsunuz?" Yine bir şey söylemeden başımı sallamakla yetindim.

"Ondan mı hoşlanıyorsun?" diye sordum birkaç adım sonra.

Bu soruyla birlikte durup yönünü bana döndü ve gözlerimin içine baktı. Asya'yla ilk kez yan yana geliyor, sohbet ediyorduk. Bu yüzden derdinin ne olduğunu, Ekin'le yakınlığını bilmiyordum. Tek bildiğim tüm Güneş Koleji gibi onun da tanımadan sürü psikolojisiyle yıllarca benden yüz çevirdiğiydi.

"Hayır," dedi hızlıca başını iki yana sallayarak. "Sadece... Benim için çok önemli ve onun üzülmesini istemiyorum!"

"Anladım. Arkadaşının yeni sevgilisini ikaz etme... Eğer onu üzersem karşımda seni bulurum?" Yarım bıraktığı cümlesinin devamını getirdiğimde kıkırdadı.

"O kadar da değil canım," dedi gülmeye devam ederken. "Tabii ki üzersen kızarım sana ama bu sizin ilişkiniz. Kimse karışamaz." Omuz silkti.

"Öyle," dedim usulca başımı sallayarak.

"Neyse, seni tutmayayım." Dostça bir tavırla koluma dokundu. Gülümsemekten başka bir şey yapmadım.

Tam arkasını dönüp gidecekken aklına bir şey gelmiş gibi durdu ve geri döndü. "Bu arada... Yekta'yla eşleştin. Dikkat etsen iyi olur." İmalı bir gülüşle yanımdan ayrıldığında arkasından öylece bakakaldım.

Tam her şey yolunda, Asya iyi kız diyecekken ortaya bombayı atıp gitmişti. Neyi kastettiğini öğrenmem mümkün bile değilken bu merakla yaşamak zorundaydım şimdi. İnsanlar neden sürekli birilerinin arkasından konuşuyor ama hiçbiri netlikten yana olmuyordu? Sürekli bir şeyler ima etmek yerine doğruca söyleseler ölürler miydi acaba?

Sıkıntılı bir şekilde oflayarak çardaklara doğru yürümeye başladım. Tam o sırada çalan zil sinirlerimi bozsa da yapacak bir şey olmadığı için binaya çevirdim yönümü.

Ağır ağır merdivenleri çıkmaya başladım. "Kimleri görüyorum?" dedi Yekta keyifli bir sesle. "Ödev arkadaşım da buradaymış!"

"Öyle miymiş?" dedim göz devirerek. Yekta'ya baktığımda onu hiç bu kadar keyfi yerinde görmemiştim. "Bakıyorum da mutluluk saçıyorsun?"

"Hep böyleyim," diye alay etti omuz silkerek.

"Ne demezsin." İğnelemem daha çok hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

"Ödeve ne zaman başlıyoruz, arkadaşım?" Son kelimenin üstüne bastırarak söyleyip sinir bozucu bir gülüşle yüzüme baktı. Sinir bozucu gülüşü bile kalbimi hızlandırıyordu.

Yekta Yalçın sen büyülü bir çocuksun!

"Sen okulla ilgilenir miydin? Şaşırtıyorsun beni... Arkadaşım!" Ciddi bir ifade takınmaya çalışsam da kendime engel olamayıp kıkırdadım.

Göz ucuyla baktığımda gözlerinin üzerimde olduğunu fark edip gerildim. Onun bana bakması, benimle konuşması, yanımda olması, söylediklerime gülmesi... Bana dair yaptığı her şey delice gerilmeme neden oluyordu.

"Okuldan sonra kapının orada beni bekle," dedi ve adımlarını hızlandırarak öne geçti.

"Bekler misin, diyecektin herhâlde?" diye homurdandım arkasından, kaşlarımı çatarak.

"Yo..." dedi omzunun üstünden bakış atarak. "Bekleyeceksin nasılsa."

"Beklemeyeceğim!" diye yükseldim iyice öfkelenerek. Gereğinden fazla özgüveni bazen sinirlerimi bozuyordu. Çoğu zaman hatta...

"Çıkışta görüşürüz Peri Kızı." Göz kırpıp önüne döndü. Son anda görebildiğim gamzelerinin güzelliği istemsizce gülümsememe neden oldu.

Yekta'yla aramızda birkaç adım vardı. Sınıfın önüne ulaştığında yavaşladı ve yanına gitmemi bekledi. Ekin'in ve diğerlerinin görmesinden çekinerek Yekta'nın yanında durduğumda alaycı bir tavırla güldü.

"Ayrı ayrı girelim istersen, erkek arkadaşın kıskanmasın." Alaycı gülüşü iyice genişledi.

"Ha ha, çok güldük bir daha olmasın!" diye tersleyip göz devirdim.

Hışımla yanından geçerken kıkırdadığını duyup daha da sinirlendim. Bu hâllerini hem seviyor hem sinirleniyordum. Çünkü dengesiz bir duruşu vardı. Bana karşı ne hissettiğini kestiremiyor olmak strese sokuyordu istemsizce.

Ona karşı hırçın davranmak belki de benden soğumasına neden olacaktı fakat zaten bana karşı soğuktu. Daha ne kadar soğuyabilirdi ki?

Sıraya oturduktan hemen sonra Yekta peşimden sınıfa girdi.

Alaycı bakışları sırasına geçene kadar gözlerimden ayrılmayınca bu kez gözlerimi kaçırdım.

"Pire!" Sırada yan döndü Bade.

"Sus Bade!" diye tersledim ölümcül bakışlarımla yüzünü inceleyerek.

"Sen sus be!"

Saniyeler içinde öfkeli yüz ifadesi yerini keyfi yerinde, alaycı bir ifadeye bıraktığında şaşkınlıkla yüzüne bakmaya devam ettim.

"Ay... Aşko, geliyorsun değil mi yarın?" diye sorduğunda şaşkınlıkla kaldırdım kaşlarımı.

Bade gerçek bir ruh hastasıydı!

"Bade..." Bıkkınlıkla çıkan sesime rağmen önüne dönmek yerine konuşmaya devam etti.

"Ne var Pirecik?"

"Sen manyak mısın? Derdin ne benimle?" Kollarımı sıraya yasladım.

"Ay sana ne?" diye cırladığında göz devirerek önüme döndüm. Net bir şey söylemesine gerek yoktu. Bade'nin aptallıklarına ayıracak vaktim olmadığı için muhatap olmak istemiyordum.

Bade hışımla ayağa kalkıp tahtanın önüne geçtiğinde tüm sınıfın bakışları ona döndü.

"Bana bakın!" diye seslendi tiz bir sesle. Herkes susup tüm dikkatini Bade'ye yöneltti.

"Normalde benim verdiğim partilere katılabilmek için bütçe sınırı var, bilirsiniz. Fakirler partimi kirletemez."

Göz ucuyla Yekta'ya bir bakış attım. Kulaklığını takmış, yayvan bir şekilde sırasında oturuyordu ve dünya umurunda değildi. Yekta Yalçın'a gerçekten hayrandım.

Bade'nin çirkin sesiyle yeniden önüme dönmek zorunda kaldım. "Ama bebeğim Candy'nin mutluğu her şeyden önemli olduğu için hepiniz gelebilirsiniz. Hatta hepiniz gelmek ve Candy'yi mutlu etmek zorundasınız! Duydunuz mu beni?" Her kelimeden sonra sesi daha inceliyor ve rahatsız edici bir hâl alıyordu.

"Sen de köpeğin de kimsenin umurunda değil Bade!" diye tersledim vakit kaybetmeden. Artık sessiz kalmayacaktım çünkü.

"Hoşt!" diye cırladı hemen. "Haddini bil, sen kimsin de Candy'ye köpek diyorsun!"

"Sana da insan diyoruz Bade, ne var bunda?" dedim alaycı bir gülüş eşliğinde. "Ben demiyorum gerçi." Sırıtarak geriye yaslandım.

"Pire!" dedi son harfi uzatarak. "Sen iyice şımardın. Dikkat et de o yılan dilin başına bela açmasın!"

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye çıkıştım.

"Evet aşko, korktun mu?" Meydan okurcasına kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Git işine Bade." Başımdan savmaya çalıştım. Tam o sırada hoca sınıfa girdiği için Bade de susup yerine oturmak zorunda kaldı.

Ekin derse gelmeyince tüm ders pencereden dışarıya baktım. Bu kadar sinirlenmesini beklemiyordum. Bu eşleşme konusunda suçum bile yokken bana neden tavır yapıyordu?

Son derse kadar kimseyle muhatap olmamış, Ekin'in nereye kaybolduğu merakıyla dersleri geçirmiştim.

Herkes sınıftan ayrılırken mor kalemimi alıp defterime bir şeyler yazma isteğiyle kapağını açtım.

"Eskiden sen ve ben vardık sadece."

"Şimdi etrafımızda insanlar var."

"Her şey çok daha kötüye gidecek gibi."

Defteri kapatıp çantamı da alarak sınıftan ayrılmadan önce Yekta'nın yerine son bir bakış attım. Her zaman olduğu gibi yine sınıftan ilk ayrılan olduğu için yeri boştu. Okul kapısının önünde beklememi söylemişti. Sınıftan koşarak çıkmak yerine yanıma gelebilirdi.

Yine Yekta'nın kafasında neler döndüğünü kestiremeyerek koridorda ağır ağır ilerlerken ne yapacağımı bilmiyordum. Doğrudan eve gitmek istiyordum fakat onunla buluşmayı da istiyordum.

Kafa karışıklığı eşliğinde kapıya ulaştığımda zamanın nasıl geç-

tiğini anlamamıştım. Gerginlikten dudaklarımı yiyerek okuldan çıktığımda göz ucuyla etrafa bakındım.

"Ben demiştim," dediğinde boğuk çıkan sesiyle başımı sol tarafa çevirdim.

Daha birkaç saniye olmuştu kapıdan çıkalı. Ağır adımlarla yanına ulaştıktan sonra hafifçe kaşlarımı çatıp konuştum. "Beklemedim," diye itiraz ettim.

"Yanımdasın?" Kaşları alaycı bir tavırla yukarı kaydı.

"Bekleyen sensin ama."

"Beklediğimi de nereden çıkardın?" Yaslandığı duvardan doğrulup karşıma dikildi.

"Yine inkâr edeceksin değil mi?" diye sordum huysuz bir tavırla.

"Evet," İkimiz de kendimize engel olmak yerine aynı anda gülmeye başladık.

"Her neyse," dedim elimi boşluğa doğru sallarken. "Neden buluşmak istedin?"

"Ödev."

"Zerre umurunda olmadığını biliyorum. Asıl sebebe gelir misin lütfen?" Lafını kestiğimde şaşkınlıkla gülümsedi ve gurur duyuyormuş gibi başını salladı.

"Yalan dolanla işimi elimden aldın..." Konuşmaya başladığında cümlesini bitirmesini beklemeden lafını kestim tekrar.

"Bu yüzden benden nefret mi ediyorsun?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Ayrıca işi senin yüzünden aldım, farkındaysan?"

"Bilerek verdim," dedi sırıtarak. "İş umurumda değil."

"Amacın beni zor durumda mı bırakmaktı?" Sorgulayıcı bakışlarla yüzüne baktım.

"Yürüyelim mi?" Teklifi karşısında şaşkınlıktan ağzım açık kalsa da rezil olmamak için hemen kendimi toparlayıp olumlu anlamda başımı salladım.

Nereye gittiğimizi bilmeden dakikalarca Yekta'yla birlikte yürümeye devam ettim. Sessizlik aramıza girmiş, ortamı ele geçirmişti.

"Şartını hâlâ söylemedin." Sessizliği bozmak için sormuştum fa-

kat sorduktan sonra merakım giderek artmaya başlamıştı. Günler geçmişti ve şartının ne olduğunu bir türlü söylememişti çünkü.

"Ne şartı?" Hatırlamıyormuş gibi davrandı. Unutmadığına yemin edebilirdim.

"Bana milkshake yapmayı öğretecektin," derken yüzümü sevimli bir hâle getirmeye çalıştım. Çünkü öğretmezse başım ciddi anlamda belada demekti.

Ağır ağır başını sallayarak "O mesele..." dedi.

"Hâlâ şartını söylemeni bekliyorum."

Omuz silkerken, "Şartım yoktu ki," dedi sakince.

"Nasıl yani?" diye sordum hemen. "Sonra söylerim demiştin?"

Birden gülmeye başladı. Gamzelerine dokunmamak için kendimle öyle büyük bir mücadele veriyordum ki... Yenileceğimden korkmuştum.

"Laf olsun diye söylemiştim." Gülmeye devam etti. "Aklıma bir şey gelmeyince de sonra söylerim dedim. Unutursun sanmıştım," dedi ve yeniden omuz silkti.

Ben unutmam Yekta Yalçın. 1305 gün oldu bugün. Sana dair hiçbir şeyi unutmam!

"Ama unutmadım. Ne olacak şimdi?" diye sordum kıkırdayarak.

"Mecbur bir şart bulacağım." Elini çenesine koyarak düşünüyormuş gibi yaptı. Sessizce onu izlemeye devam ettim. Çok geçmeden bakışları yeniden beni bulduğunda her zamanki gibi heyecanlanıp hızlıca bakışlarımı kaçırdım.

"Buldum," dedi keyifli bir sırıtış eşliğinde.

Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. "Dinliyorum?"

"Sonra söylerim," dediğinde onunla birlikte kahkaha attım.

"Yekta!" diyerek itiraz ettim gülmeye devam ederken.

İlk kez onu böyle gülerken görüyordum. Son olmaması için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

"Tamam, söylüyorum." Bir anda ciddileşerek yüzüme bakmaya devam etti. Birden heyecanlanmaya başlamıştım.

"Dinliyorum."

"Bana bir itirafta bulunacaksın." Kehribar gözleri gözlerime odaklanmış, bir şeyleri sorguluyor gibiydi. Tam o an kalbim öyle hızlı çarpmaya başladı ki kalbimin sesini duymasından korkup nefesimi tuttum. Bir şey mi ima ediyordu acaba? Neden bahsediyordu?

"Na-nasıl?" diye kekeledim şaşkınlıkla göz kırpıştırarak.

"Baya... Bir itirafta bulunacaksın ama aşırı büyük bir itiraf olacak."

"Yalan söylerim?" Kibirli bir tavırla tek kaşımı hafifçe kaldırarak konuştum.

"Söyleyebilirsin," dedi umursamazca. "Ama anlarsam işin biter."

"Pekâlâ." Önüme döndüm. "Biraz zaman ver."

"Kafeye kadar vaktin var." Ellerini cebine atıp öylece yürümeye devam etti.

Gün Işığı'na geldiğimizde Hülya Hanım'a karşı mahcup hissetmekten bir türlü kurtulamıyordum. Yekta'yla birlikte her zamanki oturduğum masaya yerleştikten sonra çok geçmeden Hülya Hanım yanımıza gelmişti.

"Hoş geldiniz çocuklar!" dedi coşkulu bir şekilde.

"Merhaba," diyerek ilk karşılık veren ben oldum. "Nasılsınız?"

"İyiyim Periciğim, sen nasılsın?" diye sordu ellerini önünde birleştirerek.

"İyiyim, teşekkür ederim," dedim sevimli bir gülümseme eşliğinde.

"Yektacığım, sen nasılsın?" Yekta kadına bakmıyordu bile. Onun yerine ben utanmıştım o an.

"İyiyim." Kısa bir bakış atıp yeniden önüne döndü.

Utancım anbean artarken göz ucuyla zavallı kadına baktım. Hâlâ yüzündeki gülüşü solmamış, tüm sevecenliğiyle bana bakmaya devam etmişti.

"Neyse, ben sizi yalnız bırakayım." Tam gidecekken aklına bir

şey gelmiş olmalı ki yeniden bize döndü. "Seni aramızda görmek için can atıyorum tatlım," dediğinde gergin bir şekilde oturduğum yerde kıpırdandım.

"Ben de öyle," diyebildim yalnızca. Hülya Hanım arkasını dönüp giderken Yekta'nın güldüğünü görünce öfkeyle kaşlarımı çattım.

"Neye gülüyorsun?" diye tersleyerek arkama yaslandım.

"Sana."

"Sağ ol!" Kollarımı göğsümün altında birleştirip kafamı başka yöne çevirdim.

Birkaç dakika sonra yanımıza sipariş almak için bir kız geldiğinde başımı kaldırıp sevimli sesin sahibine baktım.

"Hoş geldiniz," dedi misafirperver bir ifadeyle. "Karar verdiniz mi?"

Bu kızı ilk kez görüyordum. Birden Hülya Hanım'ın benim yerime bir başkasını aldığını düşünmüştüm. Biraz önce, heyecanla beni yanlarında görmek istediğini söylemesi aklıma gelince rahatladım ve kıza gülümseyerek karşılık verdim.

"Ben..." Henüz söyleyeceğimi bitirmeden Yekta konuşmaya başladı.

"Çilekli milkshake ister o," dedi donuk bir ifadeyle. "Ben de filtre kahve istiyorum. Sütsüz."

Kız siparişleri not alıp başıyla onayladıktan sonra yanımızdan ayrıldı. Şaşkın bakışlarım dakikalarca Yekta'nın yüzünde dolaşmaya devam etti.

"Daha ne kadar bakarsın yüzüme?" diye homurdandı. Bana bakmıyordu bile!

"Sen..." diyerek konuşmaya başladığımda sesimi ben bile zor duymuştum. "Nereden biliyorsun?" diye sordum daha net bir sesle.

"Neyi?"

"Çilekli milkshake sevdiğimi," diye açıkladım.

Bok dediğim kişinin Yekta olma ihtimalini sıfıra indirmiştim en

son. Fakat şimdi kafam iyice karışmış, o kişinin Yekta olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bu ihtimal her ne kadar imkânsız olsa da...

"Tahmin edilmesi zor değilsin Peri Kızı," dediğinde küçümseyici bir bakış attı. "Klişesin."

"Senin gibi mi?" diye çıkıştım öfkeyle. "Siyah giyiyorsun, sigara desen ağzından eksik olmuyor, soğuk yapıyorsun, gizemlisin, canının istediği gibi davranıyorsun... Ben mi klişe oluyorum?" Tek nefeste konuşunca yorulmuştum.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak alaycı bir tavırla beni dinledikten sonra "Hakkımda düşündüğün güzel şeyler beni onurlandırdı," dedi ve dudak büzerek başını salladı. "Ayrıca klişe olmak seni neden kızdırdı?" diye sordu. "Klişe olmak en güzeli."

"Kızmadım ki," dedim abarttığımı fark edince.

"Emin misin?" Dudağının kenarı alaycı bir tavırla kıvrıldı.

"Eminim." İçten dudaklarımı dişliyordum. "Neden buraya geldik?" diye sordum biraz sonra, konuyu değiştirmek için.

"Buluşma borcunu ödemek için," dedi ve geriye yaslandı.

"Sana bir şey itiraf edebilir miyim?"

"Edeceksin zaten." Çenesini dik tutarak kibirli bir bakış attı.

"Onun dışında bir itiraf olacak bu," dedim gözlerimi kısarak.

"Söyle."

"Gerçek bir hödüksün!" dediğimde aldığım keyfin haddi hesabı yoktu fakat Yekta'nın yüzünde mimik kıpırdamadı. Nasıl olur da hiçbir şeyi umursamazdı?

"Şimdi bana bilmediğim bir şeyi itiraf et," dedi sırıtarak. "Bekliyorum." Kollarını göğsünün altında birleştirdi. İstemsizce kendiyle alay edişine güldüm.

Kendimi toparlayarak ne söyleyeceğimi düşünmeye başladım. Ondan düşünmek için zaman istedikten sonra hiç düşünmemiştim ve şimdi ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Yekta yanımdayken bir şeyleri düşünmek çok zordu. Hatta imkânsızdı!

"Hâlâ bekliyorum," dedi sıkıntıyla iç çekerek.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum ki..." diye itiraz ettim. Ne söyleyebileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü.

"Şart bu. Büyük bir itirafta bulunmak zorundasın." Umursamazca başka yöne baktı.

Aniden aklıma öyle bir fikir geldi ki... Bunu söyleyebilirdim. Sonucu ne olur tam kestiremesem de başka bir şey söyleyemeyeceğimi bildiğim için en basiti buydu.

"Pekâlâ... Söylüyorum," dediğimde gözleri benimkileri buldu.

"Hadi bakalım."

"Defterimde bahsettiğim kişi," dedikten sonra yeniden gözlerine baktım. Merakla kıstığı gözleri dudaklarıma kaydı. Dikkatini çekebildiğime sevinsem de kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

"Evet?" dedi sessizliğimi dağıtmak için.

"O kişi Ekin değil."

Şaşkınlık ve gerginlik dolu geçen dakikalar boyunca Yekta'nın tepki vermesini bekledim.

Kıstığı gözleri yeniden gözlerime döndüğünde geriye yaslanıp her zamanki donuk ifadesini takınarak yüzüme bakmaya devam etti.

"Ne?" dedim sessizlik rahatsız edici boyuta ulaştığında.

"Bunu zaten biliyorum," dedi burun kıvırarak. "Ama sayılır tamam, biraz daha zorlarsam can vereceksin. Bembeyaz oldun." Alay ettiğinde kaşlarımı çatarak söylediğinin doğru olup olmadığını kontrol etmek için telefondan kendime baktım. Farkı pek göremesem de ellerimin buz gibi olmasından anlayabiliyordum ne kadar gerildiğimi.

"Nereden biliyorsun?" Sesim beklediğimden daha kısık çıkmıştı.

"Belki de sandığın kadar klişe değilimdir Peri Kızı." Göz kırptığında dudaklarının kenarı ukala bir gülüşle kıvrıldı.

Şaşkınlığımla baş başa bırakıldığım dakikalarda biraz önceki kız siparişlerimizi masaya getirmiş, afiyet olsun dilekleriyle yanımızdan ayrılmıştı.

Kız yanımızdan ayrıldıktan sonra dakikalarca sürmeye devam eden sessizliği bozan Yekta oldu.

"Kim?"

"Kim, kim?" diye sordum anlamayarak.

"Bahsettiğin kişi?" diye açıkladığında kalbim ağzımdan firar edecek diye korkmuştum.

"Sence de fazla meraklı bir çocuk değil misin?" Konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Ben mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Asla!"

"O yüzden mi defterimi okudun?" diye üsteledim.

Omuz silkerek, "Yanıma koymasaydın sen de," dedi.

"İnsanların özeline saygılı olmalısın," diye azarladım.

"Defterin üzerinde Peri'nin özeli yazmıyordu, kusura bakma!" Saçma bir savunma yaptığında sinirden güldüm.

"Kim olduğunu asla öğrenemeyeceksin," diye tersleyip kafamı başka yöne çevirdim öfkeyle.

"Ya da zaten biliyorumdur?"

Duyduklarım karşısında başımı çevirmeden büyükçe yutkundum. Bu doğru olabilir miydi?

Eğer doğruysa tam şu an yerin dibine girmek ve bir daha asla oradan çıkmamak istiyordum.

"Bilmiyorsun!" diye direttim.

"Buna emin olamazsın." Son derece rahat bir tavırla geriye yaslanıp ayak bileğini dizinin üzerine koyarak oturdu.

"Ne zaman öğreteceksin?" diye sordum yine konuyu geçiştirmek için.

"Ne zaman istersen."

"Pazartesi başlıyorum." Gergin bir şekilde alt dudağımı ısırdım. "Hemen öğrenmem gerekiyor. Yarına ne dersin?"

"Olmaz," dedi net bir şekilde.

"Hani ne zaman istersem olurdu?" diye çıkıştım öfkeyle kaşlarımı çatarak.

"Olmazmış demek ki."

Göz devirerek geriye yaslandım. "Ne zaman öğreteceksin peki?"

"Yarın."

"Benimle alay mı ediyorsun?" diye sordum ters bir şekilde. İyice sinirlenmeye başlıyordum çünkü.

"Hayır," dedi düz bir sesle.

Az bir zamanım kaldığı için onunla zıtlaşmak yerine sakin kalmayı tercih ederek derin derin soludum.

"Nerede öğreteceksin?" diye sordum birkaç saniye sonra.

İmalı bir sırıtış eşliğinde, "Senin evinde." dedi.

"Neden benim evimdeymiş?" Saçma bir çıkışta bulunsam da çoktan rezil olduğum için bu saçmalığın arkasında durmaktan başka şansım kalmamıştı.

"Bana gel istersen," dedi omuz silkerek. "Sonra beni eve attı diye ağlama."

Annem ve babam çalıştığı için ev boş olacaktı. Bu yüzden gelmesinde sorun olacağını sanmıyordum.

"Tamam, anlaştık," dedim birkaç dakika sonra. "Adresi biliyorsun nasılsa," diye iğnelemeden edemedim.

"Bilmez olur muyum?" dedi ve dişlerini göstererek sırıttı. "Odanda mı buluşuyoruz?"

"Lütfen yatağımda bekle ama olur mu?" Her söylediğimle keyfi biraz daha yerine gelip gülmeye devam etti.

"Epey rahattı, olur," dedi gülerek.

Yine dakikalar süren sessizliği bu kez ben bozdum.

"Neden benimle eşleştin?" diye sordum. Yekta ve yaptıkları hakkında o kadar şey merak ediyordum ki günlerce sohbet etsek yine bitmezdi sorularım.

"Şikâyetçi misin?" diye soruyla karşılık verdi.

"Hayır ondan değil," dedim hızlıca başımı iki yana sallarken. "Sadece merak ettim."

"Bilmem," dedi omuz silkerek. "Bir sebebi yok. Keyfim öyle istedi."

Biraz daha saçma atışma ve boş konuşmadan sonra kalkmaya

karar verdik. Hülya Hanım'a veda ederken biraz önceki kızı ve bir garsonu daha çağırdı.

"Gelin çocuklar, Peri'yle tanışın," dedi enerji dolu bir şekilde.

"Mert, Peri," dedi ve bana döndü. "Peri, Mert."

"Memnun oldum," dedik birbirimize samimi bir gülümsemeyle bakarak.

"Peri, Işıl." Bizimle ilgilenen kızı da tanıttıktan sonra elini koluma koydu.

"Önümüzdeki hafta Peri de bizimle çalışmaya başlayacak." Yine hatırlatıp gerilmeme neden oldu.

Tüm bu konuşmalar yaşanırken Yekta hepimizden nefret ediyormuş gibi uzakta beni bekliyordu. Bu nedenle fazla oyalanmadan Hülya Hanım'ın yanından ayrılıp Yekta'yla birlikte kafeden ayrıldık.

Kafenin önünde vedalaşmak üzere birbirimize döndüğümüzde dudaklarının kenarı kibirli bir ifadeyle kıvrılmış bir şekilde bana bakıyordu.

"Yarın nasıl haberleşeceğiz?" diye sordum.

"Haberleşmeyeceğiz," dedi omuz silkerek.

"Keyfin ne zaman isterse o zaman teşrif edeceksin herhâlde?"

Nasıl biri olduğunu çözmemden memnun olmuş gibi gülümserken, "Evet," dedi.

Gözlerimi kısarak kusursuz yüzünü incelemeye koyuldum. "Sen çok garip bir çocuksun Yekta," diye mırıldandım.

"Biliyorum." Yine omuz silkti. "Yarın görüşürüz Peri Kızı." Arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Görüşürüz," dedim arkasından bakarak.

Yekta gözden kaybolduktan sonra eve doğru hızlıca yürümeye başladım.

Eve geldiğimde hava yeni yeni kararmaya başlıyordu. Annemlerin gelip gelmediğini bilmeden kapıyı açıp eve girdim. Evin sessizliğinden hâlâ gelmediklerini anlamıştım. Doğruca odama gidip üzerimdekilerden kurtuldum.

Rahat bir şeyler giyip yatağıma uzandım. Günün karmaşası ve yorgunluğu içinde şarkı dinleyip boş boş tavanı izledim. Yarın Yekta'nın buraya gelecek olması, birlikte zaman geçirecek olmamız... Hepsi kalbimin ritmini hızlandırıyor, karnımda kelebeklerin uçuşmasına neden oluyordu.

Ne kadar süre müzik dinleyerek geçirdiğimi bilmiyordum fakat hava iyice kararmış, vücudum oldukça mayışmıştı.

Karnımın üzerinde duran telefonum titremeye başladığında merakla alıp ekranına baktım. Gördüklerim hışımla yattığım yerden doğrulmama neden oldu. Kalbim göğüs kafesimi tekmelerken ne yapacağımı bilemeyerek ekrana bakakaldım.

Bok arıyor...

14
Hayal Kırıklığı

Senin tek suçun iyi kalpli olmak çocuk.
Kötüler olduğu sürece seni daha çok üzecekler.

MEZUNİYETTEN 3 AY ÖNCE

Kalbim heyecandan deli gibi çarpıyor, soğuk soğuk terliyordum. Telefon ellerimin arasında titredikçe gerginliğim daha da artıyordu. Beni arayacağını söylediğinde onu hiç ciddiye almamış, bunu yapacağına zerre ihtimal vermemiştim.

Yapmıştı!

Günlerdir konuştuğum, amacını, kim olduğunu bilmediğim bir insanla konuşmak... Sesini duymak kulağa pek de güzel bir fikirmiş gibi gelmiyordu. Bir yanım aramayı sonlandırmam için haykırırken diğer yanım yanıtlamam taraftarıydı.

Derin bir nefes aldım.

Telefon uzun uzun çalmaya devam ederken ekrandaki yazıya son bir göz atıp verdiğim kararı uygulamak için baş parmağımı ekrana götürdüm.

Bok arıyor...

Parmağım kırmızı ve yeşil tuş arasında gidip geldikten sonra daha fazla düşünmek yerine nihai kararımı verip harekete geçtim.

Aramayı onayladığımda boğazım kurumuştu. Telefonu kulağıma götürdüm ve karşıdan ses gelene kadar nefesimi tuttum. Cinsiyetini bile bilmediğim bir insanla telefonda konuşma fikri her an daha saçma geliyordu. Erkek sanıyordum fakat ya beni işleten bir kızsa?

Telefon kulağımdaydı, ellerim titriyordu... Neden bu kadar heyecanlanmıştım ki?

Diğer taraftaki her kimse, nefes alışverişlerini rahatlıkla duyabiliyordum. Saniyeler geçtikçe merakım daha da artıyor olmasına rağmen karşıdaki kişi sabırla sessizliğini korumaya devam ediyordu.

"A-Alo?" İlk konuşan ben oldum daha fazla dayanamadığım için.

Cevap gelmedi.

"Hey!" diye seslendim yeniden.

Tekrardan cevapsız bıraktığında öfkeyle çatıldı kaşlarım. Derdi neydi böyle, meraktan ölmek üzereydim!

Konuş artık, lütfen!

Karşı taraftan cızırtılı bir ses geldiğinde konuşmak üzere olduğunu anladım fakat beklediğimin aksine biraz sonra yeniden sessizliğe gömüldü.

İyiden iyiye sinirlenmeye başladığımda, "Konuşmayacaksan kapatıyorum," diye azarladım.

Konuşmasını beklediysem de sessizliğini korumaya devam etti.

Biraz sonra aynı cızırtılı sesi yeniden duyduğumda heyecanla nefesimi tuttum.

Hadi, konuş. Konuş...

"Üzgünüm, kapatıyorum!" diye tehdit ettim fakat blöf yaptığım için telefonu kulağımda tutmaya devam ettim.

"Selam Masal Perisi."

Nefesimi tuttum. Donup kaldım, şaşkınlıktan ağzım açık bir şekilde boşluğa doğru bakakaldım. Sesi... Neden bu kadar güzel gelmişti?

"Se-Selam!" dedim kekeleyerek.

Güldüğünü duydum. Yeniden konuşmasını bekliyordum çünkü bu kez daha sakin olacak ve sesini tanıyıp tanımadığıma dikkat edecektim. Beklediğimin aksine bir şey söylemeyince yine konuşan taraf ben oldum.

"Kim olduğunu söyleyecektin," dedim sakin kalmaya çalışarak.

Birkaç saniye daha sürdürdü sessizliğini.

"Tanımadın mı?" diye sordu çok geçmeden.

Bu erkeklerin sesi neden telefonda daha boğuk ve farklı gelmek zorundaydı? Bu zamana kadar telefonda ailem dışında kimseyle konuşmamıştım neredeyse. Telefondayken babamın sesi bile normalden farklı geliyorken bir yabancının sesini nasıl tanıyabilirdim ki?

"Hayır," dedim dürüstçe. "Kimsin?"

"Bu en büyük ipucuydu," dedi net bir şekilde. "İyi uykular Masal Perisi."

Hat kesildi. Telefonu kapatmasını beklemiyordum. Öylece telefonun ekranına bakakalmıştım. Bunu nasıl yapabilirdi? En azından bir şey söylememi bekleyemez miydi?

Ne yapacağımı bilmiyordum. Gerçekten sözünde durmuş ve aramıştı. Kim olduğunu öğrenmemi istiyorsan telefonu aç demişti fakat kim olduğunu söylememişti. Sesinden onu tanımamı beklediğine göre daha önce karşılaştığım biri olmalıydı.

Kimdi?

Telefonu göğsüme bastırarak kendimi geriye bıraktım. Hâlâ kalbim hızla çarpıyordu ve ellerim buz gibiydi. Kim olduğunu düşünüp durmak huzurumu kaçıran baş ağrısını da beraberinde getirmişti.

Bir türlü telefondaki sesle tanıdığım herhangi birini eşleştiremiyordum ve bu durum iyice sinirlerimi bozmaya başlıyordu. Dakikalar belki saatler süren düşünmeye rağmen bir yere varamayınca oflayarak yattığım yerde yan dönüp uykuya dalmayı bekledim.

Yarın Yekta'yla buluşacaktım ve sapık Bok yüzünden bunu unutmuştum. Kalp atışlarım yeniden hızlanmaya başladığında sırtüstü dönüp yüzümde belli belirsiz bir tebessümle tavanı izledim.

Yarın resmen Yekta Yalçın bana milkshake yapmayı öğretecekti!

Heyecanım her an biraz daha artarken mutlulukla dudaklarımı dişledim. Gözlerimi kapattım ve onun gülümseyen yüzünü

gözlerimin önüne serdim. Bu kadar kusursuz olması... Bu sahiden mümkün olabilir miydi?

Hayallerimin arasında bulutların üzerindeymiş gibi hissettiğim birkaç dakikayı bozan telefon titreşimiyle gözlerimi araladım. Bildirim panelinde gördüğüm mesajla tüm mutluluğum kaybolurken istemsizce kaşlarım çatıldı. Mesajı okumak ve cevap vermek için hızlıca bildirime tıkladım.

"N'aber? :)"

"Ne yaptın, bulabildin mi kim olduğumu?"

Daha da çatıldı kaşlarım. Doğruca kim olduğunu söyleyip beni de kendini de bu dertten kurtarmak varken neden böyle saçmalıklarla uğraşıyordu ki? Ne gerek vardı?

Hemen cevap yazdım.

"Bulamadım tabii ki."

"Kim olduğunu söyler misin artık?"

Bok yazıyor...

"Söylemem."

Öfkeyle dişlerimi sıktığımda parmaklarım hınçla cevap yazmaya koyuldu.

"Ne demek söylemem?"

Bok yazıyor...

"Anladığın gibi işte, söyleyemem."

Vakit kaybetmeden cevap yazmaya koyuldum.

"Seni engellememem için bana bir sebep söyle."

Bok yazıyor...

"Sana bir teklifte bulunabilirim?"

"Ne dersin Masal Perisi? :)"

İşte yine başlıyorduk. Acaba bu kez beni nasıl bir macera bekliyordu?

Çevrimiçi beklediği için hızlıca cevap yazıp gönderdim.

"Ne teklifiymiş o?"

Çevrimiçi beklemeye devam etti. Her seferinde sırf heyecan olsun diye beklediğine yemin edebilirdim.

Bok yazıyor...

"Buluşalım."

Dehşete düşmüş bir ifadeyle ekrana bakarken ağzım şaşkınlıkla aralanmıştı. Asla böyle bir şey söylemesini beklemiyordum.

Benimle alay mı ediyordu acaba?

Evet, evet. Eminim benimle alay ediyordu ve onun tuzağına düşmeyecektim.

"Neden sana inanayım?"

"Neden güveneyim? İn misin, cin misin? Kim olduğun belli bile değil."

Bok yazıyor...

":D"

"Şu an aynaya bakıyorum ve düşündüğüm tek bir şey var."

"Cinler böyle görünüyorsa epey şanslılar demek ki :)"

Kaşlarımı çattım.

"Kendini beğenmiş, egoist!"

Bok yazıyor...

Birden yazmayı durdurdu fakat saniyeler sonra yazmaya devam etti.

"Ne zaman buluşuyoruz?"

Ciddi miydi sahiden? Alay etmiyor muydu yani?

"Benimle oyun oynamayı kes!"

Yazıyor...

"Seninle oyun oynamıyorum."

Cevabını geciktirmedim.

"Bu yüzden mi anonim kimliğinin ardına saklanıyorsun?"

Yazıyor...

"Saklanmıyorum."

"Saklansam seninle telefonda konuşmaz, sana buluşma teklif etmezdim değil mi?"

"Beni tanıyamaman senin bir yerlerde hata yaptığını gösterir, benim anonim olduğumu değil."

Haklıydı. Sanki bu anı bekliyormuşum gibi son yazdığını okur okumaz ikna olup cevap yazdım.

"Tamam, buluşalım."

"Nerede?"

Yazıyor...

"Pazar günü. Sahilin sonunda, ağaçlıklarla kayalıkların birleştiği yerde olacağım."

"Görüşürüz Masal Perisi :)"

Son mesajı gönderir göndermez çevrimiçi olmayı bıraktığı için cevap yazmayı düşünmedim. Telefonu kapatıp kenara koyduktan sonra yaptığım tek şey şaşkınlıkla odamın içini izlemek oldu.

Tüm insanlar tarafından dışlandığım sakin hayatımı özlemeye başlıyordum sanırım. Bu aksiyonlu hayat bana göre değildi. Bu kadar heyecan, bu kadar insan benim için çok fazlaydı. Böyle giderse birkaç güne bedenim kesinlikle iflas ederdi. Telefonumdan uykuya dalmama yardımcı olacak müzik listemi kısık sesle açıp yorganımın altına girdim.

Yarın, büyük gündü. 1306. günümüz hayallerimdeki gibi olacaktı ve ben iyi bir uyku çekmeli, yarın çok güzel görünmeliydim.

Pazar günü, büyük gündü. Hayatımın ilk ve tek sapığıyla ruh hastası gibi randevulaşmıştım ve onunla tanışmaya gidecektim.

Tek dileğim bu iki günde de şansın benden yana olmasıydı. Eğer Peri tozu tarafımdan uyanırsam kötü günler beni bekliyor demekti.

Sabaha karşı uyandım. Hava yeni yeni aydınlanıyordu ve bu kadar erken uyanmanın yersiz olduğunu düşünerek geri uyudum.

Birkaç saat sonra yeniden uyandım. Telefonuma baktığımda hâlâ erken olduğunu düşündüğüm için vakit kaybetmeyip tekrardan uykuya daldım.

Ve öğlen oldu!

Yekta saat kaçta geleceğini bile söylememişken bu saate kadar uyuduğum için sıçrayarak kalktım yerimden. Hışımla yataktan çıkıp daha görüşüm netleşmeden sağa sola koşturmaya başladım. Yekta'nın işi belli olmazdı. Her an gelebilecekken nasıl bu kadar umursamaz davranabilmiştim?

Kendi kendime küfürler ederek koşar adımlarla banyoya gittim. "Salak Peri. Aptal!"

Neredeyse hayatımın en hızlı duşunu alıp bornozumla birlikte odama koştum ve aceleyle hazırlanmaya koyuldum.

İlk buluşmada ne giyilirdi ki?

Makyaj yapmalı mıydım?

Şık bir elbise ve stiletto giysem abartı olur muydu? Zengindik sonuçta, her daim en şık hâlimizle durmalıydık değil mi?

Heyecandan ateşimin çıktığını düşünerek elimi alnıma koyup gözlerimi sıkıca yumdum. Ellerim buz olsa da vücudumdan alev çıkıyordu sanki. Tek korkum Yekta geldiğinde bir şeyleri anlamasıydı çünkü heyecandan pot kıracağıma adım kadar emindim.

Şık bir kazak ve kot giyerek hem günlük hem şık bir görüntü yakaladım. Güzel olduklarını söylediği saçlarımı toplamayı düşünmüyordum. Abartı olmamasına özen göstererek yüzümü de hafifçe renklendirdim. Biraz ruj, biraz allık, biraz da maskara...

Her şey tamam!

Geriye yalnızca beklemek ve her şeyin yolunda gitmesi için Yekta gelene kadar dua etmek kalıyordu. Bir de heyecandan bayılmamak için karnımı doyurmalıydım yoksa yaşanacaklara engel olamazdım.

Mutfakta alelacele bir şeyler atıştırırken mutluluktan uçacak gibi hissediyordum. Yıllar sonra hayallerim gerçek olacak, Yekta'yla yakınlaşma şansı bulacaktım.

"Lütfen her şey çok güzel olsun, lütfen..." diye mırıldandım ve ağzıma bir lokma daha atıp hızlıca çiğnedim.

Normal insanlar gibi saat belirlemediğimiz için diken üstünde hissediyordum ve bu gerçekten çok yıpratıcıydı. Her an kapı ça-

lacak ve hazırlıksız yakalanacakmışım hissinden kurtulamıyordum bir türlü.

Heyecanlı ve gergin olduğum için çok fazla yiyememiştim. Birkaç lokmanın ardından mutfaktan ayrılıp odama döndüm.

Silinen rujumu tazeledikten sonra salona gidip sakince televizyonda herhangi bir kanalı açtım. Zaman daha hızlı geçsin diye oyalanıyordum. Aynı zamanda daha sakin kalabilmek için.

Zaman durmuş gibi, geçmek bilmiyordu. Saatler geçmişti hâlbuki. Beklemekten dengem şaşmış, zaman algımı kaybetmiştim.

Hadi Yekta, gel artık...

Televizyondaki tüm kanalları defalarca geçmiş, hangi kanalda ne olduğunu ezberlemiştim artık. İlk başta zaman geçmezken şimdi akrep ve yelkovan deliler gibi koşturuyordu. Saatin kaç olduğunu öğrenmek için yanımda duran telefonumu elime aldım.

Saat 16.43'tü.

İç çekerek telefonu olduğu yere bırakıp geriye yaslandım. Beklemekten yorulmuştum artık ve umudum kalmamıştı. Yekta Yalçın gelmeyecekti.

Ağlama isteği hücum ederken televizyonu hınçla kapatıp odama gittim. Gözlerim dolduğu için her şey bulanıktı şimdi. Yatağıma oturup komodinin üzerindeki defteri ve mor kalemimi alıp dizlerimin üstüne koydum.

"1306. günümüzü asla unutmayacağım."

"O benden nefret ediyor."

"Ben de kendimden nefret ediyorum."

Defterde yazanlar her saniye biraz daha bulanıklaştı. En sonunda bir damla yaş yanağımdan çeneme doğru süzülüp cümlelerimin hemen altına düştüğünde kendimi sıkmayı bıraktım.

Ağladım. Her yaş süzüldüğünde canım daha çok yandı. Beni sevmesini beklemiyordum. Yıllarca bunu kabullenmiş, bir yabancıyı her gün biraz daha sevmiştim.

Keşke... Keşke beni umutlandırmasaydı. Tutamayacağı bir söz vermese, yalan söylemeseydi. Seninle yakınlaşana kadar yalanlarla

aram hiç iyi değildi Yekta Yalçın. Senin yüzünden bundan sonra kendime yalan söyleyecek, seni sevmediğim yalanıyla kendimi kandıracaktım.

Bir saatten fazla süre geçmişti. Ne gelen vardı ne giden... Hiç durmadım, ağladım. Her an daha çok yandı canım. Hıçkırıklarım boğazımda düğümlendi yer yer.

Biraz sonra telefonumun çaldığını duyunca yattığım yerden doğruldum ve telefonumu elime aldım. Tanımadığım numaraların biri gidiyor biri geliyordu. Hınçla aramayı reddedecekken içimdeki umut kırıntıları belki arayanın Yekta olduğunu söyleyerek bana engel oldu.

Burnumu çekerek gözyaşlarımın ıslattığı yanaklarımı silip aramayı onayladım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Efendim." Sesimin ağlamaklı çıkmamasına çabalamıştım.

"Alo? Peri?"

"Efendim?" diye yineledim.

"Asya ben. Müsait misin?"

Kulağa iyimser gelen sesi daha çok ağlama isteğiyle doldurdu içimi. Alt dudağımı dişleyerek ağlamama engel olurken görmeyeceği hâlde başımı salladım.

"Evet," diyebildim yalnızca.

Sesimin titrediğini duymuş olmalıydı ki, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır," dedim hemen. "İyiyim. Bir sorun yok. Sen neden aramıştın?"

"Ben... Müsaitsen partiye birlikte gidelim mi diyecektim."

"Parti?" diye sordum anlamadığım için.

"Badelerdeki partiden bahsediyorum. Dev bir parti olacak, eğleniriz diye düşünüyorum," diye açıkladığında kaşlarımı çattım.

"Teşekkürler ama... Evde kalsam daha iyi olacak." Kibarca reddettim teklifini.

"Ekin çok mutsuz görünüyor... Soruyorum bir şey söylemiyor da. Partiye gitmek için zorla ikna ettim keyfi yerine gelir diye ama...

Sanmıyorum," diye fısıldadığında Ekin'in etrafında olduğunu anlamıştım. "Eğer sen olursan düzelir belki diye düşündüm. O yüzden rahatsız ettim seni."

"Ben... Şey..." Ne diyeceğimi bilemediğim için susmak zorunda kaldım.

"Bade'den hoşlanmadığını biliyorum ama parti çok kalabalıkmış. Tüm okul orada, onunla muhatap olmazsın bile. Birlikte takılırız," diyerek ikna etmeye çalıştı.

İkna olmuştum da açıkçası.

"Peki," dedim usulca. "Gelirim."

"Süpersin!" dedi neşeyle. "Teşekkür ederim, orada görüşürüz o hâlde!"

"Görüşürüz." Telefonu kapatıp oturduğum yerden doğruldum.

Aynanın karşısına geçtiğimde kızaran gözlerimin içine bakarak başımı dik tuttum. Yekta'yı unutmam gerekiyordu. Bir daha kendimi aynada gördüğüm hâle getirmeyecek, kendime olan saygımı kaybetmeyecek ve bir başkası için kendimi üzmeyecektim.

gün... Bugünü unutmak yok. Bugün kalbim hiç olmadığı kadar çok kırılmıştı. Ve kırılan kalbimi onarıp Ekin adına çarpması için çabalayacaktım.

Telefonumu ve çantamı alarak bizimkiler gelmeden evden ayrıldım.

Artık kötü insanlar için iyilerin kalbi kırılmamalıydı.

Yekta için Ekin'in kalbini kırmayacaktım.

15
Yalancı

Bir yalancı yarınını inşa etmeden,
bir yabancı ise yarınlar için yaşar.

MEZUNİYETTEN 3 AY ÖNCE

Taksiden iner inmez burada olmamın son derece yanlış olduğu düşüncesi kafamın içinde dolaşmaya başladı.

Geri dönme fikri zihnimde peyda olurken bu fikirden vazgeçmem ise fazla zamanımı almadı.

Evin dışından baktığımda bile yüzlerce insanın olduğunu görebiliyordum. Partide Asya'nın dediği gibi çok fazla insan vardı.

Evde kalırsam muhtemelen annem bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayıp başımın etini yerdi. Bu nedenle beni kimsenin görüp merak etmeyeceği bir yerde, Bade'nin partisinde olmak çok daha iyiydi.

Yekta'ya olan sinirimi hâlâ yatıştırabilmiş değildim. Bugün ilk kez kalbimi kırdığı gündü ve bana bunu yaşattığı için onu asla affetmeyecektim.

Derin bir nefes alıp evin geniş kapılarından içeriye girdim ve bahçe yolunda ağır ağır ilerlemeye başladım. Daha taksiden iner inmez kulağıma çalınan müzik her adımımda daha da yükseliyordu.

İnsanların arasından geçiyordum fakat herkes kendi hâlindeydi, kimsenin beni umursadığı yoktu. Aradığım şey tam da bu olduğu için burada olmaktan mutlu olduğum bile söylenebilirdi.

Ön bahçeyi ağır ağır adımlarken her adımımda ev daha da büyüyordu sanki. Bir ara hiç bitmeyeceğini sandığım bahçenin niha-

yet sonuna geldiğimde durdum ve arkamı dönüp bahçeye yeniden göz gezdirdim.

Maddi durumumuz gayet iyiydi fakat böylesine büyük bir evde yaşamak benim için bile bir hayal olabilirdi yalnızca.

Asıl kalabalığın olduğu tarafa, arka bahçeye ulaştığımda gerçek partinin burada verildiğini anlamıştım. Herkesin keyfi yerindeymiş gibi görünüyordu. Bade'nin bahsettiği köpeği için son derece gösterişli bir köşe hazırlanmıştı ve Bade de o köşeden daha süslü bir şekilde ortalarda kasıla kasıla dolaşıyordu.

Şaşkınlıkla insanları gözlemliyordum. Nasıl Bade'nin ağzının içine düştüklerini... İnanılır gibi değildi. Neden bir insanın her söylediği, her yaptığı koşulsuz kabul edilirdi ki?

Cevabı basitti. *Para*...

Sırayla insanları ziyaret eden Bade'nin çok uzaklardan bakışları benim üzerime döndüğünde yüzünde şaşkınlık ve mutluluğun harmanlandığı bir ifade belirdi. Gerçekten beni gördüğüne sevinmiş miydi yoksa gözlerim benimle oyun mu oynuyordu?

Üstelik... O bana el mi sallıyordu?

Gözlerime inanamayarak başımı usulca iki yana salladım. Bade'nin olduğu yöne tekrardan baktığımda gerçekten mutlu, el sallayan ve koşturarak yanıma gelen bir kız görüyordum. Ve bu Bade'den başkası değildi.

Şaşkınlık içinde olduğum yerde kollarımı göğsümün altında birleştirip Bade'nin yanıma ulaşmasını bekledim. Karamsarlık yapmaya gerek yoktu. Belki de başına taş düşmüş ve hafızası silinmiştir.

"Peri!" dedi coşkulu bir sesle. Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Peri derken?

"Bade," diye karşılık verdim daha sakin bir tavırla. Hemen karşımda durduğunda, "Pirecik'e ne oldu?" diye sordum imalı bir şekilde kaşlarımı kaldırarak.

"Ay bırak şimdi biti pireyi, hoş geldin!" Şaşkınlığım daha da artmaya başladı.

"Hoş mu geldim?" diye sordum kendime engel olamayarak.

"Evet, hoş geldin!" Neşeli ifadesi bana rağmen sürmeye devam ediyordu.

"Bade," dedim meraklı bakışlarım mutluluk dolu yüzünde dolaşırken.

"Söyle aşko!"

"Sen iyi misin?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Ne oluyor?"

"Bir şey olduğu yok aşko, eğleniyoruz işte." Sakince omuz silkti. "Sen de eğlenmene bak."

Bir şey söylemeden başımla onayladım.

"Hadi ben kaçtım, sonra görüşürüz yine." Koşar adımlarla yanımdan uzaklaştı. Saniyeler sonra yeniden yanıma geldi fakat geldiğini fark etmediğim için irkilerek ona döndüm.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum merakla yüzüne bakarken.

"Şu diğerlerine de bir bakayım da sonra güzel prensesim Candy'yle tanıştırayım seni." Neşeyle el çırpıp köpeğinin olduğu tarafa ışıldayan gözlerle bir bakış attı.

"Heyecanla bekliyorum!" dedim alaycı bir tavırla.

Bu tavrımı fark etmediği için büyükçe gülümseyip yanımdan ayrıldı. Hâlâ geçirdiğimiz birkaç dakikanın gerçek olup olmadığına karar veremediğim için şaşkınlıkla arkasından bakmaya devam ettim.

Fazla kalabalık olmayan, sakin bir köşeye geçip beklemeye başladım. Zaman zaman insanlar Bade'nin partisinde beni görünce şaşkın ve sorgulayıcı bakışlar atsalar da genel olarak herkes kendi hâlinde takılıyordu.

"Peri," adımın seslenildiği yöne döndüm. Yiğit'in samimi bir gülüşle bana doğru geldiğini görünce duruşumu dikleştirip belli belirsiz gülümsedim. "Selam," dedi yanıma gelince.

"Selam," diye karşılık verdiğimde istemsizce göz ucuyla Bade'ye baktım. Arkası dönük bir şekilde insanlarla hararetli bir şeyler tartışıyordu.

"Nasılsın?" diye sorduğunda olumlu anlamda başımı salladım.

"Sen?" diye sordum hemen ardından.

"İyi... Aynı."

"Hayret, yüzmüyorsun," diye iğnelediğimde dişlerini göstererek güldü.

"Bana kalsa havuzda olmayı yeğlerdim şu an ama..." dedikten sonra çaresiz olduğunu belirtircesine kollarını iki yana açıp omuz silkti.

"Bade Güneş böyle istedi?" dedim kaşlarımı kaldırarak. Başını sallamakla yetindi. "Onu seviyor musun?" Kollarımı göğsümün altında kavuşturarak Bade'ye doğru çevirdim bakışlarımı.

"İyi kız," diye baştan savma bir cevap verdi.

"Bade mi?" Hayretle Yiğit'e döndüm yeniden.

"Olmadı mı?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Hem de hiç olmadı." Başımı hızlıca iki yana salladığımda gülmeye başladık.

"Tüh!" dedi keyifle.

"Ufak bir tavsiye," dedim kulağına doğru uzanarak. "İyi bir yüzücüsün fakat çok yanlış sularda yüzüyorsun." Geriye çekilip ima ettiğim şeyi anlayıp anlamadığını öğrenmek için gözlerinin içine baktım.

"Risk almayı seviyorum," diye itiraf etti ve umursamaz bir tavırla omuz silkti. Sadece parmakları girecek şekilde ellerini pantolonunun cebine koyup kendini beğenmiş bir tavırla kasılarak önce bana sonra etrafına baktı.

Birden kendimi Yiğit'i incelerken buldum ve giyinikken de son derece yakışıklı olduğunu fark ettim. Onu dikizlediğimi anlamaması için hızla bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Bir şey diyemem." Teslim olur gibi ellerimi havaya kaldırıp güldüm hafifçe.

"Boğulursam beni kurtarmaya geleceğine söz verebilir misin?" diye sorduğunda şaşkınlığım gülüşüme gölge düşürdü.

"Bir dakika, bir dakika..." dedim şaşkınlıkla göz kırpıştırırken. "Biraz önce bana kur yapmadın değil mi?"

"Yapmadım," diye inkâr etti. "Sadece dostane bir yaklaşımda bulunuyordum."

Rahatlamış gibi derin bir nefes verip kıkırdadım. "İyi edersin yoksa Bade önce beni öldürür, sonra... Muhtemelen ne kadar seksi olduğunu hatırlayıp senin intikamını da benim cesedimden alır." Kahkahalarımıza engel olamadık.

"Biraz önce seksi olduğumu mu söyledin?" diye sorduğunda çapkın bir gülüş dudaklarının kenarına ilişti.

"Hayır tabii ki," diye reddettim vakit kaybetmeden. "Bade her fırsatta vücudunun seksiliğinden söz edip duruyor da... Ne yazık ki!" Göz devirmeden edemedim.

"Şimdi de seksi olmadığımı mı söylüyorsun?" diye sorduğunda yüzü asılmıştı.

"Bana sadece dergilerde gördüğüm ve bakıp geçeceğim bir erkek kadar seksi gelebilirsin. Fazlası olmaz... Bade'nin kafatasımdan şarap yudumlamasını istemem çünkü!"

"Böyle bir şey ancak Bade'den beklenir zaten," dedi gülerek. "Kafatasın sende kalsa iyi olur," diye saçma teorimin üzerinden sohbeti uzatmaya devam etti.

"Yarışma ne zamandı?" Aramızda oluşan sessizlikten rahatsız olduğum için başka bir konu açtım.

"Hangisini soruyorsun?" diye soruyla karşılık verdi.

"Kaç tane var ki?" Soruyla karşılık vermeyi sürdürdüm.

"Yakın zamandan bahsediyorsak iki tane var. Birisi sınıflar, diğeri okullar arasında olacak. Sınıflar arası haftaya, okullar arası iki hafta sonra olacak." Sohbetin devamında sorabileceğim tüm soruların açıklamasını tek seferde yaptığı için bana yalnızca ağır ağır başımı sallamak düştü.

"Senin kadar çalışanı görmedim. Hatta senden başka çalışanı görmedim. Sınıflar arası olanı sen kazanırsın muhtemelen," dedim cevapsız bırakmamak için.

"Ben kazanırım. Her sene olduğu gibi." Kendinden emin tavrı ve gülüşü söylediğini büyük ölçüde destekler nitelikteydi.

"Kendine fazla güveniyorsun." Kollarımı göğsümün altında birleştirip dik dik gözlerine baktım.

"Bu çok normal. Kendime güvenmezsem nasıl başarılı olabilirim ki?" diye sorduğunda haklı olduğunu düşündüğüm için karşılığında verebilecek bir cevap bulamadım.

"Ya kaybedersen?" diye sordum konunun başka bir yöne gitmesi için.

"Hiç düşünmedim," dedi omuz silkerek. "Ben hep kazanırım çünkü."

Kendine olan güveni her an daha da artıyordu. Öyle ki bir anlığına ortamda Yiğit'in egosu yüzünden yer kalmamış ve boğuluyormuşum gibi hissettim.

"Fazla büyük konuşuyorsun. Dünyanın bin bir türlü hâli var," diye üsteledim.

"Bana rakip çıkacak gibi konuşuyorsun. Sakın yerime göz diktiğini söyleme," dedi neşeli bir gülüş eşliğinde.

"Hayır tabii ki!" Hemen reddettim söylediğini. "Yüzmeyi bile bilmiyorum."

"Ah!" Tuttuğu nefesini bıraktı gülerek. "Bir anlığına bakışların beni korkuttu!" dediğinde benimle alay edip etmediğini merak ettim.

"Dediğim gibi... Dünyanın bin bir türlü hâli var. Her an her şey olabilir," diye yineledim ve omuz silktim.

"Peri!"

Bade'nin sesiyle irkilerek arkamı dönerken biraz sonra kendimi savaşın içinde bulacağımı bildiğimden gerginlik bedenimi hızla ele geçirmeye başladı. Derin bir nefes alıp dudaklarımı dişlerken kucağında köpeğiyle yanımıza ulaşmasını bekledim.

"Yiğit?" dedi yüzünde neşeli bir gülüşle. "Peri?"

Yiğit'le göz ucuyla birbirimize baktığımızda benim aksime onun daha sakin hatta ifadesiz göründüğünü fark ettim.

"İşte benim sevgilim!" dedi ve tek eliyle köpeğini tutarken diğer eliyle Yiğit'in kolunu okşadı. "Misafirlerimizle ilgilenecek centilmenliği gösterdiğin için de ayrıca gurur duyuyorum seninle."

Bir dakika... Sanırım biraz önce küçük dilimi yutmuştum. Karşımda konuşan kızın Bade Güneş olduğuna emin miydik acaba?

Yiğit'le duyduklarımıza inanamaz bir ifadeyle birbirimize dönüp şaşkınlık dolu bakışlarımızı gözlerimize diktik. Birkaç saniye sonra aynı anda Bade'ye döndüğümüzde ise hâlâ mutlulukla güldüğünü görünce şaşkınlığım iyice arttı.

"Sarhoş olmadığına emin misin?" diye sordum kendime daha fazla engel olamadığım için.

"Bir yudum bile içmedim aşko!" diye karşılık verdi hemen.

Yekta yüzünden ağlarken uyumuştum ve rüya görüyordum sanırım. Bu anların gerçek olmasına hiçbir şekilde imkân yoktu. Bade'nin benimle iyi geçindiği gün dünyanın son günü olurdu çünkü. Kıyametimiz ne zaman kopardı acaba?

"Peri?"

Sesin geldiği yöne döndüğümde Asya ve Ekin'i görünce istemsizce rahatladığımı hissettim. Parti ortamlarına... Özellikle Bade'nin düzenlediği bir parti ortamına hiç alışık değildim. Geldiğim andan beri bunun gerginliğini yaşıyor ve Bade'nin garip davranışları yüzünden ne yapacağımı bilemiyordum.

"Bakın kimler geliyor?" dedi Bade coşkuyla. Kaşlarımı çatıp şaşkınlık dolu bakışlarımı Bade'den ayırmadım.

Ekin ve Asya yanımıza ulaştığında, "Hoş geldiniz!" dedi Bade coşkulu bir şekilde.

Asya, "Hoş bulduk," dedikten sonra kulağıma eğilip, "Bir sorun mu var?" diye fısıldadı.

Bir şey söylemeden başımı iki yana salladım ve diğerlerini bırakıp birkaç adım geride duran Ekin'in yanına gittim.

"Selam," diye mırıldandığımda yüksek müziğin sesimi yutacağını düşündüm fakat Ekin'in bakışları bana döndüğü için duyduğunu anlamıştım.

"Selam." Donuk bir karşılık vermişti.

"Konuşabilir miyiz biraz?" dedim tüm cesaretimi toplayarak.

Derdi her neyse öğrenmek, yanlış yaptığım bir şey varsa düzeltmek istiyordum.

Başıyla onayladığında diğerlerinden izin isteyip sessiz bir köşeye geçtik. Dakikalarca ne o konuştu ne de ben konuştum. Gerçekten canının bir şeye sıkılmış olduğu gün gibi ortadaydı.

"İyi görünmüyorsun," dedim daha fazla sessizliğe katlanamayarak.

"İyiyim," diyerek söylediğimi reddetti.

"Canın bir şeye sıkılmış gibi," diye üsteledim. "O gün de haber vermeden gittin."

"Evet. İşim vardı," diye geçiştirdi.

Bu kadar sorun edeceği ne olmuştu ki? Yekta'dan beni seçmesini isteyen ben miydim sanki?

"Sorun Yekta'nın ödev için beni seçmesi, değil mi?" diye sordum dürüstçe.

"Değil." Geldiğimizden beri karşıya bakan gözleri bana döndükten sonra konuşmaya devam etti. "Unuttun mu, ilişkimiz sahte. Kiminle istersen eşleşebilirsin. Bu çok normal," dedi ve omuz silkti.

Sorunun ne olduğunu şimdi anlıyordum. Asıl sorun ona söylediklerim ve sürekli ilişkimizin gerçek olmadığını hatırlatmamdı demek ki. Haklıydı. Yekta'ya karşı yıllardır her gün daha da artan hisler besliyordum. Neredeyse düşündüğüm tek şey oyken söyleyeceklerimin Ekin'i kırabileceğini düşünememiştim.

"Özür dilerim," dedim mahcup bir şekilde başımı eğerek. "Söylediklerimle seni incittim."

"Özür dilemen gerekmiyor." Bakışları üzerimden ayrılıp yeniden karşıya döndü.

"Gerekiyor," diye üsteledim.

Bana bakmadığı için rahatlıkla yüzünü inceleme fırsatı buldum. Böylesine yakışıklı ve popüler bir çocuğun neden benimle sahte ilişki kurduğunu bir türlü aklım almıyordu. Rüzgârın dağıttığı saçlarına bakınca gülümsedim.

Ekin'le ilgili kafam çok karışıktı. Gerçekten hoşlanıyor olma ihtimaline inanmak istemiyordum. İnanamıyordum. Beni seviyor olabilir miydi ki?

Birden Ekin'in sesiyle yabancı numaranın sesini kıyasladım. Ekin'in kadife gibi sesinin yanında telefondaki ses daha boğuk ve... Karizmatikti. Evet, bunu kabul etmem gerekirdi fakat telefondaki sesin garip bir büyüsü var gibiydi. İlk duyduğum an elim ayağım birbirine dolanmıştı adeta.

"Pekâlâ," dedi Ekin biraz sonra. Büyükçe bir gülümsemeyle bana döndü. "Sahte sevgilimin özrünü kabul ediyorum."

Gülmeme engel olarak kaşlarımı çattım. "Ekin!" diye sızlandım.

"Şaka şaka," dedi kıkırdayarak. "Tamam, sorun yok."

"Emin miyiz?" diye üsteledim.

"Çocuklar!"

Bade'nin tiz ve çirkin sesiyle dikkatimiz ona kaydığında bize baktığını gördüm. Bize gelmemiz için el sallarken nedenini anlamayarak Ekin'le birbirimize baktık.

"Gidelim bari," dedim biraz sonra.

Ekin omuz silkerek fikrime ayak uydurdu ve benimle birlikte yürümeye başladı. Sadece bizi değil partideki herkesi etrafına toplamıştı. Öyle mutluydu ki yüzünden ışık saçılıyordu sanki. Gözleri bile ışıl ışıl parlıyordu ve bu durum ister istemez rahatsızlık duymama neden oluyordu. Bana neden iyi davrandığını deli gibi merak ediyordum. Bugün ilk kez benimle düzgün konuşmuştu çünkü. Garipti, çok garip hem de...

Kucağında köpeğini tutmuş, sabırla insanların alana gelmesini bekliyordu. Normalde bunu yaparken bile insanları haşlaması, onlara fakir olduklarını ve kendisini ne cüretle beklettiklerini falan sorması gerekiyordu.

"Sanırım herkes geldi," diyerek konuşmaya başladı nihayet.

Merakla kollarımı göğsümün altında birleştirip dinlemeye koyuldum.

"Biliyorsunuz, bugün bebeğim Candy'nin doğum günü için toplandık. Onun mutluluğu için her şeyi yaparım. Ki yaptım, görüyorsunuz..." dedi ve boşta olan eliyle etrafı gösterdi. En azından hâlâ para ve gösterişi hakkında konuşacak kadar eski Bade olduğuna sevinmiştim.

Bu hâlini yadırgayan yalnızca ben değildim. Ara ara fısıldaşmalara kulak kesildiğimde diğer insanların da Bade'ye neler olduğunu sorguladığını duyuyordum.

"Geldiğiniz için öncelikle hepinize teşekkür ederim. Aldığınız hediyeler için de teşekkür ederim. Umarım Candy'ye layık şeyler almışsınızdır."

Eski Bade'yi bir anlığına görünce istemsizce güldüm.

"Birazdan harika bir pasta gelecek fakat öncesinde meleğime hazırlattığım bir kısa film var. Hep birlikte onu izleyelim." İnsanlar coşkuyla alkışlamaya başladı.

Bade kenara çekildi ve dev ekrana görüntü yansıtıldı.

Neyse ki çok uzun olmayan fakat bakıldığında bizim için sıkıcı, Bade için çok özel görüntüleri izlerken videodan çok Bade'ye odaklandım. Köpeğini gerçekten çok sevdiğini, videoyu hayranlıkla izleyişinden anlayabiliyordum.

Belki de kötü sandığımız insanlara sırtımızı dönmeden önce daha derin bakmalıyız onlara. Kim bilir, hâlâ kurtarılmaya değer bir nokta bulunabilirdi.

Videonun sonuna gelindiğinde Bade ağlamaklı bir yüzle insanlara döndü. Hızlıca göz altlarını silerken ağladığı belli olmasın diye gülümsemeye devam etti. Ekranın önüne yeniden geldiğinde saçlarını omzundan geriye atıp burnunu çekerek konuşmaya başladı.

"Sizi çok fazla burada oyalamayacağım fakat görmenizi istediğim son bir görüntümüz daha var. Bugünün en önemli videosu o," dedi neşeli bir şekilde. Sol taraftaki görevliye bakış atıp başıyla onay verdikten sonra yeniden kenara çekildi.

"İşte geliyor!" dedi coşkuyla, kenarda dururken.

Ekran uzun süre karanlık kaldı. Dakikalarca görevli çocuk bir şeylerle uğraştı ve nihayetinde Bade'nin çok önemli dediği video ekrana yansıdı.

İnsanların şaşkınlığına eşlik eden uğultuları kulaklarımda çınlamaya başladığında nefesimi tuttum. Videonun devamını izlediğim her an vücudumun yandığını hissettim. Her saniye kalbim göğüs kafesimi daha çok tekmeledi. Ve her an canım daha çok yandı. Videoda gördüklerimden değil, içinde bulunduğum durumu yaşamaktan...

Yekta ve benim videom vardı ekranda.

Havuz başında çekilmiş bir videoydu. Yekta'nın beni kurtardığı gün... Görüntülerde beni kurtarıyor gibi durmuyordu. Yalnızca konuşurken ve sonrasında Yekta'ya sarılırken çekilmiş görüntülerdi ve de ıslaktık.

Sarıldığımda yüzüme yakınlaştırılıyordu video. Gözlerimi sıkıca kapatışım, derin derin nefes alıp verişim... O gün yaşananların tamamı insanların önüne servis edilmişti şimdi. Hem de tamamen yanlış anlayabilecekleri şekilde.

Ağlamamak için kendimi sıkarken Ekin'in bakışlarıyla buluştu gözlerim. Dehşete uğramış yüz ifadesi, ihanetle kararan gözleri... Bu yüz hafızama öyle bir kazınmıştı ki ömrüm boyunca unutabileceğimi sanmıyordum. İnsanların ayıplayan bakışları, sözleri... Bade'nin keyifle attığı kahkahaları...

Ne yapacağımı bilemeden öylece kalakaldım ortalarında. İlk kez bir yalancının kaderini o gün, orada yaşadım. Hem de en utanç verici şekilde...

16
Yeni Hayat

Zaman akıp gidiyor ve biz yanlış insanlarla oyalıyoruz kalbimizi.

MEZUNİYETTEN 3 AY ÖNCE

"İşte gerçek parti şimdi başlıyor!" diye bir çığlık attığında diğer herkesin coşkusu Bade'nin iğrenç sevincine eşlik etti.

Bade'den cesaret bulan Güneş Koleji öğrencileri yine ağızlarına geleni rahatlıkla söyleyebilme özgürlüğünü kendilerinde bulmuşlardı.

"Bu da az değilmiş."

"Baksanıza, iki kişiyi birden idare ediyormuş."

"Şu tipiyle kaptığı çocuklara bak."

"Sağlam çocuklarla gönül eğlendiriyor orospu!"

"Şok oldum!"

"Bade haklıymış!"

"Ağzının tadını da iyi biliyormuş he!"

Ve daha onlarca zorbalık...

Ne yapmalıydım?

Oraya çıkıp o gün yaşananları, Bade'nin bana yaptıklarını ve beni öldürebilecek kadar gözü dönmüş olduğunu anlatsam inanacaklar mıydı?

Yanımda olup bana destek çıkacak insanlar, Güneş Koleji öğrencileri miydi?

Asla.

Kendimi savunmak, hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını

söylemek onların eline malzeme vermekten başka hiçbir işe yaramayacaktı. Hatta bunu yaptığımda muhtemelen yüzüme karşı alay ve zorbalık etmeye devam edeceklerdi. Konuşmak, anlatmak ve kendini ifade etmek... Bunlar insanlar içindi. Güneş Koleji bunların hiçbirine sahip değildi.

Hiçbir suçum olmamasına rağmen mahcubiyet dolu bakışlarım yeniden Ekin'e döndüğünde hâlâ başı eğik durduğunu gördüm. İnsanların benimle alay etmesi değil, benim yüzümden bir insanın başını eğmesi yakıyordu canımı.

Kaldır başını Ekin. Benim yüzümden senin utanmanı istemiyorum.

Ben neden utanacaktım peki?

İnsan duyguları yüzünden utanmalı mıydı?

Asla.

İlk günden beri ne Ekin'i ne de Yekta'yı zora sokacak hiçbir şey yapmamıştım. Yaptığım tek şey sevmekti. Ekin'e de hiçbir zaman umut verecek, yanlış anlayacağı bir şey yapmamıştım hem. O da biliyordu gerçek olmadığımızı. Belki de olmalıydı?

Doğru olan Ekin'di. Derslerimde iyiydim, başarılı anne ve babaya sahiptim, iyi bir geleceğim olması için titizlikle yetiştirilmiştim. Sahip olduğum bu hayatta erkek arkadaşım nasıl Yekta olabilirdi ki?

Keşke şimdi defterimle birlikte odamda yalnız olabilseydim...

Bu kadar kötü kalpli insanla tek başıma savaşamayacağımı bildiğimden her zamanki yaptığımı yapıp onları kötülükleriyle baş başa bırakacaktım. Ekin'e son bir bakış attıktan sonra sol tarafa doğru yöneldiğimde bileğimden sıkıca kavradı biri.

Ekin...

Şaşkınlıkla donan bakışlarım önce bileğimi tutan eline sonra ise yüzüne döndü. Bedenim uyuşmuş gibi olduğum yerde kalakaldım.

Saniyeler içinde bileğimi tutan parmakları usulca avucuma doğru kayıp parmaklarıma kenetlendiğinde o an hissettiklerimi tarif etmemin imkânı yoktu. Bir yanım mutlulukla el çırparken diğer yandan kusma isteğiyle midem burkulmuştu.

Beni Güneş Koleji'ne karşı ilk kez koruyan kişi Ekin'di. Şimdi bunu ikinci kez yapıyordu fakat bu kez çok farklı ve anlamlıydı benim için. Benden nefret etmesini, belki de onu aldattığımı söyleyerek bağırıp çağırmasını beklerken bu hareketi şok etmişti. Tüm bu insanların arasında, ekrandaki görüntüye rağmen herkesi duymazdan gelip elimden tutması... Bunu hayatımın sonuna kadar unutmayacaktım.

"Gidelim," diye mırıldanırken başıyla komut verdi.

Elimi tuttuğu için o yürümeye başlayınca peşinden gittim. Benim yanımda olduğunu, elimi tuttuğunu herkese göstermek ister gibi kalabalığın arasından Bade'nin olduğu yere çıktık birlikte.

Ekin'in Bade'ye attığı ölümcül bakışlar ortamın buz kesmesine neden oldu. Öyle ki bakışlarıyla anlattıkları beni bile korkutmuştu.

Her ne kadar istemesem de göz ucuyla Bade'ye baktığımda hiçbir şey umurunda değilmiş gibi sırıtıyordu. Bu bir insanı sevmemek, bir insandan nefret etmek değildi... Bu, tamamen hastalıktı. Bade hastaydı ve tedavi edilmediği sürece daha çok zarar verecekti, bana.

"Bade!" dedi Ekin, sıktığı dişleri arasından. "Bizden uzak dur!" Öfkeyle çatıldı kaşları.

İnsanlar ölüm sessizliğine bürünmüştü, kimseden çıt çıkmıyordu. Bade'nin gülüşü birden kayboldu ve dudakları şaşkınlıkla aralandığında yüzüne nefretle baktım. Deli gibi merak ediyordum, bir insanı bu kadar kötü olmaya iten şey neydi?

"Gidelim Peri," diye fısıldadığında Ekin'in peşinden yürümeye başladım.

Birkaç adım sonra Bade'nin sesiyle durduk ikimiz de. "Bana baksana Ekin!" Ekin durmuş fakat arkasını dönmemişti.

Arkamı dönüp Bade'ye baktığımda kollarını göğsünün altında birleştirmiş, kibirli bir yüz ifadesiyle yanımıza doğru ağır ağır geliyordu.

Tam karşımıza geçtiğinde kibir dolu bakışları önce beni inceledi. Hemen ardından Ekin'e döndüğünde alaycı bir tavırla kıvrıldı dudakları.

"Daha düne kadar..." dedikten sonra kırmızı rujla öne çıkardığı iri dudaklarını kendini beğenmiş bir şekilde birbirine bastırdı. Bir adım daha yaklaştı Ekin'e. "Ne diyorduk?" diye sorduktan sonra sahte bir ifadeyle düşünüyormuş gibi yaptı ve fazla vakit kaybetmeden konuşmaya devam etti.

Söylemek istediği şey aklına gelmiş gibi iç çekerek işaret parmağını Ekin'e doğru kaldırdı. "Hah, evet!" Gözlerini kısarak Ekin'e sinsi bir bakış attı. "Daha düne kadar kapımda yatan biri için fazla iddialı cümleler kurmuyor musun sence de?" Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacağımı hissettim. "Aşkından ölüp bitiyordun. O büyük aşkı şu Pirecik mi söndürdü yoksa?"

"Bade!" dedi uyarır gibi, sıktığı dişlerinin arasından.

"Ne?" dedikten sonra gözleri bana döndüğünde afallamış yüz ifadem her şeyi açık etmişti. "Ay, pot mu kırdım yoksa?" dedi sahte bir şaşırma ifadesiyle. "Pirecik bana olan büyük aşkını bilmiyor muydu? Bana nasıl sırılsıklam âşık olduğunu, nasıl peşimden koştuğunu ama benim yüzüne bakmadığımı küçük Pirecik'e anlatmadın mı?"

Elini ağzına kapatarak yüzüme alaycı bir bakış attığında donup kalmıştım çoktan. Gözlerimi kaçırmak şöyle dursun öğrendiğim gerçekler yüzünden nefes bile alamamıştım.

"Sen..." dedi ve sustu Ekin. Göz ucuyla bana baktığında bakışlarım onunkilerle buluştu.

Hangimiz daha suçluyduk şimdi?

En başından beri anlaşmalı olduğunu söyleyip umuda kapılmamasını söyleyen ben mi yoksa bu hayatta en çok canımı yakan insana karşı beni sevgilisi olarak öne atmayı planlayan Ekin mi?

İnsanlar bir kez daha şaşırtmadı beni. Her ne kadar istemesem de yine haklı çıkmıştım ve bundan nefret ediyordum. Bir kez olsun insanlar şaşırtsa ne olurdu sanki?

Ekin'le aramdaki birkaç adımlık mesafeyi ağır adımlarla kapattıktan sonra biraz önce bana yaptığını yaptım. Usulca tuttum elini. Biraz önce yüzüne yerleşen mahcup ifadesi yerini şaşkınlığa bıra-

kırken gözleri ellerimizle buluştu. Şaşkınlıkla aralanan dudakları birçok şey söylemek isteyip hepsini yutmak zorunda kalmış gibi kıpırdandı.

Belli belirsiz bir gülümseme eşliğinde parmaklarım sıkıca onunkilere kenetlendi. Önce sağ tarafta duran, dakikalardır nefes bile almadan üçümüzü izleyen Güneş Koleji öğrencilerine kısa bir bakış attım. Hemen ardından nefretle kıstığım gözlerim Bade'ninkilerle buluştuğunda başımı dikleştirdim.

"Ne yaparsan yap Bade... Bundan sonra bize zarar veremeyeceksin!" dedim net bir şekilde. "Yakamayacaksın canımızı. Neden biliyor musun?"

Nedenini sorgularcasına salladı başını.

"Çünkü sen bir hiçsin, zavallısın. Bize zarar vermek için çırpındıkça daha çok batacak, bir gün kendini dipte bulacaksın."

Bade öyle bir bakış attı ki... Nefretinden üzerime atlayıp beni öldürmek istediğine yemin edebilirdim.

"Ve o gün geldiğinde her hareketini alkışlayan bu insanlar, yüzüne bile bakmayacak. O gün bana yaptıklarını sana da yapacaklar. O zaman tek derdin ucu kırılan tırnağın değil, uğradığın zorbalıklar olacak. Emin ol!"

"Seni..." diyerek bir adım attı bana doğru.

Elimi havaya kaldırarak sözünü yarıda kestiğimde şok olmuş şekilde açıldı gözleri. "Tek kelime daha etme Bade. Ya bugün bitirirsin içinde olan her şeyi... Ya da ben hazırım. Savaşabiliriz."

"Demek öyle?" Öfkeyle dişlerini sıkıp kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Öyle," dedim vakit kaybetmeden. "Nasıl olsa burada bu insanlara dönüp, o görüntülerin çekildiği gün beni havuza ittiğini ve ölüme terk ettiğini anlattığımda umursamayacaklar. Ama sana yemin ederim Bade, bir daha tekrar etmene izin vermeyeceğim!"

Ekin'in elimi daha sıkı tuttuğunu hissettim. Bir anlık bakışlarım elimize döndü ve hemen ardından Ekin'le birbirimize baktığımızda gururlu bir tebessüm yerleşti yüzüne.

"Bu laflarının bedelini ödeyeceksin!" diye tehdit etti.

"Elinden geleni ardına koyma. Ben hazırım," derken boşta olan kolumu yana doğru açtım.

Bakışlarım yeniden Ekin'e döndüğünde belli belirsiz başımı salladım. Ekin de aynı şekilde karşılık verdikten sonra arkamızı dönüp bahçe yoluna doğru yürümeye başladık.

Birkaç adım sonra herkesi ardımızda bıraksak da Bade'ye son bir şey daha söyleme isteğiyle durup arkamı döndüm.

"Bu arada," dedim sırıtarak. "Gönül gerçekten boka da konabiliyormuş. Biraz önceki itirafın bana bunu öğretti," dedikten sonra göz kırpıp onu delirtecek kadar büyük bir gülüşle önüme döndüm.

Ardımda bıraktığım şey, sinirden aklını kaybedecek hâle gelen Bade ve Güneş Koleji öğrencilerinin uğultusu olmuştu. Daha şimdiden Bade hakkında aralarında fısıldaşmalar, gülüşmeler başlamıştı.

Bana yaşattıklarını yaşamaya mahkûm edecektim onu. Gerekirse Güneş Koleji'ndeki son günlerimi o bursu kazanmak için değil Bade'ye bana yaşattıklarını yaşatmak için harcayacaktım.

Bahçe kapısından çıktığımızda hâlâ el ele tutuşuyorduk. Biraz sonra yürümeye devam ederken Ekin, "Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı.

"Hâlâ bizi izlediklerine eminim. Gözden kaybolana kadar yürümeye devam etmeliyiz," dedim ve önüme döndüm.

Başıyla onaylayıp Ekin de önüne döndü ve o andan itibaren başka hiçbir şey konuşmadık. Kaç sokak ardımızda bıraktığımızı bilmeden dakikalarca yürümeye devam ettikten sonra nihayet birimizin aklına geldi ve bu sessiz yürüyüşe bir son verdi. Yüzleşme vakti gelip çatmıştı artık.

Durup elimi Ekin'in elinden ayırdığımda şaşkınlıkla önce eline sonra bana baktı. Dudaklarımı birbirine bastırarak konuşmamız gerektiğini anlamasını istedim. Gerginlik vücudumu ele geçirirken bu konuşmadan kaçamayacağımızı bildiğim için ilk konuşan taraf ben oldum.

"Demek bu yüzdenmiş." Ağır ağır başımı sallarken Ekin'in yüzünü inceledim. "Bu yüzden bana sevgili olmayı teklif ettin."

"Yürüyelim mi?" diye sordu söylediklerimi duymazdan gelerek.

Nasılsa bir şekilde bu konuşmanın yapılacağını bildiğim için biraz daha ertelemekte bir sakınca olmadığı düşüncesiyle omuz silkerek karşılık verdim. Yavaşça yürümeye devam ettik.

"Bade'yi sevdiğine inanamıyorum," dedim dakikalar sonra.

"Ben de..." dediğinde sesindeki utancı rahatlıkla duyabilmiştim. "Peki senin Yekta'yı sevmene ne demeli?"

Bu kez utançla başını eğme sırası bendeydi.

"Ona söyledin mi?" diye sorduğunda göz ucuyla Ekin'e baktım. Yüzündeki sevimli tebessüm istemsizce beni de gülümsetti. Başımı iki yana sallayarak cevap verdim sorusuna. "İyi yapmışsın. Bak sonra benim gibi insanların önünde hislerin yüzünden aşağılanmaya kalkıyorsun," diyerek biraz önce yaşananlara gönderme yaptı.

"Bade dışında bunu yapacak bir insan olduğuna inanmıyorum," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Ben de," dedi kıkırdayarak. "Gerçekten seni havuza mı itti?"

Vakit kaybetmeden, "Evet." dedim.

"Bilerek mi yaptı bunu?" diye ekledi hemen ardından.

"Evet."

"Ve sonra kurtarmadı?" diye yeni bir soru sordu.

"Hayır." Kısaca cevaplarla karşılık vermeye devam ederken başımı iki yana sallamayı da ihmal etmedim.

"Bu kız neden böyle?" diye mırıldandı. Muhtemelen sesli düşünmüştü. Bu yüzden cevap vermek yerine sessiz kalmayı tercih ettim.

Birkaç dakika sonra, "Hâlâ onu seviyor musun?" diye sordum merakla.

Net bir şekilde başını iki yana salladı. "Ama hâlâ içimde garip şeyler yaşanıyor. Ne onunla yapabiliyorum ne onsuz..."

Söyleyeceklerini tamamlamasını beklemeden araya girdim.

"Son söylediğini öyle iyi anlayabiliyorum ki... Yekta da öyle.

Bugün kalbimi öyle bir kırdı ki Ekin... Ondan vazgeçmeye karar verdim fakat bunu düşünmek bile tüm keyfimi kaçırıyor!"

Umutsuzlukla omuzlarımı düşürdüğümde Ekin kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. Beklemediğim bu hareketi karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıp bir şey söylemeden yürümeye devam ettim.

"Amacım seni kullanmak falan değildi, gerçekten. Yine de özür dilerim." Sesindeki dürüstlük yüzünden bir garip hissetmeye başladım.

"Ben de öyle. Yekta'yı sana söylemeyi çok istedim fakat kimsenin bilmediği bir durumu seninle paylaşmamın saçma olacağını düşündüm hep," diye açıkladıktan sonra başımı kaldırıp Ekin'in gözlerine çevirdim bakışlarımı.

Gülümsedi.

"Sorun yok."

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordum merakla.

"Bilmem," dedi omuz silkerek. "Belki de yanlış insanlarla oyalıyoruz kalbimizi."

Ne söylemek istemişti şimdi?

Doğru olan neydi, kimdi?

Gözlerimi kaçırıp hızlıca önüme döndüm ve ne söyleyeceğimi bilemediğim için çareyi kaçmakta buldum. Karşıdan taksi geldiğini görmemle kendimi şanslı hissettim. Çenemin ucuyla taksiyi işaret ederken, "Gitsem iyi olur," dedim aceleyle. "Yorucu bir gündü."

"Haklısın." El kaldırarak taksiyi durdurdu.

Taksi hemen önümüzde durduğunda Ekin benden önce davranıp kapıyı açtı.

"Kendine dikkat et, olur mu?" dedi belli belirsiz bir gülümseme eşliğinde.

"Sen de dikkat et." Dikkatli bir şekilde arka koltuğa yerleştim.

Kapıyı sakince kapatıp bir adım geriye çekildikten sonra taksici söylediğim adrese gitmek üzere harekete geçti.

Son kez göz ucuyla Ekin'in hüzünlü gözlerine baktım. Bir nevi

kader arkadaşımdı o benim. Aynı şeyleri hissediyor, aynı şeyleri yaşıyorduk. O da zor... Hatta imkânsız bir insana âşıktı, ben de. Onun da canı yanıyordu, benim de...

"Bir saniye... Durabilir misiniz?" dedim taksiciye aceleyle.

Arka camdan Ekin'e baktığımda elleri cebinde, arkamızdan baktığını gördüm.

Merakla yüzüme bakan taksiciye, "Hemen geliyorum," dedim ve hızlıca taksinin kapısını açıp araçtan ayrıldım. Ekin'e doğru koşarken şaşkınlıkla kuşanmış yüzüne kocaman bir gülüşle karşılık verdim.

Son birkaç adım kala kollarımı kocaman açıp saniyeler içinde ona sarıldım. Öyle bir sarıldım ki... Yalnız olmadığını bilmesini söyler gibi. Her zaman yanında olacağımı, günün birinde doğru insanlar olacağımızı anlamasını ister gibi sarıldım.

"Peri..." dedi şaşkınlıkla.

Başımı göğsüne yasladığım için kalp atışlarını rahatlıkla duyabiliyordum. Heyecanla çarpıyordu kalbi. Tıpkı benimki gibi... Birkaç dakika boyunca öylece yolun ortasında birbirimize sarıldık. Sıkıca.

Geriye çekilirken ikimizin de yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Konuşmaya başlamadan hemen önce büyükçe yutkundum.

"Sen... Sen gerçekten çok iyi bir insansın Ekin," dedim çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum ve düşünmemiştim de. "Kimsenin seni üzmesine izin verme, olur mu?"

Yakışıklı yüzünde beliren gülümsemesi içimi ısıtmıştı.

"Sen de öylesin." Hâlâ yüzünde şaşkınlık vardı. Yanağıma dokundu. "Bu güzel yüzünü kimse için soldurma."

Saniyeler içinde kıpkırmızı kesildiğime yemin edebilirdim.

Taksici kornaya bastığında ikimiz de önce taksiye baktık. Hemen ardından gözlerimiz birbirini bulduğunda kahkahalarımıza engel olamadık.

"Artık gitsem iyi olacak," dedim gülüşlerimin arasından.

"Git hadi." Koluma dokundu usulca.

Belli belirsiz başımı salladıktan sonra arkamı dönüp seri adımlarla taksiye doğru yürüdüm.

Taksiye biner binmez geriye yaslanıp gözlerimi sıkıca yumdum. Bugün yaşananlar çok farklıydı. Bundan sonrası için bazı ipuçları veriyor gibiydi fakat her şeye rağmen kafam öyle karışmıştı ki... Neler olacağına dair merakım anbean artıyordu.

Aynen tek derdimiz bu

Eve geldiğimde odama girip kapımı kilitlemiştim. Kimse tarafından rahatsız edilmek istemiyordum. Kendimle baş başa kalmaya ihtiyacım vardı. Düşünmeye... Karar vermeye...

Artık tüm okul Yekta'ya âşık olduğumu biliyordu. Videoda ona sarılırken yüz ifadem öyle bir hâl almıştı ki... O hâlimi görüp hislerimi anlamayacak tek bir insan bile yoktu. Bade'nin köpeği Candy bile Yekta'ya olan aşkımdan haberdardı artık.

Sanırım okuldan kaydımı aldırmanın vakti gelmişti çünkü Güneş Koleji'nin öğrendiği sırrımın Yekta'ya ulaşmama ihtimali yoktu. Bir daha asla o okula gidemezdim. *Ya da... Pazartesi son kez gidip Yekta'yı görsem...*

İçimden geçirdiklerime öfkeyle kaşlarımı çatıp Yekta'yı unutmam gerektiğini kendime hatırlattım.

Kendimi oyalamak için Ekin'i düşünmeye başladım hemen sonra. O da yanlış insana âşık olduğunu biliyordu. Bugün Yekta için ağlarken doğru insanın Ekin olduğunu düşünmüştüm. Ekin de doğru insanın ben olduğumu düşünüyordu. Bundan sonra ne olacaktı peki?

Kendimle yalnız kalmam pek uzun sürmedi. Tabii ki Peri Koçer'in istediği olmadı ve rahatsız edildi. Komodinin üzerinde duran telefonumun titrediğini duyduğumda göz devirmeden edemedim. Yattığım yerden doğrulmadan telefonu alıp bıkkın bir yüz ifadesiyle telefona baktım.

Bok adlı kişiden iki yeni bildirim...

"N'aber?"

"Yarın için heyecanlı mısın Masal Perisi? :)"

Sıkıntıyla iç çekerek cevap yazmaya koyuldum.

"Geleceğimi nereden çıkardın?"

Bok yazıyor...

"Çünkü kim olduğumu merak ediyorsun."

"Ve geleceksin :)"

Kendine olan güveninden duyduğum rahatsızlıkla kaşlarımı çattım ve cevap yazmaya başladım.

"Sen öyle san."

"Merak falan etmiyorum."

Bok yazıyor...

"Seni zorlayacak değilim."

"Ben yarın her türlü orada olacağım."

"Eğer istersen gelirsin, tanışırız."

"İyi geceler Masal Perisi :)"

"Aptal!" diye homurdanarak cevap yazmadan telefonu kenara bıraktım.

Bugün artık bitmeliydi çünkü daha fazla tahammül edemiyordum. Bir an önce uyuyup kurtulabilmek için gözlerimi sıkıca yumdum ve uykuya dalmayı bekledim.

Sabaha kadar rüyamda yabancı numarayla tekrar tekrar buluştum. Her seferinde bir başkası çıkıyordu. Kim olduğuna karşı hiçbir fikrim olmayışı kafamı iyiden iyiye karıştırıyor, ne düşünmem ne yapmam gerektiğine karar veremeyecek hâle gelmeme neden oluyordu.

Yataktan çıkar çıkmaz üzerimi değiştirdim. Daha fazla düşünerek kendimi yormak yerine söylediği yere gidip onunla yüzleşmeye karar vermiştim.

Dünden sonra bugünü hayatımın yeni bir sayfası olarak görüyordum. Yeni hayatımda daha cesur ve güçlü olmak istediğim için ilk cesaretimi de yabancı numarayla buluşarak gösterecektim.

Pazar günleri bizimkiler öğlene kadar uyurlardı. Uyandıklarında beni merak etmemeleri için yine bir yalanla yapışkanlı kâğıdı kapıma yapıştırıp evden ayrıldım.

Gerginliğimi azaltabilmek için kulaklığımı takıp öylece yürümeye başladım. Tekrar tekrar aynı şarkıyı dinledim ilk başta. Bugün bana en çok yakışan şarkıyı, *Atakan Ilgazdağ*'dan *Yeni Bir Gün'ü* dinliyor, biraz da olsa moralimi yükseltmeye çalışıyordum.

Sahil çok uzak sayılmazdı, o yüzden yürümek çok daha mantıklıydı. Her adımımda daha çok arttı gerginliğim. Her şarkı daha da yükseltti nabzımı. Vazgeçmek istiyordum. Evime geri dönmek ve yatağımın içine girip kimseyle muhatap olmamak...

Eski Peri bunu yapardı fakat eski Peri yoktu artık. Güçlü ve cesur olmam gerektiğini kendime defalarca söyleyerek sahile ulaştım.

Kalbim göğüs kafesimden firar edecek gibi çarpıyordu. Bir türlü sakinleşemiyordum. Kalp atışlarım yüzünden kulaklarım uğuldamaya başlamıştı resmen.

Yalnızca birkaç dakika kalmıştı söylediği yere ulaşmama. Adım adım yaklaşıyordum haftalardır konuştuğum yabancı numaraya. Kim olduğunu deliler gibi merak ettiğim insanla yüzleşmeme çok az kalmıştı. Dakikalar... Belki saniyeler sonra görecektim onu.

Söylediği yerin karşısına geldiğimde durup dikkatle ileriye baktım.

Yalan söylememişti. Oradaydı!

Buralar tenha yerler olduğu için karşıda gördüğüm kişiyle benden başka kimse yoktu burada. Kalbimin göğüs kafesimi yumruklamasını umursamamaya çalışarak birkaç adım daha yaklaştım ona doğru.

Evet, yanlış görmüyordum. Orada biri oturuyor ve muhtemelen beni bekliyordu.

Elimi kalbimin üzerine koyup sakinleşebilmek için derin derin nefes alıp vererek yürümeye devam ettim. Yeni hayatımda tanışacağım ilk insan sen olacaksın Bok. *Yeni hayatıma şimdiden hoş geldin!*

17
Yakında

Aşk, hayatında açtığın her yeni sayfaya onun adını yazarak başlamaktır.

MEZUNİYETTEN 3 AY ÖNCE

Bir yabancı için kalbimin bu kadar hızlı çarpmasının nedeni neydi?

Boğazımın ne denli kuruduğunu, yutkunmaya çalıştığımda hissedebilmiştim ancak. Gözlerimi kısarak kim olduğunu uzaktan görmeye çalıştım. Belki yüzünü görebilsem yanına gitmeme gerek kalmadan merakımı giderip evime dönebilirdim.

Olmadı. Arkası dönük bir şekilde kayalıklarda oturmuş, bekliyordu.

Bir yanım hâlâ burada dikildiğim için bana söverken diğer yanım vazgeçmemi söylüyordu. Vazgeçip evime dönmemi, numarayı engellememi ve eski hayatıma geri dönmemi haykırıyordu.

Derin bir nefes aldım. Sakinleşmeye ve sağlıklı düşünmeye ihtiyacım vardı. Belki de fazla abartıyordum, çoğu insan alt tarafı bir yabancı deyip çoktan yanına gitmişti şimdiye kadar fakat işler benim için hiç de öyle yürümüyordu.

Son birkaç haftayı saymazsak hayatımda neredeyse hiç arkadaşım olmamıştı. Küçükken yalnız büyüyen bir çocuk olmuştum. Lisedeyken de işler iyice çığırından çıkmış, ergenliğimi dışlanmaya ve zorbalığa maruz kalarak yaşamak zorunda kalmıştım.

Böyle bir hayatım varken yabancı bir insanın yanına gitmemin zor olması gayet normaldi bana kalırsa. Ama kendimi iyi hissetmeyecek hâle gelmem... Mide bulantısı, terleme, dudak dişleme,

düşünememe... Tamam, kabul ediyorum bu kadarı biraz abartı olabilirdi.

Sakinleşmeye çalıştığım her an gerginlik ve heyecan belirtilerimin katlanarak artması saçmalıktan başka bir şey olamazdı.

Sahiden hâlâ oradaydı. Sabırla bekliyordu. Ne zaman geleceğimi hatta gelip gelmeyeceğimi bile söylememişken neden bu kadar erken gelmişti ki?

Birden, ne zamana kadar bekleyeceğini merak ettim. Bunu test etmek için saatlerce burada dikilmem gerektiğini fark etmemle o düşünceden kurtulmam bir oldu. O kadar da ruh hastası olmamalıydım.

Bakışlarım yeniden kayalıkların olduğu yöne döndüğünde oturduğu yerde kıpırdandığını görüp korkuyla nefesimi tuttum. Ya birden arkasını döner ve beni görürse?

Kaçardım. Aniden arkasını döndüğünü ve benim korkudan koşarak uzaklaştığımı hayal edince istemsizce gülümsedim.

Etrafına bakındığını görünce bir adım geriye çıktım. Arkasını dönmese bile her an benim burada olduğumu fark edecekmiş hissi yüzünden gerginliğim iyiden iyiye artmıştı.

"Günlerce burada dikilecek değilim ya?" diye söylendim kendi kendime. "Hadi, topla cesaretini! Topla... Topla..."

Yumruğumu sıkıp tırnaklarımı avucumun içine geçirdiğimde bu yaptığım harekete geçmem için komut vermiş gibi bir adım attım ona doğru. Bir adım daha... Bir adım daha... Hiç olmadığım kadar yakındım artık. Biraz daha yaklaştım, parmak uçlarımda attığım birkaç adımla birlikte.

Hemen arkasında duruyordum şimdi ve ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Ne yapılırdı ki?

Seslenmeli miydim?

Beni fark edene kadar öylece durmalı mıydım yoksa?

Sırf onu tanımamam için kapüşonlu giymişti ve gerçekten istediği olmuştu. Kim olduğunu çıkaramıyordum. Usulca öksürerek hem boğazımı temizledim hem de geldiğimi anlamasını sağladım

fakat beklediğimin aksine hiç oralı bile olmadı. Öfkeyle kaşlarım çatıldığında çaresizlik içinde sağıma soluma bakmakla yetindim.

Gerginlikle dudaklarımı dişlediğim saniyelerin ardından minik bir adım daha attım ona doğru.

"Pişt!" dedim usulca. Tepki vermedi. Sağır olabilir miydi?

Hem buluşmak isteyen kendisiydi hem de umursamıyordu. Bu ne terbiyesizlikti? Buraya gelmemin hata olduğunu şimdiden düşünmeye başlamıştım bile.

"Sağır mısın?" diye tersledim kaşlarımı çatarak.

"Hayır, sen?" dedi birkaç saniyelik bekleyişin ardından.

Şok olmuş şekilde gözlerim büyürken fark etmeden nefesimi tuttum yine. Bok... Biraz önce benimle mi konuşmuştu yani?

Sesi... Çok tanıdıktı. Bir o kadar da yabancı. Sesin sahibini tanıdığıma yemin edebilirdim fakat bir türlü yüzünü gözümün önünde canlandıramıyordum. Telefondaki boğuk hâlinden eser yoktu şimdi. Daha sakin, daha hoş gelmişti kulağa.

Neredeyse kadifemsi sesiyle sakinleşir gibi olduğumu hissetsem bile bu yalnızca birkaç saniye sürdü ve gerginliğim yeniden hücum etti bedenime.

Titremeye başladığım için bu kez yumruklarımın ikisini birden sıkıp var gücümle tırnaklarımı avuçlarıma sapladım. Bir işe yaradığı söylenemezdi, ellerim buz gibi olmuştu ve tırnaklarımı hissedemiyordum bile.

"Daha kaç gün arkan dönük oturursun öyle?" diye homurdandım ve kollarımı göğsümün altında birleştirdim.

"Gelsene," dedi sakince ve başını hafifçe sola yatırarak yanını işaret etti.

"Şart mı?" diye aksilik çıkarsam bile saçma bir şekilde dediğini yapıp oturduğu yere doğru yürümeye başladım.

Ayak seslerimi duyduğu için keyifle kasıldığını arkasından görebiliyordum. Kayalıkların ucuna geldikten sonra dikkatle kayalıklara tırmanıp yanına oturdum.

"Şart Peri Kızı. Şart..." dedi ve yüzünü bana döndü.

Güneş ışığıyla güzelliği öne çıkan gözleri alaycı bir tavırla gözlerimle buluştuğunda nutkum tutulmuştu. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemiyordum ve bayılmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu gerçek olabilir miydi?

Gece boyu gördüğüm rüyaların birinde olmalıydım. Bunun gerçek olma ihtimali imkânsız kere imkânsızdı.

"Sen..." dedim güçlükle çıkan sesimle.

İri dudaklarının kenarları keyifle kıvrılırken ağır ağır başını salladı. Afallamış yüz ifadem hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

"Ben..." dedi gülüşü daha da büyürken.

Kapüşonun ucundan tutup başını açtı ve dağınık saçlarını düzeltme amacıyla daha da dağıtıp yeniden bana döndü. Saçları, gözleri, teni... Hepsi çok güzeldi fakat o an odaklandığım tek bir nokta vardı. Gamzeleri... Daha önce Yekta Yalçın kadar kusursuz çok az şey gördüğüme yemin edebilirdim.

"Yekta sen..." diye kekeledim ve söyleyecek bir şey bulamadığım için susmak zorunda kaldım.

Bir türlü kendime gelip doğru düzgün konuşamıyordum bile. İyice aptal olmuştum!

Dişlerini göstererek keyifle bir kahkaha attıktan sonra fazla vakit kaybetmeden kendini toplayıp bana doğru uzandı. Ne yapacağına dair hiçbir fikrim olmadığı için endişeli bir şekilde nefesimi tuttum. Gözlerim sanki yuvalarından fırlayacakmış gibi kocaman açılmışlardı.

Uzun parmakları narin bir şekilde çenemi kavradı. Hemen sonra hafifçe uyguladığı baskıyla açık duran ağzımı onun sayesinde kapattım.

"Ağzın açık kalmış," dedi alaycı bir tavırla sırıtarak.

"Ha ha... Çok komik!" Kaşlarımı çatarak elinden kurtulmak için başımı geriye doğru çektim. "Ne işin var burada Yekta?" diye sordum yüzümdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışarak.

"Dünden sözleştik, unuttun mu?" dedi ve omuz silkerek önüne döndü.

"Ondan önceki gün de sözleşmiştik. Unuttun mu?" diye sorduktan hemen sonra sahte bir gülüşle konuşmaya devam ettim. "Neden soruyorum ki? Unuttuğun için gelmedin zaten."

"Bir şey itiraf edebilir miyim?" diye sorduğunda yüzünün aldığı sevimli ifadeye karşı koyamayacağımı bildiğim için kaşlarımı çatarak önüme döndüm. O ifadeyi bilinçli mi yapıyor emin değildim fakat ne kadar harika göründüğünün farkına varmalı ve benimleyken o ifadeyi takınarak daha fazla bana zarar vermemeliydi.

"Neymiş?" dedim ifadesiz çıkmasına özen gösterdiğim bir ses tonuyla.

"Aslında ben günleri karıştırdım. Milkshake için bugün buluşacağımızı sandığım için gizliden de buluşmayı bugüne ayarladım. Hangimizle buluşacaksın diye seni test edecektim güya." Söylediklerinin yalan olup olmadığını anlamak için göz ucuyla yüzüne baktım.

"Sen ciddi misin?" diye sordum hayretle yüzüne bakarken.

Yaramaz, küçük bir çocuk gibi hızlıca başını sallarken kusursuz yüzündeki sevimli ifade kalp atışlarımı hızlandırdı.

"Peki, neden böyle bir şey yaptın?" diye sordum öfkeli bir şekilde. "Şart mıydı?"

"Bakıyorum da beni iyi benimsemişsin Peri Kızı." Gururlu bir sırıtışla yüzüme baktı.

"Ne alaka? Ben o kelimeyi hep kullanırdım zaten," diye reddettim söylediğini.

"Öyle olsun." Belli belirsiz omuz silkerek önüne döndü.

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye sorumu yineledim.

"Hangisini?" dedi sırıtarak.

"Mesaj olayından bahsediyorum."

"Bir nedeni yok. Aslında kendimi gizlemek gibi bir amacım da yoktu."

Söyleyeceklerini tamamlamasını beklemeden araya girdim.

"Neden yaptın o hâlde?"

"Sana ilk yazdığımda konuşma tarzım yüzünden anlarsın san-

dım. Sonra benimle inatlaşınca da keyfimin kâhyası gizlenmek istedi." Sırıtarak yeniden omuz silkti.

"Sen gerçekten çok garip bir çocuksun Yekta," dedim şaşkınlıkla yüzüne bakarken. "Peki, bana neden yazdın?"

"Bunu gerçekten öğrenmek istiyor musun?" diye sorduğunda yüzünün ciddi bir hâle bürünmesi istemsizce gerilmeme neden oldu.

Vakit kaybetmeden onaylarcasına başımı salladım.

"O gün, okulun arka bahçesinde kızlar senin tozunu alırken..."

"Tozunu alırken derken?" diye sordum yüzümü buruşturarak.

"Ne bileyim hırpalıyorlardı işte. Ne denirse o..." Hayran olduğum umursamazlığıyla konuşmaya devam etti. "O gün, sen yere düştüğünde defterin ayaklarımın ucuna kadar sürüklendi. Ben de o sırada birkaç sayfasında göz gezdirmiş olabilirim," diye itiraf etti.

"Ne okudun?" diye sordum tedirgin bir şekilde.

"Keşke konuştuğum tek kişi sen olmasan, yazıyordu bir sayfada. Başka birinde de keşke bir arkadaşım olsa, yazmıştın. Benim de umursayasım tuttu herhâlde, sana yazdım."

"Bana acıdığın için mi?" dedim buruk bir ses tonuyla.

Âşık olduğum insanın bana acıması şu hayatta isteyeceğim en son şey bile değildi sanırım.

"Hayır," dedi net bir şekilde başını iki yana sallayarak. "Ben de aynı durumda olduğum için yazdım."

Yüzündeki o tanıdık ifadeyi görmemiş olsam son cümlesiyle benimle alay ettiğini düşünürdüm fakat gerçekti. İfadesi olabildiğince dürüst ve sahici görünüyordu.

"Nasıl?" diye sordum kekeleyerek. "Sen de mi yalnızsın?"

Sadece gözlerimin içine bakmakla yetindi ilk saniyelerde.

"Bugüne kadar kendinden başka kimi gördün yanımda?" diye sorduğunda önüme döndüm ve düşünmeye başladım. Haklıydı. Bugüne kadar Yekta'nın yanında sahiden kimseyi görmemiştim. Peki neden?

"Kafanın içinde dolaşan tilkileri o kadar merak ediyorum ki

Yekta..." dedim daha ılımlı bir tavırla. Geldiğimden beri zorla ters davranmaya çalışıyordum fakat daha fazla uzatmak istemiyordum artık. "Çok garipsin, çok..."

"Sen kendini normal mi sanıyorsun?" diye sordu küçümseyici bir tavırla.

"Güneş Koleji'nin dışladığı iki öğrenci... Ne kadar hoş!" Göz devirerek önüme döndüm.

"İyi çift olurmuşuz desene?" dediğinde kanım dondu sanki.

Vücut ısımın yükseldiğini hissederken saniyeler içinde yüzümün kıpkırmızı olduğuna emindim.

"Biz mi?" diye kekeledim.

Sırıtışını görmemle yeniden önüme dönmem bir oldu. Her şeyi batırmak ve rezil olmak en büyük iki yeteneğimdi sanırım. Elimden başka hiçbir şey geldiği yoktu çünkü.

"Mesajlaşırken daha rahattın. Keşke hemen buluşalım demeseydim," diyerek konuyu değiştirdiğinde gülerek yüzüne baktım.

"Ben hiç de rahat değildim," diye inkâr ettim.

"Bir şeyi çok merak ediyorum," dediğinde aklıma gelen binlerce soru heyecanla kalbimin çarpmasına neden oldu.

"Ne-Neyi?" dedim hemen.

Hakkımda ne kadar şeyi bildiğini bilmiyordum ve bu gerginliğimi körükleyen en büyük etkendi. Defterimin tamamını okuduğunu söylemişti ama orada bahsettiğim kişinin kim olduğunu anlamamış gibi davranıyordu.

Tavırlarına baktığımda zeki olduğunu iddia ediyordu ve biraz bile aklı olan her insan oradaki kişinin Yekta olduğunu anlardı.

Umursamıyor gibi davranıyordu fakat beni umursayıp mutlu olmam için mesaj atmıştı. Çok garipti. Yekta Yalçın hayatımda tanıyıp tanıyabileceğim en garip insandı.

"Beni rehberine nasıl kaydettin?" diye sorduğunda koşarak denize atlamak istedim. Neden? Neden bunu sormuştu ki şimdi?

"Buna cevap verecek değilim." Hızlıca başımı iki yana sallayarak reddettim isteğini.

"Vermek zorundasın," diye üsteledi.

"Niye zorundaymışım?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Çünkü..." dedi ve sustu. Önüme sunabileceği bir sebep bulamadığı için öylece kalakalmış yüz ifadesi istemsizce kıkırdamama neden oldu.

"Çünkü?" dedim alaycı bir tavırla.

"Çünkü beni nasıl kaydettiğini bilmek en doğal hakkım," dedi ciddi bir tavırla.

"Bunu ilk buluşmamızda beni ekmeden önce düşünecektin. Asla söylemeyeceğim, asla!" diyerek iyice inatlaştım.

"Sanki çok da umurundaydı benimle buluşmak," dedi kaşlarını çatarak.

Umurumda Yekta Yalçın, umurumda... 1307 gündür umursadığım tek şey sensin.

"Değil tabii ki. Neden umurumda olacakmış ki?" diye tersledim.

"Beni ne diye kaydettin?" diye sorusunu yineledi. En çok bu huyu garipti. İşine gelmeyen konuları hiç konuşulmamış gibi bırakıp gönlünce başka konulara atlayabiliyordu.

"Senin yüzünden Hülya Hanım'a rezil olacağım."

"Ekin'le evcilik oyununuz ne zaman bitecek?"

Sustuk, ikimiz de... Bu sorunun daha üstü yoktu. Beni nereden yakalayacağını, nasıl üste çıkacağını ve nasıl susturabileceğini çok iyi biliyordu.

"Bu da nereden çıktı şimdi?" diye sordum şaşkınlıkla göz kırpıştırarak.

"Merak ettim," dedi omuz silkerek.

"Patavatsız bir çocuksun. Her aklına geleni soramayacağını çok küçük yaşlarda öğrenmiş olman gerekiyor. Bunu biliyorsun değil mi?" diye söylendim.

"Beni ne diye kaydettiğini söyle."

Göz devirdim. "Hayatımın en saçma gününü yaşıyorum, sayende," dedikten sonra kendimi ne kadar sıksam da gülmeme engel olamadım.

"Ne diye gülüyorsun?"

"Sadece senin mi keyfinin kâhyası var sanıyorsun?" diye sordum alaycı bir tavırla.

Omuz silkti ama bir şey söylemeden önüne döndü.

"Bundan sonra ne olacak?" diye sordum birkaç dakikalık sessizliğin ardından.

"Muhtemelen şimdiye kadar çoktan âşık olmamız gerekiyordu. Şimdi de öpüşmemiz gerekiyor," dedi bana bakmadan.

Utançla kıpkırmızı kesilip önüme dönmeden önce gülmemek için kendini sıktığını görmüştüm. Öfkeyle kaşlarım çatılırken aslında heyecandan delirdiğimi gizlemeye çalışıyordum. Kalbimin gürültüsünü duymasından öyle korkuyordum ki...

"O ne alaka?" diye sorduğumda nefesim kesilmiş gibi hissettim.

"Bilmem," dedi omuz silkerek. "Anonim konulu tüm dizi, film ve kitaplarda böyle olur. Sen bana âşık olursun..."

Hemen atılıp sözünü kestim.

"Ben niye sana âşık oluyormuşum?" diye sordum yüzümü buruşturarak. Sanki çoktan âşık olmamış gibi...

"Sonra ben de sana âşık olacağım, korkma!" dediğinde gözleri benimkilerle buluştu.

"Sahiden mi?" diye sorduktan çok sonra yaptığım aptallığı anlayabilmiştim. Ben gerçekten yeryüzüne gelmiş en büyük aptaldım!

Yekta, yüzümün aldığı hâli fark etmiş olmalıydı ki kahkaha atarak önüne döndü ve başını eğerek gülmeye devam etti.

Dakikalar geçti. Aramızdaki sessizliğin yoğunluğu artmaya başladığında aklıma gelen soruyu sorarak rahatsız edici sessizlikten kurtuldum.

"Bana nasıl mesaj attın? Telefonun antika değil miydi senin?" diye sordum.

Küçümseyici bir gülümsemeyle yüzüme bakarken, "İnsanların birden fazla telefonu olabiliyor Peri Kızı. Bizler zenginiz unuttun mu?" diye karşılık verdi.

"O telefon bir zenginlik göstergesi değil, bunun farkındasın değil mi?"

"Daha çok vakit var Peri Kızı, çok..." diye homurdanarak önüne döndüğünde anlamayarak kaşlarımı çattım.

"Neye çok vakit var?" diye sordum aceleyle.

"Şeye..."

"Neye?" diye sorarak üsteledim.

"Boş ver," dedi omuz silkerek. "Sonra söylerim."

Merak ettiğim çok şey vardı fakat hiçbirini soramıyordum çünkü Yekta bana karşı öyle garip davranıyordu ki... Tavırlarında netlik olmadığı için ağzımı açıp tek kelime edemiyordum.

"Benim olacağımı tahmin etmiş miydin?" diye sordu bana bakmadan.

"Etmiştim," dedim net bir şekilde.

"Yalancı," dedi yüzünü buruşturarak.

"Yemin ederim!"

Omuz silkerek, "Bunu ispatlayamazsın," dedi.

"İnanmazsan inanma!" diye tersledim ve önüme döndüm.

"Çok garip bir kızsın Peri," diye mırıldandığında kaşlarımı kaldırarak ona döndüm.

"Bakıyorum da beni iyi benimsemişsin," Biraz önceki söylediklerini tekrar ettim ve gururlu bir sırıtışla yüzüne baktım.

"Ne alaka? Ben o kelimeyi hep kullanırdım zaten." Aynı şekilde beni taklit ederek reddetti söylediğini.

"Öyle olsun." Omuz silktiğimde gülmeye başladık.

Başka bir şey konuşmadık ve sessizlik yeniden aramıza girdi. Hiçbir şey söylemeden Yekta'nın yüzünü izlemeye koyuldum. Nasılsa bana bakmıyor, umursamıyordu.

Bugünün gerçek olup olmadığına karşı hâlâ tereddütlerim vardı. Her an uykumdan uyanacak ve tepemde dikilen annemle göz göze gelecek gibi hissediyordum. Bu yüzden Yekta'nın nefes kesici yakışıklılığını hafızama kazımak istercesine bakıyor ve çekinmiyordum.

"Bu arada," dediği an hızlıca önüme döndüm. Bakışları bana dönünce sanki daha yeni bakıyormuş gibi gözlerim onunkilerle buluştu. "Yakında şok olacaksın."

"Ne? Neden?" diye sordum şaşkınlıkla yüzüne bakarken.

"Sonra söylerim Masal Perisi," dedi ve ayağa kalktı. "Sadece bekle."

Elini uzatarak ayağa kalkmama yardım ettikten sonra kayalıklardan atladı ve arkasını dönüp bana bir bakış attı. "Kendine dikkat et Peri Kızı. Yakında görüşürüz," dedikten sonra gizemli bir tavırla önüne dönüp yürümeye başladı.

Yeni hayatımın ilk gününde Bok dediğim kişinin Yekta çıkması kadar dehşet verici bir olay olamazdı. İlk günden bunları yaşıyorsam gelecek günlerde başıma geleceklerden korkmuyor değildim.

Yeni hayatıma hoş geldin Yekta Yalçın. Gelmek ve gitmek... İkisi de en çok sana yakışıyor.

18
Ev

Elini âşık olduğun eller tutuyorken renkler hiç olmadığı kadar güzeldir, hayat yaşanmaya değer olur.

MEZUNİYETTEN 3 AY ÖNCE

Bir çocuğun neşesi...
Bir kelebeğin özgürlüğü...
Bir rüzgârın serinliği...

Hepsini aynı anda kalbimin üzerinde taşırken evimin yolu, bulutların üzerinde çıktığım masalsı bir yolculuktan farksızdı. Her şey bir başkaydı şimdi. Renkler daha güzel, hayat daha yaşanmaya değer, insanlar daha zararsız görünüyordu. Bunların tek bir sebebi vardı. Yekta Yalçın... Renkler onun sayesinde daha güzeldi. Hayat onun sayesinde yaşanmaya değer, insanlar ise o varken daha zararsızdı... Her şey onunlayken daha güzeldi.

İlk konuştuğumuz andan beri Bok'a karşı hissettiğim garip çekimin sebebi buydu demek ki. Yekta Yalçın'ı kilometrelerce uzaktan da olsa hissediyordu kalbim. Çünkü onu çok seviyordu.

Her ne kadar ailem tarafından itinayla pembelerle süslenmiş hayatıma yakışmayacak olsa da umurumda değildi artık. Pembelerin canı cehenneme... Yekta Yalçın'ın rengi hayatıma yakışabilecek en güzel renkti.

Yekta'yla yan yana oturmak, onunla sohbet etmek ve onu daha yakından tanıyabilmek bile benim için büyük bir mutluluktu. Eğer gün gelir de dünya tersine döner, Yekta'yla aramda bir yakınlaşma olursa o gün ne yapardım acaba?

Cevabı çok basitti aslında. Muhtemelen Yekta gözlerimin içine baktığı an ölür, bir şey hissedemeden bu hayattan göçüp giderdim.

Bugün günlerden pazardı. Yeni hayatımın güzel başlangıcını ailemle güzel bir kahvaltı yaparak taçlandırmak istiyordum.

Mutluluğumu bizimkiler anlamasın diye yolu olabildiğince uzatmış, eve varışımı oldukça geciktirmiştim.

Evin caddesinde sürekli alışveriş yaptığımız fırına uğradım ve birbirinden lezzetli poğaçalar ve simit aldım. Sabah sabah vücuduma aşırı dozda yüklenen adrenalin yüzünden kendimi kurt gibi aç hissediyordum. Ayrıca bizimkiler çoktan uyanmış olacağı için fırından aldıklarım dışarıda olmama bahane olacaktı.

Evin önüne geldiğimde merdivenleri bir çocuk neşesiyle seke seke çıktım. Yüzümdeki aptal gülümseme bir an bile kaybolmazken bizimkilerden mutluluğumu nasıl saklayacağımı bilmiyordum. O yüzden basamakları ağır ağır çıkmaya başladım çünkü mutluluğuma bir yalan düşünmeye vaktim olmalıydı.

Bulamadım.

Muhtemelen enerjik uyandığımı, kendimi çok iyi hissettiğimi, güzel bir uyku çektiğimi söyleyerek basit yalanların ardına sığınacaktım. Annem şüphelenip derinlere inmedikçe sorun yoktu. Soruşturmaya kalkarsa da muhtemelen cırlayarak konuyu dağıtır, odama kaçar ve bu işten sıyrılırdım.

Her ihtimale karşı eve kendi anahtarlarımı kullanarak girdim. Şansım yaver giderse uyumaya devam ediyor olurlardı.

Elbette olmadı.

Kapıyı sessizce kapatmama rağmen sesi duyan annem mutfaktan hışımla çıktı ve saniyeler içinde yanıma ulaştı. "Peri!" diye fısıldadı öfkeyle. Fısıldadığına göre babam uyumaya devam ediyor olmalıydı.

"Efendim anne?" dedim iç çekerek.

"Neden haber vermiyorsun?" diye azarladı kolumu sıkarak.

Öfkeyle kaşlarımı çatarken, "Fırına kadar gittim. Uyuyordunuz ne yapsaydım?" diye çıkışarak koridorda yürümeye başladım.

Annem fısıldadığı için ben de fısıldayarak konuşuyordum.

"Ben onu mu diyorum sana?" diye arkamdan söylenerek geldi.

Bir şey söylemeden önce elimdeki poşeti mutfağa bıraktım. Hemen sonra tepemde dikilen annemi görmezden gelerek yanından geçip salona yürüdüm.

"Peri!" diye seslendi arkamdan.

Adımlarımı hızlandırarak ondan çok önce salona girdim. Koşar adımlarla girdiğim salondan ruh gibi bir surat ve koşar adımlarla geri çıktım. Öyle bir kaçmıştım ki yüzümün hortlak görmüşe döndüğüne yemin edebilirdim.

Salonun girişine geri döndüğümde annem tam bir anne pozisyonuyla eli belinde beni bekliyordu.

"A-Anne..." diye kekeledim şaşkınlığım anbean artmaya devam ederken. "İçeride ne oluyor?"

"Ben de tam olarak sana bunu soracaktım Peri Hanım!" diye tersledi. "İçeride ne oluyor?"

"Anne uyanık mıyız? Rüyada değilim, değil mi?" diye sordum kocaman olmuş gözlerle yüzünü inceleyerek.

"Sen rüyada değilsin ama senin sorumsuzluğun yüzünden benim her günüm kâbus!" diye cırladığında göz devirmeden edemedim.

"Anne ne diyorsun, Allah aşkına ya!" diye tersledim altta kalmayarak. "Koyun can derdinde, kasap et derdinde, of!"

"Peri!" diye seslendi babam salondan.

"Hadi bakalım, geç kendin izah et." Çenesinin ucuyla salonu işaret etti. "Hoş, çocuk yine saygılı, efendi bir çocukmuş. Neden geldiğini anlattı ama... Yine de adamcağızın evde olduğu tek günü böyle saçmalıklara nasıl harcarsın aklım almıyor!"

"Ne dedi?" diye sordum bir anlık merakıma yenik düşerek.

"O ne demek kız?" diye sordu şaşkınlıkla. "Sen bilmiyor musun arkadaşının niye geldiğini?"

"Biliyorum tabii," diye yalan söyledim. Neden burada olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Bildiğim tek şey başımın büyük bir dertte olduğuydu.

"Geç içeri, ayıp olmasın hadi!" Omuzlarımdan salona doğru itmeye başladı. "Ne demeye girip geri çıkıyorsun ki zaten? Kafayı yedin iyice!"

"Sus anne, sessiz ol!" dedim işaret parmağımı dudaklarıma bastırarak.

Gerginlik ve şaşkınlığın ele geçirdiği bedenim titreyerek salonun içinde adımlarken sakinleşebilmek için derin derin soluyordum.

Biraz sonra salonun ortasında dikilmiş babamın göz hapsi eşliğinde dakikaları ardımda bırakırken annem sessizce hemen arkamda duruyordu. Tepkisiz kalabilmek için bakışlarımı yerden çekemiyordum.

Göz ucuyla önce tekli koltukların birinde oturan babama baktım. Sakince bize bakan babamla göz göze gelince tedirgin olup gözlerimi kaçırdım.

Hemen sonra bakışlarım diğer koltukta oturan Yekta'ya döndü. Tam şu an Yekta Yalçın benim evimde, anne ve babamın önünde sırıtarak bana bakıyordu. Sessizliğin yoğunluğu öyle çoktu ki kalp atışlarımı duymalarından deli gibi korkuyor, nefesimi tutuyordum.

"Gelsene kızım," dedi babam çok geçmeden. "Biz de arkadaşınla sohbet ediyorduk."

Babamın sevecen bakışları Yekta'yı bulduğunda başıyla karşılık verdi babama.

"Biraz çat kapı oldu ama..." Yekta mahcup numarası yapmayı da ihmal etmedi.

"Olur mu hiç öyle şey?" dedi annem ortamı yumuşatmak için. Annemden ve benden başka gergin olan yoktu gerçi.

"Teşekkürler." Gamzelerini belli belirsiz gösterecek bir tebessümle baktı.

"Kahvaltıya geçelim mi?" diye sordu babam ve kimsenin cevap vermesini beklemeden oturduğu yerden kalkıp yemek masasına doğru yürümeye başladı.

"Ben de fırından aldığın kurabiyeleri getireyim," dedi annem ve koşturarak salonun çıkışına yöneldi.

"Yalnız, kurabiye almadım," diye seslendim arkasından.

Beni duymazdan gelerek salondan çıktığında Yekta soluğu yanımda aldı. "Ben aldım," diye fısıldadı. Babam yemek masasına yerleşirken arkası dönük olmasına rağmen hâlâ aynı odada olmamızın verdiği gerginlik yüzünden yönüm Yekta'ya dönük değildi.

Göz ucuyla öfkeli bir bakış atarken, "İyi halt ettin," diye azarladım. "Ne işin var burada?"

"Sen niye geç kaldın bu kadar?" diye sordu ve sırıtarak omuz silkti. "Senin yüzünden anne ve babana bir ton kendimi anlattım. Hepsi de yalan dolandı." Güldüğünde gamzeleri net bir şekilde gözümün önüne serilince nefesimi tuttum.

Gülmek en çok Yekta Yalçın'a yakışıyordu.

"Aileme yalan yanlış şeyler mi anlattın?" diye tersledim dehşet dolu bir ifadeyle yüzüne bakarken.

"Evet," dedi umursamaz bir tavırla. "Doğruları söyleseydim de evden mi kaçsalardı?"

Korkuyla yutkundum. "Ne varmış doğrularında?"

"Evden kaçmak mı istiyorsun?" dedi ve ukala bir tavırla gerindi.

"Ayrıca gömlek ne iş?" Yüzümü buruşturarak garip bakışlarla Yekta'yı baştan aşağı inceledim.

Önce üzerine baktı. Sonra yakasının ucundan tiksinircesine tutup sırıtarak bana baktı. "He, bu mu? Efendi görünmek için giydim. Anneler ve babalar uslu çocukları sever," dedi ve âşık olduğum umursamaz tavrıyla bir kez daha omuz silkti.

"Uslu çocuk?" dedim imalı bir şekilde kaşlarımı kaldırarak. "Sen mi?"

"Evet." Kollarını iki yana açtı. "Ne varmış bende? Helal süt emmiş, eli yüzü düzgün, işinde gücünde..."

Kollarımı göğsümün altında birleştirip tek ayağımla yerde ritim tutmaya başladım. Birkaç saniye içinde önce ayağıma sonra yüzüme bakarak konuştu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Hâlâ Yekta'dan bahsetmeni bekliyorum," diye iğnelediğimde gözlerini kısarak baktı.

"Bak bu iyiydi," dedi sırıtarak.

"Ne anlattın onlara?" diye fısıldadım kulağına eğilerek.

"Gerçekleri."

"Neymiş gerçekler?" diye sordum merakla.

"Sevgiliyiz dedim. Üniversiteyi aynı şehirde okuma hayallerimizin olduğunu, birlikte yaşayacağımızı ve mezuniyeti beklemeden evlenmek istediğimizi anlattım." Göz kırparak yanağımdan bir makas aldı.

"Ne?" diye çığlık attığımda babam omzunun üstünden bir bakış attı. Dudağımı dişleyerek bir adım geriye çıktıktan sonra babamın önüne dönmesini bekledim.

"Sen... Ne yaptın? Bana şaka yaptığını söyle hemen!" diye fısıldadım dehşete düşmüş bir şekilde.

"Yapmadım," dedi tüm umursamazlığıyla.

Şaşkınlıktan donup kalmış, ne diyeceğimi bilemediğim için ağzım açık bir şekilde yüzüne bakıyordum.

Kayalıkların orda yaptığı gibi çenemi tutup usulca bastırırken, "Ağzın açık kalmış," dedi belli belirsiz bir gülüş eşliğinde.

"Sana inanamıyorum!" Şaşkınlığımın sesime yansıdığını duyabiliyordum.

"Bazen ben de," diye mırıldandı keyifle.

"Neden böyle bir şey yaptın?" Onun aksine hortlak görmüş gibi bir ifadeye bürünmüştü yüzüm.

"Keyfimin kâhyası..." diyerek omuz silktiğinde öfkeyle çatıldı kaşlarım.

"Sırf istediğini yapmadım, seni rehberime nasıl kaydettiğimi söylemedim diye yaptın bunu, değil mi?" diye azarladım babamın duymamasına özen göstererek.

"Evet," dedi sırıtarak.

"Sırıtma!"

"Tamam," dedi daha büyük sırıtarak.

Tehditkâr bir tavırla, "Yekta!" dedim.

"Gömleğime aldanma, ben de az değilim," dediğinde asıl tehditkâr tavrı sergileyen o olmuştu.

"İnkâr edeceksin!" dedim söylediğini umursamadan.

"Neyi?"

"Sevgili olduğumuz saçmalığını," diye cevapladım vakit kaybetmeden.

"Ne kadar ayıp!" Yüzünde ayıplayan bir ifade takınarak bir adım geriye çıktı. "Ailenin tasvip ettiği bir ilişkiye saçmalık demek hiç yakışıyor mu sana Peri Kızı?"

İşte asıl şaşkınlık şimdi kuşatıyordu vücudumu.

"Ne?" diye bağırdım yine. Bu kez babam pek oralı olmamıştı. "Bir de bu yalana destek mi çıktılar?"

Hâlâ bir rüyada olduğuma inanıyor, annemin sesiyle uyanacağım anı büyük bir sabırsızlıkla bekliyordum.

"Bana yalancı mı demek istiyorsun?" diye sordu sahte bir şaşkınlık ifadesiyle.

"Evet, öyle değil misin?" diye üsteledim.

"Asla!" dedi alaycı bir tavırla. "Hayatımda bir kere bile yalan söylemedim."

Cevap verme gereği bile duymadan ters ters yüzüne baktım. Ben sustum, o sustu epey süre...

Saniyeler sonra yüzüne yerleşen şeytani bir gülüş eşliğinde, "Fark ettin mi, yine yalan söyledim," dedi ve kıkırdayarak önüne döndü.

Gülmemek için yanaklarımı dişledim bir süre. Hemen ardından başımı ağır ağır iki yana sallayarak konuşmaya başladım. "Sen gerçekten hayatımda gördüğüm en garip çocuksun Yekta," diye itiraf ettim.

"Biliyorum," dedi omuz silkerek. "Bu arada çok tatlı bir ailen varmış." Babama doğru hayranlıkla bir bakış attı.

"Kayalıklarda bahsettiğin şey bu muydu?" diye sordum aniden aklıma gelen sorunun merakıyla.

"Neden bahsettim?"

Sahiden konuştuğumuz, yaşadığımız her anı umursamayıp unutuyor muydu yoksa beni sinirlendirmek için mi hatırlamıyormuş gibi yapıyordu?

"Yakında şok olacaksın, hazır ol falan diye saçmaladığını ne çabuk unuttun?" diye tersledim.

"Unutmadım," dedi sakince. "Hâlâ diyorum, şok olacaksın."

"Benden önce evime gelip aileme yalan yanlış şeyler anlatman yeterince şok etti zaten. Daha ne kadar üstüne çıkabilirsin ki?" Gamzelerini belirten gülüşü sinirimi yatıştıracak güzellikte olduğu için gözlerimi kaçırdım.

"Sen daha beni tanımamışsın Peri Kızı." Çarpık bir gülüşle yüzüme baktı.

"Bu gidişle de tanımam pek mümkün olmayacak," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"O niye?"

"Bir günün bir gününü tutmuyor da ondan," diye itiraf ettim çekinmeden.

"Bak, orası doğru." Pişkin bir ifadeyle sırıttı.

"Hadi çocuklar, gelin," diye seslendi annem.

"Şaka yaptığını söyle," diye fısıldadım aceleyle.

"Tamam," dedi omuz silkerek.

"Gerçekten mi?" diye sordum şaşkınlıkla. İnatlaşmayı bekliyorken bu şekilde kabul etmesi şaşırıp kalmama neden oldu.

"Evet." Yanımdan geçip masaya doğru yürümeye başladı.

Birkaç saniye arkasından izledim öylece. Onu ilk gördüğüm gün de siyah giyen bir tipti, yıllar sonra da siyahtan bir an olsun vazgeçmemişti. Fakat şimdi karşımda gerçekten uslu çocukların giyeceği tarzda sade, ütülü bir gömlekle duruyordu. Ve siyah değildi!

Hâkî gömleğin ortaya çıkardığı kehribar rengi gözlerine tekrar tekrar âşık olmuştum bugün. Ve de gamzelerine... Ayrıca güzel yüzüne... Sesine aynı zamanda... Gülüşüne de... Her an her şeyine de-

falarca âşık olduğum çocukla birlikteyken ailemin karşısında nasıl sakin kalacaktım? Hem de bizi sevgili sanıyorlarken...

Masada Yekta'nın karşısındaki yerimi aldıktan sonra nereye bakacağımı, ne yapacağımı bilemiyordum. Tedirginlikten ölmek üzereydim adeta. Ortamı ele geçiren sessizlik yüzünden boğulduğumu hissediyordum. Sanki herkes bana bakıyor gibiydi. Yekta hariç kimse bakmıyordu oysaki.

"Ne zamandan beri tanışıyorsunuz bakalım?" diye sordu babam önce Yekta'ya, sonra bana göz ucuyla bakarak.

Yekta sırıtarak bana bakmayı bırakıp ciddi bir ifadeyle babama döndü. Mimikleri, duruşu hepsi numaraydı. Nasıl bu kadar iyi rol yapabiliyordu?

Yekta Yalçın'a yabancı bir karaktere bürünmek çok yakışıyordu.

Yekta Yalçın'a yalan söylemek çok yakışıyordu.

Yekta Yalçın'a iyi olan her şey çok yakışıyordu. Ve kötü olan şeyler de öyle...

"Aynı sınıftayız efendim," diye cevapladı sakince.

"Güzel," diye mırıldandı babam. "İyi bir delikanlıya benziyorsun," diye konuşmaya devam etti. "Arkadaş olmanıza sevindim."

Babam olduğu için sevgili yerine arkadaş kelimesini mi kullanıyordu?

"Teşekkür ederiz." Gülümseyerek bana döndü.

İmalı bakışlarla kaşlarımı kaldırdım. Bu tepkim Yekta'ya büyük bir keyif vermiş olmalıydı ki kıkırdadı. Babamın bakışlarıyla karşılaştığında ise öksürerek ciddileşti. Mahcup olmuş yüz ifadesine gülerken, ters ters bakma sırası Yekta'ya geçti.

Gülme, dercesine kaşlarını çattığında omuz silkerek önüme döndüm.

Dakikalar geçti. Sessizlik içinde kahvaltı yapmaya devam ettik. Yekta ve ben kahvaltıdan çok gözlerimizle birbirimizi yedik.

Bana bakmadığı anlarda ailemin arasında Yekta'yı görmenin şaşkınlığı ve mutluluğuyla inceledim yüzünü. Yekta'yla birlikte oturmak bile hayalken şu an bu masada olmak kendimi bir masa-

lın içinde gibi hissettiriyordu. Bir peri masalı gibi başlamıştım yeni hayatıma.

Yekta biraz sonra sessizlikten rahatsız olmuş gibi, "Peri, sen ailene söyledin mi?" diye konuşmaya başladı.

Anlamayarak yüzüne bakarken bizimkiler de meraklı bakışlarını bana çevirdi.

"Neyi?" diye sordu annem. Babam da sessizce yüzüme bakıyor, bahsi geçen konu hakkında konuşmamı bekliyordu. Yekta'nın neden bahsettiğini ben bile anlamamışken aileme nasıl bir açıklama yapabilirdim ki?

Yekta'ya kaşlarımı çatarak baktığımda belli belirsiz gülerek bakışlarını benden babama çevirdi.

"Edebiyat hocamız, dönem sonu için büyük bir ödev verdi. Öğrencilerin daha rahat çalışabilmesi için de bir gezi düzenledi," diye rahat bir tavırla anlatırken annem ve babam dikkatle, bense şaşkınlıktan dehşete düşmüş bir şekilde dinliyordum. "Gezi de denemez aslında. Çalışma kampı gibi düşünsek daha iyi. Ödev için." Gülümseyerek sırayla anneme ve babama baktı.

"Haberimiz yoktu," dedi babam sakince bana dönerek.

"Cuma günü haberimiz oldu. Daha gidip gitmeyeceğime karar vermediğim için sizinle paylaşmadım henüz." Yekta'nın yalanı yüzünden yalandan bir açıklama yapmak zorunda kaldım.

"Aa!" dedi Yekta sahte bir şaşkınlıkla. "Bu geziye katılmanın zorunlu olduğunu söyledi hocamız. Sen orayı kaçırmışsın sanırım," dediğinde ailem için sevecen benim için şeytani olan bir gülüşle yüzüme baktı.

"Madem zorunlu, tartışmaya gerek yok. Tabii ki gideceksin Peri," dedi babam Yekta'nın hemen ardından.

"Ama..."

"Derslerin her şeyden önemli Peri," dedi annem de lafımı keserek.

Bu durumda söyleyecek hiçbir şeyim kalmadığı için gözlerimi kısarak Yekta'ya baktım öfkeyle. Önce evime gelmiş, sonra sevgi-

li olduğumuzu söylemişti. Şimdi de olmayan bir proje yüzünden hayali gezi ortaya atmıştı. Tam olarak derdi neydi? Meraktan delirmek üzereydim.

Sessizlik yeniden ortamı ele geçirdiğinde düşündüğüm tek şey Yekta'nın neyin peşinde olduğuydu. Bu kez sessizliği bozan annem oldu.

"Annen baban ne iş yapıyor Yektacığım?"

Yekta ağzındaki lokmasını hızlıca çiğneyip yuttuktan sonra gülümseyerek anneme döndü.

"Babam ben çok küçükken ölmüş. Annemse babamla birlikte açtıkları şirketi yönetiyor. Babamın ölümünden sonra tüm işler onun omuzlarına yüklendi ama çalışma âşığı bir kadın. Üstesinden gelebiliyor," diye cevapladığında kalbimde ince bir sızıyla dinledim.

Kendisi hakkında bile çok az bilgiye sahipken ailesinden hiç haberdar değildim. Sadece bu söylediklerleriyle bile ona yeniden âşık olmuştum.

"Çok üzgünüm," dedi annem pişmanlıkla. "Başınız sağ olsun," dedi buruk bir tebessümle.

"Teşekkür ederim," dedi Yekta da başını eğerek.

"Bir gün annenle tanışmayı çok isterim," dedi annem konuyu değiştirmek için.

"Tabii!" dedi Yekta, coşkulu bir ifadeyle. "Eminim çok iyi anlaşırsınız."

Bazı konularda yalan yanlış şeyler anlatsa da aileme karşı tavrının sahte olduğunu sanmıyordum. Kimse bu kadarını başaramazdı çünkü. Özellikle ailesi hakkında anlattıkları sayesinde Yekta'ya karşı sinirim tamamen yok olmuştu.

Kahvaltıdan sonra saatlerce oturduk. Babamla öyle iyi anlaşmışlardı ki... Onlar için zaman çok çabuk geçmişti. Benim için de öyle... Babamla sohbet ettiği süre boyunca bir an bile sıkılmadan Yekta'nın güzelliğini izledim.

Akşama doğru Yekta gitmesi gerektiğini söyleyerek kalktı. Annem yemeğe kalma konusunda ısrar etse de başka bir gün için

sözleşip bugünlük izin istedi. Salonda annem ve babamla vedalaştıktan sonra çıkışa kadar yalnız yürüdük.

"Seni tebrik ederim," diye mırıldandım.

"Ne için?" diye sordu bana bakmadan.

"Harika bir yalancısın." Ellerimi havaya kaldırdım.

"Daha iyilerini yapmışlığım da olmuştu," dedi gururla.

"Bununla övünüyor musun bir de?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Evet."

Ters ters bakışlarım gözlerine sabitlendiğinde işaret parmağını dudaklarıma bastırarak sırıttı. "Ben çok garip bir çocuğum," dedi ve keyifle kahkaha attı.

"İyi de biliyorsun," dedim gülerek. "Sen çok garip bir çocuksun Yekta," diye tekrar ettim.

"Daha bunlar hiçbir şey Peri Kızı," dedi gizemli bir tavırla.

"Bu gezi işi nereden çıktı? Neyin peşindesin?" diye sordum kafamı kurcalayan soruyu.

Birkaç saniyeyi düşünüyormuş gibi yaparak harcadıktan sonra konuştu.

"Sonra söylerim," dedi omuz silkerek.

"Hep böyle mi yapacaksın ya?" diye itiraz ettiğimde keyifle başını salladı.

"Evet."

"Yekta Yalçın," dedim iç çekerek.

"Peri Koçer," dedi taklidimi yaparak.

Kapıyı açtığımda evden çıkmadan önce son kez bakışları benimkilerle buluştu.

"Hazır mısın?" diye sordu dudaklarının kenarında çarpık bir gülüşle.

"Neye?" diye sordum anlamayarak.

"1308. günü not almaya hazır ol. Şok olacaksın." Kapıdan çıktı. "Görüşürüz Masal Perisi." Uzun kirpiklerinin arasında parlayan kehribar gözlerine son bir kez baktım hayranlıkla. Hemen sonra güzel gülüşü eşliğinde belli belirsiz görünen gamzelerine...

Piren bana şok olucaksın

19
1308. Gün

Belki de insanı çoğu zaman derin acılara sürüklemesine rağmen, her seferinde tekrar tekrar yanmak için onun gözlerinde teselli bulma isteğiyle kalbini yakıp kavuran histi; aşk.

MEZUNİYETTEN 3 AY ÖNCE

Yekta gider gitmez evde bir daha konusu açılmamak üzere kapandı. Çünkü Yekta'nın aileme anlattıkları yüzünden başıma nasıl bir bela alacağımı kestiremiyordum ve bu sonsuz bir gerginlik döngüsünün içinde yuvarlanmama neden oluyordu. Kaçmak en kolayı ve de en güvenlisiydi.

Bugüne kadar misafir çocukları dışında evimde bir arkadaşım olmamıştı ya da okulda edindiğim herhangi bir arkadaşım evime gelmemişti. Çünkü okulda hiç arkadaşım olmazdı.

Tüm çocukluğum, bazı günler arkadaşının evinde kalan kızları kıskanmakla geçmişti. Bir arkadaşa sahip olmayı kıskanan bir çocuk olarak, insanların en ufak bir tartışmada arkadaşlığını silip atmasına hayatım boyunca anlam veremeyecek ve saçma bulmaya devam edecektim. Bu kadar basit olmamalıydı çünkü.

Bizimkilere başımın çok ağrıdığını ve uyumak istediğimi söyleyerek odama girdiğimden beri tavanı izliyordum. Yaptığım tek şey bomboş duvarı izlemekti. Gözümü bile kırpmadığım için ara ara görüşüm bulanıyor hatta kararıyordu. Yekta'nın son söylediği bir türlü aklımdan çıkmak bilmiyordu.

"1308. günü not almaya hazır ol," demişti. "Şok olacaksın."

Neye şok olacaktım?

Ne yapabilirdi?

İstemsizce sırıtırken buldum kendimi. Yekta Yalçın'dan söz ederken onun ne yapabileceğini sorgulayacak kadar aptalca davranmam komik gelmişti. Bazen Yekta'ya karşı olan hislerim yüzünden onu abarttığımın hatta ilahlaştırdığımın farkındaydım fakat aşk zaten tam da bu değil miydi? Diğer insanlardan ayrı... Apayrı bir noktada eşsiz olması.

Yekta Yalçın da benim için tam olarak buydu. Kim ne derse desin ve Yekta her ne yaparsa yapsın... İnandığım, güvendiğim, aradığım, ihtiyacım olan her şeyin adresi oydu. Ve ben her seferinde o adrese gidip onun kapısını çalmaktan vazgeçmeyecektim. Vazgeçmek istemiyordum.

Daha düne kadar Yekta'nın yanlış kişi olduğunu söyleyip dururken şimdi böyle düşünmem saçmalıktı belki de. Ama değildi. Eğer vazgeçiyorum dediğim anda âşık olduğumu iddia ettiğim insanı kalbimden çıkarabiliyor olsaydım ya âşık olmam hakkında yalan söyleyen ya da kalbinin yerinde taş taşıyan bir insan olurdum.

Kolay değildi.

Belki de zor bulunan ve insanı çoğu zaman derin acılara sürükleyen fakat her seferinde tekrar tekrar yanmak için onun gözlerinde teselli bulma isteğiyle kalbini yakan histi, aşk.

Daha büyük gülümsedim.

Sürekli hayatımdan şikâyet edip duruyordum ama asıl güzel hayata sahip olan bendim. Çoğu insan aşkı arayıp bulamıyorken benim ansızın elde ettiğim bu güzel his yüzünden kendimi şanslı hissetmek yerine sızlanıp durmam nankörlüktü belki de.

Neşeli bir şekilde ellerimi karnımın üzerinde birleştirip parmak uçlarımı mutlulukla ritim tutturdum.

Dakikalardır derin düşünceler yüzünden bugünün asıl bombasını ve gerçekten yoğunlaşıp mutluluktan havalara uçuşmam gereken noktasını kaçırıyordum.

1308. gün!

Evet, son söylediğini yeni yeni idrak etmeye başlıyordum çünkü

o an ayrılıyorduk ve ben sanki bir daha onu göremeyecekmiş gibi güzel yüzünü hafızama kazımak istercesine incelemiştim.

Artık yalnızdım. Peki ne yapacaktım şimdi?

Defterimi gerçekten okuduğu ve gün saydığımı anladığı için mutluluktan çığlık mı atacaktım yoksa defterde bahsettiğim kişinin kendisi olduğunu anladığı için utançtan yerin dibine mi girecektim?

İkisini de aynı anda yapmak geliyordu içimden. Bir yanım çılgınlar gibi dans edip sevinç naraları atmak istiyor; diğer yanım her zamanki aptallığıyla inzivaya çekilmek, odadan bile çıkmadan yaşamak istiyordu.

Bugün hayatımın yeni günü olduğu ve eski Peri'yi toprağa gömdüğüm için ikinci seçeneği doğrudan eledim. Birinci seçeneği ise en son dans ettiğimde başıma gelenleri hatırladığım için eledim.

Yalnızca zihnimi rahatlatmak ve ara sıra usulca omuzlarımı sallayarak içimdeki enerjiyi atabilmek için hafifçe bir şarkı açtım. Hemen ardından yeniden yatağıma uzanıp tavanla olan göz temasımıza kaldığım yerden devam ettim. Onu benden, beni ondan başka kimse anlayamazdı.

Saniyeler içinde malum soru yeniden zihnimin duvarlarını tırmalayarak dolaşmaya başladığında rahatsız olmuş bir ifadeyle gülüşüm kayboldu. Yarın ne olacaktı?

Bir yanım her seferinde olduğu gibi ne olursa olsun Yekta'ya tekrar tekrar âşık olacağımı söyleyerek içimi rahatlatıyordu. Diğer yanım ise tam bir felaket tellalıydı ve her zaman olduğu gibi yine en kötü ihtimali gözüme gözüme sokmaktan geri durmuyordu. Ekin gibi ya Yekta'nın da bir planı varsa?

İşte bu düşünce beni kahrediyordu. Bana istediği her şeyi yapabilirdi, bir şekilde kaldırırdım fakat bir başkası için beni kullanması fikrini düşünmek bile mahvediyordu. "Hayır," diye mırıldandım. "Lütfen Yekta..." dedim titreyen sesimle. "Lütfen bir başkası için beni basamak olarak görme, ne olursun."

Büyükçe yutkundum.

Ekin'in kalbini kırmamak için ne yapacağımı şaşırıyor, ona umut vermemek için canımı dişime takıyordum. En son taksiden inip sarılışımı bile arkadaşça göstermek için çabalamıştım çünkü o an sadece yanında olduğumu bilmesini istemiş ve bunu nasıl göstereceğimi bilemediğim için çareyi sarılmakta bulmuştum.

Aslında Ekin'e beni basamak olarak kullandığı için çok kızmam gerekiyordu fakat ona karşı Yekta'ya hissettiğim gibi şeyler olmadığı için beceremiyordum. Aksine garip bir şekilde rahatladığımı hissediyordum ve böyle hissetmemin sebebi çok açıktı. Eğer Ekin gerçekten benden hoşlanıyor olsaydı ve o şekilde Yekta'yı sevdiğim ifşa olsaydı onun için büyük bir yıkım olurdu.

Bizim durumumuz böyle değildi. O imkânsız aşkından kurtulmak için bana sığınmakta bulmuştu çareyi, ben imkânsız dediğim aşkımdan kurtulmak için ona sığınmakta bulmuştum çareyi. İkimizin de suçsuz olduğu bu hikâyede kızılacak bir taraf olmadığından içim son derece rahattı.

Zihnimi meşgul eden tek şey 1308. gündü ve yarın ne olacağını düşündüğüm her an, zaman biraz daha yavaşlıyordu. Hatta son birkaç saattir zaman hiç akmıyor gibi hissediyordum.

Bir an önce uyursam zamanın çok daha hızlı geçeceğini biliyordum. Bu yüzden gözlerimi sıkıca yumdum ve uykuya teslim olmayı bekledim. Saniyeler dakikaları, dakikalar saatleri getirdi peşi sıra fakat bir gram uyku bile yoktu gözümde. İhtiyacım olduğu için bu gece uykunun bedenime uğramayacağına yemin edebilirdim.

Birkaç saat sonra daha sakin müzikler açarak denedim şansımı. Biraz daha mayışsam da hâlâ tam anlamıyla uykuya dalmayı beceremiştim. Ne zaman sonra oldu bilmesem de Yekta ve yarın yaşanacaklar hakkında teoriler üretip dururken nihayet uykuya dalabilmiştim.

Sabah alarm sesiyle ve düşüncelerin yoğunluğuyla gelen büyük bir baş ağrısıyla uyandım. O kadar huzursuz bir uyku uyumuştum ki gece nasıl uykuya daldıysam öyle uyanmıştım. Donup kalmış gibiydim.

Bugün pazartesiydi. 1308. gün.

Heyecanla günün başlamasını ve başıma gelecekleri bekliyordum. Ne olacağını bilmediğim için daha evden çıkmadan ayılmam gerekiyordu ve bu yüzden kendimi doğrudan duşa attım.

Hızlı ve soğuk bir duşla üzerimdeki miskinliği atarak odamın yolunu tuttum.

Yekta her ne yapacaksa kimsenin olmadığı bir yerde, en az rezil olacağım bir zaman diliminde yapsa iyi ederdi. Bade'nin son yaptıklarının üstüne bir faciayı daha kaldıracak gücümün olduğunu sanmıyordum.

Yine eski, karamsar Peri'nin çenesi açıldığı için öfkeyle kaşlarımı çatıp o karamsar sesi savmak için başımı iki yana salladım.

Başıma sardığım havluyla hızlı bir şekilde saçlarımı kuruttuktan sonra üniformamı giydiğim gibi her zamanki minik topuzumu özenle yapıp hazırlığımı tamamladım.

Tam evden çıkacakken bugün Gün Işığı'nda çalışmaya başlamam gerektiği aklıma geldi. Umutsuzlukla omuzlarımı düşürürken daha günün ilk dakikalarında bu fikirle zihnimi meşgul ettiğim için güne puanım sıfırdı.

Sırt çantamı ve defterimi alarak evden çıktım. Merdivenlerden inerken bir yandan da kimsenin dokunmadığı fakat her gün dolaşık olarak bulduğum kulaklığımı açmakla uğraştım.

Dakikalarca verdiğim uğraş sonunda nihayet kulaklığımın kördüğümü çözüldüğü gibi kulağıma takıp sırada bekleyen şarkıyı açtım ve kendimi müziğin ritmine kaptırarak yürümeye başladım.

Evimizin bulunduğu sokağın sonuna geldiğimde yere bakarak yürümeye devam ettim. Dalgınlıkla sola dönmemle çığlık atmam bir oldu. "Yekta!" dedim hayretle.

Müziği durdurmadan tek seferde kulaklığımı çekip çıkardım. Son zamanlarda Yekta'yla her karşılaşmamızda ağzımın açık kalmasından bıkıp usansam da yine ağzım açık bir şekilde bakıyordum.

Bir kafenin önündeki kısa duvara oturmuş, sanki dünya yansa

ateşiyle sigarasını yakacak kadar umursamaz bir şekilde etrafı izliyordu.

Beni görmezden gelerek izmariti dudaklarından ayırıp parmak ucunda karşıya fırlattı. Dudaklarının arasından sızan duman eşliğinde kehribar gözleri benimkileri bulduğunda hafifçe yutkundum.

"Peri," dedi sakince.

Bir şey söylemeden ağır adımlarla yanına yaklaşırken dudaklarının kenarları keyifle kıvrıldı. Tam karşısına geçtiğimde gülüşü daha da genişledi ve gamzeleri güneşten önce doğdu sanki.

"Benim ne işim var burada, değil mi?" diyerek lafı ağzımdan aldığında ikimiz de güldük.

"Aynen öyle." Alaycı bir tavırla kaşlarımı kaldırdım. "Ne işin var burada?"

"Keyfimin kâhyası..." dedi omuz silkerek.

Göz devirerek söylediğini tekrarladım ve alaycı bir tavırla güldüm. "Keyfinin kâhyası..."

Omuz silkti.

Bir süre daha karşısında dikilmeye devam edince rahatsız olmuş gibi göz ucuyla baktı. Saniyeler içinde başını hafifçe yana yatırarak oturduğu duvarı işaret etti.

"Otursana," dedi sakince.

Bu anı bekliyormuş gibi söyler söylemez harekete geçtim ve dikkatlice duvara tırmanıp oturdum.

"Günaydın," dedi karşıya bakarken.

Saat henüz çok erken olduğu için hava yeni yeni aydınlanmaya başlıyordu. Ve güneş gökyüzündeki yerini almasa bile Yekta Yalçın'ın güzel yüzü gereken ışığı sağlıyor gibiydi.

Yekta Yalçın'da âşık olacak ne bulduğumu bilmiyordum. Keşke biri karşıma geçip bunun cevabını verebilseydi çünkü bunu deli gibi merak ediyordum.

"Günaydın," diye karşılık verdim ufak bir tebessümle.

"Nasıl gidiyor?" diye sorarak klişe sohbeti devam ettirdi.

"İyi," dedim omuz silkerek. "Sende durumlar nasıl?"

"Eh işte," dedi başını hafifçe yana yatırarak.

Bir şey söylemedim. Aslında çok şey söylemek istiyordum fakat hiçbirine dilim varmıyordu. Bu hâlimi en iyi platonik âşık olanlar anlardı. Sevdiğin insanın karşısında olabildiğince az konuşmak, işini sağlama almak demekti. Çünkü konuştuğun zaman saçmalamaktan deli gibi korkuyordu insan.

Eh işte, demesinin nedenini bile merak etmiştim oysaki. Ama neden öyle söylediğini sorsam saçmalamış olacak gibi hissediyordum. Ya sana ne derse?

"Neden öyle söyledin?" dedim birden tüm patavatsızlığımla.

Eski Peri'nin zırlamalarını dinlemeden cesaretli davrandığım için hem kendimle gurur duymuş hem de içten içe kendime sövmüştüm.

"Ne söyledim?" diye sorduğunda karşıya bakan gözleri omzunun üstünden benimkilerle buluştuğunda heyecanlandım. Her zaman olduğu gibi.

"Eh işte, dedin."

"Ha, evet," dedi kaşlarını kaldırarak. "Aynen eh işte, neyini sordun ki?"

Tersler gibi olduğu için geri adım atmak zorunda kaldım.

"Hiç," dedim ifadesiz kalmaya çalışarak. "Laf olsun diye sormuştum."

"Tamam," dedi ve sola döndü.

Kaşlarımı çatarak diğer tarafta ne yaptığını görmeye çalışsam da pek başarılı olamadım. Asıl aklıma takılan keyfinin yerinde olup olmadığıydı. Ve sabahın köründe burada ne yaptığı... Ve defterde yazanın kendisi olduğunu anladıysa ne hissettiği...

Yani anlayacağınız kafamın içi allak bullaktı, savaş yerine dönmüştü.

Saniyeler içinde önüne döndüğünde elinde bölünmüş bir simit tutuyordu. Gülümseyerek elindeki yarım simidi bir kez daha böldü ve yarısını bana uzattı.

Gözlerim önce gözlerine, sonra gülüşüne, en sonunda ise uzattığı simide kaydığında hızla başımı iki yana sallayarak kendimi geriye doğru çektim.

"Ellerim temiz," dedi biraz daha uzatarak.

"Sorun o değil," dedim yüzümü buruşturarak.

Elini çekerken, "Neymiş?" diye sorup bana uzattığı simitten bir ısırık aldı.

"Susama alerjim var," dedim hafifçe omuz silkerek.

"İyiymiş." Simitten bir ısırık daha aldı.

"Alerjimin olması mı?" diye sordum.

Cevap vermeden omuz silkmekle yetindi. Bir lokma daha ısırdıktan sonra konuşmaya devam etti. "Daha dün fırından simit alıp gelen sen değil miydin?" diye sordu ve garipseyen bakışları yüzümü incelemeye başladı.

"Benim alerjim var, ailemin değil. Neden almayacakmışım?" diye karşılık verdiğimde tatmin olmuş gibi başını sallayarak önüne döndü.

"Cici kız." Ağzına bir lokma daha attı.

"Alay mı ettin şimdi?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Gözleri yeniden benimkilerle buluştu. "Yo," dedi omuz silkerek. "Neden alay edecekmişim?"

Tam atışmaya devam etmek üzere bir şey söyleyecekken dudağının kenarındaki yarayı görmemle gözlerim kocaman oldu. Yüzünün diğer tarafında olduğu için daha yeni görebildiğim yara, kavga yüzünden olmuş gibi duruyordu.

"Ne?" dedi Yekta geriye çekilerek. "Yüzümde bir şey mi var?"

"Dudağın," dedim paniklemiş bir şekilde.

"Ağzım dolu, öpüşemem!" dedi geriye çekilerek.

"Ne?" diye çığlık attım ve sesim sabahın erken saatlerinde bomboş sokakta yankılandığı için utanarak etrafıma bakındım.

"Beni öpmek istediğini söylemedin mi?" diye sordu.

"Hayır tabii ki!" diye karşı çıktım hemen.

"Ah Peri Kızı, ah..." dedi kahkaha atarak. Başını geriye atarak

güldüğü için âdemelması gözümün önüne serilmişti. Onu incelediğim için her ne kadar kendimi sapık gibi hissetsem de kendime hâkim olamıyordum. Deli gibi âşıktım, ne yapacaktım başka?

"Kavga mı ettin?" diye sordum tüm ciddiyetimle.

"Dudağın sadece kavga edince yaralanmaz yalnız." İmalı bir sırıtışla yüzüme baktı.

Tiksinircesine yüzümü buruşturduğum gibi omzuna bir tane vurdum. "İğrençsin!" dedim ima ettiği şeyi anlayınca.

Onu bir başkasıyla düşünmek kalbimin acıyla sızlamasına neden oldu. Hissettiğim acıyı anlamaması için yüzümü olabildiğince ifadesiz tutup gözlerimi kaçırdım. Çünkü en ufak olayda bile beni ele veren, gözlerim oluyordu.

"Herifin teki sağlam bir yumruk indirdi," diye açıklama yaptı sanki kalbimin acıyla kıvrandığını duymuş gibi.

Tedirgin olsam da bakışlarım onunkilere döndüğünde hâlâ öfkeli olduğumu anladığına emindim.

"Neden?" diye sordum sakince konuyu geçiştirmek için.

"Omuz attım," dedi keyifle gülerek. "Sonra da yumruk," diye ekledi.

"Neden?" diye sordum garip garip yüzüne bakarak.

"Çünkü..." dedi kaşlarını kaldırarak.

Ne söyleyeceğini anladığımı görünce harekete geçmek için gözlerimizle birbirimize komut verdik ve aynı anda konuştuk. "Keyfimin kâhyası!" dememizle gülüşlerimiz birbirine karıştı.

Gülmeyi bırakırken Yekta'nın çoktan gülmeyi kestiğini ve beni izlediğini fark ettiğim an panikleyerek sustum. Hafifçe öksürerek önüme döndüğümde utancımdan yanaklarım alev alıyormuş gibi hissettim. Hâlâ beni izlemeye devam ediyordu. Bir şeyler söylemek, yapmak ve gözlerinin hapsinden kurtulmak istesem de tedirginlikten aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

"Hadi sor," dedi birden.

Anlamayarak yüzüne baktığımda gülümseyerek bana bakmaya devam ettiğini gördüm.

"Anlamadım," diye mırıldandım.

Heyecanımı belli etmemek için ayrıca çaba gösteriyordum.

"Neyi sorayım?" diye konuşmaya devam ettim.

"Ne istersen."

"Ha?" dedim şaşkınlıktan. "Sağlam bir yumruk yediğin belli... Kendinde olduğuna emin misin?" diye alay ettim.

"Sen bir de karşı tarafı gör," dedi sırıtarak.

"Sorma hakkın dolduğunda hiçbir şey soramayacaksın," dedi net bir şekilde.

"Her istediğimi sorabilir miyim?" diye sordum heyecanla.

"Her istediğini," dedi sakince.

"Pekâlâ..." Birkaç saniyelik sessizlik eşliğinde kendime düşünmek için zaman tanıdım.

"Daha kaç gün düşüneceksin?" dedi birkaç dakika sonra. Yüzüne baktığımda sabrı taşmış gibi görünüyordu.

Birkaç saniye daha cevap vermeden düşünmeye devam ettim.

"Buldum!" dedim çok geçmeden.

"Sor bakalım." Gözlerini kısarak bakmaya devam etti.

"1308. gün... Yani bugün, ne olacak?" diye sordum. Bunu akıl edebildiğim için zafer gülümsemesiyle yüzüne bakarak cevap vermesini bekledim.

"Bu mu?" dediğinde gözlerindeki küçümseyici bakışlar gülüşümün silinip gitmesine neden oldu.

"Ne bu mu?" diye sordum boş bakışlarla yüzünü inceleyerek.

"Hakkımda merak ettiğin her şeyi sorabilirsin dedim ve gerçekten merak ettiğin şey bu mu?" diye açıkladığında aynı küçümseyici ifade yüzündeki yerini korumaya devam etti.

"Ben... şey..." diye kekeledim. Haklıydı. Sorabileceğim binlerce şey varken en geç birkaç saat içinde başıma gelecek şeyi öğrensem ne işime yarardı ki?

"1308. günde ne olacağına gelirsek de..." dedi ve duvardan atlayıp karşıma geçti. Ellerini iki yanıma, duvara yaslayarak yüzüme olabildiğince yaklaştığında heyecandan nefesimi tuttum.

Duvarın üzerinde olduğum için ona üstten bakabiliyordum.

"Şok olacaksın Peri Kızı..." diye fısıldadı gözlerimin içine bakarak. "Şok olacaksın."

Hemen ardından doğruldu ve ellerini duvardan çekti. Hâlâ gözlerimin içine bakmaya devam ederken tek elini bana doğru uzattı hafifçe. Eli zarif bir şekilde adeta havada dans ederek bana ulaşmıştı sanki. Yekta için fazla büyüleyici bir an gibi gelmişti o an.

"Gidelim mi?" diye sorduğunda bir ona, bir önümde duran eline baktıktan sonra gülümseyerek elini tuttum.

Birlikte yürümeye başladığımızda dakikalarca aramızdaki sessizlik varlığını devam ettirdi.

"Çok düzenbaz bir çocuksun Yekta," dedim gülerek.

"Neden?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Hem soru sorma hakkı veriyorsun hem de kaçamak bir cevapla beni geçiştiriyorsun," diye açıkladığımda kıkırdadı.

"O kadar sıkıcı bir soru sordun ki tüm keyfimi kaçırdın," dedi gülmeye devam ederken. Bu gülüşü alaycı bir gülüştü fakat çok güzeldi. Her gülüşü gibi...

"Senin yüzünden," diye itiraz ettim kaşlarımı çatarak.

"Nedenmiş?" dedi merakla.

"Hadi hadi diyerek acele ettirdin. Düşünme şansım olsaydı çok da güzel sorular bulurdum." Kendimi savunduğumda alaycı gülüşü yeniden dudaklarında yer etti.

"Gülme," dedim hafifçe kızarak. Gerçekten pişman olmuştum çünkü. Yekta Yalçın dediğimde zihnimi meşgul eden binlerce soru varken hakkımı böyle aptalca kullandığım için delirmek üzereydim. Kendime olan öfkem her an biraz daha artıyordu.

"Tamam," dedi omuz silkerek ve tamam demesiyle susması bir oldu.

Dakikalar geçti, sessizlik yeniden aramıza girse de yan yana olmak bile kalbimin mutlulukla çarpmasını sağlıyordu.

"Farkında mısın?" diye sordu karşıya bakarak yürümeye devam ederken.

"Neyin?" diye sorduğumda onun aksine gözlerim karşıya değil Yekta'ya bakıyordu.

"Hâlâ el ele tutuştuğumuzun." Çarpık bir gülüşle önce gözlerime sonra ellerimize baktı. Çenesinin ucuyla birbirine kenetlenmiş ellerimizi işaret ettiğinde dehşete düşmüştüm.

Utançla bir Yekta'ya bir de ellerimize bakarken ne yapacağımı bilemediğim için aklıma gelen ilk şeyi yaptım ve elimi çekmeye çalıştım. Elimi daha sıkı tutarak çekmeme engel olduğunda şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Kalsın," dedi sakince.

Yüzündeki ciddiyetle başımı sallayarak onaylamaktan başka bir şey yapmadan önüme döndüm.

Elimi sıkıca kavrayan elinin sıcaklığıyla gözlerimi birkaç saniyeliğine kapattım ve bu anın sonsuza dek sürmesini diledim. Çünkü neden içinde olduğumuzu bilmediğim bu an hayatımda kendimi iyi hissettiğim tek andı belki de.

Ellerimiz bir aradayken düşünebildiğim tek bir şey vardı. Kendimi öyle güçlü hissediyordum ki... Herkesi, her şeyi karşıma alabilirdim sanki. Öyle ki Yekta yanımdayken başka hiçbir şeye ihtiyacımın olmadığını fark ettim.

20
Neyin Peşinde?

Ve her şeye rağmen onu hissedebilmek dünyanın en güzel şeyiydi.

MEZUNİYETTEN 3 AY ÖNCE

Güneş Koleji'nin olduğu caddeye gelene kadar ellerimiz ayrılmadı.

Bir yanım hâlâ deli gibi korkuyordu. Yekta'nın bir şeyler peşinde olduğu düşüncesi zihnimi kurt gibi kemirip bitirse de diğer yanım her şeye rağmen anı yaşamamı istiyordu. Bade yüzünden o kadar alışmıştım ki rezil olmaya, hayal kırıklıklarına ve daha kötü onlarca şeye... Yekta'dan bir darbe gelecekse eğer, o zaman gelene kadar mutlu olmakla yetinmek istiyordum. Çünkü bu an, benim yıllarca zerresini bile imkânsız olarak hayal ettiğim andı. Ve gerçekti. Bu yüzden düşünmek değil, hissetmek istiyordum. Ellerinin sıcaklığını, varlığını...

"Geldik," dedi göz ucuyla bana bakarak.

"Geldik," diye tekrarladım. "Şimdi ne yapacağız?"

"Neyi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Çenemin ucuyla ellerimizi işaret ettim.

Güneş Koleji'ne Yekta'yla el ele girersem şayet, muhtemelen öğrencilerin hiçbiri bu dedikoduya dayanamaz, saniyeler içinde kocaman ayırdıkları gözlerini kırpmaya bile vakit bulamadan can verirlerdi.

"Ha o mu? Kalabilir." Omuz silkerek önüne döndü.

Yıllardır görmezden geldiği bir kızla neden şimdi bu şekilde görünmek için can atıyordu ki?

Bir şeylerin peşinde olduğuna adım kadar emindim artık.

Heyecanla canımın yanacağı anı beklemekten başka şansım yoktu ne yazık ki. Bakışlarımdaki endişeyi anladığında merakla kaşları çatıldı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu gözlerimin içine bakarak.

"Bilmem," dedim sakince. "Sadece... Biraz... Şey..."

"Ne?"

"Garip," dedim dürüstçe.

"Olayları fazla mı abartıyorsun yoksa kendini fazla mı önemsiyorsun?" diye sordu küçümseyici bakışlarla.

"Kendimi fazla önemsediğim falan yok," diye karşı çıktım hemen. "Nereden çıkarıyorsun?"

"Saçmalıyorsun çünkü," diye itiraf etti rahatça. "El ele tutuşmanın nesini bu kadar abartıyorsun?"

Bu anlar yaşanıyor muydu sahiden, rüyada falan değil miydim?

Yekta, el ele tutuşmamızdan rahatsız olduğum için beni azarlamıştı değil mi?

Söyleyecek bir şey bulamamıştım. Cevap vermeyeceğimi anlamış olmalı ki konuşmaya devam eden Yekta oldu. "Hayata bir kere geliyorsun Peri Kızı, keyfin ve kâhyası ne istiyorsa onu yap," dedi ciddi bir tavırla. "Bak bana." Elimi tutan elini benimkiyle birlikte havaya kaldırdı. "Elini tutmak istedim ve şu an tutuyorum."

"İstedin mi?" diye kekeledim tüm şapşallığımla.

"Evet," diye itiraf ettiğinde bayılacakmış gibi hissettim. "Sence bende istemediği bir şeyi yapacak göz var mı?" diye sordu keyifle sırıtarak.

Yekta'nın elini tutmuyor olsam o an yere yığılırdım.

"Hiç sanmıyorum," dedi kaşlarını kaldırarak."Ölsen de yapmazsın."

"Ölsem de yapmam," dedi ve onaylarcasına başını salladı.

Kendime engel olamayarak kıkırdadığımda ters ters suratıma baktıktan saniyeler sonra başını yana çevirerek benimle birlikte güldü.

"Ee?" dedi biraz sonra yeniden gözlerimin içine bakarak. "Var mısın Güneş Koleji'ni şok etmeye?"

"Ben..." diye kekeledim ve sustum.

Bir süre sessiz kalarak düşünmek için kendime zaman tanımak istemiştim fakat Yekta yine Yektalığını yaptı ve harekete geçti.

"Ben de öyle düşünmüştüm," demesiyle elimden tutup yürümeye başlaması bir oldu.

"Yekta..." diye fısıldadım endişeyle peşinden giderken.

"Söyle Peri Kızı," dedi bana bakmadan.

"Bu çok büyük bir şey," dediğimde kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hızlı çarpıyordu.

"Ne?" dedi umursamaz bir tavırla. "El ele tutuşmamız mı?"

Neden sürekli üstüne basa basa bunu dile getiriyordu?

"Evet," dedim sesimi yükselterek.

"Hâlâ kendini çok önemsiyormuşsun gibi hissediyorum," diye söylendi.

"Önemsemiyorum," diye itiraz ettim hemen.

"O zaman zerre umurlarında olmadığın insanların ne düşündüğünü kafaya takmayı bırak çünkü başımı ağrıtıyorsun," diye söylendiğinde sıkıntıyla yanaklarımı şişirdim.

"Şey..."

"Hâlâ konuşuyorsun," diye atılarak konuşmama engel oldu.

"İyi be, tamam," diye homurdandım.

"Hâlâ!" dedi başını yana çevirerek.

Bu hâlimden keyif aldığını ve güldüğünü görmemi istemiyor olabilirdi fakat bilmediği bir şey varsa o da şuydu; 1308 gündür âşık olduğum insanın alıp verdiği nefesten bile ne hissettiğini anlayacak hâle gelmiştim artık!

İçimden bir ses hemen devreye girip bu düşünceme karşılık verdiğinde huzursuzca kıpırdandım. *"Unuttun mu? Yekta defterini okudu ve her şeyi biliyor. Muhtemelen defterde bahsettiğin kişinin kendisi olduğunu bile biliyor."*

Sıkıntıyla iç çekerken gerginliğimi atmak için dudaklarımı dişledim. Bir işe yaramadı.

"Aklıma bir şey geldi," dedi dakikalarca sessizlik içinde yürüdükten sonra.

"Ne geldi?" diye sordum merakla.

Yavaşça bana döndü ve çarpık bir gülüşle gözlerime odaklandı. Gözlerimi kaçırmamak için kendimi tembihleyerek güç bela dayanabildim. Saniyeler süren sessiz bakışmanın ardından gülüşü daha da büyüyüp gamzeleri belirirken konuşmaya başladı.

"Sonra söylerim."

Sırıtışı büyükçe bir kahkahaya dönüştüğünde onun aksine öfkeyle kaşlarımı çattım.

"Hep sonra, sonra... Bilerek yapıyorsun değil mi?" diye söylenmeye başladığımda hızlıca başını salladı.

"Evet," dedi neşeli bir şekilde.

"Bokken her şey daha kolaydı," diye homurdandım başımı yana çevirerek.

"Ne dedin?" diye sordu garip garip yüzüme bakarken.

"Hiç," dedim telaşla.

O kadar sessiz konuşmuştum ki kendimin bile zor duyduğu şeyi onun duymasına hiç ihtimal vermemiştim. "Bokken her şey daha mı kolaydı?" diye söylediğimi tekrarladığında kocaman açıldı gözlerim.

"Demedim öyle bir şey," dedim panikle.

"Tam olarak böyle dedin." Durdu ve yüzüme bakmaya başladı.

"Demedim!" diye yalan söylemeye devam ettim.

"Dedin!" diye inatlaştı.

"Demedim!" diye heceledim.

"Dedin, adım gibi eminim!" Sorgulayıcı bakışları yüzümü incelemeye devam ederken huzursuzluk içinde sağıma soluma bakmaya devam ettim.

"Ne dediysem dedim, yürü." Elinden tutup Yekta'yı çekiştirerek seri adımlarla yürümeye başladım, daha fazla sorgulamaya vakti olmaması için.

"Bak sen!" dedi peşimden gelirken. Alaycı tavrı yüzünden kaş-

larım çatılsa da arkama dönüp bakmadım. "Sert yapıyoruz, bakıyorum da."

"Sert yaptığım yok," diyerek çekiştirmeye devam ettim.

Kıkırdayışını duymamla delici bakışlarımın Yekta'ya dönmesi bir oldu. Beni umursamadan gülmeye devam ettiği için öfkeyle önüme dönüp yürümeye devam ettim.

"Bırak kolumu, canımı acıtıyorsun," diye alay etmeye devam etti.

"Ha ha!" dedim yüzümü buruşturarak. "Komikmiş. Çok güldük, bir daha olmasın."

"Aman, sakin ol Peri Kızı, elinden bir kaza çıkmasın." Bu sefer gerçekten var gücümle elini sıktım.

"Ha şöyle," dedi keyifle.

Dakikalarca peşimde sürüklenmeye devam ettikten sonra eğlenmesi bitmiş olmalıydı ki adımlarını hızlandırarak yanıma geldi. Elimi sıkıca tutup kollarımızın birbirine değeceği kadar yakınına çekti ve öylece yürümeye devam etti.

Yol boyunca öğrencilere denk geliyorduk ve gören herkes arkamızdan fısıldaşmalara başlıyordu. Kimisi yanındakiyle dedikodumuzu yapıyor, kimisi de olanı biteni vakit kaybetmeden telefonla arkadaşlarına anlatıyordu.

Yekta bunların hiçbirini umursamadan başı dik bir şekilde yürümeye devam ederken gerginlikten ölen taraf bendim. En çok da Ekin'in vereceği tepkiden çekiniyordum.

Bir yanım bu durum yüzünden korkarken diğer yanım bana liseli olduğumu ve gerçekten sevmediğim, beni sevdiği kız için basamak olarak kullanan birine karşı herhangi bir sorumluluğumun olmadığını söylüyordu.

Sanırım bu kez iç sesimi dinleyecek, âşık olduğum eli korkusuzca tutmaya devam edecektim.

Yekta'nın elini tutan parmaklarım daha da sıkılaştığında göz ucuyla bana baktı. Yüzümdeki tedirginlik kaybolurken elini daha sıkı tutmam hoşuna gitmiş olmalıydı ki başını belli belirsiz sallayarak onayladı bu yaptığımı.

Hafifçe gülümseyerek karşılık verdim.

Daha düne kadar alay etmek veya laf atmak dışında yüzümüze bakmayan insanların arasından sanki okulun en popüler çiftiymişiz gibi yürüyorduk ve bu durum saçma bir şekilde keyfimi yerine getirmişti.

Partide olanlar yüzünden herkes Yekta'ya âşık olduğumu biliyordu. Bu yüzden görenler daha çok şaşırsa da Yekta'nın olanlardan haberi yoktu.

Artık gizlice bakmak, saklanmak ve hislerimi saklamak zorunda kalmayacaktım belki de. Âşık olduğum insanla mutlu olmak varken neden ona direnmeyi seçecektim ki?

Bu kez aptallık etmek yoktu. Eski Peri yoktu.

Okulun bahçesinde Yekta'nın yanında ezik durmamak için başımı dik tutarak yürümeye devam ettim. Bugün bir karar vermiştim ve o kararımın arkasında güçlü bir şekilde durmalıydım.

"Peri!" diye seslenildiğini duyunca merdivenlere birkaç adım kala durmak zorunda kaldık.

Önce Yekta'nın alaycı bakışları ve çarpık gülüşüne takıldı gözlerim. Hemen sonra arkama döndüğümde gerginliğim had safhaya çıkmıştı. Kalp atışlarımın gürültüsü duyulmasın diye nefesimi tuttum.

Ekin koşar adımlarla yanımıza gelirken gözlerindeki şaşkınlığı uzaklardan bile rahatlıkla anlayabilmiştim. Yekta sakin olmamı söylercesine elimi daha sıkı tuttuğunda bakışlarım ellerimize döndü.

"Peri," dedi tekrardan, nefes nefese kalmış bir şekilde.

"Ekin," diye kekeledim.

Göz ucuyla Yekta'ya baktığımda bize bakmıyordu fakat alaycı gülüşü hâlâ dudaklarının kenarındaydı.

Ekin bir adım daha yakınlaşıp, "Ne oluyor?" diye fısıldadı.

Ne söyleyeceğimi bilmeden, "Ben..." diye konuşmaya başladım fakat Yekta benden önce davranarak lafımı kesti.

"El ele tutuşuyoruz," dedi rahat bir tavırla.

Ekin'in öfkeli bakışları Yekta'ya döndüğünde Yekta pek oralı olmadan etrafa bakınmaya devam etti. Bize bakmaya tenezzül etmiyordu bile.

Çok geçmeden Ekin'in bakışları yeniden gözlerimle buluştu ve, "Peri?" dedi, Yekta'yı duymazdan gelerek. "Ne değişti?" diye sordu çok geçmeden.

İçinde bulunduğum bu durumun sebebini ben bile bilmiyorken Ekin'in sorularına nasıl cevap verecektim ki?

Yekta'nın neden elimi tuttuğunu bilmezken nasıl bir savunma yapacaktım?

Yekta yine benim konuşmama fırsat vermeden, "Sahte sevgililik oynamaktan sıkılmıştır belki de. Ne dersin?" diye ters bir cevap verdi.

Ekin'in bu kez bakışları benden ayrılmadı. "Ona anlattın mı?" diye sordu dehşete düşmüş bir yüz ifadesiyle.

"Ha-Hayır!" dedim hemen başımı iki yana sallayarak.

"Farz edelim ki anlattı. Ne değişecek?" Yekta kaşlarını çattı bu kez.

"Seninle konuşmuyorum," diye bağırdı Ekin.

Yekta'nın öfkeyle dişlerini sıktığını görmemle paniklemeye başladım. Durum, içinden çıkılamaz bir hâl almadan önce bir şeyler yapmalı ve iki tarafı da yatıştırmalıydım fakat o kadar gerilmiştim ki ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Farz edelim ki benimle konuştun. Ne değişecek?" dedi Yekta vakit kaybetmeden. Ekin'i iyice sinirlendirmek için böyle konuştuğuna adımın Peri olduğu kadar emindim.

"Ağzınla yüzünün yeri!" diye tehditkâr bir tavırla konuştu Ekin.

Onu ilk kez bu hâlde görüyordum. Bir adım Yekta'ya doğru atarken yanında duran yumruğunu sıkması korkuyla yutkunmama neden oldu.

"Ekin!" dedim korkuyla.

Hemen ardından, "Yekta," diye fısıldadım uyarırcasına.

Beni umursamadılar bile.

Güneş Koleji yeni gündemlerini daha yakından takip edebilmek adına çoktan etrafımıza doluşmuş, tüm dikkatlerini bize vermişlerdi bile. Tek kelimeyi bile kaçırmamak için nefes dahi almıyorlardı.

Yekta alaycı gülüşüyle bir adım Ekin'e yaklaşırken avına yaklaşan bir avcı gibi kehribar gözlerini kıstı. "Sanırım tam şu an bir yumruk atman gerekiyor," dedi başını dikleştirerek. "Şu tarafa vurursan..." Dudağının yaralı olmayan kısmını işaret etti. "Diğer taraf yeni yumruklandı da," dedi sırıtarak.

Ne yapıyordu, kafayı mı yemişti?

Ekin yeniden dişlerini sıktığında hızlıca başını salladı. Daha ne olduğunu, ne konuştuklarını idrak etmeye kalmadan Ekin'in hışımla havaya kalkan yumruğu saniyeler içinde Yekta'nın yüzünde patladı.

Korkuyla bir çığlık dudaklarımdan firar etti. Ellerimle istemsizce ağzımı kapatarak dehşet içinde Yekta'nın yere yığılışına şahit oldum. "Yekta!" diye çığlık atarak yanına gittim.

Dizlerimin üzerine oturdum ve titreyen ellerimle Yekta'nın yüzünü tuttum. Parmak uçlarım kanayan dudağına dokunduğunda kalbimin acıyla çarptığını hissedebiliyordum.

Yekta göz ucuyla bana kısa bir bakış atarken elinin tersiyle dudağından sızan kanı sildi. Diğer eliyle yerden destek alarak doğrulduğunda aceleyle oturduğum yerden kalksam da geç kalmıştım. Ben ayakta durmayı becerene kadar Yekta, Ekin'in üzerine yürümeye başlamıştı bile.

Öfkeyle yumruğunu sıkan Ekin'e baktım doğruca.

"Tam da istediğim gibi!" dedi Yekta keyifle. "Sanırım şimdi de benim sana karşılık vermem gerekiyor, ha?"

Saniyeler içinde ayakta gördüğüm Ekin, artık Yekta'nın yumruğuyla yerde uzanıyordu. Öyle sağlam bir yumruk indirmişti ki çıkan ses hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Çevredeki insanlarla birlikte korku dolu çığlıklar okulun bahçesinde yankılanırken Yekta Ekin'in üzerine oturup onu yumruklamaya başladı.

"Yekta dur!" diye bağırdığımda ağlamaya başlamıştım. "Yekta!" diye çığlık atarak koluna sarıldım.

Tek hamleyle beni iterek Ekin'e bir yumruk daha indirdi.

"Yardım edin!" diye çığlık attım buğulu gözlerimle etraftaki insanlara bakarak.

İzlemek dışında kimse umursamadı bile. Korkuyla birer adım geriye çıktılar. Güneş Koleji'nden gerçekten nefret ediyordum.

Kalabalığın arasından Bade çığlıklarla yanımıza doğru koşturmaya başladı. "Ay ne oluyor?" diye sordu merakla.

Koşturmasıyla topuklularından öyle çok gürültü çıkıyordu ki okulun bahçesi onun gürültüsüyle yankılanıyordu.

"Durun, beni bekleyin," diye çığlık atarak adımlarını hızlandırdı. "İzlemek istiyorum. Ay, durun!"

Kimseden yardım gelmeyeceğini anlayınca gücümün yettiği kadarını kullanarak ayırmak üzere yeniden Yekta'nın kolundan tuttum.

"Yekta... Lütfen dur, yapma lütfen!" diye yalvardığımda bir güç tarafından durdurulmuş gibi kalakaldı ve öfkeyle kararan gözleri benimkilerle buluştu.

Havada kalan yumruğuyla gözleri arasında mekik dokuyan bakışlarımdaki korkuyu hissetmiş gibi derin bir nefes aldı. Sakinleşmeye başladığını rahatlıkla hissedebiliyordum.

Havada duran elini usulca indirirken son bir kez Ekin'e ölümcül bakışlar atıp üzerinden kalktı. Elinin tersiyle dudağının kenarını yeniden silerken boşta duran elini Ekin'e uzattı.

Başımızda dikilen Bade ise coşkuyla el çırptı. "Ay kaos, en sevdiğim!" dedi neşeyle.

Bade'ye ölümcül bakışlar attığım sırada gülüşü daha da büyüdü.

Yekta'nın eline öfkeyle bakan Ekin dirseklerinin üzerinde doğruldu. Hemen ardından Yekta'nın eline hınçla vurdu ve yerden destek alarak ayağa kalktı. Yüzüne aldığı birkaç yumruk darbesi yüzünden ağzından ve kaşının tekinden kan sızıyordu.

"Okulumun bahçesine ne cüretle o pis kanlarınızı akıtırsınız?" diye cırladı Bade birkaç adım daha yaklaşarak. "Şu hâle bak, fakir kız ruju kırmızısı!"

"Bade!" diye bağırdığımda tüm öfkemi ondan çıkarmamak için zor tutuyordum kendimi. Hatta biraz daha devam ederse Güneş Koleji öğrencilerinin izleyeceği bir sonraki kavga Bade ve benim kavgam olacaktı.

"Okulumuzun gözde çocuğunun biraz tozunu aldım. Nerede hocalar? Müdürün odasına gitmeye hazırım." Yekta kollarını teslim olur gibi iki yana açtı.

Keyifle sırıttığında dişlerine bulaştığını gördüğüm kan iyice dehşete düşmeme neden oldu.

"Gerçekten kafayı yemiş bu," diye mırıldandı Bade ve şaşkın bir yüz ifadesiyle tek eliyle ağzını kapattı.

Ekin'le Yekta iki düşmandı artık. Dakikalarca birbirlerini öldürmek ister gibi bakışları kenetlendiğinde her an yeni bir kavganın çıkmasından korktuğum için pusuda bekliyordum. Nefesimi tutmuş birinden bir hareketlilik beklesem bile ikisi de bakmak dışında bir şey yapmıyordu.

Aniden Yekta'nın bakışları bana döndüğünde korkuyla irkildim.

"Peri," diye fısıldayarak elini bana uzattı.

Şaşkınlıkla eline ve üzerine bulaşmış kana bakakaldım.

"Gel," dedi ve bana doğru yaklaştı.

Havada durmaya devam eden eline saniyeler boyu bakmaya devam ettim. Ekin ve diğer herkes bana bakıyor, heyecanla ne yapacağımı bekliyordu. Göz ucuyla Ekin'e baktığımda yaşadığım utanç yüzünden hemen gözlerimi kaçırdım.

Bu duruma düşmüş olmaktan da Ekin ve Yekta'yı da bu duruma sürüklemiş olmaktan da nefret etmiştim. Ekin iyi bir çocuktu ve gerçekten ona karşı hislerim olmasa da arkadaş olabilirdik belki. Yekta ise tüm dengesizliklerine rağmen âşık olduğum çocuktu. Nasıl ikisi arasında ayrım yapacaktım ki?

Yekta'nın eline bakmaya devam ederken bir anlığına göz göze geldik ve o an sanki büyülenmiş gibi benden istediğini yaptım. Ellerimiz yeniden buluştuğunda tek kelime etmeden yürümeye ve beni de peşinden sürüklemeye başladı.

Uzun bacaklarının hızına yetişebilmek için seri adımlarla peşinde koştururken öğrenciler, şaşkınlıktan nutku tutulmuş gibi bizi izlemeye devam ediyorlardı.

Hızlıca merdivenleri çıkıp en üst basamağa geldiğimizde yönümüzü okul bahçesine, öğrencilere döndük. Yekta son bir kez bana baktığında kanlı dudağının kenarı usulca kıvrıldı. Endişeli yüz ifademe rağmen elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım fakat ne kadar başarılı olabildiğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

"Bana bakın, hey!" diye bağırarak konuşmaya başladı Yekta.

Herkes pür dikkat Yekta'ya bakıyordu artık.

"Bakın, bunu görüyor musunuz?" Ellerimizi havaya kaldırarak el ele tutuştuğumuzu gösterdi.

Saniyeler süren sessizliğin ardından elimizi indirdi ve konuşmaya devam etti. "Dilinizi mi yuttunuz? Konuşsanıza... Alo!" diye bağırdığında kalabalık arasında uğultuya benzer konuşmalar başladı. "Hah, şöyle."

"Deli misin nesin? Sen kim oluyorsun da..."

Bade'nin cırlamasına tahammül edemeyen Yekta boşta duran elini havaya kaldırarak konuşmasını yarıda kesti. "Bekle, sana da sıra gelecek," dedi Yekta gözlerini kısarak.

Bade korkuyla yutkunurken Yekta'nın bakışları diğerlerine döndü.

"Size çok net bir şey söyleyeceğim." Dudaklarının kenarları keyifle kıvrıldı. "Bundan sonra sıçtınız, ayağınızı denk alın!"

"Bana baksana sen!" diye yeniden cırladı Bade.

"Bakıyorum, söyle," dedi Yekta net bir tavırla.

"Sen..."

Yekta ondan önce davranarak Bade'nin lafını kesti. "Ben kim

oluyorum da size bu lafları ediyorum, öyle mi?" diye cümlesini tamamladı.

"Öyle," dedi Bade hemen.

"Birincisi ben Yekta Yalçın, herkes bu ismi hafızasına iyice bir kazısın." Gülüşünün yerini öfkeli bir ifade aldığında ben bile korkuyla yutkundum. "İkincisi... Sessizlik dönemi bitti. Bundan sonra bu okulda kimse kimsenin canını sıkamayacak."

"Yapma ya... Senden izin mi alacaktık?" Bade kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Sen hiç konuşma!" diye bağırdı Yekta öfkeyle. "En son yediğin halttan sonra ne konuşuyorsun hâlâ?"

"Hangisinden bahsediyorsun düşük bütçeli?" dedi Bade alaycı bir tavırla.

"Para sayarak aldığın köpeğini parti ayağına sergilerken çıkardığın rezillikten bahsediyorum." Yekta'nın kurduğu cümleye hayran kalmıştım adeta.

Bade'yi özellikle delirtecek nokta atışları sayesinde sinirden tek kelime bile edememişti. Ve biliyordu. Partide yaşananlardan haberi vardı. Tam şu an kafam öyle bir karışmıştı ki... Hem kimseyle muhatap olmayıp hem de nasıl her şeyden haberi olabilirdi?

Yekta Yalçın gerçekten çok garipti. Ve onu sevdiğimi bildiğinden adım gibi emindim artık.

"Bakın benden söylemesi... Bu kızın gazına gelip saçma salak hareket eden karşısında beni bulur. Herkes ayağını denk alsın. Mezun olup gitmemize son birkaç ay kala birbirimizi kırmayalım boşuna."

"Sensin bu kız," diye bağırdı Bade.

Sırıtarak Bade'ye baktı saniyeler boyu. "Sinirlenince etrafındaki insanları havuza atıp ölmelerini bekleyecek gibi oluyorsun," diye iğneledi Yekta.

Bu cümle öyle sağlam bir cümleydi ki... İçimin yağları erimişti adeta.

"Hayırdır, neye şaşırdınız bu kadar?" diye sordu fısıldaşan öğ-

rencilerin üzerinde göz gezdirerek. "Evet, bu kız yüzmeyi bilmeyen bir insanı havuza itip yardım istemesine rağmen arkasına bakmadan kaçıp giden bir kız..." Bahsettiği kişinin ben olduğumu anlamaları için göz ucuyla kısa bir bakış attı bana. "Siz de böyle birinin aklına koyunluk yapıyorsunuz," diye konuşmaya devam etti ciddi bir tavırla.

Belki de bugün şok olacaksın derken bundan bahsediyordu. Beni korumayı daha önce aklına koymuş olmalıydı. Daha önce Yekta'nın konuştuğunu bile duymayan insanlara karşı şimdi beni savunuyordu. Bu, gerçekten hayatımda başıma gelebilecek en ama en ilginç şey olabilirdi. Ve de en güzel şey...

Bade utancından ve sinirden renkten renge girerken ağzını açıp tek kelime dahi edememişti.

"Yekta Yalçın!"

Müdürün sesiyle olduğum yerde sıçrarken korku dolu bakışlarla arkaya baktım. Benim aksime keyifle gülmeye başladı Yekta.

"Benimle geliyorsun, hemen!" dedi öfkeli ses. "Ekin, sen de."

Hemen ardından ayakkabı sesi koridorlarda yankılanarak uzaklaşmaya başladı.

"Gidelim bakalım," dedi göz ucuyla bana bakarak.

Merdivenlerin başında yalnız kalarak Yekta'nın arkasından bakakaldım.

Hemen sonra okulun bahçesinde bana bakan öğrencilere çevirdim bakışlarımı. Hepsi durum kritiği yapmaya başladığında koşarak Yekta'nın peşinden gittim. Benim yüzümden ona bir şey olmaması için gerekirse kendimi ortaya atardım. Çünkü o, bugün benim için paha biçilemez bir şey yapmıştı.

Yekta Yalçın, 1308. günü benim için unutulmaz yapmayı başarmış, sözünde durmuştu.

Müdürün peşinden umursamaz bir tavırla yürüyen Yekta'ya yetiştim aceleyle.

"Neden yaptın bunu?" diye fısıldadım.

"Keyfimin kâhyası Peri Kızı, keyfimin kâhyası..." dedi sırıtarak.

"Bu delilik!" Her ne kadar azarlasam da hiçbir şey umurunda görünmüyordu.

"Neden korkuyorsun bu kadar?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Kolejde okuyoruz. Sence bu para avcılarının götü yer mi beni okuldan atmaya?" diye açıkladı ve kendinden emin bir tavırla önüne döndü.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordum ikna olmadığım için.

"Sakin ol Peri Kızı... Olmayacak bir şey, görürsün," diye fısıldadığında endişeyle dudaklarımı dişledim.

Yekta'nın yanında sessizce yürümeye devam ederken omzumun üzerinden arkadan gelen Ekin'e kısa bir bakış attım.

Yekta'nın beni öğrencilere ve Bade'ye karşı savunması çok güzel bir davranıştı fakat Ekin bu durumda olmayı hiç hak etmemişti.

Sıkıntılı bir şekilde derin derin solurken içimden Yekta'nın bu işten zararlı çıkmaması için dualar etmeye başladım. Aykırı duruşu ve dik kafalılığı, tüm öğrencilerin bana yaptığı gibi Yekta'yla ilgili de atıp tutmaları yüzünden müdürün de ön yargıları vardı.

Odaya girdiğimizde doğruca Yekta'yı suçlar nitelikte konuşmalarla olaya giriş yaptı.

Yekta sırtını duvara yaslamış şekilde rahat ve kendinden emin bir şekilde müdürün konuşmalarını, suçlamalarını sonuna kadar dinlemeye devam etti.

Müdür söz hakkı verdiğinde ise tek bir cümle kurdu yalnızca.

"Kamera görüntülerini açın," dedi sakince.

Müdür öfkeyle kaşlarını çatarken Yekta'ya karşılık vermek yerine söyleneni yaptı ve önündeki bilgisayarına yöneldi. Dakikalar içinde gereken dosyaları açtı ve tüm dikkatini vererek kamera görüntülerini izlemeye koyuldu.

Tekrar tekrar izledi. Yakınlaştırdı, uzaklaştırdı, yavaşlattı... Her açıdan ikna olana kadar izledikten sonra yenilginin farkında olduğunu bilen mahcup bakışları bize dönünce gülmemek için dudaklarımı dişledim.

"Evet," dedi Yekta kaşlarını kaldırarak. "Okuldan atılıyor muyum?"

Yekta Yalçın fazla mı cesurdu yoksa tam anlamıyla aptalın teki miydi?

Kolej bile olsa bu okulun kuralları vardı ve her şeyden önce karşısında okulun müdürü duruyordu. Onu kızdırmak veya onunla ters düşmek pek akıllıca sayılmazdı.

"Evinize gidip bugünlük istirahat etseniz iyi edersiniz çocuklar," dedi sırayla üçümüzün de yüzüne bakarak. "Bir daha da bir sorun olduğunda rehberlik danışmanlığı almanızı öneririm," diye sakince uyarmaya devam etti.

Yekta kendini beğenmiş, alaycı bir gülüşle önümden geçip giderken hemen ardından müdürü başımla selamlayıp koşar adımlarla peşinden odadan ayrıldım.

"Yekta," diye fısıldadım peşinden koştururken.

Alaycı bakışları gözlerimle buluştuğunda öfkeyle kaşlarımı çattım.

"Neden yaptın bunu?" diye azarladım.

"Hangisini?" diye sorduğunda sanki yumruk yiyen bir başkasıymış gibi keyfinin yerinde olması sinirlerimi bozmuştu.

"Ekin'e neden saldırdın?" diye sordum sinirli bir ifadeyle.

"Ben saldırmadım," dedi omuz silkerek. "İlk o vurdu."

Haklıydı.

"Bu yüzden müdürün karşısında o kadar rahattın değil mi? İlk Ekin vurduğu için seni suçlayamayacağını biliyordun," diye açıkladığımda ağır ağır başını sallayarak onayladı söylediklerimi.

"Nasıl ama? Şok oldun değil mi?" diye sordu sırıtarak.

"Bir şey itiraf edeyim mi?" dedim gülerek.

"Et."

"Şok oldum ama sebebi kavga değil, beni savunman. Gerçekten... Teşekkür ederim," dedim hafifçe gülümseyerek.

"Etme," dedi kaşlarını çatarak. "Birinin bu zekâsızları kendine

getirmesi gerekiyordu, o kadar." Hafifçe omuz silkerek bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Ha, onun için yaptın yani?" diye iğnelediğimde bakışları yeniden bana döndü.

"Yo," dedi omuz silkerek. "Senin için yaptım."

Yekta Yalçın'a 1308 gündür deliler gibi âşıktım fakat bu umursamaz ve rahatlıkla verdiği cevaplarına yıllar geçse de alışamayacak gibi duruyordum.

"Benim için mi?" diye sordum kekeleyerek.

"Evet," dedi dudak büzerek. "Her şeye şok olacak mısın böyle?"

"Evet," dedim birden kendimi kaptırarak.

Yekta'nın gülüşüyle ne yaptığımı anlayıp utançtan kızarsam da belli etmemek için elimden geleni yaptım.

"Hadi, söyle artık ya," dedim konuyu geçiştirmek için. "Bugün ne olacak, lütfen söyle." İkna olması için yüzümü olabildiğince sevimli bir hâle sokmaya çalıştım.

"Yeterince şey olmadı mı zaten?" diye sordu sırıtarak.

"Yani Güneş Koleji'nin karşısında durma işini mi planlamıştın?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Yo," dedi sakince.

"O zaman Ekin'le kavga etmeyi planladın?" diye yeni bir soru yönelttim hemen.

"Yo," dedi tekrardan. "Tamamen doğaçlama yeteneğim."

"Ne olacak o zaman ya?" diye bağırdığım da sesim tüm koridorda yankılandı.

Tedirgin olup hızlıca etrafta göz gezdirdikten sonra yeniden Yekta'ya döndüm.

"Neyin peşindesin Yekta, ciddiyim?" diye sordum net bir tavırla. "Eğer amacın canımı yakmaksa, bir başkasından hoşlanıyor ve beni basamak olarak kullanıyorsan dürüstçe söyle. Canımı yakma, lütfen."

Bir an bile gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

Elimden geldiğince sesimin titremesine engel olmaya çalışsam

da konuşmamın sonlarına doğru istemsizce titremişti fakat sorun değildi.

"Demek sonunda öğrendin," dedi başını sallayarak.

Dehşete düşmüş bir ifadeyle yüzünü incelerken bir adım geriledim.

"Neyi?" diye sordum merakla.

"Basamak olarak kullanıldığını," deyiverdi dürüstçe.

"Na-Nasıl?" diye sordum kekeleyerek.

Ekin'den mi bahsediyordu yoksa kendisinin de aynı şeyi yaptığını mı itiraf ediyordu?

"Ekin'in seni basamak olarak kullandığını kör, sağır, dilsiz hatta ölü... Yani kısacası dışarıdan bakan herkes rahatlıkla anlardı Peri Kızı. Ama sen çok safsın ve anlamadın," diye açıkladı sakince konuşarak.

"Peki, sen?" diye sorduktan sonra güçlükle yutkundum. "Sen neyin peşindesin Yekta?"

"Senin," dedi sırıtarak.

Kalbim göğüs kafesimi yumruklamaya başladığında kulaklarımı uğuldatan gürültüsü Yekta'ya ulaşmasın diye nefesimi tuttum. Bu bir itiraftı değil mi?

"A-Anlamadım?" diyebildim güçlükle.

"Anlayacaksın Peri Kızı," dedi geri geri yürümeye başlarken. "Yakında anlayacaksın."

Ve gitti. Her zaman olduğu gibi... Heyecan, merak, şaşkınlık ve daha binlerce duyguyu saniyeler içinde yaşattı ve gitti. Yekta Yalçın'ın hissettirdiği şeyler paha biçilemezdi. Ve her şeye rağmen onu hissedebilmek dünyanın en güzel şeyiydi.

21
Mutfak

Herkes anı yaşamak isterdi, onun tüm umutları ise ertesi günlerde saklıydı.

MEZUNİYETTEN 2 AY ÖNCE

Bir haftadan fazla zaman geçmişti. Kavgadan sonra üstü kapalı okuldan aldığımız uzaklaştırma yüzünden birkaç gün okula gitmedim. Bir hafta boyunca gündem değişene kadar okula gitmemek en mantıklı şeydi benim için. Muhtemelen benim bile gitmediğim bu zamanlarda Yekta da gitmediği için huzursuz hissetmiyordum.

Yekta'yı çok özlemiştim. Dengesiz hâllerini, saçma konuşmalarımızı, konuşmayışlarımızı, bakışını, gülüşünü... Kısa sürede birlikte geçirdiğimiz her anımızı deli gibi özlemiştim. O gün koridorda konuştuğumuzdan beri ne o yazmıştı ne de ben. Bok olduğunu itiraf ettiğinden beri hiç mesajlaşmamıştık ki hem...

Defalarca mesaj atmak için telefonu alıp bir şeyler yazmış ve her seferinde yazdıklarımı silmek zorunda kalmıştım. Son söylediklerinden beri kafam allak bullak olmuştu. Beni sevdiğini ima etmişti. Ama davranışları hep garipti. Kimseyle muhatap olmuyor gibi gösterip her olaydan haberi olduğunu açık etmişti. Yekta Yalçın'da bir türlü anlam veremediğim bir tuhaflık vardı. Beni seviyorsa neden bir günü bir gününü tutmuyordu mesela? Ya da nasıl ve neden her olaya hakimdi?

Ve en önemlisi... Yakında anlayacaksın derken neden bahsediyordu?

Yekta Yalçın'ın her şeyini çok seviyordum fakat bu kadar gizemli oluşu bazen sinir bozucu olabiliyordu. Direkt söyleyip kurtulmak varken neden sürekli erteliyordu bir şeyleri?

Çünkü bahsettiğim kişi Yekta Yalçın'dı. Her davranışı sanki sadece ona özgüydü ve yaptığı hiçbir şey onda garip durmuyordu.

Bir haftadır uyku düzenim çok fazla bozulmuştu ve bu yüzden bugün okula gitmek istememe rağmen alarmı duymadığım için geç kalmış, gidememiştim. Evde geçirdiğim süre boyunca saatlerce tavanla göz göze geçirdiğim zamanlar epey işe yaramıştı çünkü hayatım konusunda çok ciddi kararlar almıştım.

Bir, Yekta'yı gerçekten seviyordum ve bundan sonra ondan kaçmak yoktu.

İki, Yekta her neyin peşindeyse onu öğrenmeye çalışacak, daha sonra üzülmemek için eşeğimi sağlam kazığa bağlayacaktım.

Üç, Ekin'e karşı herhangi bir sorumluluk ya da benzeri bir his yüzünden kendimi üzmeyecektim.

Dört, bugün Hülya Hanım'ın yanına gidecek ve çalışmak istemediğimi söyleyecektim. Milkshake yapmayı bilmiyordum ve öğrenebileceğimi de sanmıyordum. Rezil olmaktansa ufak bir yalanla bu işten temelli kurtulmak en iyisiydi.

Beş, derslerime ağırlık versem iyi olurdu. Okulun yurt dışı eğitimi için sağladığı bursunu kazanmak istiyordum. Aynı zamanda okul birincisi olarak mezun olup her günümü zehir eden Güneş Koleji öğrencilerine günlerini göstermek büyük bir haz verecekti.

Tüm bu kararlar doğrultusunda gerçekten mutlu bir hayata sahip olacağıma emindim. Sadece biraz dişimi sıkmalı ve aptal mezuniyet gününün geçmesini beklemeliydim. O günden sonra her şey inanılmaz derecede güzel olacaktı. Hatta her zaman hayalini kurduğum peri masalı gibi hayatın sahibi olabilirdim. Hem de içinde Yekta'nın da olduğu bir peri masalı...

Düşüncesi bile yüzümde kocaman bir gülüşe yol açıyorsa gerçekten o hayatın içinde olmak nasıl bir histir acaba?

Keyifli bir şekilde ince örtüyü ayaklarımla tekmeleyerek üzerimden attım ve hızlıca yataktan çıktım. Daha fazla vakit kaybetmeden Gün Işığı'na gidip gelmek ve bu yükten kurtulmak istiyordum. Bu nedenle banyoya gidip aceleyle elimi yüzümü yıkadıktan sonra üzerime günlük kıyafetlerimi geçirdim.

Bir kot bir sweatshirt ile hazırlığımı tamamladıktan sonra saçlarımı sıkı bir at kuyruğu yaptım. Çantamı ve defterimi de alarak odamdan çıktım.

Neredeyse Yekta'nın cümle eklediği günden beri defterime doğru düzgün bir şeyler yazmadığımı fark ettim. İçimi derin bir üzüntü kaplarken; her gün, her an yazdığım defterimle aramıza soğukluk girmesi ağır gelmişti birden.

Deftere ilk yazdığım ve Yekta'nın devamını getirdiği cümleyi açtım ve okumaya başladım. Dudaklarım mutlulukla kıvrılırken parmak uçlarımla sanki incitmekten korkuyormuş gibi usulca okşadım.

"Bir gün, bir yabancı senin evin olabilir. Ve sonra o ev, senin dünyan olur."

Daha büyük bir gülümseme eşliğinde defterin kapağını kapatıp çantama attım. Kulaklığımı da takarak evden çıktım. Enerji dolu başladığım günün devamında zaman çok hızlı geçiyordu sanki. Ne ara Gün Işığı'nın önüne geldiğimi anlayamamıştım bile.

Hüzünlü bakışlarla Gün Işığı yazan tabelayı inceledim. Hülya Hanım'ı yüzüstü bıraktığım için muhtemelen bir daha buraya gelemeyecek, o lezzetli milkshake'lerden içemeyecektim.

Üzüntüyle dudak büzerek bakışlarımı tabeladan çektim ve kafenin içine bakmaya başladım. Hülya Hanım kasanın orada Işıl adındaki garsonla konuşuyordu. Her an bitmek bilmeyen neşesi sayesinde dışarıdan izlerken bile istemsizce gülümserken buluyordum kendimi.

İç çekerek buraya son kez geliyor olmanın verdiği keder eşliğinde ağır adımlarla kafeye girdim. Her ne kadar ayaklarım geri geri gitse de yapmak zorunda olduğumu bildiğim için kendimi zorlu-

yordum. İçimden bir ses sürekli nasılsa buraya bir daha gelmeyeceğimi, Hülya Hanım'ı görmeyeceğimi söylüyordu.

Çalışmak istemeyişime açıklama olarak güzel bir yalan da bulmuştum hem. Mezuniyetime iki ay kaldığını, sınavlarımın olduğunu ve derslerime ağırlık vermek zorunda olduğumu söyleyecektim. Çalışırsam derslerimi aksatırım diye ailem çok kızıyor, bu yüzden üzülerek burayı bırakıyorum diyecektim. Evet, bu kadar basitti.

Hülya Hanım'ın ışıl ışıl enerji dolu bakışları biraz sonra beni bulduğunda mahcup bir ifadeyle gülüşüne karşılık vererek yanına doğru yürümeye başladım.

"Hoş geldin, Periciğim!" dedi coşkuyla. "Nihayet... Aramıza hoş geldin."

"Merhaba," dedim sakince. "Hoş buldum."

"İyisin umarım, bir sorun yok değil mi?" Meraklı bakışları yüzümü inceledi. "Geçen gün okulda sorun çıktı, gelemiyorum, dediğinde senin için çok endişelendim. İyi misin?"

Onaylarcasına başımı salladım vakit kaybetmeden. "Küçük bir problem çıkmıştı. Kendimi de pek iyi hissetmiyordum, o yüzden öyle oldu," diye açıkladım.

"Pekâlâ, sen mutfağa geç güzelim. Çok ufak bir işim var, hemen gelip ilgileneceğim seninle," dedi ve güven verircesine omzumu sıvazladı. "Sen mutfağa geçip hazırlan, birkaç dakikaya yanındayım."

Saniyeler içinde daha bir şey söylememe kalmadan koşar adımlarla yanımdan uzaklaştığında çaresizce arkasından bakmak dışında elimden bir şey gelmedi.

Dakikalar boyu kafenin ortasında dikildikten sonra insanların garip bakışları yüzünden rahatsız hissedip mutfağa doğru yürümeye başladım. İşler iyice içinden çıkılamaz bir hâl alıyordu ve bu durum beni hem çok geriyor hem de endişelendiriyordu. Zaten zamanımın çoğunu geçirdiğim kafeye bir daha gelemeyecek olmanın üzüntüsü ağır gelirken bir de yalan söyleyecek olmanın ağırlığı vardı. Asıl güç olan ise Hülya Hanım'la konuşmamızın ertelenmiş olmasıydı.

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirerek sonunda mutfak olan uzun koridorda ağır adımlarla ilerlemeye devam ettim. En azından yapacağım konuşmayı tasarlama ve çalışma vakti bulduğum için mutluydum. Bu düşünceyle adımlarımı hızlandırarak bir an önce mutfağa girmeye çalıştım.

Mutfağa girdiğim an yaşadığım şaşkınlık yüzünden düşüp bayılmamak için kapı kolundan güç alarak ayakta durdum. "Sen?" diye fısıldadım şok olmuş bir ifadeyle. "Burada ne işin var?" diye sordum hayretle.

"Hoş geldin Çilekli Kekim," dedi sırıtarak.

"Çilekli Kekim mi?" diye kekelediğimde yüzümün şaşkınlıktan dehşete düşmüş hâlini tahmin edebiliyordum.

"Evet, Peri Kızı demekten biraz sıkıldım gibi," dedi omuz silkerek.

"Yekta... Sen... İyi misin?" diye güçlükle sordum.

Ben şaşkınlıktan bayılacak hâle gelmişken Yekta'nın karşımda keyifle sırıtışı sinirlerimi bozuyordu.

"İyiyim Peri Kızı, sen?"

"Değilim," dedim hemen. "Hem de hiç iyi değilim."

"Niye?" diye sordu sakince.

"Niye mi?" dedim sesimi yükselterek. "Niye mi?" diye heceledim.

"Evet, niyenin nesini anlamadın bu kadar?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Yekta farkında mısın?" Yekta konuşmamın bitmesini beklemeden araya girdi.

"Neyin?"

"Yıllardır bir kere bile benimle aynı ortamda bulunmayan, bir kere bile yüzüme bakmayan, baksa bile görmezden gelen sensin..." İçimde kalan her şeyi söylemenin vakti geldiği düşüncesiyle konuşmaya başlamıştım fakat Yekta yine araya girdiği için susmak zorunda kaldım.

"Değilim," dedi omuz silkerek.

"Saçmalama!" diye tersledim vakit kaybetmeden. "Çoğu zaman sana günaydın dediğimde gözlerimin içine baka baka yanımdan geçip gittin."

"Gitmedim," dedi hâlâ sakin bir tavırla.

"Gittin," diye bağırdım iyice sinirlenmeye başlayarak.

"İspat edemezsin." Bilmiş bir tavırla yüzüme baktı.

"Ya edersem?" diye üsteledim kollarımı göğsümün altında birleştirerek.

"O zaman inkâr ederim," dedi omuz silkerek.

Göz devirerek gülmeme engel olamayınca benimle birlikte Yekta da kıkırdadı. O an tek farkımız; ben sinirden gülerken, Yekta'nın keyif aldığı için gülmesiydi.

Sakince konuşabilmek ve sağlıklı bir iletişimle tüm bu soru işaretlerine cevap bulmak için derin bir nefes alıp verdikten sonra konuşmaya başladım. "Son birkaç haftadır gittiğim her yerde sen varsın," dedim sakince. "Evimde, odamda, sokağımda, okulda, çalıştığım yerde... Her yerde, her yerdesin!"

"Bu çok güzel bir şey değil mi?" diye sordu coşkuyla. "Birbirimizi yakından tanıma şansı buluyoruz," dedi ve önündeki çilekleri ayıklamaya yöneldi.

"Tabii ya, ne demezsin! Sürekli amacının ne olduğunu sorgulamaktan beynim yandı." İtirafım karşısında yeniden kıkırdadı.

Önündeki çileklerden birini ağzına attı ve hemen sonra bir diğerini sırıtarak bana uzattı. "Al ye, zihin açar," diye alay ettiğinde öfkeyle kaşlarımı çatıp eline vurdum.

"Hemen şimdi bana neler döndüğünü anlatacaksın Yekta yoksa..."

"Yoksa?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Saniyeler içinde söyleyebilecek bir tehdit düşünüp gerginlikten dudaklarımı dişlemeye başladım.

"Pek bir şey yapabileceğimi sanmıyorum," dedim sakince. "Laf olsun diye söylemiştim."

"Biliyorum," dedi sırıtarak.

"Neden buradasın?" diye sorumu yineledim.

"Burada çalışıyorum." Coşkulu bir şekilde kollarını iki yana açtı.

"Ne?" diye çığlık attım. "Nasıl yani? Şaka mı?"

O an aklıma gelen fikir istemsizce kalbimin burkulmasına neden oldu. Belki de işimi elimden almak için bana yakınlaşmıştı?

Bu düşünce midemi bulandırmaya başladığında başka şeyler düşünerek kurtulmaya çalıştım fakat pek başarılı olduğum söylenemezdi.

"Hayır, ciddiyim," dedi omuz silkerek. "Burada çalışıyorum."

"Peki... Ben?" diye kekelediğimde keyifle kahkaha attı.

Öfkeyle kaşlarımı çatarak sorularıma cevap vermesini bekledim.

"Sen de çalışıyorsun," dedi sakince. "Çalışmıyor musun yoksa?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "En son bıraktığımda çalışıyordun."

"Yekta, lütfen," dedim sıkıntılı bir şekilde. "Alay etmeyi bırakıp sorularıma düzgünce cevap verir misin?"

"Hülya Hanım gelecek birazdan. Konuşmak istiyormuş, o zaman sorularının cevabını alırsın Peri Kızı," dedi ve çiçeklerle uğraşmaya devam etti.

"Yekta!" dedim tedirginlik dolu bakışlarla yüzünü incelerken.

"Peri!" diyerek taklit etti. İç çekerek tezgâha yaslanırken Yekta'nın alaycı bakışları yüzüme döndü.

Kıkırdadığını duyunca ise öfkeli bakışlarım yüzünü hedef aldı. "Neye gülüyorsun?" diye tersledim.

"Sana bir sır vereyim mi?" diye fısıldadığında korkudan kalp atışlarım hızlandı.

"Ver," diye fısıldadım bir adım daha yaklaşarak. "Kötü bir şey mi?"

"Hem de nasıl," dediği an nefesimi tuttum.

"Yekta ya..." Sızlanırken yüzümü ağlamaklı bir ifadeye büründürdüm.

"Hazır mısın?" diye sordu ciddileşerek. Hızlıca olumlu anlamda başımı sallayarak karşılık verdim.

"Hülya Hanım her şeyi biliyormuş," dediği an öyle bir çığlık atmıştım ki... Yekta hışımla kulaklarını kapattı ve yüzünü buruşturarak geriye çekildi. "Ne yapıyorsun ya?" diye homurdandı.

"Ne demek her şeyi biliyor Yekta?" diye sordum panikle. "Hangi her şeyi?"

"Senin milshake yapamayışını, o gün milkshake'leri değiştirdiğimizi. Her şeyi!" diye açıkladığında dehşete düşmüş bir ifadeyle geriye çekildim. "Ve benim ne kadar yetenekli olduğumu..."

Korkuyla yutkunurken tedirginlikten elimi göğsüme koyup boş boş etrafı seyretmeye başladım. "Sen mi anlattın?" diye sordum.

Eğer Yekta sırf işi elimden almak için böyle bir şey yaptıysa gözümde çok büyük değer kaybedecekti çünkü çok yanlış bir şey yapmış olurdu. Adeta bu yaptığıyla bana ihanet etmiş oluyordu. Kazanmak insana mutluluk verirdi fakat bir şeyleri elde etmek için başka insanların üzerine basmak, bir insanın kalbini karartacak en büyük eylemdi.

Hülya Hanım mutfağa girdiğinde Yekta çenesinin ucuyla kapıyı işaret etse de utancımdan arkamı dönmedim. Yer yarılsa da yerin dibine girsem diye dua ediyordum. Kadının yüzüne nasıl bakacaktım şimdiden sonra?

"Periciğim," dedi sevimli bir gülüşle. "Yektacığım."

"Hülya Hanım," diye karşılık verdi Yekta da.

Mahcubiyet dolu bakışlarım yere çevrilmiş, utancımdan yüzüm kıpkırmızı kesilmişti.

"Ee?" dedi Hülya Hanım yanımıza gelince. "Neden hâlâ önlükler giyilmemiş?"

Şaşkınlık dolu bakışlarım Hülya Hanım'a döndü. Hemen ardından Yekta'ya. Birisi bana ne olduğunu anlatabilir miydi?

Yekta benimle alay mı ediyordu?

Hülya Hanım öğrenmemiş miydi yani?

"Nasıl yani?" diye sordum kekeleyerek. "Kovulmadım mı?"

"Niye kovulacaksın ki?" diye sordu Hülya Hanım.

"Şey..."

"Ay milkshake meselesini mi diyorsun yoksa?" diye sordu çok geçmeden. Başımı eğdiğimi görünce keyifle kahkaha attı. "Aşk olsun! Sırf milkshake yapamıyorsun diye seni kovacağımı da nereden çıkardın?" diye sordu neşeli bir şekilde.

"Ama size yalan söyledim," diye itiraf ettim.

"Evet," dedi başını sallayarak.

"Özür dilerim," dedim mahcup bir şekilde.

"Dileme tatlım, bunlar basit şeyler." Samimi bir şekilde omzuma dokundu.

"Nasıl anladınız?" diye sordum merakla. "Ve ne zaman anladınız?"

"O gün içeriye girer girmez anladım. Önünde duran milkshake'i içerken o lezzetli içeceğin sahibi gibi durmuyordun. Aynı bu yüz ifadesi, bu tedirgin bakışlar ve gözlerimden kaçırdığın gözlerin vardı. Yekta ise mekânın sahibi gibi duruyordu." Kahkahası konuşmasını yarıda kesti. "Tam o an olayı anladım. İkinizi de çok sevdim ve yanımda olmanızı istedim. Yekta'yı centilmenliği için, seni de... Ay ikiniz de çok tatlısınız işte. Eminim müşterilerim de size bayılacak," dedi coşkuyla.

"Eğer isterseniz..." diye konuşmaya başladığımda hâlâ utancımdan başım eğik duruyordum.

"İstediğim şeyin ne olduğunu biliyorsunuz artık. İkinizi de yanımda görmek istiyorum," dedi net bir tavırla.

"Peki," dedim sakince.

Mutluluktan çığlık atmak istiyordum. Çünkü hem yalanım ortaya çıkmasına rağmen Hülya Hanım'ın iyi niyeti sayesinde rezil olmamıştım hem de yalanımı ortaya çıkaran kişinin Yekta olmadığı kesinleşmişti. Eğer o olsaydı dünyam başıma yıkılırdı.

"Hadi bakalım, işlerinizin başına. Yekta'yla konuştuk, başarılı bir aşçı olman için seninle yakından ilgilenecek."

"Yakından," dedi Yekta ve sırıtarak tezgâha yaslandı.

Hülya Hanım saniyeler içinde mutfaktan ayrıldığında şaşkınlık ve öfkenin harmanlanmasıyla kalp atışlarım hızlandı. Bakışlarım yeniden Yekta'ya döndüğünde kaşlarımı çatarak konuşmaya başladım. "Neye sırıtıyorsun sen?"

"Yaklaşsana," dedi daha büyük gülerek. "Yakından ilgilenmem gereken konular varmış."

"Ağzını yırtarım!" der demez şaşkınlıkla açıldı gözlerim. Asla bu tarz konuşan bir insan değildim ve ağzımdan kaçan bu cümle yüzünden şok olmuştum. "Şey... Yani..." diye ağzımda bir şeyler gevelesem de toparlamayı beceremedim.

"Sokak çocuğu seni!" dedi keyifle gülerek. "Laflara bak."

"Sokak çocuğu mu?" Yeniden kaşlarımı çatıldı. "Saçmalama! Ben öyle konuşmam asla, senin yüzünden oldu."

"Yakıştı ama, kullan!" dedi ve alaycı gülüşüne göz kırpması eşlik etti.

"Yekta!" derken parmağımı yüzüne doğru salladım.

"Şimdi de beni tehdit edecek gibisin?" dedi bilmiş bir tavırla kaşlarını kaldırarak.

"Her şeyi önceden söylemeyi keser misin artık?" diye tersledim ve tezgâha yaslanıp hınçla kollarımı göğsümün altında birleştirerek bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Neden heyecanı mı kaçıyor?" dedi kıkırdayarak.

"Hıı, aynen!" diye bağırdım. "Mutlu oldun mu?"

"Evet," dedi omuz silkerek.

Göz devirerek yeniden başımı sağa çevirdim ve boş boş rafları incelemeye başladım.

"Hadi!" dedi tezgâhtan doğrularak. "Çok işimiz var."

"Nasıl başladın işe?" diye sordum merakla yüzünü inceleyerek.

"Milkshake yapıp ayrıldığımız günün akşamında Hülya Hanım beni aradı. Tebrik falan etti. İkimizi de çok sevdiğini, seni rencide etmemek için yanındayken söylemediğini ama benim de çalışmamı istediğini söyledi," diye açıkladı.

Utançla dudaklarımı dişlerken güldü. "Hayatımın en uzun konuşmasını yaptım biraz önce fark ettin mi?" dedi sırıtarak. "Hem de senin yüzünden."

"Şikayetçi misin?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Gülüşü anbean büyürken onunla birlikte gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Neye gülüyordu ki hem?

"Sonra söylerim," dedi omuz silkerek.

Gülme sebebini anladığımda daha fazla kendime engel olamayarak gülmeye başladım. "Sen gerçekten..." dedim gülüşlerimin arasından.

Yekta göz devirerek, "Ben gerçekten garip bir çocuğum, bin kere söyledin!" diye isyan etti.

"Rahatsız mı oldun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Cevap vermek yerine önündeki çileklerden birini ağzına atıp yemeyi seçti.

Askıda duran önlüklerden birini alıp dikkatlice başımdan geçirerek Yekta'nın yanına geri döndüm. Önlüğün iplerini arkadan bağlarken, "Yarın okula gidiyor musun?" diye sordum merakla.

"Bilmem," dedi dudak büzerek. "Keyfimin kâhyasına bağlı, sen?"

"Bilmem," dedim Yekta'nın yüz ifadesini taklit ederek. "Keyfimin kâhyasına bağlı," diye ekledim hemen ardından.

"Bak sen!" dedi şaşkınlıkla. "Yakından tanışmaya başlamışız?"

"Öyle," dedim alaycı bir tavırla.

Başını sallayarak gülerken çilekleri sakince doğramaya devam etti. "Ha, bu arada..." dedi biraz sonra. Söyleyeceği şeyin devamını getirmesi için yüzüne bakmaya devam ettim. Kesinlikle âşık olduğum için değil, konuşurken karşındakinin yüzüne bakmamak saygısızlık olur diye inceliyordum!

Birkaç çilek doğrama süresinde sessizliğini korumaya devam etse de hemen ardından bakışları bana döndü. "Okul demişken aklıma geldi." Yeniden sustu ve birkaç çilek daha doğradı.

"Daha kaç gün uzatırsın cümleyi?" diye tersledim.

Yekta'nın göz ucuyla bana bakmasıyla gülmesi bir oldu. *Ne çok gülüyordu böyle? Ne güzel gülüyordu böyle...*

"Peri Yalçın?" dedi kaşlarını kaldırarak.

Nefesimi tuttum. *Peri Yalçın.* Yekta Yalçın'ın soyadıyla anılmak... Neden bu kadar heyecanlanmıştım ki?

"Fazla kırmızısın," dedi alaycı bir tavırla. "Allığını mı değiştirdin?"

Yekta gerçekten alay etmekte ve karşısındaki insanı delirtmekte üstün bir yeteneğe sahipti.

"Yekta!" diye bağırdım var gücümle.

Hislerimi belli etmemek için nefesimi tutarken onun her şeyi anlamış olması daha çok utanmama neden oldu.

"Söyle Peri Kızı," dedi benim aksime son derece sakin bir tavırla.

"Beni sinir ediyorsun!" dedim öfkeyle.

"Biliyorum." Omuz silkerek işini yapmaya devam etti.

"Ve bundan haz mı duyuyorsun?" diye sordum hayretle.

"Evet," dedi sırıtarak. "Sen duymuyor musun?"

"Hayır!" dedim hemen. "Sinirlenmekten başka hiçbir şey duymuyorum!"

"Güzel," dedi ağır ağır başını sallayarak. "Yakından tanışma evresine geçmişiz demek ki."

"İmalı imalı gülmeyi keser misin?" diye tersledim kaşlarımı çatarak.

"Gülmüyorum," dedi omuz silkerek.

"Gülüyorsun!" diye azarladım.

"Gülmüyorum!" diye üsteledi.

"Neden dişlerini görüyorum o zaman?" diye sorarak inatlaşmaya devam ettim.

"Gönül gözün açıkmış demek ki, insan karşısındakini görmek istediği gibi görürmüş." Ağzına bir çilek daha attı.

"O ne alaka?" diye sordum yüzümü buruşturarak.

"Hiç sorma, ben de anlamadım," dedi elini omuz hizasında kaldırıp sallayarak.

Kıkırdadığımda göz ucuyla bakıp tebessüm ederek önüne döndü. O saniyeler içinde dudaklarının kenarında yer eden gülüş, sanki görüp görebileceğim en güzel şeydi.

Yekta Yalçın'ı abartmayı seviyordum.

"Biraz önce ne söyleyecektin?" diye sordum dakikalar süren sessizliğin ardından.

"Kim?" diye sordu umursamaz bir şekilde.

"Sen," dedim iç çekerek.

"Ne bileyim?" dedi işiyle ilgilenmeye devam ederken.

"Ya bilerek yapıyorsun, biliyorum." Mızmızlandığımda belli belirsiz güldüğünü görsem de başı eğik olduğu için emin olamadım.

"Evet." Sırıtarak başını kaldırıp nihayet bana baktı.

"Söyle hadi," diye üsteledim.

Ellerinin ıslaklığını giderebilmek için önlüğe ellerini silerek mutfağın arka tarafına doğru yürümeye başladı. Meraklı bakışlarım ne yaptığını öğrenme arzusuyla Yekta'yı takip etmeye koyuldu. Biraz sonra elinde kâğıtlarla yanıma döndü ve elindeki kâğıt destesini bana uzattı. Anlamayarak uzattığı kâğıtlara ve Yekta'nın yüzüne baktım kaşlarımı çatarak.

"Ne bu?" diye sordum merakla.

"Ders notları," dedi sakince. "Geçen haftanın."

"Na-Nasıl?" diye kekeledim. Yekta Yalçın bana ders notu mu uzatıyordu yani?

"Buna da şaşırmayacaksın, değil mi?" diye sordu alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

"Asıl en çok buna şaşırırım," dedim şok olmuş bir ifadeyle. "Kavgadan sonra okula mı gittin gerçekten?" Ağzım açık bir şekilde bakıyordum. "Hele ki normal zamanda bile okula uğramazken... Benim için not mu tuttun?"

Hızlı bir şekilde başını iki yana sallarken, "Yo," dedi. "O da mantıklıymış ama ben kolay yolu seçtim," diye ekledi dudak büzerek.

"Neymiş o yol?"

"Not tutan birilerinden notları almak," dedi gururlu bir sırıtış eşliğinde.

Göz devirirken, "Senden de bu beklenirdi," dedim gülerek. "Kimseye sataşmamışsındır umarım."

"Asla!" dedi bir an bile beklemeden.

"Kimden aldın peki?" diye sordum aniden merak edince.

"Bırak şimdi, boş iş onlar. Al şunları!" dedi kâğıtları uzatarak. "Sen okul birinciliğini falan önemsiyordun, bunlar işini görür."

Yekta Yalçın dünya yansa umurunda olmayacak kadar umursamaz bir çocuk muydu yoksa birkaç gün okula gitmediğim için derslerimde geri kalacağımı düşünerek benim için not bulacak kadar duyarlı bir çocuk mu?

Kafamı basit bir not alıp verme konusunda bile allak bullak eden bu çocuk dururken bir başkasına nasıl âşık olabilirdim ki?

"Kaç gün daha bakacaksın yüzüme?" Homurdandığını duyunca telaşa kapılıp hayal dünyasından kurtuldum ve aceleyle elindeki notları aldım.

"Şey... Teşekkür ederim," dedim minnettar bir gülüş eşliğinde.

"Etme, çok sıkıcı oluyorsun." Diğer meyvelerin olduğu sepeti tezgâha koyarak işine devam etti.

Bana sıkıcı dediği için ona sataşmam gerekirdi normalde fakat şu an yaptığı incelik sayesinde hâlâ kendimi bulutların üzerinde hissettiğim için tek kelime bile etmedim."Yarın da okula gidecek misin? Not tutmak için..." dediğimde kıkırdamaktan kendimi alamadım.

"Sen gidecek misin?" diye benim sorumu bana sorarak karşılık verdi.

"Sanmıyorum," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Neden?"

"Her yıl yarışmalar falan oluyor ya... O bu haftaydı, o yüzden dersler boş geçiyor," diye açıkladım hızlıca. "Hiç gerek yok gitmeme."

Cevap vermedi birkaç saniye boyunca. "Ben gideceğim," dedi hemen sonra.

"Neden?" diye sordum. Gözlerim meraktan kocaman açılmıştı. Normal zamanda okulun semtine uğramayan çocuk derslerin boş geçeceği hafta neden gitmek isterdi ki?

"Şunu bir türlü öğrenemedin Peri Kızı," dedi ve ağır ağır başını iki yana salladı. "Ben, keyfimin kâhyası ne isterse onu yaparım."

"Sahiden keyfinin kâhyası isteye isteye okula gitmeyi mi istedi?" dedim alaycı bir tavırla.

Elindeki bıçağı meyvelerin yanına bıraktığı gibi doğrulup birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kapattı ve tam karşıma dikildi. Ne olduğunu anlamasam da sormak yerine sakince konuşmasını bekledim. Ciddi yüz ifadesi ve ortamın sessizliği yüzünden sakin kalmak çok zor hatta imkânsız gibi geliyordu. Tezgâha yaslanmış bir şekilde duruyor ve bir an bile bakışlarımı kaçırmadan gözlerinin içine bakıyordum.

"Ne dedin?" diye sordu tüm ciddiyetiyle.

Ne oluyordu şimdi?

"Ben... Keyfinin kâhyası okula gitmeyi mi istedi yani, demiştim," diye kesik kesik konuştum aynı şekilde tüm ciddiyetimle.

Bir adımla aramızdaki mesafeyi tamamen ortadan kaldırdıktan sonra üzerime doğru eğilip ellerini tezgâha, iki yanıma yasladı. Tedirginlikle yutkunurken bu kadar yakın olmamızın verdiği gerginlikle nefesimi tuttum.

"Şu an keyfimin kâhyası bambaşka bir şey istiyor," diye fısıldadığında nefesinin tenime çarpacağı kadar yakındık birbirimize.

"N-Ne?" diye sorarak saçmaladım. Kalbim deli gibi çarpıyordu ve heyecandan bariz bir şekilde sesim titremişti. Yüzü yüzüme daha da yaklaştı ve her an daha çok kastım kendimi istemsizce.

Göz ucuyla dudaklarına baktığımda suç işlemiş gibi korkuyla bakışlarımı kaçırıp yeniden gözlerinin içine baktım. Korkuyla yutkunuşum Yekta'nın dudaklarının kenarlarına çarpık bir gülüş olarak yansıdı. Belli belirsiz görünen gamzelerine bakmak istedim, gözlerim yeniden dudaklarına kaydı. Bunları düşünmemeliydim!

"Sonra söylerim," diye fısıldadığında çarpık gülüşü yüzünde yayılırken geriye çekildi ve ellerini çekip işinin başına döndü.

Bir anlık arkasını dönüşünü fırsat bilerek boğulmamak için derin derin nefes aldım ve gözlerimi sıkıca yumup sakinleşmeyi bekledim.

"Yarın okula bekliyorum seni." Doğradığı meyvelerin tümünü tek bir kâseye birleştirdi.

"Neden?" diye sorabildim güçlükle. Heyecanımı belli etmemek için çabalasam da çoktan anladığına yemin edebilirdim.

Arkası dönük olsa da cevabı gecikmedi. "Gelince görürsün," dedi sakince.

Cevap vermedim.

Yekta Yalçın ve olayları erteleyişleri...

Bu yanını bile sevmeye başlamıştım aslında. Herkes anı yaşamak isterdi, Yekta'nın ise tüm umutları ertesi günlerde saklıydı.

22
Keyfimin Kâhyası

Her ne hayal ediyorsan onun peşinden git. Aksi hâlde hayallerini başkasının ellerinde görmek sonsuza dek canını yakar.

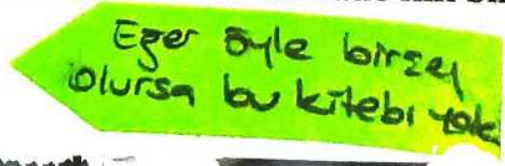
MEZUNİYETTEN 2 AY ÖNCE

Yeni güne, tahammül edilemez bir baş ağrısıyla uyandım. Bütün gece Yekta'yı ve söylediklerini düşündüm. Ve hiçbir yere varamadım çünkü dengesizliklerle dolu anlarımızın biri diğerine uymuyordu. Yekta'yı tanımak şu dünyada yapabileceğim en zor şeylerden biri olabilirdi.

Yüzümü buruşturarak yattığım yerden doğrulurken elimi alnıma bastırarak baş ağrımın hafiflemesini umdum. Dakikalar içinde günün kalanını baş ağrısıyla geçireceğim gerçeğini kabullenerek yataktan çıktım ve istemeye istemeye banyonun yolunu tuttum.

Saatlerce duşta kalma isteğimden güç bela koparak havluma sarılıp banyodan ayrıldım. Odama girip perdeleri kapattıktan sonra dolabıma yöneldim. Dans ettiğim gün başıma gelenler her odama girdiğimde aklıma geliyordu ve artık saçımı bile tararken perdeleri kapatmamak için kendimi zor tutuyordum. Bade ve aptal oyunları yüzünden psikolojim bozulmuştu resmen. Her şeyden şüphe etmeye ve korkmaya başlamıştım.

Aniden aklıma gelen düşünce huzursuzluk içinde yüzümü buruşturmama neden oldu. Hatta bir hastalık gibi zihnimi kemiren düşünce midemin burkulmasına neden oldu. Aynada kendimle göz göze gelerek düşüncenin gerçek olma ihtimaline karşı korkuyla yutkundum. Yekta... Ya o da Bade'nin bir oyunuysa?

Kalbim korkuyla çarparken başımın ağrısı iyiden iyiye artmaya başladı. Hislerim berbat bir gün olacağını söylemeye başladığında öfkeyle kaşlarımı çatıp başımı iki yana salladım. Eski Peri'nin her şeye karamsar yaklaşmasından kurtulmak istiyordum. Çünkü ne zaman bir konuda olumsuz ihtimali düşünsem çok daha kötüsü başıma geliyordu.

Bundan sonraki hayatımda yapacağım tek şey, evrene olumlu enerji göndermek olacaktı. Aksi hâlde başıma gelecekler yüzünden hayatımın pek de mutlu yönde gideceğini sanmıyordum.

Yekta'yla Bade'nin iş birliği yaptıkları düşüncesi kalbimi acıtmaya başladığında kendime eziyet etmemin yersiz olduğunu düşünmeye başladım.

Hemen aklıma gelen ilk şarkıyı söyleyerek düşüncelerin kaosundan kurtulmaya çabaladım.

Zihnimi meşgul edebilmek için bir an bile şarkı mırıldanmayı bırakmadan okul formamı giydim. Hemen ardından klasik Peri görünüşüme bürünebilmek için minik topuzumu da yapıp hazırlığımı tamamladım.

Uzun süredir doğru düzgün vakit ayırmadığım aynanın karşısına geçip yansımamı inceledim. Ne olduğunu bilmesem de yansımamda beni rahatsız eden bir şeyin olduğunu hissediyordum. Ama neydi?

Sımsıkı topuz yaptığım saçlarımı tek seferde bozup açtıktan sonra beklemeden at kuyruğu yaptım. Evet, sorun saçlarımmış. Eski Peri'ye ait bu saç stili beni rahatsız ediyormuş meğer. Aynadaki yansımamı onaylarcasına başımı belli belirsiz sallayıp gülümseyerek kenarda duran çantamı aldım.

Evden ayrıldığımda kulaklığımı takarak seri adımlarla yürümeye başladım. En son okula giderken bu sokağın sonunda Yekta bekliyordu beni. İlk o gün, o sokağın sonunda el ele tutuşmuştuk.

1308. gün hâlâ dün gibi aklımdaydı. Güneş Koleji'ne karşı açıldığımız ilk gündü o gün. Tüm o kötü kalpli insanlara karşı el ele durduğumuz ilk gün... O gün yanımda sadece Yekta vardı ve biz sanki Güneş Koleji'ne değil, tüm dünyaya kafa tutmuştuk.

Birlikte oturduğumuz duvarın önüne geldiğimde kayıtsız kalamadım ve durdum. Dakikalarca sohbet ettiğimiz kafenin duvarını yüzümde aptal bir gülümsemeyle izledim uzun uzun.

Yekta'ya karşı olan hislerim günden güne artarak kalbimi kuşatmaya devam ediyordu. Tek korkum onun en büyük zaafım olması ve bir gün onu kaybedersem bu acının beni bitirmesiydi. Yekta'ya kalmayı yakıştıramıyordum. Her an gidecek gibiydi. Bir eli kapıda bekliyordu sanki. Ve bu düşünce hissedebileceğim en büyük acıyı sunuyordu kalbime. Tek dileğim Yekta Yalçın'la sonsuz olmaktı. Sonsuza kadar ellerini tutmak, gözlerinin içine bakmak ve ona tekrar tekrar âşık olmak istiyordum.

Duvara son bir bakış attıktan sonra gülümseyerek önüme döndüm ve Yekta'yla el ele yürüdüğüm yolu tek başıma yürümeye başladım.

İçimde dinmek bilmeyen bir mutluluk vardı ve attığım her adımda sevinçten kalp atışım bile hızlanıyordu. Enerjimi yükseltmek ve evdeyken kapıldığım karamsar düşüncelerin kasvetinden kurtulmak için açtığım hareketli müzikler eşliğinde kısa sürede okuluma varmayı başardım.

Okul bahçesinde yürürken Ekin'le Yekta'nın kavga ettiği gün Yekta'nın merdivenlerde yaptığı konuşma yüzünden herkes önümden çekiliyor, gözlerini benden kaçırıyordu. Yekta yıllardır tek başıma başaramadığımı birkaç dakika içinde başarmıştı sanırım. Güneş Koleji artık yakamdan düşmüş, benimle uğraşmayı kesmişti. En azından bu korkulu bakışlar şimdilik durumun düşündüğüm yönde ilerlediğini söylüyordu.

Lise hayatım boyunca hiç olmadığım kadar rahat ve özgüvenli bir tavırla yürümeye devam ettim. İlk fırsatta beni bu dertten kurtardığı için Yekta'ya tekrardan teşekkür etmeliydim. Bu yüzden bakışlarım etrafta Yekta'yı görme umuduyla dolaşmaya başladı.

Derslerin başlamasına on dakikadan daha az bir süre vardı ve Yekta hâlâ ortalarda yoktu. Aslında geç kalsa bile sorun değildi çünkü bugün Yiğit'in bahsettiği yüzme yarışması yapılacaktı ve

tüm okul seyirci olarak orada bulunacağı için dersler boş geçecekti.

Sıkıntıyla iç çekerek çardaklardan birine doğru ağır ağır yürümeye başladım.

"Peri!"

Son zamanlarda okulun bahçesinde rahatça yürüyemediğimi fark ettim. Sürekli birileri tarafından önüm kesiliyor, adım sesleniliyor ya da kendimi bir olayın ortasında buluveriyordum. Her gün biraz daha insanların beni görmezden geldiği günlerimi özler oldum.

Bıkkın bir şekilde iç çekerek arkama dönüp Bade'nin yanıma ulaşmasını bekledim. Neden onu ciddiye alıp beklediğimi bilmiyordum bile fakat diyalog hâlindeyken daha az rezillik çıkardığını bildiğim için mecbur kalıyordum. Eğer umursamadan arkamı dönüp gidersem bağıra çağıra söylemek ya da yapmak istediklerini yapar, daha çok rezil olmama neden olurdu. Topuklularının gürültüsü dindiğinde tam karşıma dikildi ve kollarını göğsünün altında birleştirerek kendini beğenmiş bir tavırla bana bakmaya başladı.

"Ne var Bade?" dedim göz devirerek.

"Ay, ne çirkin ağzın var," dedi yüzünü buruşturarak. "Hele ki dudakların... İnsan birkaç tüp kolajen yaptırır şu dudaklarına. Belki o zaman adım daha güzel çıkardı o fakir kokulu ağzından."

"Bade, başımı ağrıtıyorsun," dedim dişlerimi sıkarak.

"Yani?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Ne yani?"

"Ay sus, sabahtan beri başımı ağrıttın Pire!" Biraz önce verdiğim tepkiyi tekrarladığında göz devirmekten kendimi alıkoyamadım.

"Bade," dedim sakin kalabilmek için derin bir nefes eşliğinde.

"Ne var Pirecik?" Kırmızı ojelerine hayranlıkla baktı. Muhtemelen bu hareketiyle umurunda olmadığımı falan anlatmaya çalışıyordu. Kendisi de benim umurumda değildi açıkçası.

"Hani çok zenginsin ya," diye konuşmaya devam ettim ağır ağır.

"Evet, kıskandın mı?" dedi kibirli bir tavırla tek omzunu kaldırarak.

"Hani her şeye gücün yetiyormuş ya," diye ekledim hemen sonra.

"Ha şunu bileydin, öğrenebilmişsin sonunda. Kafana taş falan mı düştü?" dedi şeytani bir gülüş eşliğinde.

"Demem o ki, o bitmek bilmeyen paranı, gücünü biraz da bomboş hayatını dolduracak şeyler için mi harcasan? İnsanların hayatlarıyla uğraşmaktan kendi hayatının olduğunu unutmuş gibisin de biraz." Dakikalardır karşımda sergilediği kendini beğenmiş tavrı aynen sergiledim.

Birkaç saniye süren sessizliğini söylediklerimi anlamak ve idrak edebilmek için harcadıktan sonra öfkeyle kaşlarını çattı.

"Sen bana o minicik beynin ve fakir ağzınla laf mı soktun?" diye cırladığında gülmemek için dudaklarımı dişledim. "Gülersen seni mahvederim Pire!" diye bağırdı hemen ardından.

"Gülmek mi?" diyebildim güçlükle. Kendimi sıkmaktan kıpkırmızı olduğuma emindim. "Asla!" diye ekledim hemen ardından.

"Yalancı!" diye gürledi iyice sinirlenmeye başladığında.

"Eğer izin verirsen minicik beynim ve fakir ağzımla gidebilir miyim artık?" dedim daha fazla abartıp çevredeki insanlara rezil olmamak için.

"Defol!" dedi kibirli bir şekilde başını kaldırarak.

Son bir defa sinir etmek için öpücük atmamla arkamı dönüp kıkırdayarak yanından uzaklaşmam bir oldu. Bade'yle savaşmak yorucuydu fakat onu sinir edecek noktaları yakalamak ve sonrasında sinirden kızarıp bozaran suratına bakmak dünyanın en keyif verici şeyiydi.

Kahkahalar atmamak için kendimi zor tutarak spor salonuna doğru seri adımlarla ilerlemeye devam ettim çünkü Bade'nin hâlâ ölümcül bakışlarla arkamdan baktığına adım kadar emindim.

Girdiğimiz ağız dalaşından Bade'ye karşı galip çıkmanın mutluluğunu sadece birkaç dakikalığına yaşayabilmiştim. Aklıma gelen düşünceyle suratım asılırken üzüntüyle iç çekerek yürümeye devam ettim. Yekta bugün üstü kapalı buluşmak istemişti

ve "gelince görürsün" diyerek yine meraktan delirmeme neden olmuştu.

Peki neredeydi?

Yekta Yalçın'a bunu defalarca söylediğimi biliyordum fakat... O gerçekten çok garip bir çocuktu ve sanırım hayatımın sonuna kadar onun yaptıklarına ve yapacaklarına, söylediklerine ve söyleyeceklerine akıl sır erdiremeyecektim. Ama her şeye rağmen onu deliler gibi sevmeye devam edecektim. Belki tüm bu saçma ve dengesiz hâlleriydi beni ona daha çok bağlayan. Yekta'yı Yekta Yalçın yapan tamamen başına buyruk, umursamaz ve salaş karakteriydi.

Ve yalancı oluşu...

Yalana karşı bu yakınlığı beni sinir ediyor ve çoğu zaman gerilmeme neden oluyordu.

Spor salonuna girdiğimde insanlar çoktan yerlerini almıştı. Öğrenci milletinin arka taraflarda oturma düşkünlüğü yüzünden çoğunlukla ön ve orta taraflarda boş yerler vardı. İlk sıradaki koltukların en sonuna oturmak için usulca yürümeye devam ettim. Her ne kadar Yekta sayesinde artık kimse zorbalık etmiyor olsa bile insanlardan uzakta, kendi güvenli alanımı oluşturmaya alışmıştım.

Yekta'ya mesaj atma isteğiyle doldu birden içim. Hiç niyetim olmamasına rağmen sırf o çağırdığı için bugün okula gelmiştim. Bu resmen insan kandırmaya giriyordu. Bu düşünce öfkeyle kaşlarımın çatılmasına neden olurken daha fazla düşünerek zaman kaybetmek istemediğimi fark ettim.

Hışımla yanımdaki koltukta duran çantamı kucağıma koydum ve içinden telefonumu aramaya başladım. Düzenli çantamın içini savaş alanına çevirmem sonucu nihayet telefonum ortaya çıktığında derin bir nefes bırakarak geriye yaslandım.

Aceleyle telefonumun tuş kilidini açıp mesaj atmak üzere uygulamaya girdim. Aslında aramak daha mantıklı olurdu fakat eğer ararsam Yekta'nın sesini duyduğum an tüm sinirim silinip giderdi ve ben hesap sormak şöyle dursun, neden gelmediğini bile sormayı beceremezdim. Bu nedenle sevdiği insanın karşısında konuşmayı

beceremeyen, saçmalayan tüm insanlar gibi ben de klavye ardına sığınacak ve sorunumu mesajlaşarak halletmeye çalışacaktım.

Uygulamaya girdiğimde mesajlaştığım son kişi Bok'tu. Evet Yekta olduğunu öğrenmeme rağmen hâlâ ismini değiştirmemiştim fakat nedenini ben de bilmiyordum. Belki de kim olduğunu öğrendiğimden beri kimseyle mesajlaşmadığım için değiştirmek aklıma gelmemişti, emin değildim.

Hızlıca mesaj yazmaya koyuldum ve aklıma gelen ilk şeyleri yazmaya başladım. Elimden geldiğince düşünmemeye çalışıyordum çünkü düşünmeye başlarsam tek kelime bile yazamadan mesaj atma fikrinden vazgeçeceğime emindim.

"Bugün okula geleceğini söylemiştin."

"O da yetmezmiş gibi beni de çağırmış, mutlaka okula beklediğini söylemiştin."

"Okuldayım."

"Ama sen gelmeye tenezzül bile etmedin."

"Yalan söyledin!"

Peş peşe gönderdiğim mesajlara göz attığımda iyice gaza geldiğimi fark edip abartmamak için tuş kilidini kapatıp telefonu kucağıma bıraktım.

Telefon kucağımda dakikalarca bekledim.

Mesajı görüp görmediğini deli gibi merak ediyordum. Ya görmüşse ve cevap verme zahmetinde bile bulunmazsa?

Yine saçma düşüncelerle kendimi yıprattığım birkaç dakikanın ardından kucağımda duran telefon titremeye başladı.

"Söylemedim."

Mesajı yazdığından beri çevrimiçi bekliyordu. Muhtemelen ben de çevrimiçi göründüğüm için hemen cevap yazacağımı düşünüyordu. Tam da düşündüğü gibi yaptım ve vakit kaybetmeden cevap yazmaya başladım.

"Okulda mısın yani?"

Bok yazıyor...

"Hayır."

Öfkeyle kaşlarımı çatarak karşılık verdim.

"Alay mı ediyorsun?"

Yazıyor...

"Hayır."

Sinirimi yatıştırabilmek için derin derin soluyarak cevap yazmaya devam ettim.

"Neredesin o hâlde?"

Yazıyor...

"Keyfimin kâhyası nereyi istiyorsa orada."

Göz devirerek ekrana baktım.

"Keyfinin kâhyasının bugün okula gelmek istediğini sanıyordum."

Yazıyor...

"Kimden aldın bu bilgiyi?"

"Yalan haber."

Neyin peşinde olduğunu bilmediğimden o kadar sinirlerim bozulmuştu ki sinirden gülmeye başladım.

"Yekta Yalçın denen bir yalancı söyledi."

"Pek inanmamıştım zaten."

Yazıyor...

"Ona inanmadığını duymasın."

"Üzülür sonra :("

Bir an Yekta'yı üzüntüyle dudak büzerken hayal ettim ve gözümün önünde canlanan bu görüntü istemsizce gülümsememe neden oldu.

"Üzülmez, üzülmez."

"Hem nereden duyacak ki?"

"Verdiği sözleri tutmayan biri benim söylediklerimi neden umursasın ayrıca?"

":D"

Yaklaşık bir dakika boyunca çevrimiçi olarak kaldı fakat cevap yazmadı.

Yazıyor...

"Çok ayıp!"

Ne yazacağımı düşündüğüm kısa zaman diliminin ardından yazmaya başladım.

"Ayıp olan ne?"

Yazıyor...

"Bilmem, o an en çok o tepki yakışır diye öyle dedim :D"

Son mesajını okuduktan sonra kıkırdarken buldum kendimi.

"Neredesin?"

Yazıyor...

"Kusura bakma Çilekli Kekim"

"Öptüm :* :)"

Şaşkınlıktan dehşete düşmüş bir ifadeyle telefona bakakalmıştım. Yekta'nın neden böyle bir karşılık verdiğini, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bu tepkisine o kadar şaşırmıştım ki donup kalmıştım resmen.

"Ne?"

Yazıp gönderdiğim mesaj tek tik olarak kaldığında iyice kafayı yiyecek hâle geldim. Meraktan ölmek üzereydim. Resmen kendimi öylece ortada kalmış gibi hissediyordum. Aslında olan da buydu. Yekta beni öylece ortada bırakmıştı. Bugün ondan yediğim ikinci kazıktı bu.

Şaşkınlığım o kadar yoğundu ki sinirlenmeye sıra gelmemişti bile. Öfkeyle telefonu kucağımdaki çantanın açık gözlerinden birine attıktan sonra çantayı bir kenara koydum ve defterimi kucağıma aldım. Çantamın küçük gözünden çıkardığım mor simli kalemi de aldıktan sonra defteri açıp yazmaya başladım.

"O gerçekten çok garip."

"Ayrıca beni sinir ediyor."

"Onunla da olmuyor onsuz da... Ne yapacağız biz?"

İç çekerek yazdığım satırları tekrar tekrar okudum. Yazmak, paylaşmak iyi geliyordu. Dertlerimi anlatacağım, zor zamanlarımda beni dinleyecek bir dostum yoktu. Olmamıştı hiç.

Güneş Koleji'nin ne olduğunu bilmese de kendilerince anlam ve isim taktığı, Peri Tozu'nun kirli defteri dedikleri bu defter yegâne dostumdu yalnızca. Onunla dertleşmeye alıştım neyse ki. Hatta ona anlatmadığım günler kendimi huzursuz hissettiğim bile oluyordu.

"Iy!" diye cırlama sesiyle neye uğradığımı şaşırıp oturduğum yerde sıçradım ve panikle defterimi kapatıp yanıma koydum. Soluma döndüğüm gibi yüzünü buruşturmuş bir şekilde bana bakan Bade'yi gördüm. "Ne işin var senin yanımda böcek parçası?" dedi kendini geriye çekerek.

"Bade, aptal mısın?" diye tersledim korkuyla çarpan kalbimin üzerine elimi koyarak.

"Bana baksana sen!" dedi öfkeyle.

"Baktım Bade, ne oldu?" diye karşılık verdim.

"Bakma bana o çirkin gözlerinle!" diye cırladı bu sefer de. Bade Güneş gerçek bir ruh hastasıydı.

"Oturacak o kadar çok yer varken neden yanımdasın?" diye sordum sakin kalmaya çalışarak. "Beni mi özledin?"

"Iy!" dedi aynı şekilde yüzünü buruşturarak. "Ayrıca sen benim yanımda oturuyorsun."

"Önce ben geldim yalnız."

"Ne fark eder? Okul benim," dedi tüm kibriyle.

"Tamam. Okul seninse pekâlâ gidip başka bir yerde de oturabilirsin o zaman?" dedim omuz silkerek.

"Ben burada oturmak istiyorum ve burada oturacağım." Yönünü başka tarafa çevirip arkasına yaslandı.

"Keyfin bilir," diyerek aynı şekilde geriye yaslandım ve havuzun etrafında koşuşturan telaşlı insanları izlemeye koyuldum.

"Bana bak Pire," dedi Bade çok geçmeden.

"Ne var?" dedim önüme bakmaya devam ederek.

"Yakışıklı, kaslı, yetenekli ve seksi sevgilime baktığını görürsem ya da hissedersem..."

"Ee?" dedim alaycı bir tavırla.

"Kendine ölümlerden ölüm beğenirsin. Benim olana bakamazsın, yasaklıyorum. Yasak!" dedikten sonra daha fazla dayanamayıp yeniden benden tarafa döndü. "Anladın mı?"

Birkaç saniye boyunca cevap vermeden gözlerinin içine baktıktan sonra sırıtarak konuşmaya başladım. "O hâlde yakışıklı, kaslı, yetenekli ve seksi sevgiline yarışmaya giyinik çıkmasını söylesen iyi edersin," dedim tüm sinir bozucu ifademi takınarak. "Ben buraya yarışma izlemeye geldim ve istediğim kişiyi incelerim. Buna kimse karışamaz!"

"Peri!"

"Bade!"

"Seni gebertirim!" dedi dişlerini sıkarak.

"Ne yaparsın? Üstüme dolar mı atarsın?" diye alay ettim iyice sinirden kudurması için.

"Bak!" dedi ve konuşmaya devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Sakın benimle uğraşmaya kalkma. Hele sinirlendirmek... Aklının ucundan bile geçmesin yoksa sefil hayatını başına yıkarım!"

"He Bade, he." Göz devirerek önüme döndüm.

"Pekâlâ," dedi omuz silkerek ve yeniden arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Sen bilirsin."

"Ben bilirim," dedim altta kalmamak için.

"Pekâlâ," dedi yeniden.

"Pekâlâ," dedim gıcıklık olsun diye.

"Sus!" dedi öfkeyle.

"Sen sus!" dedim hemen.

Bu atışma sürüp giderken düdük sesi diğer tüm öğrencileri susturduğu gibi bizim de susmamıza neden oldu. Birkaç dakikalık gereksiz açılış konuşmasının ardından yarışmacılar anons edildi ve tüm izleyicilerin gözleri yarışmacıların çıkacağı kapıya dikildi.

Bade göz ucuyla bana baktığında aynı şekilde göz ucuyla ona bakış attım. "Bakacak başka bir yer bulamadın mı?" diye fısıldadı öfkeyle. "Diktin gözlerini kapıya!"

"Aptal mısın Bade?" dedim daha fazla kendimi tutamadığım için. "Uğraşma benimle!"

"Sen... Bana... Aptal mı dedin?" Yüzündeki afallamış ifade istemsizce keyfimi yerine getirmişti.

"Evet Bade, aptal dedim," dedikten sonra elimi ağzıma kapatarak konuşmaya devam ettim. "Aa... Bak gördün mü yine aptal dedim?"

"Bana baksana sen!" Tehditkâr bir şekilde duruşunu dikleştirdi.

"Maalesef ki tam şu an sana bakıyorum Bade," dedim yüzümü buruşturarak.

"Git, o çirkin gözlerinle başka tarafa bak!" dedi ve işaret parmağını ikaz eder gibi yüzüme doğru sallayarak konuşmaya devam etti. "Yoksa seni baktığına bakacağına pişman ederim!"

"Seninle uğraşamayacağım!" Kollarımı göğsümün altında birleştirerek geriye yaslandım.

Daha fazla Bade'yle uğraşmak ve muhatap olmak istemediğim için başımı sağ tarafa çevirip başka tarafa baktım. İstediğim olmuş, Bade'nin sesi kesilmişti.

"Bu arada," dedi daha bir dakika bile geçmeden. "Yekta'yla el ele, kol kola karşımıza geçip ötmekle olmaz o işler. Bak gör bakalım gerçek çift nasıl olurmuş. Yiğit ve ben dururken sizin haddinize mi düşmüş Güneş Koleji'nin gözdeleri olmak?" dedi ve küçümseyici bakışlarla yüzümü inceledi. "Bütçeniz yetmez bir kere."

"Aynen Bade," diyerek alaycı bir tavırla geçiştirdim söylediğini.

"Bana bak Pire! Ben tartışmak istiyorsam benimle tartışacaksın. Bir daha beni geçiştirmeye kalkarsan boğarım seni!" diye saçmaladı. "Okulumdan sürgün ettiririm!"

"Aynen Bade," dedim yeniden sinirlerini bozmak için.

"Sen..."

Tam o sırada düdük çaldığında başımı sağa çevirdim. Bade ise aç köpekler gibi kapıya döndüğünden bana cevap vermeyi atlamıştı. Bu yüzden düdüğe ve düdüğü çalan hakeme minnettardım şu anda.

Bence Yekta yarışa girecek ve birinci

EMKE GÜL

"Ay, çıkıyor aşkım!" dedi Bade neşeyle. "Yarışmaya gerek yok, her sene olduğu gibi yine Yiğit kazanacak," diye mırıldandı.

Aklım Yekta'daydı ve onun dışında hiç kimseyi önemseyecek durumda değildim. Bacak bacak üstüne atmış şekilde oturuyor, boş boş sağ tarafa bakarken tek ayağımı sallayarak ritim tutuyordum.

Öğrenciler çığlıklar ve alkışlarla salonu inlettiğine göre yarışmacılar çıkıyor olmalıydı. Hemen yanımda Bade de çığlıklar atıyor, aynı zamanda var gücüyle Yiğit'i alkışlıyordu. Sırf Bade'ye ve saçmalıklarına katlanmaya tahammülüm olmadığı için dönüp bakma gereği bile duymadım.

Neredeyse dakikalarca alkışlar ve çığlıklar bitmek bilmedi. Gürültü rahatsız edici, baş ağrıtıcı bir boyuta ulaştığından istemsizce kaşlarımı çatarak oturmaya devam ettim. Belki de Yekta'nın bana yaptıklarını düşünüp durduğumdan çatılmıştı kaşlarım, emin değildim.

"Pe-Peri!" dedi Bade kekeleyerek. "Bu ne demek oluyor?" diye çığlık attığında hışımla Bade'ye döndüm.

"Ne oluyor?" dedim gözlerinin içine bakarak.

O kadar sinirli görünüyordu ki gözlerinden alev püsküreceк ve yüzümü yakıp kavuracak gibi hissetmiştim. Öfkeyle parlayan gözleri benimkilerden ayrılıp sahaya döndüğünde bakışlarını takip ederek yarışmacıların olduğu tarafa doğru baktım. Aceleyle sahanın dört bir yanında göz gezdirerek Bade'yi durduk yere bu denli sinirlendirebilecek şeyi aradım.

Saniyeler süren arayışımın sonu yarışmacıları tek tek incelemekte bitti. Tanımadığım yüzleri hızla geçtiğim sırada kalbim yerinden fırladı sanki. Yekta... Yarışmacıların arasındaydı!

Ben dedi Yün

Yıllardır yapılan etkinliklerin olduğu gün özellikle okula gelmeyen, okul ve öğrencilerle zerre alakası olmayan insanın yüzme yarışmasında ne işi olabilirdi ki?

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuştum adeta. Gördüklerime inanamayarak kocaman açtığım gözlerimle dehşete düşmüş gibi

Yekta'nın yüzüne bakıyordum. Onun da bakışları benim üzerimdeydi ve... Kahretsin çok güzel gülüyordu!

Tam şu anda Bade'nin ne yaşadığını çok iyi anlıyordum. Onu ilk kez giyinik değilken görüyordum ve... Yine kahretsin! Büyükçe yutkunduğumda bunu Yekta'nın gördüğü düşüncesiyle dehşete düştüm ve saniyeler içinde yanaklarım alev almaya başladı.

Bade gibi ben de bağırıp çağırmak, insanlara başka tarafa bakmalarını emretmek istiyordum çünkü herkes Yekta hakkında fısıldaşıyordu tam şu anda. Delirmemek elde değildi.

"Bu ne demek oluyor?" diye hışımla bana döndü Bade. "Ne işi var o fakirin yarışmada?"

"Ben..." diye kekeledim.

"Sen yaptın değil mi?" dedi nefretle gözlerini kısarak. "Sırf bana inat olsun diye o çocuğu yarışmaya sen soktun!" diye bağırdı öfkeyle.

"Ne oldu?" diyerek üstüne gittim gerçeği söylemek yerine. "Bu durum seni korkuttu mu yoksa?" dedim sinir bozucu bir gülüş eşliğinde.

"Siz kimsiniz de sizden korkacağım ben?" diye karşılık verdi yüzünü buruşturarak. "İkiniz de rezil olacaksınız birazdan!"

"İzle ve gör... Senin saltanatın da Yiğit'in saltanatı da bitiyor. Artık yoksun Bade Güneş." Özellikle son cümleyi tane tane söylemek büyük bir zevk yaşatmıştı.

"Öyle bir şey olmayacak!" dedi ve hınçla kendini koltuğa attı. "Bugün bu yarışmanın birincisi Yiğit olacak!"

Cevap bile vermeden şeytani bir gülüşle arkama yaslandım. Bade'nin bakışları üzerimden çekildiği anda yaşadığım şaşkınlık yeniden yüzüme yansıdı.

Bu hâliyle Yekta'ya baktığımda kendimi iyi hissetmiyordum fakat kendime hakim olamıyordum da. Özellikle aptal öğrenciler ağızlarının sularını akıta akıta Yekta hakkında konuşurlarken... Ciddi anlamda birkaçını havuzda boğmadan nasıl sakin kalacağımı merak ediyordum.

Yekta'yla yeniden göz göze geldiğimiz an çarpık gülüşünün güzelliği yüzünden iyice koltuğa sinip tedirginlikle yutkundum. Hâlimi net olarak anladığından keyifle güldüğünü gördüm uzakta olsa da. Öfkeyle gözlerimi kısarak baktığımda belli belirsiz göz kırparak önüne döndü. Hâlâ gülüyordu!

Yarışmaya katılacağını söyleyebilirdi. Neden söylememişti ki? Ayrıca neden böyle bir şey yapma gereği duymuştu?

Yekta Yalçın yine yüzlerce soruyla kafamı a[illegible] rakmayı başarmıştı.

Hakemin komutlarıyla yarışmacılar yerini aldı biraz sonra. Yarışmanın başlamasına bir düdük kala Bade'nin duyduğu kazanma hırsını hissetmeye başlamıştım. Heyecandan kalbim deli gibi çarpıyordu ve ansızın kendimi Yekta'nın kazanması için dualar ederken buldum.

Yekta daha önce beni havuzdan kurtarmıştı fakat bir yarışmada derece yapacak, birinci olacak kadar iyi yüzüp yüzmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hatta yüzme bilip bilmediğinden bile emin değildim.

Bade'ye kafa tuttuğum için bile Yekta'nın bu yarışmayı kazanması gerekiyordu fakat Yiğit'in de yüzme konusunda profesyonel olduğunu ve söylediğine göre küçük yaşlarından beri eğitim aldığını biliyordum. Bu durumda Yekta, Yiğit'i nasıl yenebilirdi ki?

Ve beklenen düdük salonu inlettiğinde irkilerek doğruldum. Yarışmacılar atlayış pozisyonunda beklerken şimdi havuzun içinde süratle yüzüyorlardı. Kalbim deli gibi çarparken oturmaya tahammül edemeyip ayağa fırladım. Bunu yapan tek ben olmadığım için pek de rahatsız olmamıştım.

"Lütfen... Lütfen kazan," diye fısıldarken tek elimi kalbimin üzerine koydum.

Yarışmacılar bir türlü bitmeyecekmiş gibi görünen havuzun sonlarına gelirken heyecandan nefesimi tuttum ve yarışmanın sonuçlanacağı anı bekledim.

Saniyeler kalmıştı artık.

Üç kişi başa baş gidiyordu.

Bir anda Bade'yi yanımda, kenarlıklara yaslanmış bir şekilde yarışmayı izlerken buldum. Şu an ikimiz de aynı hâldeydik ve maalesef aynı hislere sahiptik. Yalnızca Bade'nin hisleri kötü niyetle doluydu.

Yarışmacılar sadece saniyeler sonra bitişe gelecekti.

Ve geldiler!

Yekta havuzun kenarına tutunduğu gibi başını sudan çıkardığında kendime hâkim olamayıp boğazım yırtılana kadar zafer çığlığı attım.

Bade sinirden ve nefretinden renkten renge girerken ona inat daha yüksek çığlıklar attım. Daha çok sevindim. Bade ve Yiğit'in yıllardır süren havasını dakikalar içinde yerle bir eden Yekta Yalçın kutlamaları yapılırken sahaya atlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Hakemler tarafından birinci yarışmacı, Yekta tebrik edilirken Yiğit hüsrana uğramış gibi ikinciliğiyle kenarda bekliyordu.

Yekta Yalçın'a kazanmak çok yakışmıştı. Kaybetse de en güzel o kaybedebilirdi...

"Sen bittin!" dedi Bade sıktığı dişlerinin arasından.

Umursamadım bile.

"Siz bittiniz!" diye yineledi tehdidini.

Yine umursamadım. Dönüp bakma tenezzülünde bile bulunmayışım onu iyice delirtmişti.

Islak saçlarını geriye atarak başıyla hakemi selamladı Yekta.

Tüm yarışmacıları bir araya toplamışlardı ve muhtemelen birinciden konuşma yapmasını isteyeceklerdi. Öğrencilerin tamamı sessizce yarışmacılara odaklandığında beklenmedik bir şey oldu ve birden Yekta koşmaya başladı.

Yerlerin ve kendisinin ıslak oluşunu umursamadan, ıslak saçlarını gözünün önünden çekmek istercesine geriye tarayarak tribüne doğru koşmaya devam etti. Neden koştuğunu ve nereye gittiğini

anlamak için bir adım daha öne çıkıp kenarlığa yaslanarak onu izlemeye devam ettim.

Her adımında gülüşü büyürken gözleri gözlerime kenetlenmişti. Her adımı biraz daha kapattı aramızdaki mesafeyi. Her adımı onu biraz daha yaklaştırdı bana.

En nihayetinde tam karşımda dikildiğinde hâlâ gözlerimiz ayrılmamıştı. Hayatımda şahit olabileceğim en güzel gülüşle karşımda birkaç saniye dikildiğinde karnımda kelebekler uçuşmaya başladı sanki.

Güzel gülüşüne kayıtsız kalamamış, aynı şekilde gülümseyerek karşılık vermiştim.

Ve her şey o andan sonra başladı...

Yekta son bir kez ıslak saçlarını geriye taradı ve bir adım daha atarak yüzümü avuçlarının içine aldığı gibi dudakları dudaklarıma uzandı. O an ölmüş olmalıydım. Nefesim kesilmişti çünkü...

Dudaklarının sıcaklığıyla uyuşan bedenim kendini Yekta'nın kollarına bırakırken ellerim ıslak kollarına tutundu sıkıca. Hâlâ yüzümü tutan elleri beni biraz daha kendine çekerken dudaklarıma dokunan dudakları adeta ruhumu okşuyordu. Gözlerimi kapattım ve Yekta Yalçın'a saniyeler içinde defalarca kez yeniden âşık oldum.

Yekta Yalçın güzel olan her şeydi.

Ve tam şu anda hayallerimin bile erişemeyeceği kadar güzel bir anı yaşatıyor, beni öpüyordu!

O an çığlıklar vardı etrafımızda fakat benim için tüm sesler susmuş, zaman adeta durmuştu. Yekta ve ben vardık yalnızca...

Dudakları dudaklarımdan ayrılırken hiç bitmesini istemediğim bir rüyadan uyanırcasına araladım gözlerimi. Gerçek olmayışından korkarcasına dokunduğum teninin sıcaklığını avuçlarımda hissetmek kalbimi titretmişti.

"Kazandım Peri Kızı," diye fısıldadığında nefes nefese kalmış gibiydi. "Ve sana bir sır vereyim mi?" diye sordu gözlerimin içine bakarak.

Konuşacak gücüm olmadığına yemin edebilirdim. Başımı

onaylarcasına sallamakla yetindiğimde daha büyük gülümsedi ve hafifçe kulağıma doğru eğildi.

"Dün yalan söyledim," diye fısıldadı ve güldü usulca. "Keyfimin kâhyasının istediği şey okula gelmek değildi. O yalnızca bahane..." Kulağıma doğru iyice sokulduktan sonra konuşmaya devam etti. "Keyfim de kâhyası da bu anı yaşamak istiyordu." Geriye çekildi.

Gözlerimiz yeniden buluştuğunda Yekta'nın gözlerinde gördüğüm ışık tüm hayatıma ışık olmuştu o an. Kalbim adeta onun adını haykırırcasına çarparken şaşkınlık dolu bir gülüşten başka karşılık veremedim.

"Seni öpmek istiyordum ve öptüm," dedi omuz silkerek. "Çünkü..."

"Keyfinin kâhyası," dedim titreyen sesimle.

"Keyfimin kâhyası," diye tekrar etti. "Keyfimin kâhyası seni sevmek istiyor Peri Kızı!"

Keyfinin kahyasını
Yerim lan senin

23

Sonra Söylerim

Aşkın gölgesine sığınmak sarhoş olmaya benzer. Yaşananların acısı kendine geldikten sonra çıkar ancak.

MEZUNİYETTEN 2 AY ÖNCE

Elleri ellerime kenetlenmiş...

Zaman ise onun dudaklarına dokunduğum an donmuş...

1321 gündür kalbime her sabah onun adını tekrar tekrar kazıyan aşk, biraz önce yaşananların sarhoşluğuyla sendeleyip Yekta Yalçın'ın gözlerine düşmüştü.

Kalbimin çığlıkları tüm seslere sağır etmişti kulaklarımı. Aşk, sahip olabileceğim yegâne güçtü. Ve bugün, yeryüzünde benden daha güçlü bir insan yoktu.

Dakikalar önce yaşadığım şaşkınlığı günler, aylar geçse de atabileceğimi sanmıyordum. Yekta Yalçın'ın, tüm Güneş Koleji'nin önünde beni öpmesi imkânsızlığın tanımıyken... Dudaklarımda hâlâ onun sıcaklığıyla el ele çıkışa koşuyorduk şimdi. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Aklım almıyordu bir türlü.

Titreyen bedenim, Yekta'nın eline sıkıca tutunmuş bir şekilde onunla birlikte çıkışa koştururken ardımızda büyük bir uğultu bırakmıştık. Gördükleri karşısında nutku tutulmuş Güneş Koleji'nin gözleri üzerimizdeydi ve bu durumun yarattığı gerginlik istemeden de olsa titrememe neden oluyordu.

Yekta omzunun üzerinden bir bakış attığında gülüşü daha da

büyüdü ve elime kenetlenmiş parmaklarını daha sıkı tutarak devam etti yürümeye.

"Ne demek oluyor bu?" diye cırladığını duydum Bade'nin.

Saniyeler sonra kapıdan çıktığımızdaysa büyük bir uğultu eşliğinde koridorda yürümeye devam ettik. Koridor benim gökyüzümdü o an, bulutların üzerinde yürüyordum sanki.

Biraz sonra Yekta'ya tutunan elimi sıkarak durmamıza neden oldum.

"Yekta," diye mırıldandığımda sesim o kadar cılız çıkmıştı ki koridor boşluğunda olmasaydık muhtemelen duyamayacaktı bile.

Hızla bana döndüğünde gözlerindeki parıltı kalbimi aydınlattı. Çarpık gülüşü dudaklarının kenarına yerleştiğindeyse gözlerimi gözlerinden ayırmamaya çalıştım. Kalbim hâlâ ilk anki heyecanla deli gibi çarpıyordu ve gürültüsü Yekta'ya ulaşacak diye ödüm kopuyordu.

"Söyle Peri Kızı," diye mırıldandığında tam gözlerimin içine bakarak bir adım attı bana doğru.

Ellerimiz hâlâ ayrılmamıştı. *Dilerim sonsuza dek ayrılmazlardı.*

Aniden midemin burkulduğunu hissedince iki elimle de Yekta'nın eline tutundum sıkıca. "Ben... Şey..." diye kekeledim. "Ay ben bir kötü oldum." Soğuk soğuk terlemeye başladım. "Başım dönüyor," dedim yutkunarak.

Yekta'nın güldüğünü görünce öfkeyle kaşlarımı çatıp ellerimi çekmeye çalıştım fakat buna müsaade etmeden sıkıca tuttu. "Bırak ya!" diye homurdandığımda gülüşü daha da büyüdü.

"Tamam, tamam kızma," dediğinde kaşlarımı daha çok çattım.

"Hâlâ gülüyorsun," diye azarlamaya başladığımda midemin bulandığını hissedince Yekta'nın eline tutundum yeniden. "Ve ben bayılacak gibiyim."

"Gel o hâlde. Durmayalım burada," dediğinde inatlaşmak yerine söylediğini yaparak Yekta'yla birlikte yürümeye koyuldum.

Kahretsin!

Resmen kendimi rezil etmekten başka bir işe yaramıyordum. Şu an anlıyordum ki düşmana ihtiyacım yoktu çünkü kendi kendime yetiyordum. Neden bu hâle gelmiştim ki durduk yere?

Kafamın içinde parlayan bu soruya cevap hiç de gecikmedi. Yıllardır yüzüme bile bakmayan çocuk tarafından yine yıllardır zorbalık gördüğüm okulun öğrencileri önünde öpülmüştüm ve o da yetmezmiş gibi bugün itibariyle Bade'nin nefretini tümüyle kazanmıştım. Hepsinin ardından Güneş Koleji'ne posta koyarcasına Yekta'yla el ele salonu terk etmiştik.

Tam şu anda mide bulanması, baş dönmesinden çok daha ötesini yaşamalı, ölmeliydim bence. Çünkü sade ve son derece sıkıcı hayatım için biraz önce yaşananların zerresi bile bir ömür yeterdi.

"Daha iyi misin?" diye sorduğunda meraklı bakışlarla yüzümü inceliyordu.

Başımı sallamakla yetindim.

Birkaç adım sonra elinin üzerindeki ellerimden birini tutup kendi beline sardı. Hemen sonra boşta duran elini belime koyduktan sonra bedenimi kendi bedeniyle buluşturdu. Çıplak tenini hissettiğimde nefes nefese kalmış gibi boğulduğumu hissettim.

Nefesimi tuttum.

Vücudumun karıncalandığını, buz kestiğimi hissediyordum ve bunu Yekta'nın da hissedecek olması deli gibi korkutuyordu. Neyi saklayacaktım ki?

Biraz önce resmen öpüşmüştük, rüya değilse eğer... Bundan sonra ona âşık olduğumu öğrense ne olabilir ki?

Bu düşünceme de cevap gecikmedi. Yekta Yalçın, uzun zaman önce kendisine âşık olduğumu öğrenmişti. Hem de hayatımın her anını not aldığım defterimden...

Erkek soyunma odasının önüne geldiğimizde dehşete kapılmış gibi doğrulup bir adım geriye çıktım. "Buraya giremem," diye itiraz ettim ve midemin bulanmasını umursamadan başımı iki yana salladım.

"Neden?" diye sordu anlamaz bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak.

"Ne demek neden? Kız olduğumu ve girmek üzere olduğumuz soyunma odasının erkeklere ait olduğunu belirtmeme gerek var mı acaba?" diye açıkladım telaşlı bir şekilde.

"Söylemiş kadar oldun," diyerek göz devirdi. "Oda, odadır. Tabelanın ne önemi var Peri Kızı?" diye söylendiğinde şaşkınlıkla aralandı dudaklarım.

"Toplumun bazı kuralları vardır, bilir misin? Ayrıca kadın ve erkeklere ayrılmış özel alanların olduğunun... Bunlar sana ne ifade ediyor?"

"İfade etmiyor," dedi umursamaz bir tavırla omuz silkerek.

"Ciddi olamazsın?" diye sordum hayretle.

"Gayet ciddiyim," dedi net bir şekilde. "Bahsettiğin toplum burada olmadığına göre gayet benimle içeriye gelebilirsin. Sen ve benden başka kimse yok. Bu yüzden tabelaların da bir önemi kalmıyor." Elimi tutarak peşinden sürüklemeye devam etti.

"Sana gerçekten inanamıyorum Yekta Yalçın." diye söylenerek yürümeye devam ettim.

"Ben çok garip bir çocuğum, unuttun mu?" dedi alaycı bir şekilde. "Bunu söylemeni beklerdim," dedikten sonra omuz silktiğinde bakışlarım çıplak omuzlarına kaydı.

Sırtındaki çukurluklar bambaşka bir hava katıyordu sanki... Yutkundum. Onu incelediğim için kendimi edepsiz hissediyordum fakat neden incelemeyecektim?

Deliler gibi seviyordum ve ona dair her şeyi bilmeye, görmeye sonuna kadar hakkım vardı. Aksini iddia eden herhangi bir insanın da düşünceleri umurumda değildi. 1321 gündür köpekler gibi peşinde koştuğum çocuğa doyasıya bakmayı kendime ödül olarak veriyordum.

Bu düşünce eşliğinde daha rahat bir şekilde incelemeye devam ettim. Vücudundaki su damlaları bile daha özel geliyordu sanki. Bel gamzelerine takıldı hemen sonra bakışlarım... Daha büyük yutkundum. Sanat derslerinde gösterilen heykeller kadar kusursuz işlenmiş ve sergilenmek üzere hazırlanmış bir eser gibiydi.

Kusursuzdu.

Daha önce defalarca aklımdan geçirdiğim fakat defterime yazmayı sürekli unuttuğum şeyi düşündüm yine.

Yekta Yalçın'ı abartmayı seviyordum. Onu abartmak, eşsiz olduğunu belirtmek keyif veriyordu.

İlk fırsatta bunu not düşmeliydim.

Soyunma odasına girdiğimizde tedirginlikten nabzım yükselmeye başladı. "Neden geldik buraya?" diye sordum merakla. "Ne işimiz var?"

"Farkında mısın Peri Kızı?" dedikten sonra durdu ve yönünü bana döndü. "Yarı çıplak hâldeyim," derken ellerini iki yana açtığında gözlerimi kapatmak istedim. "Ve eminim ki yarı çıplak bir erkeğin sokaklarda dolaşması pek normal karşılanmaz."

Derin bir nefes alırken gözlerimi gözlerine sabitledim ve bir an olsun kıpırdamadan dinledim.

"Doğru," diye mırıldandıktan sonra Yekta'ya belli etmeden yutkunmaya çalıştım. "Giyin bari."

"Giyineyim bari," dedi çarpık bir gülüşle yüzümü incelerken.

"Gülme," diye diklendiğimde daha çok güldü. "Yekta!"

"Yine tehdit edecek gibisin?" dediğinde eğleniyor gibi görünüyordu.

"Lütfen konuşmayı kesip giyinmeye gider misin artık," diye homurdandım ve başımı yana çevirdim.

"Konuşmayı kesip başka bir şey de yapabiliriz," dediğinde kalbim tüm kanı yüzüme pompalamış gibi kıpkırmızı olmuştum. Dakikalardır öpüşmemiz hakkında tek kelime etmezken şimdi bunu ima etmesi... Utançtan yerin dibine girecek gibi hissediyordum.

"Yekta!" derken öfkeyle yüzüne bakarak gerçek hislerimi saklamaya çalıştım. Çünkü gerçek hislerime göre hareket edersem Yekta'nın dediği gibi şu an konuşmuyor olurduk.

Yekta Yalçın'ı yeniden öpmek istiyorum.

Bunu yapabilecek cesaretin zerresine dahi sahip olmadığım için

Yekta'dan adım atmasını beklemekten başka bir şey yapamazdım.

"Sen geç otur. Ben de giyineyim," derken çantasıyla kıyafetlerini almak üzere dolaplara yöneldi.

"Burada giyinemezsin," dedim panikle. Alaycı bakışları omzunun üzerinden bana döndüğünde kaşlarımı çattım.

"Beni çok eğlendiriyorsun Çilekli Kekim." Sırıtarak önüne döndü.

Öfkeyle kaşlarımı çattım fakat bunu Yekta'ya değil kendime yapmıştım. Tam bir aptaldım ve pot kırmadan edemiyordum resmen.

Kıyafetlerini alıp soyunma kabinlerine doğru yürürken arkasından bakmaya devam ettim.

"Kimsenin olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordum laf olsun diye.

"Var gibi mi duruyor?" diye karşılık vererek kabinlerden birine girdi.

"Olabilirdi ama," diye söylendim.

"Çıkarırdık," dediğinde ses tonundan güldüğünü anlamıştım.

"Zorbalık mı yapacaksın?" diye sordum hayretle.

"Rica etmek varken zorbalık yapmak mı? Beni hiç tanımamışsın Peri Kızı," dediğinde güldüm.

"Rica etmek ve sen, ha?" dedim alaycı bir şekilde.

"Şaşırdın değil mi?" diye sordu giyinmeye devam ederken. "İnsanları şaşırtmayı severim."

"Şaşırtmak ne ki, bugün hepimizin ağzına sıçtın," diye mırıldandım.

"Seni duyabiliyorum," dediğinde utançtan çığlık atma isteğiyle yanaklarımı şişirdim ve yüzümü kapattım.

Biraz sonra bakışlarım Yekta'nın bulunduğu kabine döndü. Buzlu, kalın camdan olan kapıların ardından belli olan siluetini görmek içimi huzursuz etmişti. Resmen dikizliyormuş gibi hissettiğim için panikle arkamı döndüm ve dikkatimi başka yöne vererek oyalanmaya çalıştım.

Bu yaşananlar bir rüyaysa şayet derhâl uyanmam gerekiyordu çünkü olayın nereye gittiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Rüya değilse de birileri bana ne yapmam, nasıl davranmam gerektiğiyle ilgili hızlandırılmış ders verirse süper olurdu çünkü böyle giderse kendimi aptal yerine düşürmekten başka bir şey yapabileceğimi sanmıyordum.

"Daha kaç gün sürer hazırlanman?" diye söylenerek konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Bir şey itiraf edeyim mi?" dedi ve güldü.

"Şart mı?" diyerek huysuzlandım.

"Hoşuma gitti." Sırıtmış bir hâlde yüzünü hayal ettim ve sırıtmaya başladım.

"Söyle hadi," dedim iç çekerek.

"İnsanları bekletmeyi sevdiğimi söylemiş miydim?" dediğinde kaşlarım çatıldı.

"Neden? Manyak mısın?" diye sordum ters bir şekilde.

"Değil gibi mi duruyorum?" diye soruyla karşılık verdiğinde göz devirmekle yetindim yalnızca.

Biraz sonra kapıyı açıp dışarıya çıktığında yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Neye gülüyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Beş dakikadır falan giyinik hâlde içeride bekliyorum." Omzunun üzerinden kabini işaret etti.

"Neden?" diye sorduktan sonra şaşkınlıkla ağzım açık kaldı.

"Keyfimin kâhyası biraz bekletmek istedi." Yanıma geldiğinde pişkin pişkin gülmesi sinirlerimi bozdu.

Yine klasik Yekta tarzına bürünmüş ve siyahlar içinde karşıma gelmişti. Omzuna bir tane vurduğumda keyifle kahkaha attı.

"Sen gerçekten..."

"Lütfen bana farklı bir cümle kuracağını söyle," diye homurdanarak lafımı kesti.

Öfkeyle dişlerimi sıkmaktan başka bir şey yapmadım.

Yarı ıslak saçlarını geriye doğru tararken, "Gidebiliriz," dedi ve omuz silkerek yüzüme baktı.

"Gidelim," diye tekrarladıktan sonra birlikte soyunma odasından çıktık.

Koridora geldiğimizde birileriyle karşılaşma ihtimali yüzünden kalbim hızla çarpmaya başladı. Yine bir şeyleri abartıp çok düşünüyordum çünkü koridorda kimse yoktu. Yekta sanki zihnimi okumuş gibi göz ucuyla bana baktı ve rahat bir tavırla gülümsedi.

"El ele tutuşsak mı?" diye sorduğunda kalbim yerinden fırlayacaktı. Gerçekten bunlar yaşanıyor muydu?

Gülümsememden cesaret bularak yanımda duran elimi tuttu ve çarpık bir gülüşle son bir bakış attıktan sonra yürümeye başladı.

Yekta Yalçın'la el ele yürümek...

Cennet ve cehennem birbirine girmişti bugün. Cehennemim olan Güneş Koleji'nde sevdiğim çocukla öpüşmek, el ele tutuşmak cennet mucizesi gibi geliyordu.

Okulun bahçesine çıktığımızda etrafta birkaç insan vardı ve dehşete düşmüş gibi bize bakıyorlardı.

Omzumun üstünden arkaya bir bakış attığımda pencerelere üşüşmüş öğrencilerin bizi izlediğini gördüm ve bu durum fazlasıyla keyif vermişti. Hem de en az Yekta'nın elini tutmak kadar...

Okulun önüne çıktığımızda şansımıza yoldan geçen taksiyi Yekta el kaldırarak durdurdu.

"Senin motorun yok muydu?" diye sordum merakla.

"Var da müsait değil," diye saçma bir cevapla karşılık verdikten sonra aceleyle taksiye bindiğimiz için konu kapanmıştı ve ben cevabından hiçbir şey anlayamamıştım.

İkimiz de arka koltuğa oturmuştuk. "Hoş geldiniz. Nereye gidiyoruz?" diye sordu taksi şoförü. Yekta kısa bir süreliğine bana baktıktan sonra evimin adresini verdiğinde yeni bir şaşkınlıkla doldu içim. Bugünün adını şaşkınlık koymalıydım çünkü yaşadığım tek duygu buydu.

"Tabii, müsait ev. Gidebiliriz," diye iğnelediğimde sırıtarak geriye yaslandı.

Sanırım yine kendimi salak konumuna düşürmüştüm. Yekta,

büyük ihtimalle beni eve bıraktıktan sonra kendi evine gidecekti ve bu yüzden benim adresimi söylemişti fakat ben gerçek bir aptal olduğum için kendimi rezil etmeyi ustaca başarmıştım.

"Klor kokuyorum," diye söylendi biraz sonra. "Sen de alıyor musun kokuyu?"

"Alıyorum," dedim Yekta'ya bakmadan.

"Hoş bir koku ama," dedi sırıtarak.

"Sen gerçekten çok garip bir çocuksun Yekta Yalçın," dediğimde ikimiz de gülmeye başladık.

Bunun ardından dakikalarca kimse konuşmadığı için bol bol yolu izleme ve bugün yaşananları düşünme şansım olmuştu. Hâlâ gerçek gelmiyordu hiçbiri.

Taksi nihayet evimin önüne geldiğinde yolculuğumuz boyunca bize eşlik eden sessizlikle birlikte arabadan indim. Yekta ödemeyi yaptıktan sonra camdan bana baktı ve ona veda etmek için elimi havaya kaldırdım.

O ise bu hareketime karşılık vermeye tenezzül bile etmedi. Onun yerine araçtan inmeyi tercih eden Yekta'nın yüzüne şaşkınlıkla bakarken birkaç adımla yanıma ulaştı bile.

"Gidebiliriz," dedi sırıtarak. "Garip bir çocuk olduğumu söyleyecek gibi bakıyorsun?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Ay yok, ben de sıkıldım o cümleden," dedim yüzümü buruşturarak.

"Sokak çocukluğuna devam, he?" diye alay ederek yanımdan geçti ve hızlıca merdivenleri çıkmaya başladı. Bu rahatlık nereden geliyordu?

Göz devirerek arkasından ilerlerken ne yapacağımı şimdiden düşünmeye başladım. Saatin erken oluşu sayesinde bir korkum yoktu çünkü annem ve babamın evde olmadığına emindim.

"Anahtar vardır sende, beni bekleme aç gir sen," diye seslenerek alay ettim.

Cevap vermeye tenezzül etmeden, arkasına bile bakmadan apartmandan içeriye girdiğinde kapı arkasından kapandı. Kovalamaca

oynayarak geçirdiğimiz dakikaların ardından kapıya ulaştığımda Yekta kulpunu tuttuğu kapıyı itti. Kapı usul usul açılmaya başladığında şok olmuş bir şekilde bir kapıya, bir Yekta'ya bakakaldım.

"Bugün her şeye şaşıracaksın anlaşılan?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Alay edişini duymazdan gelerek, "Nasıl yaptın bunu?" diye sordum.

"Çok basitti." Omuz silkerek içeriye girdi.

Arkasından eve girerken anahtarımı almış olabileceği düşüncesiyle çantamın ön gözüne baktım. Anahtarımın orada duruyor oluşu daha büyük bir şaşkınlığı beraberinde getirirken olduğum yerde kalakaldım.

"Anahtarını almak işin kolayıydı," dedi sırıtarak. "Ben eğlence olsun diye tokayı seçtim."

Sanki büyük bir başarıya imza atmış gibi gururla sırıtması sinirlenmeme neden olurken şaşkınlık ağır bastı ve ağzım açık bir şekilde yüzüne bakmaya devam ettim.

"Ne kadar itlik ve serserilik varsa bilirim," diyerek elindeki tel tokayı girişteki dolabın açık gözüne doğru fırlattı ve odama yöneldi.

"Ona ne şüphe," diye göz devirerek kapıyı kapattım ve arkasından yürümeye başladım.

Odama girdiğimde Yekta'yı yatağıma uzanmış olarak görünce dayanamadım ve, "Kendi evin gibi rahat davran ya, çekinme," diye söylendim.

"Gelsene," dedi yanındaki boşluğu göstererek.

"Her şeyi anlatmanı istiyorum," dedim net bir şekilde.

Daha fazla oyalanacak ya da oyun oynayacak vaktim yoktu artık. Ortada ne dönüyorsa öğrenmek hakkımdı ve bunun hesabını sormak için daha fazla beklemem saçma olurdu.

"Hangi her şeyi?" diye sordu ve ellerini başının altına koyarak yatağıma daha da yerleşti.

"Bilmem gereken her şeyi," diye üsteledim.

"Kapıyı tokayla açmadım," diyerek konuşmaya başladı. "Bu kapılar tokayla açılacak kadar basit değil artık."

Öfkeyle kollarımı göğsümün altında birleştirerek dinledikten sonra konuşmaya başladım. "Anlaşılan boş zamanlarında hırsızlığa çıkıyorsun?" diye iğneledim.

"Bir işle ilgili bilgi sahibi olmak için illaki o işin senin mesleğin olması gerekmiyor," diyerek pişkinlikle açıklama yapışını hayretle dinledim.

Gerçekten bir arkadaşım olsaydı, ona Yekta Yalçın'ı anlatsaydım ve sonrasında ise bu çocuğa âşık olduğumu söyleseydim yüksek ihtimalle salak olduğumu söyleyip vazgeçirmeye çalışırdı. Çünkü hayatıma bakıldığında Yekta Yalçın gibi birine âşık olmam dünyanın en saçma şeyi olarak gelirdi herkese.

İnsanın ilgisini sahip olamadığı hayatlar çeker, derler.Bu sözün ne kadar haklı olduğunu bir kez daha anladım bugün. Titanic filmindeki Rose ve Jack gibi... Rose kuleye hapsolmuş, zengin, gösterişli hayatında kendisine öğretilenleri yaşamaktan başka çaresi olmayan ve hayatı gözlerinin önünde solup giden prensesti. Benim gibi.

Jack ise özgürlüğün gölgesi, yoksul ama bir o kadar hayran olunası hayata sahip sıradan insandı. Tıpkı Yekta gibi...

Nasıl sınıf farklılığına rağmen Rose, Jack'e ve onun hayatına âşık olduysa benim yaşadıklarım da buydu işte. Yekta ve onun alışık olunmayan, özgür hayatı... Sanırım kimsenin sahip olmadığı hayatı ve kişiliği beni ona bağlıyordu.

"Bugün yaşananları aklım almıyor," diye konuyu toparladım yeniden.

"Senden hoşlanıyorum," dedi rahat bir şekilde omuz silkerek. "Sen de benden hoşlanıyorsun."

"Bildiğini biliyordum," diye mırıldandım.

"Bunu defterinden öğrendiğimi mi sanıyorsun?" diye sorarken yattığı yerden doğruldu.

Birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kapattıktan sonra yüzümü

ellerinin arasına aldı. Yüzü yüzüme daha da yaklaşırken gözleri gözlerimin içine bakıyordu.

"İlk kez Peri Kızı," diye fısıldadı. "İlk kez yalan söylemiyorum."

"Ama ben..." diye kekeledim. "Ben anlamıyorum. Söylediklerin, yaptıkların çok tutarsız... Bu kadar zaman dururken neden bugün?"

Tam o anda çalan telefon araya girdiğinde içimden bir küfür savurdum. Cebinden telaşla çıkardığı tuşlu telefonun ekranına baktıktan sonra aramayı sonlandırdı ve telefonu yeniden cebine atıp bana döndü.

"Akşam için hazır ol," dedi yanağıma dokunarak.

"Ne oluyor?"

"Akşam söylerim." Göz kırparak ellerini yüzümden çekip kapıya yöneldi.

"Yekta bana neler olduğunu anlatmak zorundasın!" diye bağırdım arkasından. İçimden bir ses hiç iyi şeyler olmadığını söylüyordu.

"Sonra söylerim Peri Kızı," dedi bana bakmadan.

"Her şeye sonra söylerim diyorsun," diye bağırdım öfkeyle.

Telaşla odadan ayrıldı önce. Hemen sonra evden... Arkasından soru işaretleriyle bakakalmak oldukça canımı sıkmıştı. Sadece birkaç dakika içinde dünkü ihtimal yeniden zihnimi kurcaladığında bütün huzurum kaçmıştı.

Ya Yekta Yalçın, Bade Güneş'in bir oyunuysa?

24
Şüpheler

Aşk, içi zehir dolu bir kadehtir.
Bir kez içince, acılar kaçınılmaz olur.
Ölüm ise tek kurtuluş...

MEZUNİYETTEN 2 AY ÖNCE

Kafamın içindeki sesleri sessize almak gibi bir özelliğim olsa dünyanın en mutlu insanı olabilirdim.

Bu kadar takıntılı olmayı nasıl başardığımı bilmiyordum fakat bu huyumdan nefret ediyordum. Körkütük âşık olduğum çocuktan bile her an şüphe ediyor olmam ciddi anlamda rahatsız edici bir durumdu.

Bir de bu durum vardı tabii. Haklı olduğum konularda kendimi haksız görmek... Mesela şu an Yekta'dan şüphelendiğim için sonuna kadar haklıydım bana kalırsa. Yıllarca seni görmezden gelen insanın bir anda hiçbir şey olmamış gibi hayatını açması, seninle yakınlaşması ve onlarca insanın içinde seni öpmesi ne kadar normal bir durum olabilirdi ki?

Adam zaten doğa-
sız kızım,

Saatlerdir kafamın içinde birbirine zıt fikirlerin çatışmasını dinlemekten öylesine yorulmuştum ki bilincim ne ara kapandı, uykuya ne ara daldım hiç bilmiyordum.

Israrla çalan kapı zilini duyduğumda çığlık atarak yatağımdan fırladım ve nefes nefese kalmış bir şekilde karanlık odamın içinde göz gezdirdim. Yine hava aydınlıkken uykuya dalıp akşam saatinde uyanmıştım ve resmen bunu rutin hâline getirmiştim. Hepsi aptal düşünceler yüzündendi. Denge ve düzenimi mahvetmişlerdi resmen.

Gördüğüm rüyanın etkisiyle hâlâ titriyordum.

Yekta ve Bade'yi görmüştüm.

Zifiri karanlık bir odadaydık. Yekta adeta nefret eder gibi yüzüme bakarken tek kelime etmiyordu. Kaşlarını öylesine çatmış, dişlerini o kadar sıkmıştı ki... Âşık olduğum çocuğun yüzünden eser kalmamıştı adeta. Bugün bana bakarken az da olsa ışıltılı gözleri rüyamda karanlığa gömülmüş bir hâldeydi ve korkudan ağladığımı hatırlıyordum.

Bade ise gerçekte nasılsa rüyamda da öyleydi. Yılışık, ukala, itici, şımarık, kendini beğenmiş, mide bulandırıcı mimikler, üstten bakışlarla küçük görmeler ve daha sayamayacağım kadar berbat tavır...

Ve Yekta'nın beline sarılmıştı, kıskançlık krizine girmemi sağlayacak kadar samimiydiler. Daha doğrusu Bade sırnaşıyordu fakat Yekta gözünü bile kırpmadan bana bakmaya devam ediyordu. Ve sonra odanın duvarları karanlığa gömüldü sanki.

Bade, tüm odada yankılanacak kadar yüksek bir sesle kahkaha attıktan sonra Yekta'nın elini tutarak birkaç adım daha yaklaştı bana doğru.

"Oyun bitti," diye fısıldadı üstüne basa basa. "Oyun bitti. Ben kazandım."

Ve aniden Yekta'nın parmaklarıyla kavrandı kolum. Demir gibi parmakları tenime dokunduğunda üşümüştüm sanki.

"Bitir işini," diye emir verdi Bade, biraz önceki şımarıklığının aksine son derece ciddi bir tavırla. Yekta hâlâ gözlerimin içine bakarken yalvarırcasına bakmaya devam etmiştim. "Yap şunu!" diye yineledi Bade dişlerini sıkarak. "Yap! Her şeyi mahvedecek yoksa!"

Ve Yekta hınçla sıktığı kolumdan iterek geriye doğru sarsılmama neden oldu. Birkaç adım geriye sendeledikten sonra karanlığın içinde boşluğa düşen ayağım bedenimi bir uçuruma sürükledi ve aşağı düşerken çığlık atarak uyandım.

Uykumdan sıçrayarak uyandıktan sonra yeterince paniklemiş

ve başım ağrımışken üstüne bir de ısrarla çalan zil yüzünden söylenerek yatağımdan çıktım.

Yalpalayarak odamın kapısına doğru yürürken bir yere çarpmamak ya da düşmemek için kollarımı iki yana açarak ağır ağır ilerledim.

Odamdan dışarıya çıktığım an karşılaştığım durum yüzünden gerçekten aklımı kaybetmek üzereydim. Kapıyı benden önce davranarak annem açmıştı ve gelen kişi... Bade'ydi!

İşte gerçekten bugün hayatımın son günü olabilirdi. Hatta olabilir değil olacaktı çünkü biraz sonra Bade'nin anlatacaklarından sonra annem ve babam önce beni evlatlıktan reddedecek sonrasında ise tek parça eşyamı almama bile müsaade etmeden kapıya koyacaklardı.

Bade Güneş'in bu fırsatı kaçırmamasına şaşmamalıydı. Onun gibi aşağılık birinden başka ne beklenebilirdi ki?

Yine de bu kadarını yapacağı aklıma gelmezdi. Bugün benim için çok özeldi güya. Bade yüzünden bugünü hep lanetle hatırlayacaktım resmen. İnsanların bu kadar kötü kalpli olmasına inanmak çok zordu.

"Merhaba," dedi Bade annemin buyur etmesini beklemeden içeriye dalarak.

"Hoş geldin kızım, buyur," dedi annem sevimli bir gülümsemeyle.

Daha önce aileme Bade ve yaptıkları hakkında en ufak bir şey bile anlatmamıştım. Bu yüzden annemin şaşkın bakışlarına ve neler olduğunu anlamaya çalışmasına üzülmüştüm.

"Kızım demez mi bir de," diye söylenerek göz devirdiğinde söylediklerini yalnızca benim anlayabilmeme seviniyordum. Bu aptal yüzünden annem üzülürse onu merdivenlerden yuvarlamakla kalmaz kafasını merdivenlere sürterek tüm hıncımı çıkarırdım çünkü.

Bade ağzını yayarak ve kelimeleri yutarak konuştuğu için annemin anlayabilmesine ihtimal vermiyordum. Bade'nin aptal konuşma tarzına aşina olmayan kimse onun söylediklerini anlayamazdı

çünkü. Hoş, alışık olanların da pek bir şey anladığı söylenemezdi çünkü Bade anlaşılması gereken hiçbir şey konuşamayacak kadar boş bir insandı.

"Bade?" dedim tiksinir gibi yüzüne bakarken. "Neden geldin?"

"Aşko, ne demek neden geldin?" diye sordu sahte bir şaşkınlıkla karşıma dikilirken. "Bugün için sözleşmemiş miydik? Yüzme yarışından sonra birlikte vakit geçirecektik hani?"

Yüzme yarışı detayıyla alenen beni tehdit ediyordu işte ruh hastası.

"Hatta ısrar ettin bugün bende kal diye. Yoğun bir gündü, unutmuşsun yazık insan," dedi yüzünü buruşturarak fakat hemen sonra omzunun üstünden anneme bakınca sahte bir sırıtışla, "Yazık arkadaşıma," diye düzeltmek zorunda kaldı.

Annemi kandırmak için ağır ağır okşadığı omzumu geriye çekerken öfkeyle kaşlarımı çattım. "Doğru diyorsun ya, nasıl unuturum?" diyerek Bade'nin yalanına ortak oldum. Amacının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da herhangi bir aptallık yapmadan önce odama gitmek için ayak uydurmak en doğrusu olacaktı.

Annem açık duran kapıyı usulca kapattıktan sonra, "Sınıf arkadaşın mı kızım?" diye sorarak yanımıza geldi.

"Okulun sahibi," diye fısıldadı Bade omzunun üstündeki saçının ucuyla oynayarak.

Dirseğimle Bade'nin kolunu dürterek anneme gülümsedim. Bade acı ve öfkeyle yüzünü buruştururken anneme cevap vermekle uğraştım. "Evet anneciğim, aynı sınıftayız Bade'yle."

"Ne güzel. Keşke haber verseydin ama böyle hazırlıksız yakalandık," dedikten sonra gülümseyerek Bade'ye baktı. "Kusura bakma lütfen, çalışıyorum diye pek vaktim olmuyor. Ev biraz dağınık. Yiyecek bir şeyler isterseniz mutfağa bakarsın Peri ya da dışarıdan söylersiniz. Benim önemli bir proje için çalışmam gerekiyor, siz keyfinize bakın olur mu?"

Anneler ve bitmek bilmeyen tembihleri... Kendilerini böyle ya-

parak ne kadar çok yorduklarının farkındalar mıydı acaba? Oysaki evlatlarını biraz daha kendi hâline bırakıp sorumluluk sahibi bireyler olmaları için başlarının çaresine bakmayı öğretseler çok iyi olurdu. Hem de o kadar işlerinin arasında bizim için boşuna kaygılanmak zorunda kalmazlardı.

Hoş, Bade Güneş'le aynı evdeydim. Ezeli düşmanımla bir aradayken benim için endişelenmesini tercih ederdim ama... Gerçekleri bilmediği için gerçekten başımın çaresine bakmam gerekecekti.

"Tamamdır anneciğim. Merak etme sen."

"Öpüyorum sizi," dedi annem odasına doğru yürürken.

Babamın nerede olduğunu sormak istedim fakat yüksek ihtimalle salondaydı ve Bade yanımdayken ona görünmeyi pek istemiyordum. Bade sonuçta ne yapacağı belli olmayan bir insandı. Her an bir yerlerinden bir fotoğraf ya da video çıkararak beni aileme karşı rezil edebilirdi. Ki bu ailemin kaldırabileceği bir olay değildi.

Annem odasına girer girmez yüzümdeki sahte gülümseme kayboldu ve hışımla Bade'ye dönerken öfkeyle kaşlarımı çattım.

"Yürü!" dedim kolundan iterek. "Allah'ın cezası!"

"Bana mı dedin onu sen?" diye cırlayarak yürürken susması için sırtından iterek koşturmaya başladım.

"Sus ya sus, ne berbat sesin var," diye söylenerek odaya girer girmez telaşlı bir şekilde kapıyı kapattım ve sırtımı kapıya yasladım. Birkaç adımlık koridorda nefes nefese kalmıştım çünkü panikten ne yapacağımı bilmiyordum. Doğrusu Bade'nin ne yapacağını bilmiyordum.

"Ee..." dedi Bade odamın içine doğru ağır ağır yürürken. "Eviniz nerede?" diye sorarken küçümseyici bakışları odamın içinde dolaşmaya devam etti.

Kaşlarımı kaldırarak boş boş yüzüne baktım. "Kör müsün?" diye sordum kollarımı iki yana açarak.

"Nasıl?" dedi hayretle. "Burası ev mi?" Kırmızıya boyadığı dudaklarını eliyle kapatırken şaşkınlıkla odama bir kez daha bakmaya

başladım. "Aşko, ben burası müştemilat falandır diye düşündüm," dedi alaycı bir şekilde. "Kusura bakma tatlım, küçümsemek isterdim fakat ortada küçümseyebileceğim bir ev yok."

"Boş konuşmayı kes Bade!" dedim dişlerimi sıkarak.

"Ben de mimarımızdan yeni bir tasarım isteyecektim. Bu evin daha büyük ve daha havadar olanını hayal et... Candy meleğim için yeni bir kulübe düşünüyordum da." Kıkırdayarak omuz silkti. "Çok sevinecek aşkım."

İzin istemeden yatağıma oturdu ve yatak başlığına sırtını yasladıktan sonra bacaklarını yatağıma uzattı. Bense koskoca yeryüzünde muhatap olduğum tipin Bade olmasını şaşkınlık ve hayretle izlemek dışında hiçbir şey yapmadım.

"Birincisi, evimi nereden buldun?" diye sorarken kollarımı göğsümün altında birleştirdim. "İkincisi, neden geldin?" birkaç adımla yatağımın yanına ulaştım. "Üçüncüsü, orası benim yatağım," dedim ve tam karşısına geçtikten sonra konuşmaya devam ettim. "Dördüncüsü, ayakkabılarınla buraya giremezsin."

"Doğru," dedi hızlıca doğrularak. "Kirlenebileceklerini düşünemedim aşko, iyi akıl ettin," dedikten sonra ayakkabılarını çıkarıp yastığımın üzerine koyduğunda sinirden delirmemek için zor tuttum kendimi.

"Bade, beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun?" diye sorarken sesimin sakin bir tonla çıkmasına çaba gösterdim.

"Hayır aşko, kız gecesi yapmaya geldim. Fena mı?" dedi sırıtarak.

"Ne zamandan beri arkadaşız da kız gecesi yapmaya başlıyoruz acaba?" diye sordum garip garip yüzüne bakarak.

"Bugünden itibaren," dedi omuz silkerek.

"Asla."

"Ben de öyle düşünerek geldim," dedi pişkin pişkin gülerek.

Bu sahne çok tanıdık geliyordu. Yekta gibi... Birbirlerini tanıdıklarına ve birlikte hareket ettiklerine karşı olan inancım her an daha da artarken kalbim göğüs kafesimin altında can çekişiyordu.

"Oturabilirsin bu arada," diye izin verdiğinde sinirden gülmeye başladım. "Ay, sen gülmeyi de biliyorsun," dedi şaşkınlıkla. "Ama keşke gülmesen. Daha bir çirkin oldun sanki."

"Bade, yalvarırım üstüme gelme. Çünkü boynunu kırmak ve seni camdan fırlatmak istiyorum," derken son kelimeleri gayet ciddi bir tavırla ve gözlerimi kısarak söylemiştim.

Korkuyla yutkunduğuna şahit olmak keyfimi yerine getirmişti. Korkusunu gizlemek için duruşunu dikleştirerek, "Aşağıda korumalarım var. Bana dokunamazsın," dedi ve başını çevirerek umursamaz görünmeye çalıştı.

"Pirecik, bundan sonra kankayız," dedi birden.

Şaşkınlıkla yüzümü buruştururken söylediklerini doğru anlayıp anlamadığımı test etmek için defalarca içimden tekrar ettim. Bundan sonra kanka olduğumuzu söylemişti değil mi?

"Ne?" dedim şaşkınlık içinde. "Ne saçmalıyorsun Bade? Sarhoş falan mısın?"

"Hayır aşkım, gelsene, bugün olanların dedikodusunu yapalım biraz."

"Ayakkabılarını oradan indirirsen eğer." Çenemin ucuyla yastığımın üzerinde duran bordo topuklularını işaret ettim.

"Ay kalsa..."

"Hayır," dedim net bir şekilde. "Yere koyacaksın."

"Tamam, dolabındaki en pahalı kıyafetini altına sereceksen neden olmasın," diyerek omuz silktiğinde kaşlarımı çattım.

"Bade!" dedim tehditkâr bir şekilde.

"Ne var Pire?" diye karşılık verdiğinde ummadığı bir anda ayakkabılarına atıldım ve aldığım gibi yere fırlattım. Çığlığı yüzünden kulaklarım acıdığı için ellerimi kulaklarıma kapatırken acıyla yüzümü buruşturdum.

"Bana bak Pire!" diye bağırdı öfkeyle. "Sen haddini çok aştın."

"Bade, salak mısın?" diye sordum. "Alt tarafı ayakkabı, aptal!"

"Ay sen kendine bak, toz bezi," diye aşağıladı öfkeyle. "*Louis Vuitton*larıma ayakkabı deme cüretini nereden buluyorsun sen?"

"Bade yorma, ne olur," dedim yüzümü buruşturarak. "Başım ağrıyor zaten, ne derdin varsa söyle ve git."

"Benim bir derdim yok," dedi ciddileşerek. "Asıl senin derdin ne?"

"Benim de bir derdim yok," dedim kısaca.

"O yüzden mi her yerdesin ve her şeye burnunu sokuyorsun?" derken anbean sinirinin arttığı gözlerinden belli oluyordu.

"Tam olarak neye burnumu sokmuşum acaba?" diye sordum anlamayarak. Doğrusu neden bahsettiğini anlamıştım ama konuyu Bade açana kadar pek fazla konuşmayı düşünmüyordum.

"Sevgilin olacak o yabani fakiri ne halt yemeye Yiğit'in karşısına çıkardığını açıkla bana," diye cırladığında gözlerinde şimşekler çakmıştı sanki. Bugün kaybettikleri yarışma uzun süre başıma bela açacak gibi duruyordu çünkü Bade'nin bunu kolay kolay hazmedebileceğini sanmıyordum.

"Bu bir yarışma Bade," diyerek omuz silktim. "Dileyen dilediği gibi katılır, kimse karışamaz."

"Bana inat yaptığını biliyorum ama..."

"Sevgilinin o kadar iyi olduğuna güveniyorsan kimseyi dert etmezsin," dedim imalı bir şekilde.

"Hile yaptınız," dediğinde kendime engel olamadım ve kahkaha attım. "Neye gülüyorsun Pire?"

"Ne hilesi yapmışız?" diye sorduktan sonra gülmeye devam ettim.

"Yapmışsınızdır bir şeyler, belli mi olur sizin işiniz."

"Beni kendinle karıştırma Bade, kaybettin. Ağlamayı kes." İyice sinirlendirmeye çalıştım.

"Sen gerçekten çok oluyorsun ama," derken gözlerini kocaman açtığı için korkmuştum.

"Gerçekler acıdır," dedim omuz silkerek.

"Pire!"

"Bade!" diye karşılık verdim.

"O çocuk seni neden öptü?" diye sorduğunda şaşkınlıkla çatıl-

dı kaşlarım. Gerçekten aklımı kaybetmek üzereydim. Benimle akıl oyunu mu oynuyordu bu kız, tam olarak neyin peşindeydi?

"Sence?" diyerek kaçamak bir cevap verdim.

"Tencere kapak misali, anladım," dedi gereğinden fazla uzun, yapılı tırnaklarına bakarak. "Hayatımda sizden daha kötü bir çift daha görmedim bu arada."

"Yiğit'le fotoğraflarınıza ne oldu?" diye laf soktuğumda ilk birkaç saniye söylemek istediğimi Bade algılayamadığı için boş boş yüzüme baktı.

"Sevgilin var diye şımarabileceğini sanıyorsun, değil mi?" dedi dişlerini sıkarak. "Unutma ki okulun sahibi benim. İkinizi de mahvederim!"

"Elinden geleni ardına koyma," diye meydan okudum.

Sıkıntılı bir şekilde iç çekerek geriye yaslandı. "Bugün burada kalacağım," dedi sonra her zamanki itici tavrıyla.

"Neden? Manyak mısın?" diye sordum.

"Ne neden? Sana hesap mı vereceğim?" diye çıkıştığında hayretle yüzüne bakmak dışında bir şey gelmedi elimden. Bu kız tescilli bir ruh hastası olmalıydı, bunun başka hiçbir açıklaması olamazdı çünkü.

"Bade sen gerçek bir çatlaksın," diye gülerek geriye yaslandım. "Ve beni çok yoruyorsun."

"Sayemde hayatında bir aksiyon gerçekleşiyor," dedi aynı şekilde gülerek.

Gülerek birbirimize bakarken saniyeler içinde ikimiz de aynı şeyi fark ederek telaşlı bir şekilde kaşlarımızı çatarak önümüze döndük.

"Kendini arkadaşım olabileceğin hayallerine kaptırma sakın," diye tersledi. "Mide bulandırıcı şeyler..."

"Ben sana bayılıyorum çünkü," dedim göz devirerek.

"Bayılıyorsun," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

"İnan bana sadece tüylerimi ürpertiyorsun Bade," diye itiraf ettim.

"En azından senin gibi mide bulandırmıyorum," diye laf soktuğunda güldüm.

"Bunu bir de mideme sorsan..." diye mırıldandığımda Bade'nin yüzü asıldı.

"Ama helal olsun, bugün cesaretini takdir ettim. Herkesin önünde öpüşme cesaretini bir ben gösterebilirdim hâlbuki," dedi uysal bir şekilde.

"Beni hafife almamanı söylemiştim," dedim gururlu bir şekilde sırıtarak.

"Gerçek bir yılansın zaten, orasını anladım," dediğinde ikimiz de kahkaha attık. "Benimle aynı anda gülmeyi keser misin? Tamamen bana özeniyorsun."

"Yorma Bade," dedim göz devirerek.

"Sen şimdi mutlusundur," dedi sırıtarak.

"Niyeymiş o?" diye sordum merakla.

"Yatağına girdiğim ilk kız sensin çünkü," dedi ukala bir tavırla. "Ama sakın daha fazlasını bekleyeyim deme çünkü seninle sevişmeyeceğim."

"Nasıl yani?" diye sordum şaşkınlıkla. "Boşuna mı bekliyorum sabahtan beri?"

"Ha ha, çok komik!" dediğinde gülmeden edemedim.

Eskiden Bade'den köşe bucak kaçar, muhatap olmamak için neredeyse yolumu değiştirirdim. Hâlbuki onunla alay ederek, tartışarak sinirimi çıkarıyor ve rahatlıyordum. Bunu bu kadar geç keşfettiğim için kendime sövmek istedim.

"Candy'nin yatağı bile bu odadan büyük," dedi durduk yere.

"Bade, salak mısın?" diye sordum gülerken. "Ne istiyorsun benden?"

"Fazla bir şey değil." Gözlerini kısarak yüzüme baktı. "Canını."

Korkuyla yutkundum. "Çok komiksin ya sen." Telaşla önüme döndüm çünkü aklım hâlâ gördüğüm rüyadaydı.

"Öyleyim. Soyadım Güneş sonuçta," dedi gururlu bir şekilde başını dikleştirerek.

"Ne alaka?" diye sorduğumda ise cevap vermedi.

Dakikalar sonra Bade'nin konuşmaya başlamasıyla ortamdaki sessizlik dağıldı. "Âşık mısın bari?" diye sordu küçümsercesine.

"Yekta'ya mı?" diye sordum birden boşluğuma gelince.

"Ay, sen de az orospu değilsin. Başka kime olacaktı?" diye sordu göz devirerek. "Gerçi Ekin'i de parmağında oynattın, doğru."

"Oynatmadım," diye tersledim. "Yekta'yı seviyorum ben."

"Ah aşko, gerçek bir varoş cümlesi bu."

"Sen Yiğit'e âşık değil misin?" diye sorduğumda anında cevap vermesini beklerken o susmayı seçti. Şaşkınlıkla yüzüne bakarken, "Değilsin," diye mırıldandım.

"Kapa çeneni," derken elini omzunun hizasında salladı başından savar gibi.

"Bade," diye sordum aniden merak ettiğim bir şey yüzünden.

"Ne var?"

"Neden benden nefret ediyorsun?" diye sorduğumda yüzündeki şaşkınlık çok net belli oluyordu.

"Etmiyorum," dedi net bir şekilde. İşte bu da beni şaşırtmıştı. Açıkçası ondan böyle bir cevabın aksine beni küçümsediğini, benimle alay ettiği ya da benden tiksindiğini belirten bir tepki beklerdim.

"Neden yıllardır benimle uğraşıyorsun o zaman?" diye yeni bir soruyla üzerine gittim.

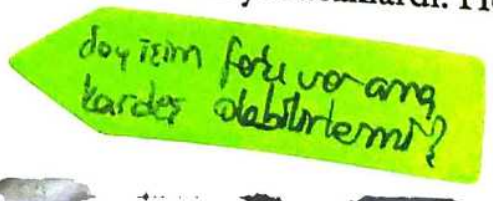
"Keyfim öyle istiyor," dedi omuz silkerek.

"Keyfin?" diye fısıldadım dehşete düşmüş bir şekilde.

Keyfim ve kâhyası... Yekta...

"Keyfim," diye tekrarladı. "Her insana böyle düşman nasip olmaz. Değerini bil," dedi kibirli bir tavırla.

Cevap vermedim çünkü Yekta ve Bade arasındaki tavır benzerlikleri yüzünden donup kalmıştım. Bu kadar ağız birliği olması hiç hoşuma gitmiyor ve burnuma kötü kokular geliyordu. Hissediyordum, yakında canımı yakacaklardı. Hem de çok.

"Çok sıkıcısın Pire," dedi Bade ayağa kalkarken. "Kalk yatağımdan, uyuyacağım."

"Ne?" diye çığlık attım. "Yatağımda uyumana asla izin vermem."

"Git kendine yatacak yer bul. Hatta yerde yatsana sen, alışık değil misin?" diye çirkefleşince daha da sinirlendim.

"Bade saçlarını yolarım!" diye tehdit ettim. Yapabileceğimden değildi, sadece değer verdiği şeylerle tehdit etmek keyif veriyordu.

"Hele bir dene. Yüzüne tükürürüm!"

"Tükür bakalım o ayakkabılarına bok sürmez miyim?" diyerek iyice çirkinleştim.

"Ülkeden sürgün edilirsin," dedi gözlerini kısarak.

"Hadi canım! Ettir de görelim," diye kafa tuttum korkusuzca.

"Tek telefonuma bakar," diye diklendi.

"Ay ne olur baksın." Alaycı bakışlarım yüzünde dolaşırken daha da sinirlendi.

"Kalk şurdan hadi, uykumu getirdin. Uyumam gerek," diye homurdandı.

"Bade salak mısın? Hiçbir yere kalkmıyorum. Ben burada yatacağım," diye inat ettim.

"Saçmalama!" diye cırladı.

"Asıl sen saçmalama!" diye bağırdım. "Kızım evin barkın yok mu senin? Gidip o öve öve bitiremediğin evinde uyusana."

"Nerede yatıp kalkacağımı sana soracak değilim," diye tersledi.

"Benim odamdasın."

"Biraz daha konuşursan satın alıp yıktırırım bu evi," diye tehdit etti.

"Bok yersin!" deyiverdim birden kendime hâkim olamayarak.

"Hadsiz!" dedi yüzünü buruşturarak.

Beni umursamadan yatağıma yattığında bu arsızlığı yüzünden dehşete düşmüş hâlde bakakaldım. Kovduğum hâlde gitmek yerine hâlâ burada uyumaya çalıştığına inanamıyordum.

"Bade, gitsene!"

"Çok istiyorsan sen git!" Arkasını döndü.

"Öyle mi?" diye sordum görmeyeceğini bildiğim hâlde kaşlarımı kaldırarak.

"Öyle," dediği anda ağır ağır başımı salladım. Saniyeler içinde Bade'nin yanındaki boşluğa yatarak aynı yastığa başımı koydum ve ona arkamı dönerek gözlerimi kapattım.

"Pire, delirdin mi? Kalk yanımdan, hemen!" diye bağırdı.

"Çok istiyorsan sen kalk!" diyerek omuz silktim.

"Saçmalama, kalk şu yataktan!" diye bağırmaya devam etti. "Seninle birlikte uyuyacağıma ölürüm daha iyi."

"Öl o zaman," dedim kısaca.

"İğrenç Pire!"

"Züppe Badem!"

Burnundan soluyarak yastığımı çekiştirdiğinde aynı şekilde karşılık verdim. Bu şekilde geçen bir saatin ardından didişmeyi bırakıp saçma sapan bir gecede ikimiz de uykuya dalmayı başarmıştık. Bade Güneş'le değil aynı yatakta, aynı sokaktaki farklı evlerde uyuyacağımı bile söyleseler inanmazken şu an içinde bulunduğum durum tam bir kâbus gibi geliyordu. Fakat hepsinden ötesi, Yekta'nın bugünkü aniden gidişinin üstüne Bade'nin buraya gelişi altındaki sebep... Sanırım bu soru uzun süre aklımı meşgul edecekti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde duyduğum tıkırtıyla sıçrayarak uyandım. Bade yüzünden tetikte uyuduğum için yanımda karıncа yürüse bile uyanacak hâldeydim. Odanın karanlığında göz gezdirirken pencerenin önündeki siluet korkudan titrememe neden oldu. Eve hırsız girmişti!

Korkuyla alıp verdiğim nefeslerimin sesini duymaması için nefesimi tutarak oturduğum yerden kalktım. Siluetin kıpırdamıyor oluşu daha büyük bir korkuya kapılmama neden olduğundan parmak ucumda ilerliyordum.

Omzumun üzerinden yatağa doğru baktım. Bade'nin hâlâ arkası dönük bir şekilde uyuduğunu görünce korkum iyice artmaya

başladı. Pencerenin önüne geldiğimde sokak lambaları sayesinde aydınlanan siluetin yüzünü görünce şok olmuştum.

"Yekta!" dedim şaşkınlıkla.

"Peri Kızı," dedi ağzındaki dumanı üflerken. "N'aber?"

"N'aber derken? Gecenin köründe ne yapıyorsun burada?" diye sordum merakla.

Bugüne gerçekten en özel gün demeyeyim diye herkes birlik olmuş, mücadele ediyordu sanki. Herkes bir garip davranıyor, saçma sapan şekilde bir yerlerden çıkıyordu. Ama bir şeyi itiraf etmeliyim ki saçma sapan şekilde bir yerlerden çıkmak en çok Yekta'ya yakışıyordu.

"İyi geceler öpücüğümü almaya geldim," dedi sırıtarak. O an tüm her şeyi unuttum ve güzel gülüşü karşısında gülümsemeden edemedim.

"Çok şapşalsın." Pencerenin kenarına iyice yaklaşarak destek aldığı koluna girdim.

"Beni özledin mi?" diye sordu sırıtarak.

"Hem de çok," dedim utanmayı bir kenara bırakarak. Nasıl olsa o artık benim sevgilimdi, niye utanacaktım ki?

"Demek öyle," dediğinde yüzünde hoşnut bir ifade vardı. "Öpücüğümü ne zaman alırım?"

"Ne zaman istersin?" diye fısıldadım ve keyifle dudaklarımın kenarları kıvrıldı.

İzmaritini sokağa doğru fırlattıktan sonra dikkatlice dönerek bacaklarını pencereden içeriye aldı ve kenarda oturmaya devam ederken kolumdan tutup kendine çektiği gibi dudaklarımı öptü.

Yekta Yalçın'ın tadı zehirli bir alkol gibiydi ve zehrin tadının bu kadar lezzetli olduğunu bilseydim onu yıllar önce tadardım.

Boynundan ensesine doğru kayan elim saçlarının arasına dalarken dudaklarımı davetkâr bir şekilde araladım.

Gülümsedi.

Nefesiyle okşanan dudaklarım, dudakları tarafından ele geçirilirken belimden tutarak beni kendine doğru bastırdı.

EMRE GÜL
haha bade'yi seviyorum.

Yekta Yalçın, sana âşığım. Hem de çok.

"Sakın daha fazla ileriye gidip yatağa gelmeyi ve çirkin sevişmenize burada devam etmeyi aklınızdan geçirmeyin." Bade'nin sesiyle irkilerek birbirimizden ayrılırken Yekta'nın şaşkınlık dolu bakışları gözlerime takılıp kaldı.

Nefeslerimiz birbirine karışırken gözlerimiz birbiri ve Bade arasında mekik dokuyordu.

"Onun burada ne işi var?" diye fısıldadı Yekta.

"Ben de bilmiyorum. Akşam arkadaşımmış gibi geldi ve gitmedi," diye cevapladım.

"Neden kabul ettin? Kovsaydın," diye kızdığında haklı olduğu için sesimi çıkaramadım.

"Gitmesini söyledim ama dinlemedi ki," dedim omuzlarımı düşürerek.

"Aptal çenenizi derhâl kesin. Berbat sesleriniz kulağıma kadar geliyor ve bu mide bulandırıcı," diye söylendi Bade uykulu sesiyle.

"İzin verirsen özel bir şey konuşuyoruz burada," diye azarladı Yekta.

"Boş ver sen onu." Yekta'nın çenesine dokunarak yüzünü bana doğru döndürmeye çalıştım.

"Burada olmamalı, saçmalık," diye çıkıştığında Yekta'nın bu kadar tepki vermesinden de şüphe etmeye başladım.

"Sokakta kalacağın için mi korkuyorsun yabani?" dedi Bade arkası dönük durmaya devam ederken.

"Kes sesini Bade!" diye bağırdım.

Yekta'ya döndüm hemen sonra. "Asla gitmiyor," dedim üzüntüyle.

Şu an bambaşka bir durumun içinde olmak varken aptal Bade'yle didişiyor olduğum için yaka paça sürükleyerek evden atmak istiyordum resmen.

"Yarın görüşürüz. Yanımızda bir yabancı yokken," diye iğneledi Yekta öfkeyle kaşlarını çatarken. "Şimdi gitsem iyi olur."

"Gitme, lütfen," diye mızmızlandım.

"Kalabilirsin. Ses çıkarmamak şartıyla köşelerde bir yerlerde oynaşmaya devam edebilirsiniz."

"Bade!" diye bağırdım iyice sinirlenmeye başlayınca.

"Görüşürüz Peri Kızı." Pencereden geldiği gibi gitti.

Sinirden titriyordum resmen. Neden hayatımda güzel gittiğini sandığım her günün sonu boka batıyordu?

Yekta gittikten sonra, "Mutlu musun Bade?" diye azarladım. "Her şeyi mahvettin."

"Mutluyum aşko, susarsan uyuyacağım şimdi." Yatağıma daha da yerleşerek istifini bozmadan pişkin pişkin uyumaya devam etti Bade.

Yekta ise içinde bulunduğum durum yüzünden bana kızıp gitmişti. Bense, Yekta ve Bade'nin bu durumu yüzünden şüphelerimle baş başa geceyi gün etmek zorunda kalmıştım.

Sevgili 1321. gün... Sana en özel gün diyerek erken konuştuğum için pişmanım. Boktan günlerden biri de sensin!

Ama yine de hakkını yemeyeyim, bugün Yekta'yı öptüğüm gündü. Yekta'yı öpmek... Hem de böylesine tutkulu öpmek... Hem de iki kere öpmek... Kalbim hızlandı. Her şeye rağmen hâlâ dudaklarımda Yekta'nın tadı vardı ve ben... Bu hisse doyabileceğimi sanmıyordum.

25
Yüzleşme

İnsanları ve sahip oldukları kötü kalplerini iyileştirebilecek tek şey iyiliğin kendisidir.

MEZUNİYETTEN 2 AY ÖNCE

Hayatımın en ilginç sabahına gözlerimi açarken kafamın içindeki binlerce düşünce de benimle birlikte uyanmıştı.

"Günaydın aşko!"

Ve bir de Bade...

Bade'nin çirkin ve tiz sesiyle yüzümü buruştururken onunla uğraşacak gücüm olmadığı için uyanmamayı yeğlerdim fakat her şey için çok geçti. Çünkü öyle bir bağırmıştı ki sadece ben değil, tüm apartman uyanmış olabilirdi.

Yıllarca bulduğu her fırsatta beni Güneş Koleji öğrencilerine rezil etmekten bir an bile geri kalmayan, bunu büyük bir hazla yapan ve zamanının tümünü açığımı arayarak geçiren Bade'yle hâlâ aynı odada sabahladığımıza inanamıyordum. Hem de benim odamda...

"Bade," diyerek açtım gözlerimi. "Sen hâlâ burada mısın?" Uyku sersemi bir şekilde güçlükle doğrulduktan sonra dirseklerime yaslanarak Bade'ye baktım. "Ne yapıyorsun?" diye sordum uykulu çıkan sesimle.

Aynanın karşısında oturmuş dikkatlice makyajını yaparken yansımama bakarak konuştu. "Kahvaltımı hazırlamak için neyi bekliyorsun?" Göz devirerek kendi yansımasına çevirdi bakışlarını. "Ayrıca horluyorsun Pirecik."

"Ne?" diye çığlık attım. "Asla horlamam, yalancı!"

"Fakir çocukla bir gece geçirdikten sonra senden ayrıldığında da kendini böyle avutursun artık," dedi alaycı bir sırıtışla. "Ve de ağzın kokuyor."

"Bade!" dedim tehditkâr bir şekilde.

"Son olarak bu iğrenç şeyleri makyaj malzemesi diye o çirkin yüzüne sürerek nasıl bir şey elde etmeye çalıştığını da anlamış değilim," dedikten sonra aynanın önünde duran makyaj malzemelerime yüzünü buruşturarak baktı.

"Beğenmediğin ortamda neden duruyorsun o zaman, gitsene," diye azarladığımda hiç oralı olmadan makyajını yapmaya devam etti.

"İstediğim zaman, istediğim yerde, istediğim kadar dururum. Bu seni hiç ama hiç alakadar etmez, biliyorsun değil mi?" Bir an bile yüzüme bakmadan konuşmuştu.

"Benim odamdasın."

"Belli. Yeryüzünde başka hiçbir odanın dekoru bu kadar zevksiz ve mide bulandırıcı olamazdı zaten," diye yeniden laf soktu. Anlaşılan yine oldukça tersinden kalkmıştı.

O binlerce lira verip saatlerce yaptırdığı saçlarını yolmak, yine binlerce liraya yaptırdığı tırnaklarını kırmak istiyordum fakat şiddet kelimesiyle o kadar birbirimize yakışmıyorduk ki... Muhtemelen Bade'ye fiziksel hiçbir şey yapamaz yalnızca sözlerimle saldırabilirdim. Fiziksel şiddetten nefret ediyordum çünkü. Karşımdaki Bade bile olsa...

"Bade, amacın ne?" diye sordum bıkkınlıkla.

Durdu ve aynadaki yansımamdan gözlerimin içine baktı. "Ne amacı aşko?" diye sorduğu gibi önüne döndü. Bu saçma tavırları daha çok sinirlenmeme neden oluyordu.

"Bade! Beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsun?" diye terslediğimde göz devirerek yüzüme baktı.

"Ay siz şu fakirler ve ani sinirlenmeleriniz... Yekta bir, sen iki.

İğrençsiniz." Önünde duran, bana ait olmayan rujlardan birini eline aldı.

"Yekta'yla derdin ne?" diye sordum sabırlı kalmaya çalışarak.

"O çelimsiz şey için endişeleniyor musun yoksa?" diye sorduğunda arkasını dönüp doğruca yüzüme bakmaya başladı. "Aslında endişelenmekle iyi edersin çünkü bilmelisin ki hangi zavallı insan karşımda durmaya cüret ederse bedelini ağır öder," derken dudakları tehditkâr bir tavırla kıvrılmıştı. "Tıpkı sevgilinin ödeyeceği gibi."

"Ne istiyorsun?" diye yineledim sorumu.

"Aşko, canınızı." Göz devirerek önüne döndü ve kocaman bir gülüşle aynaya doğru eğilerek kendi yansımasını incelemeye başladı.

"Canınızı istiyorum deyip duracağına alsana o zaman!" diye bağırdığımda hayretle arkasına döndü yeniden. "Boş konuşmayı kes!"

"Bak sen şuna." Gözlerini kısarak bakmaya devam etti. "Zavallı bir pire kadar gür çıkıyor sesi!"

"Bizden uzak dur Bade," dedikten sonra dirseklerimin üzerinde doğruldum ve yatağın ucuna doğru kayarak Bade'ye daha çok yaklaştım. "Aksi hâlde canı yanan sen olursun."

"Etkileyici." Kırmızı rujlu dudaklarını büzdü. "Bir o kadar da sevimsiz." Yüzünü buruşturarak ayağa kalktığında öfkeyle kaşlarımı çattım.

Tam karşıma geçtikten sonra bilmiş bir tavırla yüzüme bakarken kollarını göğsünün altında birleştirdi. Konuşmak üzere iri dudakları aralandığında konuşmaktan vazgeçtim ve onun söyleyeceklerini bekledim.

"Buraya o sefille birbirinizi ne kadar sevdiğinizi görmeye geldim," dedi açıkça. "Ve gördüm ki mide bulandırıcı bir ilişkiniz var."

"Bundan sana ne?" diyerek ayağa kalktım hışımla.

"Yine de o ne olduğu belirsiz şeyle birbirinize körkütük âşık

olmanız için bilirkişi olarak dünden beri değerli vaktimi size harcamaya karar verdim," diyerek saçma sapan açıklamasına devam etti.

"Sebep?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Salak mısın?"

"Bana bak Pire, ayağımın altına alırım seni!" diye sinirlendi.

"Senden o aptal ilişki bilgilerini isteyen yok Bade, bu benim hayatım. Burnunu sokmana izin vermem," diye net bir tavırla karşı çıktım.

"Sen buna hayat mı diyorsun?" dedi göz devirerek. "Ayrıca kalkıp en azından şu çirkin yüzüne bir kapatıcı sürer misin? Bu şekilde karşımda durman mideme kramplar sokuyor."

"Böyle iyiyim ben," dedim dişlerimi sıkarak.

"Şu sefil hâlini gördükçe o yabani sevgiline bile acıyorum ne yazık ki... Her erkek Yiğit kadar şanslı olamıyor çünkü." Omzunun üzerindeki saçlarını kendini beğenmiş bir tavırla geriye attı.

Ne saçmaladığını bir türlü anlayamıyordum. Dakikalardır bir şeyler zırvalıyor olsa da asıl amacının bu olduğuna zerre ihtimal vermiyordum. Yekta'yla birbirimize âşık olmamız ona ne gibi bir yarar sağlardı ki hem?

"Benimle oyun oynama Bade," diye üstüne gittim. "Asıl amacını söyle."

"Seni ilgilendirmez. Ay aptal kız, ilişkiniz resmen benim ellerimle inşa edilecek. Bu sizin için bir lütuf, kes sesini de ayaklarıma kapanmaya başla," dedikten sonra ciddi ciddi bir ayağını hafifçe öne çıkardığında bu kadar ruh hastası oluşunu dehşetle izledim.

"Bade, gerçekten seninle uğraşamayacağım." Göz devirerek aynaya doğru yürümeye başladım. Aynadaki yansımama bakarken saniyeler içinde Bade arkamdaki yerini aldı. Kendini beğenmiş tavrını korumaya devam ederken kolları da göğsünün altında birleşmiş şekilde duruyordu.

"Zor olsa gerek," dedi dudaklarını büzerek. "Empati yapabilmeyi dilerdim."

"Ne için?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Bu kadar çirkin olman konusunda," diye mırıldandıktan sonra cıklayarak başını iki yana salladı ağır ağır.

"Hiç yorulmuyor musun?" diye sorarak Bade'ye döndüm. Bu sorunun cevabını gerçekten merak ediyordum çünkü insanların zaman zaman duygu değişimleri olurken Bade'nin her zaman aynı halt olması garipti.

"Seni aşağılamaktan mı?" dedi sırıtarak. "Hayır aşko, hiç yorulmuyorum." Omuz silkerek yanıma geldi ve hemen yanımda durduktan sonra aynaya doğru eğilip hayranlıkla makyajını incelemeye başladı.

"Neyse Bade, öğrendin işte. Yekta'yla ilişkimiz var ve birbirimizi seviyoruz," dedim net bir tavırla. İlk kez bunu dile getiriyordum. Ki daha Yekta'yla bile tam anlamıyla bunları birbirimize itiraf etmemişken ilk konuştuğum kişinin Bade olması kulağa korkunç gelse de bunları söylemek zorundaydım. Duymak ve öğrenmek istediği şeylerin bu olduğunu söylüyordu çünkü.

Beni duymazdan gelerek dudağının kenarını tırnağının ucuyla sildi. Titizlikle uğraştığı ruj düzeltme işleminin ardından doğruldu ve bana döndü. "Bundan bana ne?" dedi yüzünü buruşturarak.

"Bunun için geldiğini söylemedin mi? Ruh hastası mısın Bade?" diye sorduğumda öfkeli bakışlarım yüzünü inceliyordu.

"Ayağımın altında dolaşmanızı istemiyorum sadece. Bundan emin olmak için geldim." Kibirli bir şekilde tek kaşını kaldırdı.

"Oldun mu bari?"

"Senin şu hâlinle bir erkeği tavlayabilmiş olman gerçeğine hiçbir güç beni ikna edemez," dedi küçümseyici tavrıyla. "Sahi, nasıl becerdin Pirecik?"

"Gizlice taktik almaya mı çalıyorsun Bademcik?" dedim alaycı bir şekilde. Sinirden kıpkırmızı olduğunu görmek apayrı bir zevk veriyordu resmen. Onunla alay etmek ve bu sayede çıldırtmak en keyif aldığım hobilerden biri olabilirdi sanırım.

"Bir daha bana Bademcik dersen..."

"Ne olur Bademcik?" diye lafını kestiğimde iyice delirmiş gibi görünüyordu yüzü.

"Peri!"

"Bade!"

Bir şey söylemeden göz devirerek arkasına döndü ve tahminimce kendini sakinleştirebilmek için yeniden aynada yüzünü incelemeye koyuldu. Bade'den başka ne beklenirdi ki?

Boş boş dururken saatin kaç olduğuna bakmak üzere telefonumu elime aldım. Bugün cumartesiydi ve okula gitmediğim için mutluydum. Çünkü Bade böyle garip davranırken okulda başıma bir şey gelmeyeceğinin ya da rezillik çıkarmayacağının garantisi yoktu.

Yine de bugün kafeye gitmem gerekiyordu fakat Bade buradayken nasıl ondan kurtulup kaçabilirdim ki?

Kafede çalıştığım için utanmıyordum fakat Bade öğrenirse bu durumu alay konusu olarak görür ve tüm okula rezil etmek için uğraşırdı. Bu yüzden gereksiz yere gündem olmamak ve Bade'nin diline düşmemek için gizlice halletmeliydim.

"Benim hazırlanıp çıkmam gerekiyor," dedim birden sessizliği bozarak.

"Nereye?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Cevap vermeme kalmadan birkaç adımla yatağıma ulaştı ve kenarına oturduktan sonra bacak bacak üstüne atarak yüzümü incelemeye devam etti.

"Sana ne Bade?" diye tersledim. "Farkında mısın biz düşmanız. Ne bu hâller dünden beri?"

"Nereye dedim?"

"Yekta'yla buluşacağım, oldu mu?" diye bağırdığımda sırıtarak karşılık verdi.

"Yazık size," dedi başını iki yana sallarken. "İyi, git buluş bari."

"Senden izin alan olmadı," diye tersledim. "Bana bak Bade, her neyin peşindesin bilmiyorum ama eğer canımı sıkacak olursan..."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu ciddi bir şekilde.

"Evet, seni tehdit ediyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

"Hadsiz..." diye homurdanarak ayağa kalktı.

"Neyse ne... Hazırlanmam gerek, odadan çıkar mısın?" diye sorduğumda masamın üzerindeki çantasının yanında duran telefonu titrediği için cevap vermedi ve ikimizin de bakışları aynı yöne döndü.

Birkaç adımla masaya ulaştıktan sonra telefonunu hızlıca aldı ve bir süre ekrana odaklanıp kaldı. O süreçte yapacak bir şey bulamadığım için öylece Bade'nin telefonla ilgilenmesini izlemek zorunda kaldım. Bade'nin saniyeler içinde ifadesi değişirken yüzünün asıldığını rahatlıkla görebilmiştim.

"Bir sorun mu var?" diye sordum merakla. Cevap vermeden telefona bakmaya devam etti. "Bade?"

Şaşkınlık dolu bakışları bana döndüğünde nutku tutulmuş gibi görünüyordu. "Ben..." derken aceleyle telefonunu çantasına attı ve çantasını masanın üzerinden aldı. "Benim gitmem gerekiyor."

Odanın çıkışına yöneldiğinde iyice telaşlanmaya başlamıştım. "Bade!" diye seslendim peşinden giderken. Beni duymazdan gelerek odadan çıktı ve koridorda seri adımlarla ilerlemeye devam etti.

"Bade," diye seslendim yeniden. Adımlarımı hızlandırarak yanına ulaştığım an kolundan tutup durmasını sağladıktan sonra merakla yüzünü inceledim. "Bir şey soracağım," dedim sakince.

"Ne soracaksan sor ve çekil önümden." Her ne kadar terslese de gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ifade görüyordum.

"İyi misin?" diye sorarken belli belirsiz bir tebessüm eşlik etti.

Kaşlarını çatarken garip garip yüzüme baksa da afallamış gibi görünüyordu. Bade gibi hırçın insanlar bazen çok basit şeylerle sarsılabiliyorlardı. Onlara sevdiğini söylemek, iyi olup olmadığını sormak, onlarla ilgilenmek... Bunların yokluğu onları hırçın olmaya sürüklerdi çoğu zaman. Bade de tam olarak bunu yaşıyordu şimdi.

"Ne?" diye soruyla karşılık verirken kaşları daha çok çatıldı. "Bu ne şimdi, benimle alay mı ediyorsun?"

"Hayır. Sadece iyi olup olmadığını merak ediyorum," dedim her şeye rağmen sakin bir sesle.

Bade defalarca kez canımı yakmış olabilirdi fakat ben her şeye rağmen kötü kalpleri iyileştirecek tek şeyin iyilik olduğuna inanmaya devam edecektim. Bir an... Sadece bir anlığına yüzünün yumuşadığını, bakışlarındaki ifadenin değiştiğini görür gibi olsam da bunun farkına varmış olacaktı ki daha hırçın bir tavırla saçını savurarak yürümeye başladı.

"Çok vasatsın Pire, çekil şuradan."

Seri adımlarla koridorun sonuna ulaştıktan sonra kapıyı açtı ve evden ayrıldı. Yapacak başka hiçbir şeyim olmadığı için öylece arkasından bakakaldım ve aklımda yüzlerce soruyla yeniden yapayalnız kaldım. Dünden beri olanı biteni aklım almıyordu. Ayrıca önce Yekta sonra Bade... Odamdan bir mesajla ayrılmaları ne kadar normaldi?

Yeniden ikisinin iş birliği yaptığı düşüncesi aklımı kemirirken ellerimi başıma koyarak odamın yolunu tuttum. Bu zamana kadar hâlâ aklımı kaybetmediğim için şükrederek odama girdikten sonra kapımı kapattım ve telefonumu da alarak sırtüstü yatağa bıraktım kendimi.

Bade yüzünden Yekta'yı özlemeye fırsat bulamamıştım dünden beri. Ayrıca yarışmada ve gece öpüşmemizin ardından salak salak tavanı izlerken sırıtma seanslarımı elimden aldığı için öfkeyle kaşlarımı çattım. Ve bu anları defterime bile not edememiştim. Hepsi Bade yüzündendi.

Neden gelmişti acaba?

Ne planlıyor olabilirdi?

Ve asıl önemli olan, telefonuna onu bu kadar telaşlandıracak ne gelmiş olabilirdi?

Çevremdeki herkesin yalancı olduğunu hissediyordum ve bu hissim günden güne daha da güçleniyordu. Bu durum yeterince canımı sıkmaya başlayınca kendi kendime gaza geldim ve öfkeyle yataktan doğruldum.

Yatağın ucunda otururken vakit kaybetmeden rehbere girip Yekta'yı aradım ve uzun uzun çalmasını dinlemeye koyuldum.

"Peri Kızı?"

Telefonu açışı... Buna bile âşık olacak hâle düştüğüm için kendime kızmak istesem de telefonda çıkan boğuk sesine âşık olmakla meşgul olduğum için kızma işini sonraya bıraktım.

"Yekta," diye mırıldandım ve yutkunarak dudağımın kenarını dişledim.

Olmuyordu işte. Ne olursa olsun ona kızmayı beceremiyordum. Sinirlensem bile bana bir kere bakması, Peri Kızı demesi, gülümsemesi ve hatta hiçbir şey yapmasa bile aklıma gelmesi bile silip atıyordu her şeyi.

"Söyle minik perim?" dedi gülerek.

Yekta Yalçın bunu nasıl beceriyordu? Beni her an tekrar tekrar kendine âşık edebilecek kadar efsunluydu resmen.

"Muhtemelen heyecandan yanakların kızardı ve konuşursan kekeleyeceğini bildiğin için susuyorsun," dediğinde alaycı sırıtışı canlandı gözümün önünde.

Gülümsedim.

"Şimdi de gülümsüyorsun," dediğinde yanında olmak istedim. "Şimdi de tavana bakıp bizimle ilgili hayaller kuruyorsun."

"Hepsi doğru," diye mırıldandım.

"Muhtemelen şimdi de benimle öpüşmek istedin," dediğinde öfkeyle kaşlarımı çattım.

"Yekta!" dedim utanarak. "Böyle şeyler söyleme."

"Neden? Sevgilimle de öpüşme hayali kurmayacaksam başka kimle öpüşme hayali kuracağım ben?" diye söylendiğinde bir noktada yine haklı olduğu için ne karşılık vereceğimi bilemedim.

"Bu kadar haklı ve rahat olman bazen sinirlerimi bozuyor," dedim sırıtarak.

"Ve sen bunları bile bile âşık oldun bana," dediğinde donup kaldım. Her şey çok yeniydi. Nasıl bu kadar rahat dile getirebiliyordu?

Utançtan ölmek üzereydim resmen.

"Neredesin?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

Açaba boş zamanlarında neyminle mi uğraşıyordun.

"Arkana bak."

Hışımla arkamı dönmemle çığlık atmam bir oldu. Pencerede durmuş öylece benimle telefonda konuşuyordu. Sırıtarak cama tıklattı ve ardından el sallayarak şirinlik yapmaya başladı.

Yekta Yalçın gerçekten kafayı yemişti ve bir gün bana da kafayı yedireceğine emindim.

Telefonu yatağın üzerine bıraktığım gibi oturduğum yerden fırlayıp pencereye doğru koşmaya başladım. Telaşlı bir şekilde pencereyi açtıktan sonra uzanıp Yekta'nın kolunu tuttum ve içeriye girmesine yardım ettim.

"Sana inanamıyorum," diye söylenirken telaşımın zerresi bile Yekta'da yoktu. Sanki kapıdan giriyormuşçasına sakin ve umursamazdı.

"N'aber Peri Kızı?" Tam karşımda sırıtarak yüzümü incelemeye başladı.

"Sen delisin!" Korkudan nefes nefese kalmış bir şekilde elimi göğsüme koydum. "Aklımı kaybediyordum korkudan."

"O güzel aklın bana lazım, kaybetme." Aramızdaki bir adımlık mesafeyi kapattıktan sonra şakağımdan öptü usulca. "Yekta," dedim ellerimi göğsüne yaslayarak. "Neden sana bu kadar âşığım?"

Evet... Sonunda itiraf etmiştim. İlk kez ona âşık olduğumu söylemiştim, hem de gözlerinin içine bakarak. Bugünü gerçekten not almalıydım.

"Keyfinin kâhyası öyle istiyorsa demek." Sırıtarak yüzüme baktı. "Ve bil bakalım aynı şeyi başka kimin keyfinin kâhyası istiyor?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Senin!" diye bağırdım coşkuyla. Anne ve babamın evde olmamasına şükrediyordum yoksa tedirginlikten ve korkudan çoktan ölmüştüm şimdiye kadar.

"Evet!" diye aynı şekilde bağırarak karşılık vermesiyle belimden tutup bedenimi havalandırması bir oldu.

"Yekta!" diye çığlık attım birden. "Ay düşeceğim!"

"Merak etme Peri Kızı... Kanatların vardır, uçarsın." Etrafında dönmeye başladı.

"Kanatlarım falan yok, düşer kafamı yararım ben," diyerek sıkıca omuzlarından tutundum. "Dikkat et!" dedim telaşla.

"Hazır mısın?" diye sorduğunda korkudan gözlerim kocaman açıldı.

"Neye?" dedim merakla.

"1, 2, 3."

Bizi birkaç tur daha döndürdü. Sonra Yekta'nın kendini yatağa bırakmasıyla birlikte gürültülü bir şekilde düştük. Düzeltmek gerekirse Yekta yatağa düştü, bense onun üzerine düştüm. Nefes nefese kalmış olsak da kahkahalarımız birbirine karıştığında bir yandan gülüşünü izlemeyi unutmadım.

"Bir gün keyfinin kâhyası yüzünden başımıza bir şey gelecek ama bakalım..." dedim gülüşlerimin arasından.

"Her an, her şey olabilir." Kolunu uzatarak başımın altına yerleştirdikten sonra beni kendine doğru çekti. Saçlarımın arasına dudaklarını bastırdıktan sonra, "Her an, her şey olabilir ama ben yanındayken sana hiçbir şey olmaz," derken sesi birden ciddileştiği için gülmeyi bırakıp çenesinin altından yüzüne bakmaya çalıştım.

"Yekta," diye mırıldandım biraz sonra.

Eğlenmeyi bırakıp aklımdaki sorulara cevap almak için Yekta'yla yüzleşmeliydim. Henüz çok yeni ve yolun başındayken şüpheler üzerine bir ilişki kurmak istemiyordum. Her şey net ve açık olmalıydı.

"Söyle Peri Kızı," dedi omzumun üzerindeki saçımla oynarken.

Önce derin bir nefes alarak Yekta'nın kokusuyla doldurdum ciğerlerimi. Sonrasında ise ciddileşerek konuşmaya başladım. "Sana bir şey söyleyeceğim ama dürüst cevap vereceksin. Yalan söylemeden," dedikten sonra sustum ve karşılık vermesini bekledim.

"Zorlanacak mıyım?" diye soruyla karşılık verdiğinde güldüm.

Hızlıca başımı iki yana salladığımda o da güldü.

"Pekâlâ, seni dinliyorum o hâlde."

"Ben çok korkunç bir rüya gördüm dün. Ondan öncesinde de sen zaman zaman garip davranıyordun. Sonra sebepsiz yere Bade çıkıp geldi ve saçmaladı. Gece onu görünce fazlasıyla tepki gösterdin. Sonra sen bir telefon alıp gitmiştin aceleyle. O da gitti bugün benzer şekilde. Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

Lafı uzatmaktan hoşlanmadığım için gözümü karartıp doğruca sordum. Yekta'nın gülüşü usul usul kaybolurken önce kolunu başımın altından çekti. Sonra ise yattığı yerden doğrulup omzunun üstünden yüzümü incelemeye koyuldu.

"Sence ne anlama geliyor?" diye sordu ciddi bir şekilde.

"Bilmiyorum ama aklıma gelenler beni çok korkutuyor," dedikten sonra korkuyla yutkundum. Düşüncelerimi dile getirmek zorunda kalırsam nasıl tepki vereceğini kestiremiyordum fakat olumsuz bir tepki verirse kalbimin çok fazla kırılacağına emindim.

"Ne geliyor aklına?"

"Dürüst olmamı mı istiyorsun?" Çekingen bir şekilde gözlerinin içine baktım.

"En az benim dürüst olmamı istediğin kadar hem de," dedi tüm ciddiyetiyle.

"Ben uzun zamandır seni severken sen beni hep görmezden geliyordun. Ama ne olduysa sen benimle ilgilenmeye başladın. Bunun Bade'nin bir oyunu olduğunu, canımı yakmak için seninle birlik olduğunu düşünmeden edemiyorum," diye açıkça düşüncelerimi ifade ettikten sonra üzgün bir şekilde başımı eğdim. "Özür dilerim," diye mırıldanmaktan başka bir şey gelmedi elimden.

Ters bir tepki vermesinden çok korkuyordum.

"Bana bak," dedikten sonra çenemden usulca tutarak kendisine bakmamı sağladı. "Bu hayatta bana kimse bir şey yaptıramaz. Hele ki Bade... Hem de sana karşı... Asla."

Mutlulukla parladığını düşündüğüm gözlerim onun güven

dolu bakışlarına takılırken sevinçten ağlamak istiyordum. Bir sözüyle tüm sıkıntımı söküp almayı başarmıştı resmen.

"Ama o ani gidişlerin..."

"Bade'nin sebebini bilmiyorum fakat bizim için aklımda çok güzel şeyler var. Muhtemelen haftaya öğreneceksin ve onun planı için acil gitmem gerekiyordu," diye açıkladı.

"Dün gece?"

"Dün gece ise verdiğim tepki gayet normaldi. Sana o kadar şeyi yapan, zarar veren bir insanı görmeye tahammül edemedim," dedikten sonra sırıtarak konuşmaya devam etti. "Bak sen şu işe, galiba ben de sana âşığım."

"Ne?" diye çığlık attım sevinçle. "Bir daha söyle," derken yalvarırcasına baktım yüzüne.

Kararlılıkla başını iki yana salladığında ellerimi çenemin altında birleştirerek konuştum. "Hadi ya... Ne olur?"

"Keyfimin kâhyası bir kere ister, ikincisine üşenir." Omuz silkerek arkasına yaslandı.

"Keyfinin kâhyasını yerim." Aniden gelen sevgi patlamasına karşı koyamadım. "Yani şimdi Bade'yle birlik değil misiniz?" diye sordum emin olmak ve iyice içimi rahatlatmak için.

"Iy..." dedi yüzünü buruşturarak. "Bir daha böyle şeyler duymayayım o güzel ağzından."

"Peki, bizim için planladığın şey ne?" diye sordum küçük bir çocuk edasıyla sırıtarak.

"Sonra söylerim," dedi aynı şekilde sırıtırken.

"Ama ya..." diye mızmızlanırken yüzümü ağlamaklı bir ifadeye büründürdüm. "Neden hep sonra diyorsun?"

"Açıkçası Peri Kızı, canımızı sıkacak çok önemli bir konu var çünkü."

Korkuyla yükselen nabzımı sakinleştirmek için derin derin nefes alıp verirken yutkunarak Yekta'ya odaklandım. "Ne oldu?" diye sordum Yekta bir şey söylemediği için.

"Bunun için yarın akşamı beklememiz gerekiyor." Ayağa kalktı. "Şimdi kafeye gitmeliyiz."

"Tamam ama ne olduğunu söyle, lütfen." Yalvararak ayağa kalkıp karşısına geçtim. "Yarın akşama kadar bekleyemem, ölürüm."

Canı gerçekten sıkkın görünüyordu. Ne olmuş olabilirdi ki?

"Yarın akşam okulun arka bahçesinin kapısında buluşacağız," dedi ciddi bir şekilde. "Ve bunu kimse öğrenmemeli."

"Neyi ya?" diye sorduğumda kalbim korkuyla göğüs kafesimi yumrukluyordu.

"Yarın öğrenirsin."

26
Gün Işığı

Hayat, hayallerini erteleyebileceğin kadar uzun değil.
Mızmızlanmak yerine hayallerine ulaşmaya harca zamanını.
O zaman mutluluk elbet çalacaktır kapını.

MEZUNİYETTEN 2 AY ÖNCE

Dünden beri Yekta'nın bahsettiği sorunu düşünmekten başka bir şey yapamadım. Bir an önce akşam olmasını ve okula gitmeyi bekliyordum. Nasıl bir şeyle karşılaşacaktım kim bilir?

Belki de oyunun sonuna gelmiştik. Her ne olursa olsun, isterlerse canımı yaksınlar fakat benim tek korkum Yekta'yla ilişkimize zarar gelmesiydi. Ondan ayrılmak dışında canımı yakabilecekleri başka bir sebep yoktu.

Bir de Yekta'nın yalancı olması dışında...

Saçmalıyordum aslında. Dün açık bir şekilde şüphelendiğim konuları Yekta'ya sormuştum ve verdiği cevaplara bakılırsa Bade'yle hiçbir alakası yoktu. Bu konuda tamamen masum olduğunu iddia eden Yekta'ya inanıyordum çünkü kim olursa olsun yalan söyleyen bir insan illaki belli ederdi, öyle değil mi?

Bu düşünceyle kendimi teselli ederek moralimi yüksek tuttum ve o şekilde hazırlanmaya devam ettim. Saçma sapan sebeplerle günlerimi mahvetmek, sevdiğim çocuğa karşı yanlış şeyler düşünerek zaman harcamak istemiyordum artık. Sadece mutlu olmak, Yekta'yla dolu anlar biriktirmek istiyordum. Yaşım gereği bu istediklerim oldukça basit şeylerdi aslında. Neden hep zihin savaşlarımla uğraşırken zamanımı boşa harcıyordum ki?

Bu aptallıktan kurtulup hayatımı yaşamaya kararlıydım artık. Mutlu olmak en az diğer liseli yaşıtlarım kadar benim de hakkımdı çünkü.

Kot ve tişörtle hazırlığımı tamamladıktan sonra saçlarımı da serbest bırakıp hazırlığımı tamamladım. Aynanın karşısındaki görüntümde beni memnun etmeyen, eksik olduğunu düşündüğüm bir şeyler vardı fakat tam olarak neden rahatsız olduğumu anlayamamıştım. Dakikalarca inceledim. Aynaya yaklaşarak daha yakından inceledim ve en nihayetinde rahatsız olduğum noktayı bulunca öfkeyle kaşlarımı çatıp sıkıntıyla nefesimi üfledim.

Bade'nin söyledikleri yüzünden hazırlığımı tamamlanmış hissedemiyordum meğer. Kafamın içinde Bade'nin sesi yankılandıkça yüzüm solgun geliyordu gözüme. Göz devirerek sıkıntıyla bir kez daha ofladım ve makyaj masamın başına geçerek hızlıca işe koyuldum. Bade kadar abartacak değildim elbet ama yine de biraz renklendirsem hiç de fena olmayacaktı.

Bade yüzünden yarım saatten fazla zamanımı harcayarak ortaya koyduğum doğal makyajımı incelemek için geriye çekildiğimde hafifçe gülümsedim.

Yekta'yla buluşacağım için biraz öncekine kıyasla bu görüntüm daha iyi hissetmemi sağladı. Keyifle saçlarımı geriye attıktan sonra çantamı, telefonumu ve kulaklığımı alarak odadan çıktım.

Günümüz kafede geçeceği için giyimime fazla önem vermemiş, koşuşturmayla geçeceği için de makyajımı hafif yapmıştım. Bu durum karşısındaki memnuniyetim yüzünden hareketli parçalardan oluşturduğum müzik listemle kafenin yolunu tutup yürümeye koyuldum.

Kafenin önüne geldiğimde uzun zamandır görmüyormuş gibi Gün Işığı tabelasına baktım gülümseyerek. Saniyeler içinde kafenin içine doğru kayan bakışlarım Yekta'nın içeride oturmuş simit yediğini görünce... Evet, buna da âşık oldum. Ruh hastası gibi Yekta'nın simit yemesine âşık oldum, inanılır gibi değil.

Ağzındaki lokmayı çiğnemeye devam ederken bakışları simidin-

den bana döndüğünde kocaman gülümsedim. Aynı şekilde ağzı dolu olmasına rağmen gülümsediğinde koşarak içeriye girip sarılmamak için kendimi zor tuttum. Neden kendimi tutuyordum ki?

Artık her şeyi biliyordu ve benim kendime engel olmam için hiçbir sebebim yoktu. Bu düşüncenin verdiği rahatlıkla gülüşüm daha da büyürken koşar adımlarla kafeye girdim.

Yekta'ya doğru koştururken keyifle beni izliyor, bir yandan da hızlıca ağzındaki lokmayı çiğniyordu.

"Günaydın," dedim coşkulu bir sesle ve hemen karşısındaki koltuğa oturdum.

"Günaydın sevgilim," deyiverdi gayet normal bir tavırla.

Donup kalmış, daha tam koltuğa yerleşemeden Yekta'ya bakakalmıştım. "Günaydın sevgilim," diye mırıldanarak tekrar ettim. "Günaydın sevgilim." Yeniden sırıttım. "Sevgilim..."

"Sabah sabah hiç mi yorulmadın Peri Kızı, bu kadar şaşırmaya?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Üç saniyede ben bile yoruldum." Omuz silkerek simidinden bir lokma daha ısırdı ve geriye yaslandı.

"Ben..." diye kekeledim ne söyleyeceğimi bilemediğim için. "Bir an şey oldum."

Yekta keyifle gülerken kendimi aptal konumuna düşürdüğüm için öfkeyle kaşlarımı çattım.

"Hiç de sevmem canımlı cicimli lafları biliyor musun?" dedi Yekta sırıtarak. "Ama ne yapalım arada bir keyfimin kâhyasıyla uyuşamadığımız zamanlar oluyor böyle. Ben sevmem derim ama keyfim ister, söyleyiveririm."

"Benim de kalbime iniverir," diye kendimle alay ederek gerginliğimi atmaya çalıştım.

"Bir daha söylemem, sorun yok," dedi omuz silkerek.

Dehşete kapılmış bir ifadeyle, "Ay yok!" diye bağırdım vakit kaybetmeden. "Söyle, söyle."

Ağzına attığı simidi çiğnerken, "Ne söyleyeyim?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Biraz önce söylediğini," diye karşılık verdim.

"Ne söyledim?" diye yeni bir soru yöneltti ciddi bir şekilde.

Bunu bilerek yaptığına, anladığı hâlde anlamıyormuş gibi davrandığına yemin edebilirdim. Aklınca bana söyletmeye çalışıyordu. Daha fazla uzatmak yerine derin bir nefes alıp beklenen kelimeyi sarf ettim.

"Sevgilim."

Kocaman bir gülüşle dudakları kıvrılırken utançtan ölmek üzereydim.

"Efendim?" dedi keyifli bir şekilde.

Böylesine sevimli, umursamaz, şımarık olması utanma isteğimi kaçırıyordu. Hatta Yekta sayesinde ben bile rahat hissediyordum. *Hem de ona sevgilim demiş olmama rağmen.*

Sevgilim... Kulağa ne kadar güzel geliyordu böyle? Binlerce kez tekrar edebilirdim sanırım.

"Kullan bak bu kelimeyi," dedi gözlerimin içine bakarak. "Peri Kızı'na yakıştı."

"Sana daha çok yakıştı," diyerek karşılık verdim.

"Hayır sana!" dedi omuz silkerek.

"Sana!" diye üsteledim.

"Benimle cilveleşmeye utanmıyor musun?" dedi birden kaşlarını çatarak.

"Ne?" diye çığlık attığımda alaycı bir tavırla gülmeye başladı. "Çok şapşalsın."

Hemen önümde buruşturulmuş şekilde duran simidin kağıdını kafasına atmamla birlikte kahkahalarımız birbirine karıştı.

"Ay!" dedim biraz sonra panikle. "İnsanlar bize bakıyor Yekta," diye fısıldarken göz ucuyla masalardaki müşterileri yokladım.

"Baksınlar," dedi her zamanki umursamaz tavrıyla. "Sanki ne yapıyoruz?"

"Rahatsız olmuşlar belli ki. Yoksa niye baksınlar?" diye açıklama yapmaya çalışsam da zerre kadar umursayacağını sanmıyordum.

"Sabah sabah yine el âlem ne der diye düşünerek kendini de

beni de yorma be Peri Kızı," diye söylenerek başını geriye atmasıyla gözlerini kapatması bir oldu.

"Bir de uyu istersen Yekta," diye homurdandım.

"Tam olarak aklımdan bunu geçiriyordum," dedi başını kaldırmadan.

"Abartma Yekta," dedim bıkkınlıkla. "Kalk hadi, Hülya Hanım bu hâlde görürse ayıp olur kadına."

"Olmaz," dedi gözleri kapalı bir şekilde istifini bile bozmadan.

"Olur," diye üstelerken öfkeyle kaşlarımı çattım.

"Olmaz yahu, olmaz!" Söylenerek doğruldu.

Birden gülmeye başlayınca Yekta kaşlarını çatarak ne olduğunu anlamaya çalışırcasına yüzümü inceledi.

"Bize bak!" dedim gülmeye devam ederken. "İlk kavgamızı ettik resmen."

"Bu kavga mıydı?" diye sordu küçümseyici bakışlarla. "Çok masumsun Peri, çok." Yüzünde küçük, tatlı bir tebessümle gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"Neyse kalkalım hadi, ayıp," dedim ve telaşlı bir şekilde elimi havada sallayarak harekete geçirmeye çalıştım.

"Aynen," dedi Yekta benden önce doğrulurken. "Mert'le Işıl gelene kadar sen burayı idare et. Ben mutfağa geçiyorum," dedi ve koridora doğru yürümeye başladı.

"Tamam, buradayım ben," dedim usulca başımı sallayarak.

Vakit kaybetmeden arkasından bakabilmek için omzuma doğru başımı çevirmemle dudaklarımın Yekta'nın dudaklarıyla buluşması bir oldu. Dehşete kapılmış bir şekilde kocaman açılan gözlerim Yekta'nınkilerle buluştuğunda her zamanki gibi sakin görünüyordu. Kısa bir öpücüğün ardından geriye çekildiğinde mutluluktan yüzünde güller açıyordu adeta.

"Bak işte!" dedi ve ellerini omuz hizasında iki yana açarak konuşmaya devam etti. "Yanağından öpecektim, yanlışlıkla dudağına geldi. Kısmet onlarınmış," diye alay ettikten sonra sakince arkasını dönüp mutfağın yolunu tuttu.

İlk kez sevgilim olmuştu ve o da sadece iki günlüktü. İki günde ilişkimizin bu düzeye gelmesini zavallı bünyem kaldıramıyordu resmen. Yekta'ya deliler gibi âşıktım fakat her yaptığına, her söylediğine, her bakışına bile böyle heyecanlanıyor olmak çok yoruyordu.

Bir an önce gerçeği kabul etmeli, Yekta'yla gerçekten sevgili olduğumu idrak etmeliydim. Belki o zaman daha az heyecanlanır, daha sakin kalabilirdim.

Güne Yekta'nın dudaklarıyla başlamanın mutluluğunu yaşarken girişin yanındaki masadan seslenen kadının sesiyle hayal dünyamdan çıkmak zorunda kalmıştım. İç çekerek oturduğum yerden kalktım ve sipariş almak üzere çağırıldığım masaya doğru ağır ağır yürüdüm.

Siparişleri hızlıca aldıktan sonra Yekta'yla hayallerim arasına giren müşterinin yanından ayrıldım ve arkamı döner dönmez göz devirerek yürümeye devam ettim.

Siparişleri mutfağa götürmek istesem de bardakları silen çocuklardan biri oraya gideceğini söyleyerek sipariş kağıdını elimden aldı. İnsanlar gelmeye başladığı için çocukla inatlaşmak yerine kâğıdı teslim ettim ve mekâna geri döndüm.

Müşteriler arasında hızlıca göz gezdirdiğimde herhangi bir istek ya da eksik olmadığı için mutluydum. Birkaç dakika boş durabilesevinciyle omzumu kolona yaslayarak etrafı

Biraz sonra bakışlarım girişe doğru döndüğünde bir çiftin kafeye girmekle girmemek arasında kararsızlık yaşadıklarını gördüm. Hızlıca kapıya ulaştıktan sonra aralarındaki konuşmayı bölmeyecek ve onları rahatsız etmeyecek kadar sakin bir sesle, "Buyurun, hoş geldiniz!" dedim gülümseyerek.

Çiftin bakışları bana döndüğünde kendimi garip hissetmiştim. Garsonluğun kuralı budur aslında, yapılması gerekenlerden biri de müşteriyi çekebilmektir fakat hâlâ alışabilmiş değildim.

Kız gülümseyerek karşılık verdiğinde biraz daha rahatlamıştım. "Geçiyoruz, değil mi?" diye fısıldadı elini tuttuğu çocuğa.

Yanındaki çocuk vakit kaybetmeden kızın söylediğini başıyla onayladığında gülümseyerek kenara çekildim ve içeriye davet ettim.

Çiftin peşinden kafeye girdikten sonra aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi koruyarak peşlerinden ilerlemeye devam ettim. Fazla yakın durmak istemiyordum çünkü bir mekâna girildiğinde çalışanların gereksiz yakınlığı rahatsız edici olabiliyordu. Bu yüzden mesafeyi korumaya dikkat ediyor, tercihi insanlara bırakmaya gayret ediyordum.

"Nereye oturalım?" diye sordu kız.

Çocuk bir şey söylemeden çenesinin ucuyla cam kenarındaki masaları işaret edince oraya doğru yürümeye devam ettiler.

Sarı koltuklara yerleştikten hemen sonra kız elini yüzüne kapatarak söylenmeye başladı. "Ay, bu ne?" dediğinde neden bahsettiğini anlayamamış, şaşkınlıkla tepkisini incelemiştim. "Güneş ağzıma girdi, biri söndürsün şu güneşi!"

İlk görüşte ne kadar sevimli olduğunu düşündüğüm kızın saçma sapan bir sebep yüzünden mızmızlanmasına göz devirmeden edemedim. Karşısındaki çocuk keyifle gülerken üzüntülü bakışlarla yüzüne baktım. Kızı tanımasam da olan biten her şeye söylenen bir tipse çocuğa geçmiş olsun dileklerimi iletmeyi çok isterdim çünkü.

Masanın birkaç adım ötesinde boş boş beklemeye devam ettim.

"Yer değiştirelim mi?" diye sordu çocuk gülümseyerek.

"Yok ya," diyerek reddeden kız, koltuğun orta kısmına doğru kayarak güneşten kurtuldu. "Şimdi oldu." Gülümsediğinde her şeyin yoluna girmesine sevinmiştim.

Vakit kaybetmeden önlerine iki menü bıraktıktan sonra, "Kararınızı verdikten sonra sipariş için seslenebilirsiniz," diyerek masadan ayrıldım. Siparişlerini alacağım için çok uzaklaşmadan biraz ötede beklemeye koyuldum. Fazla vakit geçmeden, "Pardon!" diyerek yeniden masaya çağırdı genç adam.

Gülümseyerek masalarına ulaştıktan sonra, "Buyurun, karar verdiniz mi?" diye sordum.

"Evet, biz iki kişilik serpme kahvaltı istiyoruz," diyerek isteklerini söyledi genç adam.

Söylediklerini not alırken kızın hâlâ menüyü karıştırdığını gördüğüm için başka istekleri olup olmayacağını öğrenmek üzere beklemeye koyuldum. Göz ucuyla bana bir bakış attıktan hemen sonra kız menüyü incelemeye devam etti bir süre daha.

"Keremsu ya..." diye sızlandı. "Tost da yemek ister miyiz acaba?" Keremsu dediği çocuk gülümseyerek karşılık verdi.

Şaşkınlık dolu bakışlarım kızın yüzünde dolaşıyordu. Kerem ismini çok duymuştum fakat Keremsu... İlk kez duyuyordum ve şaşkınlıktan neredeyse ağzım açık kalmıştı. Biraz sonra hem kızın hem Keremsu adlı çocuğun bakışları bana döndüğünde şaşkınlığımı gizleyebilmek için gülümsemeye çalıştım.

Keremsu sevecen bir tebessümle, "İki de tost lütfen," dediğinde telaşlı bir şekilde başımla onayladım ve not almaya koyuldum.

Siparişi tamamladıktan sonra menüleri almaya yeltenince kız, önündeki menünün üzerine elini koyarak, "Bir tanesi kalabilir mi acaba? Daha sonra tatlılara bakmak için," diye açıkladı.

"Tabii." Diğer menüyü alarak doğruldum.

Vakit kaybetmeden masadan ayrıldım ve siparişleri söylemek için mutfağa doğru seri adımlarla ilerlemeye başladım. Genelde yemek siparişlerini diğer aşçı hazırladığı için önce onun yanına gittim. Kâğıttakileri söyledikten sonra hızlıca Yekta'nın yanına ulaştım ve tezgâha yaslanarak bir süre yüzünü inceledim hayranlıkla. Nasıl bu kadar yakışıklı olabilirdi, aklım almıyordu. Yekta Yalçın'a tam anlamıyla bayılıyordum resmen.

"Yekta," diye mırıldandım biraz sonra.

"Söyle Peri Kızı," dedi yüzüme bakmadan. Önündeki tatlıya odaklanmış durumdaydı çünkü.

"Hiç Keremsu diye isim duydun mu?" diyerek aklıma gelen ilk konuyu dile getirdim maksat konuşma olsun diye.

Hayretle kaşlarını kaldırırken, "Keremsu diye isim mi varmış?" diye soruyla karşılık verdi.

"Biraz önce bir çift geldi. Kız, çocuğa Keremsu dedi resmen, şok oldum," diye anlattım. "Şaşkınlıktan donup kalınca da rezil oldum," diyerek yaşananları anlattığımda Yekta keyifle güldü.

"Neden hiç şaşırmadım acaba?" dedi alaycı bir şekilde. "Ah Peri Kızı... Sen ve şu her şeye şaşırmaların..."

"Ne yapayım, istemeden oluyor işte," diye sızlandığımda kenardaki çileklerden birini alıp tatlı bir gülüş eşliğinde bana uzattı.

"Al bakalım, peri maması," dediğinde kıkırdadım.

"Ay çok hoşuma gitti," dedim neşeyle. "Bundan sonra çilekli milkshake yerine peri maması diyeceğim."

"Keyfin bilir," dedi tek omzunu silkerek.

"Masa 24'ün siparişleri hazır."

İçeriden seslendiklerinde dudaklarımı üzüntüyle birbirine bastırarak doğruldum.

"Ben gidiyorum," dedim hüzün dolu bir ses tonuyla.

"Koş bakalım," dedi sırıtarak.

"Yine gelmeye çalışırım," diyerek aceleyle mutfaktan ayrıldım ve çocukların da yardımıyla çiftin siparişlerini masaya taşıdık.

Kahvaltı, tost ve içeceklerin tamamını masaya dizdikten sonra, "Afiyet olsun," diyerek masadan ayrıldım.

Uzun bir sürenin ardından önlerindeki boşları toplamaya başladık.

"Canımız tatlılar, kahveler çeker mi acaba?" dedi kız, Keremsu'ya bakarak.

"Çeker Umut Işığım," dedi Keremsu sırıtarak.

Kalbim yine bir yerlerde kaldı.

Umut Işığım... Ne kadar tatlı bir hitap şekliydi öyle. Gülümseyerek çiftin sevimliliğini izlemeye koyuldum. Bir yandan da sipariş verip vermeyeceklerini bilmediğim için beklemiş oluyordum.

"Ay, bence de." Hızlıca menüye uzandı. "Dur bir menüye bakalım."

Tatlı sayfasında dolaştıktan bir süre sonra, "Hepsi güzel duruyor ama bunların," diye söylenince daha büyük gülümsedim.

"Bir şey sorabilir miyim?" diyerek bana döndü çok geçmeden.

"Tabii," diye karşılık verdim sevecen bir tavırla.

"Tatlı olarak ne önerirsiniz? Bir türlü karar veremedim de..." dediğinde karşılıklı gülüştük.

"Milkshake ile aranız nasıl?" diye sorduğumda kızın heyecandan gözleri parlamıştı resmen.

"Bayılırım!" dedi iştahlı bir şekilde.

"O hâlde menüyü bırakın ve direkt size çilekli milkshakelerimizden hazırlayalım. Bayılacağınıza eminim," derken en az onun kadar heyecanlanmıştım. "Çilekle aranız iyiyse tabii..." diye ekledim hemen ardından.

"Peri!" Yekta'nın sesiyle bakışlarım koridordan tarafa döndüğünde gülümseyerek yanıma gelmesini bekledim.

"Efendim?" dedim hemen yanımda durduğunda.

Yekta'nın cevap vermesine kalmadan müşteri kız konuşmaya başladı. "Tamam o hâlde, ben bir çilekli milkshake alabilir miyim lütfen?" dedi gülümseyerek.

"Tamamdır, çilekli milkshake," diyerek not almaya koyuldum. "Siz bir şey alır mıydınız?" diye sordum hemen sonra Keremsu'ya.

"Bir saniye," diyerek menüyü kızın önünden aldı ve tatlı sayfalarında gezinmeye başladı.

O sırada Yekta kulağıma doğru eğilerek, "Yine çilekli milkshake'leri övmeye mi çıktın Peri Kızı?" diye fısıldadı.

"Evet, ne yapayım? Herkes tatsın istiyorum, çok güzel yapıyorsun," diye şımarık bir tavırla karşılık verdim.

"Ay, siz sevgili misiniz?"

Kızın sorusuna şaşkınlıktan ağzım açık kalmış bir şekilde bakarken neye uğradığımı şaşırmıştım. Yekta'yı bile ilk kez şaşırmış hâlde görüyordum resmen. Neden durduk yere böyle bir soru sormuştu ki?

Bir şey söyleyemeden kız konuşmaya devam etti. "Pardon!" dedi vakit kaybetmeden. "Birden şey oldum ben..."

Hâlâ şaşkınlıkla kızın yüzüne bakıyorduk. Keremsu da aynı şekilde...

"Ay, gerçekten kusura bakmayın. Ben, soru sorup lafa tutunca azar yiyeceğini falan düşünmüştüm. Konuşmalarınıza da istemeden kulak misafiri olunca... Peri kızı falan..."

Kendini açıklayamadığı için daha çok tedirgin olmaya başlamıştı. Bu hâlini o kadar iyi biliyordum ki... Rahatlıkla empati yapabilmiştim.

"Ben susayım, değil mi? Saçmalıyorum galiba," dedi Keremsu'ya bakarak. Keremsu susmasını söylercesine belli belirsiz başını salladığında gülümsedim. "Keremsu, niye uyarmıyorsun ya?" diye mızmızlandığında Yekta'yla birbirimize baktık şaşkınlıkla.

"Hiç sorun değil," dedim kız daha fazla kendini kötü hissetmesin diye. "Yekta'nın hiç öyle huyları yoktur zaten. Azarlamak şöyle dursun, pamuk gibi bir insandır."

Yekta'nın gözlerini kısarak bana baktığını gördüm. Durumu kurtarmaya çalışıyordum işte, neye kızıyordu ki?

Kız gülümseyerek başını salladığında bir nebze de olsa rahatlamış görünmesine sevinmiştim.

"Karar verdin mi?" diye sordu kız, sevgilisine. Sevgilisi duymayınca da vakit kaybetmeden, "Keremsu?" diye seslenmek zorunda kaldı.

"Keremsu diyor, değil mi? Yanlış duymuyorum?" diye fısıldadım, Yekta'nın kulağına.

"Evet," dedi kısaca.

"Adı sahiden Keremsu mu acaba?" diye sordum merakla.

"İnsanlar, keyfinin kâhyası nasıl istiyorsa öyle seslenir Peri Kızı, senin adın peri kızı mı mesela?" diye cevapladığında tam gülecekken son anda tuttum kendimi.

"Doğru aslında... Çocuk da kıza umut ışığım dedi mesela az önce. Kızın adının Umut olacak hâli yok ya!" dedim Yekta'nın fikrini mantıklı bulmaya başlayınca.

"E yani..." Önüne döndü Yekta.

"Ben de milkshake alabilirim," dedi Keremsu biraz sonra sakince.

"Çilekli mi?" diye sordum hevesle.

Keremsu kısa bir anlığına karşısındaki kıza baktıktan sonra, "Olur, çilekli olsun," diye onayladı.

"Bana kalırsa çikolatalı milkshake denemelisiniz," dedi Yekta sinsi bir gülüşle.

"Kesinlikle çilekli diyorum," diye üsteledim.

"Çikolatalı," dedi Yekta daha sakin bir tavırla.

"Çilekli,"

"Çikolatalı," diye inat etti Yekta.

"Çilekli," dedim hemen.

"Çilekli," dedi Yekta da.

Yekta'nın akışı bozduğunu fark etmeyip, "Çikolatalı," dedikten sonraki yüz ifademe başta Yekta olmak üzere üçü de kahkahalarla gülmeye başladı.

"Bakın, hemfikiriz," dedi Yekta havalı bir tavırla omuz silkerek.

"Gerçekten inanamıyorum sana!" diye söylendim göz devirerek.

"Neyse, rahatsızlık vermeyelim daha fazla," diye fısıldadı Yekta. "Dilerseniz bir çilekli, bir çikolatalı hazırlayalım?"

"Olur," dedi Keremsu. "Süper olur."

"Aynen," diyerek adını bilmediğim kız da fikrini belirttikten sonra Yekta'yla birlikte tatlı bir tebessümle masadan ayrıldık.

"Çok tatlı değiller mi?" dedim Yekta'nın yanında yürürken.

"Öyleler," diye karşılık verdi omuz silkerek. "Hem garip hem tatlı... Aynı biz," dedi sırıtarak.

Usulca omzuna vururken keyifle kıkırdadım.

Hızlıca mutfağa girdikten sonra Yekta vakit kaybetmeden aceleyle milkshakeleri hazırlamaya başladı. Bense hayranlıkla onu izlemeye... Günler, aylar geçse yine sıkılmadan izleyebileceğim yegâne manzaramdı.

"İşte hazır," dedi çok geçmeden ve son bir dokunuşun ardından geriye çıkarak milkshakeleri incelemeye başladı.

"Harika görünüyorlar!" dedim hayranlıkla. "Kendime hâkim olamayıp içeceğim resmen."

"Sakın!" dedi Yekta panikle.

"Ay, şaka yaptım!" dedim gülerek.

Fazla bekletmek istemediğimiz için milkshakeleri alıp masalarına servis ettik hemen.

Kızın hayranlık dolu bakışları bardağın üzerinde oyalanırken hızlıca pipeti alıp tadına baktı hemen. "İnanamıyorum!" dedi harfleri uzata uzata. "Çok lezzetli."

"Değil mi?" diye sordum hevesle. "Afiyet olsun," dedim ve masadan ayrıldım.

Dakikalarca sevimli çifti izledim. İçecekleri kendi aralarında değişip ikisi de hem çilekli hem çikolatalı milkshake'in tadına bakmış oldu. Kendi aralarında bir süre içecekler hakkında konuşurken farkında olmadan içecekleri götürmüşlerdi bile.

Ne kadar çok yakışıyorlardı. Uyumlarını hayranlıkla izlememek elde değildi.

Biraz sonra ikili masadan ayrılmaya yeltenince bakışlarımı başka yöne çevirdim, dikizliyormuş gibi görünmemek için. Keremsu hesabı ödemek üzere kasaya giderken kenarda bekleyen kızın yanına gittim gülümseyerek.

"Nasıldı? Beğendiniz mi?" diye sorduğumda kocaman gülümsedi.

"Gerçekten çok sevdim," dedi hemen. "Yani ben dümdüz bir milkshake beklerken hem lezzet hem sunum olarak çok güzel bir şey geldi önüme."

"Çok sevindim. Bir şey itiraf edeyim mi?" dedim ve bir adım daha yaklaştıktan sonra konuşmaya devam ettim. "Buraya yıllarca yalnızca çilekli milkshake içmeye geliyordum. Daha çok kısa bir süre önce işe başladım ve sırf daha çok çilekli milkshake içebilmek için," dediğimde şaşkınlıkla geriye çekildi kız.

"Gerçekten mi?" diye sordu kıkırdayarak.

Hızlıca başımı salladım.

"Ama çok lezzetli, hak veriyorum yani," dedikten sonra, "Siz mi hazırlıyorsunuz?" diye sordu merakla.

"Yekta," dedim gülümseyerek. "Bu konuda fazla yetenekli."

"Şanslısın," dedi sırıtarak.

Utangaç bir tavırla başımı eğdiğimde Keremsu yanımıza geldi.

"Umut," dedi kızın koluna dokunarak. "Gidelim mi?"

"Umut mu?" diye sesli düşündüğümde biraz önce kızın kırdığı potu şimdi de ben kırmış ve kendimi rezil etmiştim. "Şey, pardon," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Sorun değil," dedi kız anlayışlı bir şekilde. "Her zaman karşılaştığım bir tepki... Adım Umut, evet."

"İlk kez duyuyorum," diye itiraf ettim. "Çok hoş aslında. Neden şaşırdım bilmiyorum." Kendimi pek başarılı olduğum söylenemezdi.

Gerçekten ilk kez bir kızın adının Umut olduğunu duyuyordum. Hayatımda ihtimal vermediğim her şeyin gerçek olması da benim şansımdı sanırım, çok ilginçti.

"Teşekkürler," dedi sevimli bir şekilde. "Senin ismin de çok hoş, Peri..." dediğinde bir an adımı nereden bildiğini düşünüp şaşırsam da yaka kartım aklıma gelince başımı salladım.

"Teşekkürler," dedim hızlıca başımı sallayarak.

"Tanıştığıma çok memnun oldum," dedi yüzümü incelerken.

"Ben de öyle," dedim aynı sevimli ifadeyle.

"İyi günler," dediler Keremsu'yla birlikte.

"İyi günler, ayağınıza sağlık!" dedikten sonra yanımdan ayrılıp kafenin çıkışına doğru yürümeye devam ettiler. Bense belli belirsiz bir tebessümle arkalarından baktım öylece.

Dakikalar sonra duyduğum çığlık sesleriyle kasanın arkasından çıkarken ne olduğunu anlamayarak etrafa bakındım korkuyla. Bir kadının çığlıkları duyuluyordu çünkü. Önce çığlıkların kafenin içinden geldiğini, kafede olay çıktığını sanıp korkuya kapılmıştım fakat etrafta göz gezdirdiğimde müşterilerin de camdan dışarıya baktığını görünce hemen bakışlarımı yola çevirdim.

Umut bir kenarda durmuş öylece ağlıyor, çığlık atıyordu.

Kerem ise esmer bir çocuğu yumrukluyordu.

Korkudan donup kalmış, ne yapacağımı bilememiştim. Bu tür durumlarda beynim duruyordu adeta, kontrolümü kaybediyordum. Neyse ki Yekta biraz sonra, "Ne oluyor?" diyerek yanıma ulaştığında titreyen ellerim dışarıyı işaret etti.

"Sen burada kal," diyerek kafenin çıkışına doğru koşmaya başladı.

Kavgada Yekta'yı yalnız bırakacak değildim. Her ne kadar korkuyor olsam da peşinden koşmaya başladım.

Dışarıya çıktığımızda Kerem, karşısındaki çocuğa bir yumruk daha indirince korkuyla irkilmiş, hemen Umut'un yanına ulaşmıştım.

"Kerem!" diye bağırdı Umut, titreyen sesiyle. "Dur, lütfen," diye yalvarmıştı adeta.

"Hey, hey!" Yekta cesurca atılıp Kerem'i tuttu. Geriye çekerek kavgayı ayırdığında biraz da olsa rahatlamıştım.

Vakit kaybetmeden Umut'a sarılırken, "İyi misin?" diye sordum telaşlı bir şekilde. Çok kötü bir şekilde titriyor olmasına rağmen onaylarcasına başını sallayarak soruma karşılık verdi.

"Geçti, tamam. Sorun yok!" diye teselli ederek vücudunu benimkine yaslayıp destek çıktım.

"Sakin ol!" diye bağırdı Yekta, güç bela Kerem'i tutarken.

"Bırak!" dedi Kerem. "Bırak, tamam!" diyerek ellerini kaldırdığında Yekta bırakmak zorunda kaldı.

Kerem yeniden yüzü kan içinde kalan çocuğun üzerine doğru yürürken tekerleri asfaltta çığlık atan bir araba hemen önümüzde durdu. Hepimizin bakışları arabaya döndüğünde araba saniyeler boyu hareketsiz kaldı.

Biraz sonra arabanın şoför kapısı açıldı ve inen kişiyi incelemeye başladık. Kim olduğunu bilmediğim bir kız arabadan inmiş, ukala bir tavırla yanımıza doğru geliyordu. Olan bitenden hiçbir haberi olmayan Yekta ve bense öylece boş boş bakmak dışında bir şey yapmıyorduk.

Arabadan inen kimdi?

"Peri," dedi biraz sonra Yekta yanımıza gelirken. "Biz içeri geçelim," dediğinde şüphe dolu bakışlarım Umut'a döndü.

Belli belirsiz başını sallayarak Yekta'nın söylediğine katıldığını belirtince üzüntüyle dudaklarımı birbirine bastırdım ve istemeyerek de olsa Yekta'yla birlikte içeri geçtim.

"Çok korkunç," diye mırıldandım Yekta'nın yanında yürürken. "Ne oldu acaba? Nazarım değdi resmen," dedim üzüntüyle.

"Abartma Peri Kızı, bunu da kendine bağlamayacaksın değil mi?" diye kızdı Yekta.

"Çok üzüldüm ama... Ne kadar tatlı bir çiftti oysaki," diyerek geçiştirdim.

Yekta boş koltuklardan birine oturduğunda hemen yanındaki boşluğa oturdum.

"Olur böyle şeyler arada," dedi geriye yaslanırken.

"Sen iyisin değil mi?" Telaşlı bakışlarla üstünü incelemeye başladım.

Başını sallamakla yetindi.

"Bir daha derdim var demeyeceğim," dedim üzüntüyle. "Baksana insanların hayatlarına, neler var neler. Biz misler gibi iki ay sonra mezun olup gideceğiz. Onlar kim bilir ne dertle uğraşıyorlar," derken iyice içimi hüzün kaplamıştı çünkü Umut'un ağlayan ve titreyen yüzü gözümün önünden gitmiyordu hiç.

"Aynen öyle," dedi ağır ağır başını sallarken. "Mutlu olmaya bak Peri Kızı," dedi donuk bir ifadeyle. "Hayat bir şeyleri dert etmek için çok kısa."

Haklıydı. Bugünden sonra mızmız çocuklar gibi hayatımdan şikâyet etmek yoktu. Bundan sonra kalan iki ayımı mutlulukla dolduracak, nihayetinde aptal Güneş Koleji'nden Yekta'yla el ele mezun olacak ve harika bir hayata sevdiğim çocukla başlayacaktım. Hepsi bu kadardı.

27
Sesler

Hayat, dilediğin şeylerin peşinden koşarken akıp gider. Kimisi çabucak ulaşır arzularına, mutsuzlukla sonuçlanır. Kimisi ise hayatının sonuna dek peşinden koşmanın, elde etmekten daha büyük mutluluk verdiğini bilir.

MEZUNİYETTEN 2 AY ÖNCE

Oldukça yoğun ve bir o kadar da yorucu geçen kafe gününü ardımızda bırakırken kısıtlı olan vaktimi odamda, yatağımda boş boş uzanıp tavanı izleyerek geçirmeye adamıştım. Eve ne ara geldiğimi bile hatırlamıyordum fakat uzun zamandır burada uzandığıma emindim. Hem de sadece duş almış bir şekilde, bornozumla birlikte...

Normal bir gün olsa hiçbir güç beni yatağımdan çıkarmaya yetemeyecekken Yekta'nın dünden vermiş olduğu tek bir sözü biraz sonra yataktan çıkmama neden olacaktı.

Evet, bu akşam okulun önünde onunla buluşmamı istemişti. Her ne kadar altında bir sorun çıkacağını ve canımın sıkılacağını düşünsem de olaya iyi yönünden bakıyor, Yekta'yla buluşacağımı söyleyerek kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Kim bilir Yekta'nın kafasında yine ne tilkiler dolaşıyordu?

Sıkıntılı bir şekilde oflayarak güçlükle yattığım yerden doğrulurken ne giyeceğimi düşünecek kadar aptallaştım bir anlığına. Sanki normal bir sevgili buluşmasına gidiyor gibi ne giymem gerektiğini dert edecek değildim ya? Hangi çift gecenin köründe okullarında buluşmak isterdi ki?

Başkaları için saçmaydı ama söz konusu Yekta olduğu zaman gerisini pek umursayacağımı sanmıyordum. Öyle olmasa üç yıldan fazla süredir ona karşı platonik âşık olmazdım değil mi?

Birden yıllar boyu karşılıksız sevdiğim çocukla artık birlikte olduğum gerçeğini yeni idrak etmişim gibi bir sevinç doldu içime. Bu sevinçten aldığım enerjiyle yatağımdan çıktığım gibi dolabımın önünde soluğu aldım.

Ne giymem gerektiğini bilmiyordum fakat okul önünde buluşacak birinin pek de şıklığa önem vermeyeceğini düşünerek bir kot bir tişörtle hazırlığımı tamamladım. Islak saçlarımı da hızlıca kuruttuktan sonra yansımama bir tebessümle karşılık verdim.

Yekta'yla buluşacağım için yine saçlarımı toplamak yerine açık bırakmayı tercih ettim. Hazırlığımı bitirdikten sonra sırt çantamla birlikte telefonumu da alarak odadan çıktım.

Evden kaçma fikri her ne kadar daha cazip gelse de daha önce asla böyle bir şey yapmadığım için düşüncesi bile korkudan titrememe neden oluyordu. Anne ve babasının biricik, akıllı, uslu kızı Peri böyle bir şey asla yapamazdı. Aileme böyle bir şey yapsam ömür boyu onlara ihanet etmiş gibi hissetmekten kurtulamazdım. Bu nedenle herhangi bir saçmalık yapmak yerine doğruca mutfağa, annemin yanına doğru yürümeye başladım.

Gerginliğimi gizleyebilmek adına gülümseyerek mutfağa girerken, "Anne," diye mırıldandım. "Ne yapıyorsun?"

"Hiç, buraları düzenliyorum. Sen neler yaptın bakalım? Günün nasıl geçti?" diyerek bana döndükten sonra şaşkınlık dolu bakışları üzerimde dolaştı. "Bir yere mi gidiyorsun?" diye sorduğunda şüphe dolu bakışları gözlerime dikilirken tek kaşı yukarı doğru kalktı.

"Evet ya... Bir darlandım," diyerek elimle kendimi yellerken sıkıldığımı belli eden bir yüz ifadesi takındım. "Biraz yürüyüş yapıp hava alayım diyorum."

"Çok geç olmadı mı?" diye sordu endişeli bir şekilde.

"Fazla uzaklaşmam zaten ya... Bugün çok boğuldum kafede,

fazla koşuşturmalı bir gündü. Ev bir üstüme üstüme geldi sanki," diyerek annemi ikna etmeye çalıştım.

"Bir sorun yok, değil mi?" diye sorduğunda daha büyük bir endişe yer etmişti yüzünde. "Ben sana o kafede çalışman şu dönemde hiç iyi olmaz demiştim Peri," diye söylenmeye başladığında göz devirmeden edemedim.

"Ben gayet iyiyim anne, mutluyum," diye aksilendim. "Hadi kaçtım ben, konuşuruz sonra." Bir şey söylemesini beklemeden mutfaktan koşar adımlarla ayrıldım.

"Dikkat et!" diye seslendi arkamdan. "Fazla uzaklaşma sakın," diye tembihlemeye devam etti. "Bir şey olursa hemen bizi arıyorsun Peri."

"Tamam anne!" diye karşılık verdim ardı arkası kesilmeyen tembihlerine karşı. "Dikkat ederim, merak etme sen."

Beyaz spor ayakkabılarımı raftan alıp giydiğim gibi evden çıktım.

Evet, aileme ihanet ediyormuş hissini yaşamamak için onlara yalan söylemeyi seçmiştim. Son zamanlarda yalanlarla aram gün geçtikçe daha da iyi olmaya başlıyordu ve bu beni biraz endişelendiriyordu açıkçası.

Ailemden gizli ve onlara yalan söyleyerek bir şeylere kalkıştığımda kalbime korkunç bir huzursuzluk saplanıyor ve uzun süre gitmiyordu. Ayrıca onlara ne zaman yalan söylesem başıma bir şey geliyordu mutlaka. Sahi bunu bile bile neden her seferinde yalana başvururdu ki insan?

Bu saçma düşüncelerle kendimi daha da huzursuz etmektense adımlarımı hızlandırmanın daha mantıklı olacağını düşündüm. Annemin söylediği gibi saat epey geç olmuştu ve dışarıda neredeyse hiç insan olmadığı için kulaklığımı takıp yürüyebilecek kadar güvende hissetmiyordum kendimi.

Bir an önce Yekta'nın yanına ulaşabilmek için adımlarımı olabildiğince hızlandırdım ve ara ara etrafımı kontrol ederek okul yolunu dikkatlice yürümeye devam ettim. Özellikle Yekta okulun

arka bahçe kapısının önünde buluşmamız gerektiğini söylediği için ara sokaktan geçerek arka kapıya doğru ilerledim.

Nihayet gerginlikten ve ıssız sokaklar yüzünden kalbimi esir alan korkudan nefes nefese kalmış bir şekilde kapının önüne geldiğimde tedirginlikle etrafımı kolaçan ettim. Görünürde Yekta ya da herhangi birinin olmayışı korkularımın daha da artmasına neden oldu.

Sakin kalabilmek adına derin derin solurken fazla göz önünde kaldığım hissine kapılarak iyice kapıya yanaştım ve sırtımı kapıya yasladım. Böylelikle kendimi biraz daha güvende hissedebilmiştim.

Saate bakılırsa pek de erken geldiğim söylenemezdi fakat Yekta'nın ortalarda olmayışı gerilmeme neden oluyordu. Böyle bir yere, böyle bir saatte çağırırken kendisi gelmeyip beni ekmezdi herhâlde?

Bu ihtimali düşünmekle ürperirken kollarımı zayıf bedenime sarıp umutla etrafıma bakındım yeniden. Yekta'nın olmayışı daha çok canımı sıkarken sıkıntılı bir şekilde nefesimi verdim ve Yekta'yı aramak üzere telefonuma yöneldim.

Rehberin son arananlar kısmında Yekta'nın adına tıkladıktan sonra telefonu kulağıma koydum ve aramanın yanıtlanmasını beklerken son bir kez daha ıssız sokakta bakışlarım gezindi. Uzun uzun çaldıktan sonra nihayet Yekta'nın cızırtılı sesini duymak içimi rahatlattı.

"A-alo?"

Sesinin net gelmeyişi bile ayrıca gerilmeme neden olsa da umursamadım ve hemen konuşmaya başladım. "Alo? Yekta?" dedim telaşlı bir şekilde.

"Peri Kızı?"

"Neredesin?" diye sordum hemen. "Okulda buluşacağımızı söylemiştin."

Sorularımı cevaplamasını beklerken yeniden, "Alo?" dediğinde öfkeyle kaşlarımı çattım.

"Yekta? Sesim gelmiyor mu? Alo?"

Birden kendimi kaptırıp bağırdığım için sesim sokakta yankılanmıştı. Endişeli bir şekilde birilerinin olup olmadığını kontrol ederken kulağımdaki telefonun kapandığını duyunca korkuyla nefesimi tuttum.

"Alo?" dedim telefonun kapandığını bilmeme rağmen. "Yekta..." diye fısıldadım korkuyla.

Telefon çekmeyecek kadar kötü nerede olabilirdi ki?

Gerginliğim hat safhaya çıkarken soğuk soğuk terlemeye başlamıştım. Kafamda bin bir felaket senaryosu yazarken çaresizlikten sırtımı iyice kapıya yasladım. Korkuyla sıktığım telefon avucumun içinde titrediğinde korkuyla irkilip ekrana baktım.

Bok arıyor...

Hâlâ Yekta'nın adını değiştirmediğim ve ilk kaydettiğim hâliyle durduğu için bir anlığına her şeyi unutup ekrana bakarak gülümsedim.

Vakit kaybetmeden aramayı onaylamamla telefonu kulağıma götürüp konuşmaya başlamam bir oldu.

"Alo?" dedim telaşla. "Yekta?"

"Peri Kızı? Alo?"

"Yekta neredesin?" diye sordum korkuyla dudaklarımı dişlerken.

"Peri..." dediğinde sesindeki telaş daha da korkmama sebep olurken sakin kalmaya çalıştım. "İçeri gel."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak. "Anlamadım Yekta, ne?"

"İçerideyim," derken nefes nefeseydi. "İçeri gel Peri Kızı, acele et."

"Yekta, neler oluyor?" diye sorduğumda göğüs kafesim korkuyla inip kalkıyordu. "Yekta..." diye mırıldandım korkuyla.

"Fazla vaktimiz yok Peri, koş!"

"Neredesin Yekta?" diye sorduktan sonra yüzümü kapıya döndüm ve korkuyla okul bahçesine doğru bakındım.

"Salon... Salona gel," derken daha söyleyeceği tamamlanmadan hat kesilince küfür savurarak telefonu kulağımdan çektim.

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum resmen. Bir günüm de sakin ve normal geçemeyecek miydi?

Aklımı kaybetmek üzereydim. Ne yapacağımı, neyle karşılaşacağımı ve içeriye girdiğimde başıma ne geleceğini bilmiyordum bile. Ama bir şekilde orada, Yekta'nın yanında olmalıydım. Ne pahasına olursa olsun...

Okulun etrafındaki çitleri tırmanmaktan başka çarem olmadığı için vakit kaybetmek yerine kapının demirine tutunarak tırmanmaya başladım. Yekta'nın dediği gibi vaktimiz yoksa bir an önce içeride olmalıydım.

Böyle bir şeyi yaptığıma inanamıyordum. Ve burayı tırmanacak kadar güçlü ve gözü kara olduğuma da inanamıyordum.

Korkuyla titreyen vücuduma rağmen zor olsa da okulun bahçesine kendimi attığımda rahat bir nefes alarak yerden kalkmıştım. Kendimi yüksekten bırakmak zorunda kaldığım için biraz canım acıyor olabilirdi fakat bunu dert edecek bir zamanda olmadığım için acıyla yüzümü buruşturarak koşmaya başladım.

Binanın etrafını dolaşarak ön bahçeye gelir gelmez salona yöneldim. Aşk böyle bir şey olsa gerek. Sevdiğin insanın canı tehlikedeyken hiçbir şeyi gözün görmüyordu. Salonda neyle karşılaşacağımı bilmiyordum mesela. Ama ona rağmen deliler gibi koşturuyordum. Çünkü âşık olduğum çocuk oradaydı ve bana ihtiyacı vardı. En kötü ihtimalle birlikte ölürdük.

Bu ihtimal korkuyla yutkunmama neden olurken kendimi cesaretlendirmeye çalışarak merdivenleri birer ikişer ardımda bıraktım.

Normal zamanda kısacık olan koridorların şu an bitmek bilmemesine sövmek istiyordum. Hep böyle zamanlarda zaman geçmez, yollar bitmez oluyordu sanki. Bu iğrenç ve sinir bozucuydu.

O kadar çok koşmuş ve o kadar yorulmuştum ki aldığım nefesler boğazımı yakmaya başlamıştı. Son birkaç dakikaya ömrümde denemeye bile yeltenmeyeceğim şeyler yapmanın verdiği yorgunluk yüzünden durmak istesem de bu isteğime engel olup koşmaya devam ettim.

"Yekta..." diye bir fısıltı döküldü dudaklarımdan. "Lütfen dayan..."

Koşmaya devam ettim.

Biraz sonra yeniden "Yekta!" diye bağırdım nefes nefese kalmış hâlime aldırmadan. "Neredesin?"

Alabildiğim tek karşılık, boş koridorlarda yankılanan kendi sesim olmuştu. Titreyen bedenimi güçlükle ayakta tutarak uzun koridorda koşturmaya devam ederken kusacak gibi hissediyordum.

Sesine ve telaşına bakılırsa başının belada olduğu belliydi fakat ne durumda olduğunu bilmemek daha büyük bir korku yaşamama neden oluyordu. Nasıl bir durumla karşılaşacağımı bilsem ona göre tedbirli davranabilirdim fakat her şey o kadar ani gelişmişti ki ne yapacağımı bilemiyordum ve bu durum yüzünden aklımı kaçıracak gibi oluyordum.

Yekta'nın salon dediği yerde birçok bölüm vardı. Basket, havuz, soyunma odaları... Hangisinde olduğunu bile belirtmemişken nasıl bulacaktım ki? Hiçbir şekilde ses gelmiyordu ve tek tek gezerek vakit kaybedersem bir şeyler için çok geç olmasından endişeliydim.

Bu düşünceyle ilerlediğim koridorun sağında kapısı açık havuzdan içeriye bakmakla başlamayı düşündüm. Aralık duran kapıyı var gücümle iterek sonuna kadar açtım ve bir an bile düşünmeden içeriye daldım.

"Yekta!" diye bağırdığımda sesim yeniden bana dönmüş, hiçbir şekilde karşılık alamamıştım.

Havuza doğru attığım birkaç adımın arkasından yüzüstü havuzda uzanan birini görünce yere yığılmamak için zor tuttum kendimi. Boğazım acıyana, sesim kısılana kadar çığlık atmak üzereydim.

"Yekta!"

Hareketsizce havuzda yatan Yekta'ya doğru koşarken titriyordum.

Ne yapacağımı bilmeden havuzun kenarına geldiğimde korku dolu bakışlarım salonda gezindi. Birilerinin olma ihtimalinin ver-

diği korkuyla gerilirken görünürde kimsenin olmayışı bir yandan rahatlamamı sağladı.

"Yekta," dedim titreyen sesimle. "Yekta, lütfen..."

Yüzme bilmediğim için havuza atlayamıyor, sevdiğim çocuğu kurtaramıyordum ve bu durum karşısında resmen kahroluyordum.

"Yekta..." dedim ağlamaklı sesimle.

Bir yandan havuz kenarına dizlerimin üzerine çökmüş Yekta'ya uzanmaya çalışırken diğer yandan ağlamamak için dudaklarımı dişliyordum.

Biraz önce dediğim gibi... En kötü birlikte ölürdük.

Ayağa kalktım hışımla. Bir an bile düşünmeden gözlerimi kapattım ve sadece bir adımla kendimi havuza bıraktım. Korkmak yoktu, her şeye rağmen mücadele etmek ve Yekta'yı kurtarmak zorundaydım.

Tek elimle sıkıca burnumu tutmuştum fakat yüzmeyi bilmediğim için tek elle kendimi su yüzüne çıkaramayınca panikledim ve burnumu tuttuğum elimi de çırparak hızlıca bedenimi suyun üstüne taşıdım.

Nefes nefese kalmış bir şekilde, burnuma su kaçmasını önemsemeden Yekta'ya doğru ilerlemeye çalıştım.

Dibe batmamak için hiç durmadan ayaklarımı çırpıyor, diğer yandan ilerleyebilmek için rastgele kollarımı ileriye doğru atıyordum. Yavaş olsa da bu şekilde Yekta'nın yanına ulaşabilmeyi başarınca ağlamaya başladım.

"Yekta..." dedim düzensiz nefeslerimin arasından. "Yekta..."

Bacağından yakalayıp yüzünü kendime doğru çektikten sonra iki yana açtığı kollarına tutundum. Hâlâ hareketsiz duruyordu ve her şey için çok geç olması ihtimali korkuyla kalbimi titretiyordu.

"Bak, geldim. Yekta, lütfen..." dedim titreyen sesimle.

Kollarından tutarak yönünü kendime çevirdikten sonra yüzünü havuzdan çıkarabilmek için omuzlarından tuttum ve tüm gücümle kaldırmaya çalıştım.

O an vücudumun sahip olduğu adrenalinden aldığım güçle birkaç denemenin ardından yüzünü sudan çıkarmayı başarınca rahatlamıştım.

Nefes alıp almadığını, ne kadar süredir burada olduğunu ve... En önemlisi yaşayıp yaşamadığını hâlâ bilmiyordum. Başını havuzdan çıkardığımda yeniden düşmemesi için bir elim kolunu diğer elim boynunu tutuyordu güçlükle.

"Yekta..." diyerek sarstım tekrardan.

Havuzun tam ortasındaydık ve tek başıma bile güçlükle ilerlerken şimdi Yekta'yı nasıl havuzun kenarına taşıyacağımı bilemiyordum.

"Yekta..."

Birden gözlerini açtığında nefesimi tuttum.

Dudakları keyifle kıvrıldı hemen sonra. "Hoş geldin Peri Kızı," derken eliyle belimi kavrayıp güçlükle suyun üstünde tuttuğum bedenimi kendininkine yasladı. "Ben de seni bekliyordum."

"Ben..." diyebildim yalnızca.

Söyleyecek çok şeyim vardı o an fakat konuşabilecek gücün zerresi dahi yoktu vücudumda.

"Muhtemelen sana bunu yaptığım için ağzıma sıçacaksın," dedi sırıtarak. "O yüzden önlemimi alsam iyi ederim."

Söylediklerinin ardından bir an bile durmadan dudakları dudaklarımla buluştuğunda dakikalardır deli gibi çarpan kalbim o an durdu. Neler olduğunu bile anlayacak vakti bulamadan Yekta'nın dudaklarıyla örtülen dudaklarım iyice beynimin durmasına yol açtı. Belimi tutan eli biraz daha kendine bastırırken boşta duran eli usulca yanağıma uzandı.

Dakikalarca deli gibi koşmuş, yüzmeyi bilmiyor olmama rağmen korkumun üzerine gidip havuza atlamıştım ve bu yüzden kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi hızlı çarpıyordu. Nefes alabilmek için Yekta'nın göğsüne tutunarak kendimi geriye çektiğimde dudaklarımız ayrıldı.

Şaşkınlıkla Yekta'nın yüzüne bakarken göğüs kafesim süratle

inip kalkıyordu. "Sen..." dedim titreyen sesimle. "Burada..." Nefes alışverişimin düzensizliği yüzünden kesik kesik konuşmak zorunda kalıyordum. "Tüm her şey oyun muydu?" diyerek nihayet sorabildim asıl merak ettiğim konuyu.

Âşık olduğum gülüşü şimdi sinirlerimi bozuyordu. Anlam veremediğim bu iğrenç oyun karşısında her an daha da sinirlenirken öfkeyle kaşlarımı çattım.

"Neden?" Öfkem sesime de yansımıştı. "Neden böyle bir şey yaptın?" diye bağırdım.

"Bunu havuzdan çıkınca konuşsak ya?" dedi sakince.

"Hayır! Şimdi anlatmanı istiyorum, neden böyle bir şey yaptın?" diye diklendiğimde iyice sinirlenmiş, belimi tutan elinden kurtulmak için kendimi geriye çekmiştim.

Elinden kurtulduğum an havuza batınca korkuyla çırpınmaya başladım.

Birkaç kulacın ardından yanıma ulaşan Yekta'nın belimden tutarak su yüzüne çıkarmasıyla yeniden rahat nefes alabilsem de sinirim hâlâ yatışmış sayılmazdı.

"Boğuluyorsun Peri Kızı," diye homurdandı. "Çocuklaşma, gel!"

Her ne kadar söylediğini yapmak istemesem de başka şansım olmadığı için sessizce belimden tutup beni havuzun kenarına kadar sürükleyişine izin vermek zorunda kaldım.

Suya batmama engel olmak için tek kolunu sıkıca bedenime sarmıştı ve vücudumu kendi vücuduna yaslamıştı. Hemen yanında, çok yakınındaydım ve yüzünü inceleyecek rahatlığa sahiptim. Ona baktığım her an sinirimin yatışması daha çok sinirlerimi bozsa da buna engel olamıyordum.

Havuzun kenarına geldiğimizde küçük bir çocukmuşum gibi bedenimi suyun gücüyle yukarı taşıyıp kenara oturmamı sağladı. Hemen ardından kenarlardan tutunarak yanıma çıkıp oturduğunda kaşlarımı daha çok çatarak yüzüne bakmaya devam ettim. Buna rağmen hâlâ sırıtıyor oluşuna inanamıyordum.

"Suni teneffüs için teşekkürler Peri Kızı," dedi daha büyük bir gülüş eşliğinde. "Hayatımı kurtardın."

Öfke dolu bakışlarımı kısarak gözlerimi gözlerine sabitledim.

"Ne?" dedi biraz sonra merakla omuz silkerek.

"Hiç utanmıyor musun?" diye sordum gözlerimi gözlerinden ayırmadan.

"Öpüşmekten mi?" diye sordu şapşal bir ifadeyle.

Sahi, nasıl bu kadar umursamaz davranabiliyordu?

"Neden yaptın bunu?" diye üsteledim, saçma sorusunu duymazdan gelerek.

"Çünkü bunu hak ettin," dediğinde birden gülüşü kayboldu ve yüzü ciddi bir ifadeye büründü.

"Niyeymiş o?" diye cırladım hemen yüzümü buruşturarak. "Ne yapmışım acaba?"

"Ne mi yaptın?" diye soruyla karşılık verdi.

"Evet, ne yaptım?" diye sordum merakla.

"Beni dünyanın en aptal şeyini yapmakla suçladın," derken kaşlarını çatma sırası Yekta'ya geçmişti.

Hâlâ neden bahsettiğini anlamadığımı belli eden bir ifade yüzüme yerleştiğinde oflayarak göz devirdi.

"Benim Bade'yle bir bağlantım olacağını düşündün. Düşünmekle kalmadın benden şüphe ettin. Şüphe etmekle de kalmadın bunun doğru olup olmadığını bana sordun," derken her kelimenin ardından sesi bir ton daha artmıştı. "Saçmalık!"

Sinirli olduğunu belli eden bir gülüşle bakışlarını yüzümden çektiğinde tedirginlikle yutkundum.

"Ama..." diyerek konuşmaya çalıştıysam da Yekta lafımı kesmekte gecikmedi.

"Daha acımasız bir cezayı hak ediyordun ama sevgilimsin, kıyamadım çok," dediğinde gözleri yeniden benimkilerle buluştu.

"Kıyamadın mı?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Gecenin köründe beni çağırdın zaten korkacağımı bilerek, üstüne bir de telefonda telaşlı ve başın beladaymış gibi konuştun, sonra boğuluyor taklidi

yaparak beni havuza atlamaya zorladın. Hem de yüzme bilmediğimi bildiğin hâlde yaptın bunu... Bana kıyamamış gibi değil de daha çok canımı almaya çalışmışsın gibi geldi Yekta!" dedim öfkeyle göz devirerek.

"Böyle söyleyince bana da öyle geldi," dedi sırıtarak.

"Sen gerçekten..."

Her zamanki söylediğim cümleyi tekrarlamama fırsat vermeden işaret parmağını dudaklarıma bastırdığında susup gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

"Yapma," diye fısıldadı.

Islak saçından gözüne dokunan bir tutamını parmağıyla kenara iterken anlam veremediğim bir şekilde usulca havuza girdi tekrardan.

Kenardan tutunarak girdiği havuzda bir an bile gözlerini gözlerimden ayırmadı.

Yönünü bana doğru döndükten sonra ellerini kenarlara, iki yanıma koydu. Keyifle kıvrılan dudaklarının kenarlarına şaşkınlık dolu bakışlarım odaklanmışken gözlerini gözlerime dikmişti. Bu kadar yakın olmaya hâlâ alışamamıştım ve daha şimdiden yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Utangaç bir tavırla yutkunurken ürkekçe gözlerinin içine baktım. Gülüşü daha da büyüdüğünde ise alt dudağımı dişledim.

Göğsünü havuzun kenarına yaslayacak kadar yaklaştıktan sonra iki yanımda duran ellerini çekip bacaklarımın üzerine yerleştirdi.

"Ben gerçekten garip bir çocuk olmasam şu an burada, bu gözlerin içine bakıyor olur muydum Peri Kızı?" diye mırıldandığında sesi havaya karışıp ruhumu okşadı.

Yekta Yalçın'la aynı havayı solumak bile paha biçilemezdi.

"Böyle yaparak sinirimin geçeceğini sanıyorsan..." dedim kendimden emin bir şekilde kaşlarımı kaldırarak. "Yanılıyorsun Yekta Yalçın."

"Sözlerimin pek bir şeyleri değiştirecek kadar büyülü olmadığını biliyorum zaten," dedikten sonra suyun üstünde hafifçe yükseldi.

Yüzüme dokunan parmak uçlarının altında ürperirken istemsizce nefesimi tuttum ve bu kez gözlerimi gözlerinden kaçırmamayı başardım.

"Ama konuşmadan da bir şeyleri yoluna koyabileceğime inanıyorum," dediğinde çok yakınımdaydı artık.

Hemen önümde duran yüzünü hayranlıkla incelerken kendimi dudaklarına bakarken buldum. Gülünce çok daha güzel olan dudaklarına...

"Bayılıyorsun değil mi her şeyi ağırdan almaya?" dedim çok geçmeden ve daha fazla beklemek yerine hamle yapan taraf ben oldum.

Ellerim yüzünü tutarken vakit kaybetmeden dudaklarımı onunkilerle buluşturup usulca gözlerimi yumdum.

Dudaklarını aşkla öperken ikimizin de beklemediği bu hareketim karşısında güldüğünü gördüm.

Küçük bir öpücüğün ardından dudaklarımız ayrılsa da hâlâ yüzünü tutuyordum ve alnım onunkine yaslanmış şekilde duruyorduk. Gülüşlerimiz birbirine karışırken her anımızı olduğu gibi bu anımızı da hafızamın en güzel köşesine kazımakla meşguldüm.

Güneş Koleji dediğim bu cehenneme katlanmamı sağlayan tek şey Yekta'ydı ve daha düne kadar uzaktan uzağa bakmak dışında elimden bir şey gelmiyordu. Şimdi ise aynı cehennemde baş başaydık. Hem de sevgili olarak... Bu paha biçilemez bir hediye gibiydi.

Bir şeyleri zamana ve oluruna bırakmanın işe yaradığına daha çok inanıyordum artık. Evet, her insanın hayatında bir gün bir şeyler yaşanacaktır mutlaka. Bizim payımıza sadece doğru zaman gelene kadar sabırla beklemek düşer. Ben bunu fazlasıyla yapmış ve mutlu günlerime nihayet ulaşmıştım.

Yekta gülmeyi bıraktığında yüzü düşünceli bir hâle bürününce bu durum dikkatimden kaçmadı. Başımı geriye çekerken meraklı bakışlarım yüzünü incelemeye devam etti.

"Bir sorun mu var?" diye sordum mırıldanarak. "Düşünceli görünüyorsun?"

Bacaklarımın üzerinde duran elleri belime yerleşti ve sıkıca sarılırken kocaman gülümsedi.

"Hiç," dedi usulca. "Sadece ne ara sana bu kadar âşık olduğumu düşünüyordum."

Tüm cümle boyunca takıldığım tek nokta bana âşık olduğunu itiraf ettiğiydi. Yekta... Bana... Âşıktı... Ve... Resmen bunu itiraf ediyordu!

"Cevabını bulabildin mi bari?" diye sordum keyifle gülerken.

"Yok, bulamadım. Sarhoştum galiba, o kısmı pek hatırlayamıyorum," dedi omuz silkerek. "Bir anda oluvermişim işte."

"Ne oluvermişsin?" diye sordum anlamamış gibi yaparak.

"Beni, benim silahımla mı vurmaya çalışıyorsun Peri Kızı?" diye sordu daha da sırnaşarak.

"Evet," diyerek kıkırdadım.

"Bak sen..." derken daha da sarıldı ve suyun gücüyle daha da yükseldi.

"Hadi, söyle bakalım. Ne oluvermişsin?"

"Âşık," dedi bir an bile beklemeden. "Peri Kızı'na âşık oluverdim."

Mutluluktan kahkaha atmak istesem de sakince gülümsemeyi seçtim.

"Bana nasıl bir sihir yaptın böyle?" diye sordu çocuksu bir şaşkınlıkla. Bu ifadesi öyle sevimliydi ki... Tekrar tekrar âşık olunası...

"Söylenmez, sır," derken şımarık bir tavırla burun kıvırdım.

"Sevgiliden bir şey saklanmaz," derken belimde duran elleri bedenimi havuza doğru çekerken panikle Yekta'nın omuzlarına tutundum. "Ayıp."

"Ben böyle iyiyim," diyerek itiraz etmeye çalışsam da hiçbir işe yaramamıştı.

"Korkma, ben buradayım," derken güven vermek üzere gözleri gözlerimden bir an bile ayrılmadı.

"Ama..."

"Sakin ol Peri Kızı," diyerek lafımı kesti.

Vücudum yarıya kadar havuza girdiğinde korkuyla çığlık atarak Yekta'nın omuzlarına daha sıkı tutundum.

"Bugün seni buraya çağırma sebebim neydi biliyor musun?" Havuzun ortasına doğru yavaşça ilerlemeye koyuldu.

"Neydi?" diye sorsam da aklım Yekta'ya sıkıca tutunmakta olduğundan konuşmamıza odaklanamıyordum. Özellikle Yekta'yı kurtarırken yuttuğum suların haddi hesabı yoktu. Bu yüzden sanki korkum dakikalar içinde katlanarak artmıştı.

"Yüzme bilmediğini söylemiştin ya," dedi sırıtarak.

"Evet," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Seni buraya, hazır kimseler de yokken yüzmeyi öğretmek için çağırdım," dedi ve gururlu bir şekilde duruşunu dikleştirdi. "Hem de fırsattan istifade sana daha çok sarılırım dedim."

Özellikle son söylediğinin heyecanıyla kıkırdarken ona kocaman sarılmak istedim fakat havuzun içindeyken bunu yapmak pek mantıklı gelmediği için kendime hâkim olmayı başardım.

"Çok fenasın Yekta," dedim gülmeye devam ederek.

"Biliyorum," dedi ve omuz silkti. "Ama kabul et, hızlandırılmış dersimiz sayesinde epey ilerleme kaydettin."

"Anlamadım," dedim yüzümü buruşturarak. "Ne hızlandırılmış dersi?"

"Eğer burada durup dümdüz, 'Sana yüzme öğretelim, hadi bakalım küçük kız,' deseydim eğer, bin bir tane bahaneyle başımı ağrıtacaktın. Ama ben seni havuza atlamaya mecbur bıraktım ve sen hayatta kalmak için aslında yüzerken yapman gerekenleri yaptın. Yani başardın Peri Kızı," diye açıkladı hızlıca. "Bak yine bana uzun uzun açıklama yaptırdın."

"Ya atlamasaydım?" diyerek diğer ihtimali öne sürdüğümde daha çok güldü.

"O zaman biraz su yutmak zorunda kalabilirdim," dediğinde ciddiyetimi daha fazla koruyamadım ve gülmeye başladım.

"Sana asla kızamıyorum Yekta," dedim gülüşlerimin arasından.

"Ne güzel," dedikten sonra daha sevimli görünebilmek için dişlerini göstererek güldü.

Dakikalarca havuzda, Yekta'nın kucağından bir an bile inmeden harika vakit geçirmeye devam ettik. Fakat hayatımdaki her güzel anın sonu gibi bu muhteşem anların ardından duyduğumu sandığım ses ister istemez huzurumun kaçmasına neden oldu.

Gözlerimi rahat bir şekilde açabilmek adına yüzümü silerken Yekta'nın meraklı bakışları gözlerime dikildi. Yekta'nın aksine salonun çıkış kapısına bakıp kalmış, ses duyup duymadığımı doğrulamak için yeni bir ses gelmesini beklemeye başlamıştım.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu şüpheli bakışlar eşliğinde.

"Bir ses duydum sanırım," diye mırıldandım kapıya bakmaya devam ederken. "Sen duymadın mı?"

"Hayır," dedi net bir şekilde.

"Ama duyduğuma çok eminim," diye üstelediğimde neye dayanarak direttiğimi bilmiyordum. Belki de bir anlık sesti ya da ben uyduruyordum. Nasıl emin olabilirdik ki?

"Su, belki kulaklarında basınç yapmıştır. Ondan kaynaklı bir ses olabilir mi?" diye başka bir fikir öne sürdü Yekta.

"Belki," diyerek kaşlarımı çatarak baktığım kapıdan gözlerimi ayırdım ve gülümseyerek Yekta'ya döndüm. "Abartıyor da olabilirim. Huyumdur, bilirsin."

"Bilmez olur muyum?" dedi alaycı bir tavırla.

Yüzü tam öpmek için yüzüme doğru yaklaşırken biraz önce duyduğumu iddia ettiğim ses yinelenince ikimizin de bakışları kapıya döndü.

"Bak!" dedim panikle. "Bu kez sen de duydun işte."

"Evet," dedi kapıya odaklanmış bir şekilde. "Duydum."

"Ne olabilir ki ac..."

Daha cümlemi bitirmeye kalmadan ses yeniden yankılanmaya başladı okulun ıssız koridorlarında. Hem de bu kez çok daha yakından...

"Yekta," diye fısıldadım korkuyla. "Birileri var."

"Sakin ol," diye fısıldadı soğukkanlılıkla. "Gel."

Sıkıca tuttuğu bedenimi suyun üstünde tutmaya özen göstererek dikkatli bir şekilde kısa sürede havuzun kenarına ulaştırdı. Çıkmam için belimden tutarak destek vermesiyle kolaylıkla havuzun dışına çıkabilmiştim. Hemen ardımdan kenarlardan tutunarak tek seferde kendini suyun dışına taşıdığında üzerimizden akan suların yankılanan sesi daha da paniklememe neden oldu.

"Ya bizi duyarlarsa?" dedim öfkeyle yere bakarken. "Ses çıkarıyoruz."

"O kadar da yakında değil ses," dedi kolumdan tutarak. "Duyabileceklerini sanmıyorum."

"Bu saatte kim olabilir ki ya?" diye sordum ağlamaklı bir ifadeyle.

"Bilmem, bizlik bir sorun yok. Korkma!" dedi rahat bir tavırla.

"Bizlik bir sorun yok mu?" diye sordum hayretle. "Şaka falan yapıyorsun galiba? Okula gizlice girdik Yekta, sence bundan daha büyük ne sorun olabilir?"

"Girdiğimiz gibi kimselere görünmeden çıkarız Peri Kızı, panik yapma diyorum sana," diyerek rahatlatmaya çalışsa da çoktan elim ayağım birbirine dolaşmıştı bile.

"Ya yakalanırsak?" diyerek dile getirdim aklımdan bir türlü atamadığım olumsuz ihtimali.

"Çağırma hemen kötüyü," diye azarladı Yekta kaşlarını çatarak.

"Ama..."

"Gel hadi, çıkmamız gerekiyor," diyerek lafımı kesti ve elimden tutarak kapıya doğru parmak ucunda seri adımlarla ilerlemeye devam etti.

Tam kapıdan çıkacakken bir grup adamın homurtusu ilişti kulağımıza. Kapıdan çıkmak yerine sırtımızı duvara yasladık telaşla.

"Yekta," dedim titreyen sesimle.

Susmamı söylercesine işaret parmağını dudaklarına bastırdığında korkuyla dudaklarımı dişledim.

Eğlenceyle başlayan gecenin kalanında Yekta'yla bilmediğimiz

bir tehlikenin ortasında sıkışıp kalmıştık. Ve dakikalar sonra başımıza neler geleceği hakkında en ufak fikrim yoktu.

Yekta aralık duran kapıdan başını uzatarak sesleri dinlemeye koyuldu.

Koşuşturmalara eşlik eden ayak sesleriyle birlikte nefesimi tuttum ve sakin kalarak konuşmaları dinledim. Duyduklarım karşısında elimden gelen tek şey deli gibi titreyen bedenimin yere yığılmaması için duvara daha sıkı yaslanmak oldu.

"Siz de duydunuz, değil mi?"

"Şu tarafa bakalım biz."

"Her kimse yakalayın, bunu kimse görmemeli!"

28
Kaza

Yalanların ardına sığınarak inşa ettiğin her gün,
seni yarınlarına yabancılaştırır.

MEZUNİYETTEN 2 AY ÖNCE

Birileri kaçıyor...

Birileri kovalıyordu... Yekta ve bense çaresizce bu oyunun ortasında hapsolmuş bir şekilde ne yapacağımızı bilmeden gölgelerin ardına sığınmış, bu işten paçayı kurtarmaya çabalıyorduk. Neler oluyordu, koridorların ilerisinde kimler vardı ve amaçları neydi?

Hiçbirinin cevabını bilmediğim sorularla uyuşan beynimin çok küçük bir kısmı düşünme yetisini kaybetmemişti henüz. Ve o kısım da yalnızca tek bir şeye odaklanabiliyordu şu an. O da birilerinin Yekta ve bana oyun oynadığıydı. Belki de bizi ifşa etmek için görüntüler yakalamaya çalışıyorlardı. Sonuçta daha önce de başıma gelen bir durumdu bu.

Peki duyduğumuz konuşmalar?

Onların bu düşüncemle hiçbir alakasının olmaması ise kafamı epey karıştırıyordu işte.

"Nasıl çıkacağız buradan?" diye sorarken Yekta'nın koluna daha sıkı tutundum.

"Geldiğimiz yerden. Başka şansımız yok," diye hızlıca sorumu cevaplarken bakışları etrafı kolaçan ediyordu. "Sesler ön taraftan geliyor çünkü."

"Sesler her yerde," diye karşı çıktım söylediğine.

"Bu doğru," diye fısıldadı. "O zaman ümit edelim ki ön taraftan geliyor olsun."

"Yoksa?" diye sordum çekingen bir tavırla.

"Sıçtık," dedi rahatça ve omuz silkti.

"Of," diyerek mızmızlandım ağlamaklı bir yüz ifadesi eşliğinde. "Neden her şey bizim başımıza gelmek zorunda?"

"Ben alışkınım," dedi Yekta aynı umursamazlığıyla.

"O yüzden mi bu kadar rahatsın?" diye iğnelediğimde gözleri gözlerimle buluştu.

"Hep böyleyim," diye kısaca yanıtladı. "Ama şimdi bunları konuşmayalım, değil mi?" Hafifçe kızdığında ona hak verdiğimi göstermek için hızla başımı salladım.

Elimi sıkıca tutup binanın çıkış kapısına doğru seri adımlarla ilerlemeye koyuldu. O kadar korkuyordum ki Yekta'dan başka hiçbir yere bakmıyordum bile.

"Sesler kesildi, fark ettin mi?" diye sorduğumda bana bakmadan başını onaylarcasına sallamakla yetindi.

"Evet, hemen buradan gitsek çok iyi olur," dedikten sonra bir kez daha etrafını kontrol edip güvenli olduğunu kesinleştirdikten sonra yürümeye devam etti.

"Çok merak ediyorum," diye fısıldadım.

"Neyi?" diye sorarken omzunun üzerinden aptalmışım gibi muamele eden bakışlarını yüzüme dikti.

"Onların kim olduğunu ve ne iş çevirdiklerini," diye açıkladım hızlıca.

"Muhtemelen okula dadanmış birkaç serseridir," diye bir açıklamayla karşılık verdi. "Ve emin ol Peri Kızı, serserilerle karşılaşmak hiç istemezsin."

"Bilmem farkında mısın?" dedikten sonra konuşmaya devam edecekken Yekta'nın konuşmasıyla birlikte susmak zorunda kaldım.

"Neyin?"

"Burası kocaman bir kolej. Hem de çocuklarını refah içinde

okutmak isteyen zengin ailelerin güvenini epey kazanmış, köklü bir kolej."

Yekta tekrardan sözümü kesip konuşmaya başladı.

"Yani?"

"Yani, sence böyle bir yere serseriler dadanabilir mi? Kulağa mantıklı gelmiyor," diyerek Yekta'nın fikrini saçma bulduğumu dile getirmiş oldum.

"Ah Peri Kızı, ah..." dedi iç çekerek.

"Ne?"

"Neden bir şeyleri bu kadar gözünde büyütüyorsun? Senin bile aşabildiğin şu aptal duvarları serseri dediğimiz insanlar neden aşamasın?"

Açıklamasının hemen ardından bilmiş bir tavırla kaşlarını kaldırarak yüzüme bakmaya devam etti. Yekta Yalçın her zaman olduğu gibi yine haklıydı. Hayatında oturmak için bile bir duvara tırmanmamış olan ben, bugün sırf mecbur kaldığım için kolejin duvarlarını aşmayı başarmışken başkalarının bunu becerememe ihtimali sıfırdı.

"Evet ama..." cümlemi tamamlama gereği duymadan sustum. Ne diyecektim ki? Söylediği gayet doğruydu, üstüne ne diyebilirdim ki?

"Bunları konuşmayı bırakıp buradan çıkabilir miyiz artık?" diyerek konuyu geçiştirdiğimde sırıtarak önüne dönüp adımlarını hızlandırdı.

"Sabahki kıza üzülürken şimdi biz üzülecek hâle düştük resmen," diye söylenerek Yekta'nın elini daha sıkı tuttum ve adımlarına ayak uydurmaya devam ettim.

"Sabahki kız?" diye sordu söylediğimi anlamamış gibi yüzünü buruşturarak.

"Kafeye gelen çiftten bahsediyorum. Kavgaya karıştılar ya hani."

"Ha, doğru," dedi başını sallarken. "Birazdan çıkarız, abartılacak bir durum yok. Telaşlanma." Tatlı bir tebessümle güven verme-

ye çalıştı. İşe yaramıştı da... Sanki dakikalardır korkudan nefesimi tutmuş da tebessümü sayesinde yeniden nefes almaya başlamış gibi hissediyordum.

Döndüğümüz her koridorda karşımızda birilerini görme korkusuyla iyice Yekta'nın arkasına sinmiştim. O kadar çok korkuyordum ki sanki arkamdan birisi gelip boşta olan elimden tutarak beni karanlığa doğru çekecekmiş gibi hissediyordum. Resmen ödüm kopuyordu.

"Yekta!" diyerek panikle diğer elimle de Yekta'nın koluna tutundum ve aramızda hiç mesafe bırakmayacak kadar yakınında yürümeye gayret ettim.

"Ne oldu?" diye sordu merakla yüzümü incelerken.

"Hiç." Korkuyla yutkundum. "Bir ses duyduğumu sandım," diyerek yalan söylemek zorunda kaldım. Korkudan aklıma getirdiğim bin bir türlü felaket senaryolarımdan ona bahsedip kendimi rezil duruma düşürecek değildim elbette.

"Korkutma kendini boş yere. Ses falan yok," dedi tüm ciddiyetiyle.

Etrafı kolaçan ederek koridorun sonuna ulaştığımızda nihayet binanın çıkış kapısına ulaşabilmiştik. Kendimi öyle rahatlamış hissediyordum ki sevinçten havalara uçmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Nihayet!" diye mırıldandım.

"Gel bakalım," dedi Yekta ve hafifçe araladığı kapıdan önce benim çıkmama izin verdi. Hemen ardından dikkatlice kapıdan çıkarak yanıma ulaştı.

"Kurtulduk!" diyerek sevinçle el çırptım sessiz bir şekilde.

"Daha bunun duvar tırmanışı var," dedi alaycı bir tavırla.

Uzattığı elini sıkıntılı bir şekilde oflayarak tutarken, "Doğru. Ben onu hepten unutmuştum," diye homurdandım.

"Sorun etmene gerek yok, bu kez yanında ben varım," diyerek kendini beğenmiş bir tavırla merdivenleri inmeye başladı.

"Ön kapıdan çıksak ne olur ki?" diye saçma sapan bir soruyla

karşılık verdiğimde Yekta'nın alaycı gülüşünün ve küçümseyici bakışlarının kurbanı oldum.

"Aynen. Hatta unutturma geçerken kameralara el sallayıp öpücük de atalım," diye iğneledikten sonra gülmeye devam etti.

"Çok komiksin ya," dedim yüzümü buruşturarak.

"Neyse, gel hadi!" diyerek hınçla çektiğim elimi yeniden tuttuğu gibi koşturmaya devam etti.

Okulun arka bahçesine doğru giden yolun karanlık olmasına şükrediyordum. Birileri tarafından görülme ve yakalanma korkusu yaşamadan koşarak geçtiğimiz yolun ardından duvarın önünde durduk.

Önce nasıl aştığımı düşündüğüm duvara sonra ise Yekta'ya baktım şaşkınlık dolu gözlerle.

"Hanımlar önden," dedi Yekta sırıtarak.

"Nasıl çıkacağım?" diye sesli düşündükten sonra düşünceli bir şekilde önüme döndüm. Gözümde her an daha da büyüyen duvara alt dudağımı sarkıtarak çaresizce bakmak dışında bir şey yapmadım bir süre.

"Kapının kenar demirinden tutun. Ben de destek vereceğim, kolaylıkla çıkarsın," derken basit bir şeyden bahsediyormuş gibi anlattı.

Herhangi bir şey söylemeden bakışlarım Yekta'dan duvara döndü yeniden ve çaresizlik dolu gözlerim duvarda dolaşmaya devam etti.

"Hadi Peri, yapabilirsin," dedi alaycı bir tavırla. "Bir kamu spotumuz eksikti," diye mırıldandı kıkırdayarak.

Sakinleşebilmek ve cesaretimi toplayabilmek adına derin derin nefes alıp verdim. İki yanımda sıktığım yumruklarımı ve kısa süreliğine sıkıca yumduğum gözlerimi açtığımda başımı dikleştirdim. Karşımdaki engeli gözümde büyütmek yerine daha fazla vakit kaybetmeden harekete geçmenin en mantıklısı olduğu düşüncesiyle Yekta'nın bahsettiği kapı demirine doğru yürüdüm.

Yekta da hemen arkamdan gelip elimi tutmaya devam etti.

Kapının arasındaki basamağa bastıktan sonra Yekta'nın da elinden aldığım destekle tırmanmaya başladım. Beklediğimden çok daha kolay ve çabucak atlattığım tırmanışı tamamladığımda kapı parmaklığının arasından Yekta'ya bakmaya başladım.

"Çok kolay oldu," dedim sevinçle. Her ne kadar kolay olduğunu iddia etsem de nefes nefese bırakacak kadar da zorlu bir süreçti benim için.

"Sana söylemiştim," dedi başını sallayarak.

"Hadi," dedim keyifle. "Sıra sende."

"Peri," dedi bir adım daha yaklaşıp parmaklığa tutunarak.

"Bir şey mi oldu?" diye sorduğumda Yekta'nın yüzündeki ifade keyfimi kaçırdığından gülüşüm kaybolmuştu.

"Sen git," dedi kısaca.

"Na-Nasıl?" diye kekelediğimde şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. Neden bahsediyordu?

"Geri dönüp bakacağım. Neler olduğunu öğrenmemiz lazım," dediği an beynimden vurulmuşa dönmüştüm adeta.

"Hayır!" diye bağırdım kapının demirlerine sıkıca tutunurken. "Hayır, gidemezsin Yekta. Hayır!"

"Bir şey olmayacak," dedi yanağımı okşarken. "Söz veriyorum."

"Yekta!" dedim yalvarırcasına. "Orada neler olduğunu bilemezsin. Sana zarar gelebilir."

"Gelmez," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Hayır Yekta, gidemezsin!" diye inatlaştım.

"Peri..."

"Hayır," dedim konuşmasını yarım keserek. "Tehlikeli olabilir, buna göz yumamam Yekta."

"Peri, beni dinle..."

"Yekta, lütfen buraya gelir misin?" diyerek yeniden sözünü kestim.

"Peri, bana bak. Bana bak!" diyerek panik hâlimden kurtarmaya çalıştı.

Gözlerini gözlerime dikmiş, sakince söyleyeceklerini dinleme-

mi istiyordu. Birkaç saniyeliğine bu isteğini yerine getirebilirdim. Nefes nefese kalsam da hiçbir şey söylemeden konuşmasına izin verdim.

"Söz veriyorum fazla yaklaşmadan, uzaktan neler olup bittiğini öğreneceğim ve sonra hemen buraya döneceğim," diye açıkladı ve güven vermek istercesine başını salladı ağır ağır.

"Bizi ilgilendirmez," diyerek karşı çıkmaya devam ettim. "Gidelim buradan, lütfen!"

"Yolun karşısında beni bekle," dedi söylediklerimi duymazdan gelerek. "Birkaç dakikaya yanında olacağım ve birlikte gideceğiz," dedikten sonra ne kendisi bir şey söyledi ne de benim söylememe fırsat verdi.

Koşar adımlarla geldiğimiz yöne doğru giderken çaresizce arkasından bakmak dışında hiçbir şey yapmak elimden gelmedi. Arkasından seslenememiştim bile. Titreyen ellerim kapıya daha sıkı tutunurken Yekta çoktan gözden kaybolmuştu.

Her zaman yaptığım gibi saniyeler içinde bin bir tane felaket senaryosu kafamın içinde yaşanmıştı bile. Her birinin sonunda Yekta zarar görüyor ve benim kalbim paramparça oluyordu. "Allah'ım lütfen..." diye yalvararak çaresizce ellerimi kapıdan çektim.

O an aklıma tek bir şey geliyordu. Duvardan atlayıp Yekta'nın yanına gitmek. Fikir çok mantıklı gelmişti aslında fakat kendimde bunu yapabilecek gücü bulamıyordum. Ayrıca böyle bir durumda Yekta'nın çok kızacağına ve ikimizi de tehlikeye attığım için sinirden küplere bineceğine emindim. Hem içimde öyle büyük bir korku vardı ki... Binaya doğru attığım ilk adımda korkudan yere serileceğime adım gibi emindim.

Her şeye rağmen Yekta'nın söylediği gibi yolun karşısında beklemek yerine parmaklıklara tutunmuş bir şekilde, umutla Yekta'nın bu tarafa doğru koşacağı anı bekledim.

Zaman bir kez daha durmuştu sanki. Saniyeler, yıllar gibi geçiyor... Hatta geçmek bilmiyordu.

Korkuyla dişlemekten dudaklarım, yumruğumu sıkmaktan

avuç içlerim, nefesimi tutmaktan kalbim ağrımaya başlamıştı. Neden hâlâ gelmiyordu?

Ya başına bir şey geldiyse?

Duyduğumuz seslerin sahipleri Yekta'ya zarar verirlerse?

Yüzlerce olumsuz soruyla uyuşan beynimi tüm bunlardan kurtarmak ve başka şeylere odaklanmak istesem de başarılı olamamış, aksine daha fazla olumsuz düşünmeye başlamıştım. Havuzdan ıslak çıktığımız için gecenin ayazında burada dikilmek bu zor durumuma hiç de yardımcı olmuyor, aksine her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Islak olduğu için üzerime yapışan kıyafetlerim yüzünden titremeye başlamıştım.

Bahçe yolundan bir an bile ayırmadığım gözlerim nihayet karanlığın içinde bir kıpırtıya takıldığında içimde bir ışık parladı sanki. Umutla kapının demirlerine daha sıkı tutunurken başımı uzatıp yola baktım.

Zifiri karanlığın içindeki gölgeler arasında hareket eden kişinin Yekta olup olmadığını anlayabilmek için gözlerimi kısarak bakmaya devam ettim. "Hadi Yekta, hadi," diye mırıldanırken sabırsızlıktan içeriye girmemek için zor tutuyordum kendimi.

İşin en kötü yanı da orada ne olduğuna dair hiçbir fikrimin olmamasıydı. Bu yüzden kafayı yiyecek gibi oluyordum.

Ayak sesleri gittikçe yaklaşırken nefes nefese kalmış Yekta'nın solgun yüzünü görebildiğimde mutlulukla ışıldadı gözlerim. "Yekta!" dedim heyecanlı bir şekilde.

"Peri!" diye bağırdı. "Koş!"

Korkuyla kaşlarımı çatarken arkasından birilerinin gelip gelmediğini görmek için eğilip baktım fakat kimse yoktu.

"Koş, bekleme!" diye yinelediğinde söylediğini yapıp birkaç adım geriye çekildim.

Yekta'nın nefes nefese kalmış olmasına rağmen duvara tırmanmaya başladığını görünce söylediğini yapıp yolun karşısına geçtim.

"Bekleme Peri!" diye yeniden bağırdığında koşmaya başladım. "Koş!"

Yolun karşısına geçip sokağın sonuna ulaştığımda aldığım nefesler ciğerlerimi yakmaya başladığı için durmak zorunda kaldım.

Hışımla arkamı dönüp Yekta'ya baktığımda ise daha yeni duvarın diğer tarafına iniyordu.

"Yekta!" diye seslendim.

Birden kendini duvardan aşağı bıraktığında yere düştüğünü sansam da saniyeler içinde doğrulup koşmaya başladığında sevinçle ellerimi göğsüme bastırdım.

Telaşlı bir şekilde çarpan kalbimin gürültüsü eşliğinde Yekta'nın yanıma ulaşmasını beklerken karanlık sokağı bıçak gibi kesen ışık hüzmesi gözlerimi hedef aldı. Acıyan gözlerime elimi siper ederken korkuyla nefesimi tutup önce ışığın geldiği yöne sonra Yekta'nın nerede olduğuna baktım.

Yekta var gücüyle koşmaya devam ediyor... Işık anbean büyümeye devam ediyordu...

Ve saniyeler içinde yanıma gelebilmek için bir an bile düşünmeden kendini yola atan Yekta'yı yutan ışıkla ağzım açık kalmış bir şekilde bakakaldım.

Biraz sonra tüm sokakta hakimiyet kuran ışığın parıltısıyla yüzümü koluma saklarken sıkıca gözlerimi kapattım. Duyduğum gürültüyle tuttuğum nefesim bir feryat gibi dudaklarımdan dökülürken tek bir şey anlaşılabilir nitelikteydi. *Bir çığlık.*

"Yekta!"

Sokak boyu feryat eden arabanın tekerleri...

Yekta'nın yolun ortasında yuvarlanan bedeni...

Büyük bir gürültüyle sızlayan kulaklarımı korkuyla kapatırken bir çığlık daha döküldü dudaklarımdan ve arabanın tekerlerinin çığlıklarına karıştı. Bir an bile düşünmeden kendimi yola atarken ayakta durmakta bile zorluk çeken bacaklarım bana ihanet etmemişti ve son gücünü de Yekta'nın yanına ulaşabilmem için sarf etti.

"Yekta! Yekta!"

Gözyaşlarım süzülmeye başladı. Her saniye daha çok canım acırken kendimi yere, Yekta'nın yanına attım. Acıyan dizlerimi

umursamadan bedenimi sürükleyerek biraz daha yaklaştım ve Yekta'nın başını dizlerimin üzerine koydum.

"Yekta," diyebildim sadece. "Yekta, uyan."

Korkuyla uyuşan parmaklarımı yüzüne dokundurduğumda teninin soğukluğu altında daha çok titredi ellerim. Neden açmıyordu gözlerini, neden uyanmıyordu?

"Yekta," diyerek sarstım omuzlarını usulca.

Uyanmıyordu.

"Yekta..." dedim kekeleyerek. "Aç gözlerini, lütfen..."

Birden ona çarpan araba aklıma geldiğinde hışımla başımı sola çevirdim. Hâlâ farları açık olan araba yüzünden gözlerim yeniden acıdığında yavaşça Yekta'nın başını dizlerimden kaldırdım ve aceleyle ayağa kalktım.Yekta'ya bunu her kim yaptıysa hesabını soracaktım.

Ayrıca bir insana çarptıktan sonra ona yardım etmek yerine hâlâ neyi bekliyordu?

Gözlerime siper ettiğim ellerimi çekerken şaşkınlıktan ağzım açık kalmış, arabanın şoför koltuğunda oturan kişiye bakıyordum.

Bade...

Daha önce beni ölüme terk eden kız, bu kez âşık olduğum kişiyi, Yekta'yı, aynı kadere mahkûm etmişti.

29
İlk Yalan

Kötü kalpleri iyilikle iyileştirebileceğime inanırdım. Yanılmışım. Kalp bir kez kötülük için çarptığında, ruh iyiliğe yabancılaşırmış.

MEZUNİYETTEN 2 AY ÖNCE

"Bade!"

Öyle bir bağırmıştım ki... Boğazımdaki acı, konuşma yetimi kaybettiğimi düşündürse de umursamadan arabanın etrafını dolaşmaya başladım.

Bade'nin yanına ulaşmadan öfkeyle sıktığım yumruklarım kalp atışlarımı hızlandırmıştı. Ona çok fazla şey yapmak, zarar vermek istiyordum fakat benim için hepsinden önce Yekta geliyordu. Bu yüzden önce Yekta'yı bir hastaneye götürmeli, iyi olduğundan emin olmalıydım.

Arabanın ön tarafından dolaşırken Bade'nin donuk bakışları doğruca karşıya bakıyordu ve bir an bile kıpırdamamıştı.

"Bade!" diye bağırdım yeniden, sokakta yankılanmasını umursamadan. "Çık dışarı!"

Bir an göz ucuyla bana baktığında gözleri öfkeyle kararan gözlerimle buluştu ve hemen bakışlarını kaçırıp harekete geçti.

Ne yapmaya çalıştığını gaza basıp araba hareket etmeye başlayana kadar anlayamamıştım. Telaşlı adımlarla şoför kapısına ulaştığımda ise kapının kilitli olduğunu anladım. Açılmayacağını bildiğim hâlde kapıyı zorlarken diğer elim camı yumrukluyordu.

"Bade, aç şunu!" diye bağırdım daha yüksek bir sesle.

Direksiyonu iyice sağa çevirip arabayı harekete geçirirken hâlâ kapı kilidini tutuyor ve açmaya zorluyordum.

Kafamın içi o kadar dağınıktı ki bir anlığına Bade'nin kaçma ihtimalini değil de Yekta'nın üzerinden geçip yarım kalan işini tamamlayacağını düşünerek korkuyla nefesimi tutmuştum.

"Bade!" diye bağırdığımda yeniden ağlamaya başladım. "Yekta'yı bırakamazsın burada," dedim yalvarırcasına. "Yardım et!"

Yekta'nın hayatı için düşmanım dediğim insandan yardım dileniyordum.

Düşmanım dediğim insan ise her zamanki gibiydi. *Kötü... Çok kötü...*

Kötü kalpleri iyilikle iyileştirebileceğime inanırdım. Yanılmışım meğer. Kalp bir kez kötülük için çarptığında, ruh iyiliğe yabancılaşırmış.

"Bade... Lütfen!" diye yalvardım yeniden, titreyen sesimle. "Yardım et, lütfen!"

Umursamadı. Gaza bastığı gibi uzaklaştı, gitti...

Dehşete kapılmış bir ifadeyle arabasının arkasından bakakalırken kafamın içindeki düşüncelerle baş başa kalmıştım. Bade'nin bir anda çıkagelişini ve Yekta'nın canına kastedişini düşünüyordum. Bunu bile isteye yaptığına yemin edebilirdim. Tıpkı bana yaptığı gibi...

Ondan ömrümün sonuna kadar nefret edeceğime emindim. Ve eğer Yekta'ya bir şey olursa... Bunun bedelini ona ödetirdim. Hem de ne pahasına olursa olsun.

Sokak yeniden ıssızlaşırken karanlık yeniden hükmetmeye başladı. Ağlamaktan buğulanan gözlerim yerde yatmaya devam eden Yekta'ya döndüğünde bir hıçkırık yükseldi boğazımdan.

Çaresizlikle ayaklarımı sürüyerek Yekta'nın yanına döndüm.

Acıyacak olmasını umursamadan kendimi bıraktığımda dizlerimin yere çarpmasıyla oturdum ve Yekta'nın başını yeniden dizlerimin üzerine koydum.

"Gitme demiştim," diye mırıldandım. "Gitme..." Bir hıçkırık

daha koptu dudaklarımdan. "Neden dinlemedin beni?" diye hesap sordum ondan, ağlamaklı çıkan sesimle.

Başıma bir şeyler geldiğinde kaçıp saklanmaya alıştığım için olayları yönetme becerim hiç yoktu. Donup kalıyor, mantıklı düşünemiyor ve harekete geçemiyordum.

Yekta'nın hâlâ gözlerini açmayışı bir şok etkisi yaratmıştı bedenimde. Çok kısa bir süreliğine de olsa mantıklı düşünebilmeyi becerebilmiş ve ambulansı aramak için telefonumu çıkarmak üzere titreyen ellerim ceplerime gitmişti.

Ufacık cebimde derin arayışlar sonucu telefonuma denk geldiğim an hınçla elimi çektim ve güç bela telefonumu çıkarmayı başardım. "Evet. İşte burada," diye mırıldandım sevinçle. Bir yandan da titreyen parmaklarım tuş kilidini açmak için çabalıyordu. O dakikalar içinde yapmaya çalıştığım her şey çok zor hatta imkânsız geliyordu ve bu durum sinirden ağlama isteğimi körüklüyordu.

Nihayet tuş kilidini de açtıktan sonra arama kısmına girdim ve ekrana bakakaldım. "Neydi?" diye mırıldandım. "Neydi bu numara?" diye bağırdım telaşla. "Kafayı yiyeceğim, hatırlayamıyorum!"

Kendime inanamıyordum. Öyle panik ve korku içindeydim ki ambulansın numarasını bile unutacak hâle gelmiştim.

Bu kadar olayın üstüne kendi aptallıklarıma tahammül edemiyordum ve şu dakikalar içinde kafayı yemezsem şayet, daha da bir şey olmazdı bana. Hayat boyu sağlıklı bir kafayla yaşamaya devam edeceğime emindim.

Çaresiz bakışlarım ıssız sokakta umutla bir kez daha dolaşırken acı gerçekler bir kez daha yüzüme vurulmuştu. Bu iğrenç yerde Yekta ve benim dışımda kimse yoktu işte.

Saniyeler içinde duyduğum homurtularla irkilerek önüme döndüğümde Yekta'nın hareket ettiğini gördüm. İşte şimdi mutluluktan ağlayabilirdim.

"Peri?" diye mırıldanırken destek alarak yattığı yerden doğrulmaya çalıştı.

"Yekta?" diye kekeledim şaşkınlık içinde yüzüne bakmaya devam ederek.

Acıyla yüzünü buruşturarak elini boynuna götürdü. Şaşkınlık ve mutluluk bir olmuş, bedenimi ele geçirmişti adeta. Ve benim o an yapabildiğim tek şey Yekta'nın yaşadığını, hareket edişini izlemekti...

"Bir de üzül istersen Peri Kızı?" diyerek ağır ağır yerden kalktı. "Kalk hadi, gel buraya," diyerek kolumdan tuttuğu gibi beni de yerden kaldırdı.

Yaşadıklarıma inanamıyordum. Duvar gibi tepkisiz kalmış, boş boş Yekta'nın yüzüne bakıyordum resmen.

Yekta'ya güçlük çıkarmamak için aynı şekilde yerden destek alarak kalkmıştım. Ayakta durmakta güçlük çeker gibi göründüğü için hemen koluna girip ona destek oldum.

"Yekta sen..." dedim titreyen sesimle.

"Ben az önce beyaz ışığa doğru yürüdüm. Sonra beyazın bana yakışmadığını hatırlayıp geri döndüm," diye sırıtarak önüne döndü ve hiçbir şey olmamış gibi üzerini silkeledi.

"İyi misin?" diye sordum yine kekeleyerek.

"En azından senden daha iyiyim." Gülümseyerek yanağımı okşadı. "Bu yüzünün hâli ne Peri Kızı? Hortlak görmüş gibisin!" diye imada bulunduğunda yine yalnızca kendisi güldü.

"Bakıyorum da beyaz ışık, espri anlayışını epey değiştirmiş."

Belki boş yaparak biraz gevşeyebilirim düşüncesiyle iğneleyici bir karşılık vermiştim. Çünkü iyi olup olmadığını sorarsam ya da endişeli tavırlarıma devam edersem Yekta'yı sıkacağıma emindim.

"Epey," dedi sırıtarak.

"Hastaneye gitmemiz lazım," dedim bir anda aklıma gelmiş gibi. "Taksi bulmalıyız hemen."

"Saçmalama Peri, istersen," diyerek reddetti bir an bile beklemeden.

"Saçmalama istersen derken?" diye sordum hayretle kaşlarımı kaldırarak. "Şu an ne kadar saçmaladığının farkında mısın Yekta?"

diye yeni bir soru yöneltirken bağırmıştım kendime hâkim olamadığım için.

"Bir şeyim yok benim, iyiyim." Sesi o kadar net çıkmıştı ki biraz önce yaşananlara şahit olmasaydım eğer şu anki tavrı yüzünden gerçekten bir şeyi olmadığına inanabilirdim.

"Biraz önce yolun ortasında taklalar atan da bendim, değil mi?" diye azarladım.

"Ben değildim," diyerek olayı inkâr etti.

Dehşete düşmüş bir şekilde, ağzım açık Yekta'nın yüzüne bakakaldım. Yüzümün aldığı hâl onu eğlendiriyor olmalıydı ki karşımda sırıtarak durmaya devam ediyordu.

"Sen şaka mısın acaba?" derken iyice sinirlenmeye başladığımı fark ettim. "Yekta şu an bunları konuşuyor olmamız bile saçmalık. Hastaneye gitmemiz lazım, neyi zorluyorsun?"

"Ben hiçbir şeyi zorlamıyorum Peri, sen abartıyorsun," dedikten sonra umursamaz bir tavırla omuz silkmesi daha da sinirlenmeme neden oldu.

"Ben mi abartıyorum?" diyerek çıkıştım. "Bak Yekta! Biraz önce, kaza yaptın. Sana araba çarptı ve taklalar atarak yola savruldun. Tamam şanslıydın ve sağ salim ayağa kalktın ama bu tür olaylarda belli bir süre gözetim altında kalman gerekebilir." Kelimeleri tane tane sarf ederek iyice anlamasını sağlamaya çalışsam da yüz ifadesine bakılırsa söylediklerim zerre kadar umurunda değildi.

"Biliyorum, ben de oradaydım," diyerek alay ettiğinde sinirden neredeyse gözüm dönmüştü.

"Yok... Sen gerçekten iyi değilsin, kafanı falan çarpmış olmalısın!" diye söylenerek kollarımı göğsümün altında birleştirdim.

Normal insanlar böyle bir durumda tek kelime dahi etmeden ya ambulansı çağırır ya da araçları varsa kaza geçiren kişiyi hastaneye yetiştirirdi. Peki biz ne yapıyorduk?

"Şu an çok sinir oluyorum sana, gülme!" diye azarladım sırıtmaya devam ettiği için.

"Gel, öpeyim de geçsin," diyerek sırnaşmaya çalıştığında öfkeyle kaşlarımı çatıp bir adım geriye gittim.

"Asla!" diye bağırdım. "Hastaneye gidiyoruz Yekta, itiraz etme hakkın da yok."

"Peri," dedi bıkkınlıkla başını geriye doğru yatırırken. "Yorma beni lütfen. Yemin ederim iyiyim bak, hiçbir şeyim yok."

"Bunu bilemeyiz Yekta," diye itiraz ederek üstelemeye devam ettim. "Çocuk oyuncağı değil, kaza geçirdin az önce. Göz ardı edemeyiz."

"Bal gibi ederiz, yorma işte," derken yüzünde yalvarır gibi bir ifade vardı.

Neden hastaneye gitmeyi bu kadar inatla reddediyordu ki?

"Bak," dedi omuzlarımdan tutup beni kendine doğru çevirerek. "Ben iyiyim. Eve gidip dinlenirsem de hiçbir şeyim kalmaz."

Tam gözlerinin içine bakıyordum. Her konuda ona güvenebilirdim fakat canını bu kadar önemsemeyip yaşadıklarını basite aldığı için iyi olduğu konusunda ona güvenmekte bir hayli güçlük çekiyordum.

"İnsanlar böyle deyip beyin kanaması geçiriyor yalnız," dediğim an göz devirerek karşılık verdi.

"Biraz daha abart istersen Peri?" diye terslediğinde kaşlarım çatılmıştı.

"Bunları konuştuğumuza inanamıyorum gerçekten. Şu anki durumumuz, en az sana çarpanın Bade olması kadar saçma," diye sesimi yükselttiğimde Yekta'nın da kaşları çatıldı.

"Bade mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Duymadın mı az önce? Camını yumrukladım ama korkusundan açamadı resmen," diye açıkladım. "Yaşananları bir türlü aklım almıyor."

"Onun burada ne işi var ki?" diye mırıldanırken şüpheci bakışları okulun bahçesiyle buluştuğunda onunla birlikte ben de o yöne baktım istemsizce.

"Orada ne gördün?" diye sordum.

"Hiçbir şey göremedim," dedi net bir sesle.

"Emin misin?" diye üsteledim.

Başını sallamakla yetinse de şüphe dolu bakışları bir şeylerin yolunda gitmediğini açıkça ortaya koyuyordu.

"Neden kaçıyordun peki?" diye yeni bir soru yönelttiğimde gözleri benimkilerle buluştu.

Omuz silkerek, "Orada olduğumu anladılar muhtemelen. Adamlardan biri etrafı kolaçan etmeye başladı çünkü. Kaçmak zorunda kaldım o yüzden," diye açıkladı.

"Adamlar?" dedim merakla. "Kim onlar, görebildin mi?"

"Hayır, çok uzaktan görebildim. Yaklaşamadım bile," dedi öfkeyle solurken.

Aniden aklıma gelen düşünce, vakit kaybetmeden konuşmaya başlamama sebep oldu. "Aslında..." Yekta'nın bakışları yeniden bana döndüğünde konuşmaya devam ettim. "Şu an parçalar yerine oturuyor," dedim heyecanlı bir şekilde.

"Ne oluyor Peri?" diye sordu Yekta merakla.

"Her şey aptal Bade'nin oyunu. İçerideki adamlar da onun adamları," diye açıkladım hızlıca.

"Bade'nin adamları mı var?" diye sordu hayretle kaşlarını kaldırırken.

"Varmış, ben de geçen gece odamdayken öğrenmiştim," diye cevapladım. "Aptal, kesin bizi takip ettirdi. Muhtemelen en çok sevdiği şeyi yapıp tüm okulda yayınlayacağı görüntülerimizi çektirdi. Sonra da senin canına kast etti ve gitti, aşağılık."

Konuşmamın sonlarına doğru sinirden kelimeleri çiğnemiştim adeta.

"Canıma neden kast etti ki?" diye sordu merakla.

"Okulda, herkesin içinde söylemediğini bırakmadın. Yıllardır havasını attığı sevgilisinin elindeki tek şeyi, birinciliğini aldın. Beni korudun. Bade için bunlardan başka sebebe ihtiyaç var mı sence?" diye sordum omuz silkerek.

"Yok," derken söylediklerimi onaylarcasına salladı başını.

"Ama artık yeter!" diye yükseldim birden. "Bu, bardağı taşıran son damlaydı artık. Bizi öldürmeye teşebbüs edecek kadar gözünün döndüğüne, bu kadar ileri gittiğine inanamıyorum. Hesabını verecek."

"Bu kadar manyakça bir şeyi ben bile yapmazdım," diye homurdandı. "Fazla ileri gitti."

"Yekta!" diye bağırdım panikle. "Hastaneye gitmemiz gerekiyor, ne bekliyoruz hâlâ?"

Göz devirerek başını geriye attığında bıkkın bir şekilde ofladı.

"O kadar konuşarak çenemi boşuna mı yordum? Unutmadın mı hâlâ sen onu ya?" diye söylenerek yüzüme baktı.

"Unutmadım tabii ki," dedim hemen. "O hastaneye gidilecek Yekta Yalçın!"

"Bazen beni çok yoruyorsun Peri," diye söylenmeye devam ettiğinde yüzündeki ifade yüzünden sırıtarak baktım. Daha fazla direnmeyecek gibi duruyordu çünkü.

"Onu gel bir de bana sor," diye karşılık verdiğimde sinirleri bozulmuş gibi gülerek bakışlarını yere çevirdi.

"Kendini de çok yoruyorsun, doğru," dediğinde öfkeyle kaşlarımı çattım.

"Asla üstüne alınmayacak kadar da umursamaz olamazsın Yekta," diye tersledim.

Elini usulca ağzına kapatarak kahkaha attığında onunla birlikte güldüm. Hem güldüm hem izledim. Bu yüzden elinin ağzında oluşuna sinirlendim. Çünkü güzel gülüşünü görmemi engelliyordu o an.

"Hadi gidiyoruz," dedim kolundan tutarak.

"Peri!" diye sızlandı.

"Yekta!" diyerek karşılık verdim. "Tek kelime dahi istemiyorum. Gidiyoruz." Kolundan çekiştirerek yürümeye başladığımda sessizce peşimden geldi.

"İyi tamam," dedi çaresizlik dolu bir sesle.

"Hah şöyle, yola gel biraz," dedim keyifle sırıtarak.

"Serseri," diyerek alay etti benimle.

Kıkırdayarak omzumun üstünden arkaya baktığımda göz göze geldik. O an Yekta'nın gözlerinin içine bakarken düşündüğüm tek bir şey vardı. Tek dileğim... Her ne yaşarsak yaşayalım, hepsinin sonunda birlikte olalım istiyordum. Birlikte ve her şeye rağmen mutlu.

Çok geçmeden birkaç adımla yanıma gelen Yekta, kolunu omzuma koyarak bedenimi kendine doğru çekti. "Sana bir sır vereyim mi Peri Kızı?" dedi sakince yolun sonuna doğru yürümeye devam ederken.

Usulca başımı sallayarak konuşmaya devam etmesini söyledim.

"Fazla güzelsin," dediğinde bakışlarım önce dudağının kenarındaki çarpık gülüşüne kaydı. Sonra ise her baktığımda nefesimi tuttuğum gözlerine.

"Nereden çıktı şimdi bu?" diye sorduğumda utançtan kıpkırmızı kesildiğime yemin edebilirdim. Akşam olduğu ve her yer karanlık olduğu için fazlasıyla mutluydum şimdi. Kızarmış yüzümü Yekta görmeyecekti çünkü.

"Bilmem, içimden geldi," diyerek omuz silkti.

"Teşekkür ederim," dedim aklıma söyleyecek başka bir şey gelmediği için.

"Bir şey değil," diyerek sırıttı.

"Ben de sana bir sır vereyim mi?" diye sorduğumda gülüşü daha da belirginleşti.

"Ver bakalım," dedi keyifli bir şekilde.

"Aha, taksi!" diye bağırdım birden.

"Aha mı?"

Telaşlı bir şekilde Yekta'dan ayrılırken bu söylediğine cevap vermesem de bir an gülesim gelmişti. Fakat zaman kaybetmek yerine bu saatte başka taksi bulamama ihtimalinin verdiği korkuyla birkaç adım öne çıktım ve taksiye el sallamaya başladım.

"Ne sır ama," diye söylenerek yanıma geldi Yekta.

Hızlı hızlı havada salladığım elimi bileğinden tutup aşağı indirdi. "Ben hallederim," dedi hemen ardından ve sakince taksiye el sallayarak önümüzde durmasını sağladı.

Taksinin arka kapısını açtıktan sonra önce benim binmemi bekledi. Hemen ardından hızlıca kendisi de yanıma oturduktan sonra kapıyı kapattı. "Hoş geldiniz," dedi taksi şoförü babacan bir tebessümle.

"Merhaba," diyerek ilk cevap veren ben oldum.

"İyi akşamlar," diyerek Yekta da karşılık verdi.

"Nereye gidiyoruz efendim?"

Taksi şoförünün sorusuna karşılık hastaneye gideceğimi söylememe kalmadan Yekta evimin bulunduğu caddeyi söyleyince donup kaldım.

"Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla yüzünü incelerken.

"Eve gidiyoruz," diye cevapladı kısaca.

"Hastaneye gidecektik!" diye yükseldim öfkeyle.

"Yok öyle bir şey," diye reddetti.

"Böyle konuşmamıştık Yekta," diye homurdandım sıktığım dişlerimin arasından.

"Peri, uzatma işte. Şanslı günümdeydim, hiçbir şey olmadı," dedi ciddi bir tavırla. "Neyini uzatıyorsun ki hâlâ?"

"Seni düşündüğüm için suçlu mu oldum?" diye sordum hayretle. "İyi, ne hâlin varsa gör o zaman," dedikten sonra hışımla önüme döndüm.

"Peri!" diye sızlandı bıkkın bir şekilde.

"Konuşma benimle."

"Bak ben hayatım boyunca hastaneye gitmedim. Şimdi de gitmek istemiyorum," diye açıklama yaptığında öfkeli bakışlarım yeniden Yekta'nın yüzüyle buluştu.

"Sana araba çarptı, ölebilirdin!"

"Ama ölmedim," dedi omuz silkerek.

"İyi, sen bilirsin," dedim ve yeniden önüme döndüm.

Yol boyunca attığım tribi devam ettirebilmek için yolu izlemekten başka bir şey yapmadım. Yekta da ara sıra oflayıp derin nefesler alıp vermek dışında pek bir şey yapmadı. Bazen bakışlarını üstümde hissettiğimde dönüp bakmak istesem de bu isteğimi alt etmeyi başarabilmiş ve bir an bile bakmamıştım.

Yalan söyledim.

Yekta'nın camdan dışarıya baktığı zamanlar göz ucuyla bakıp kısa süreliğine de olsa hayranlıkla yüzünü inceledim birkaç kez.

Taksi, evimin bulunduğu caddeye girdiğinde derin bir nefes alarak oturduğum yerde kıpırdandım. Yekta'nın yine bana baktığını hissedebiliyordum.

"Daha kaç gün trip atarsın Peri Kızı?" diye sordu bıkkınlıkla.

"Keyfimin kâhyası ne kadar isterse o kadar."

Tam cümlemin bitişi taksinin durduğu ana denk geldiği için havalı bir şekilde kapıyı açıp inmeye yeltendim.

Yekta kolumdan tutarak inmeme engel olunca bakışlarım önce bileğimi tutan eline sonra da öfkeli bakışlarına kaydı.

"Peri!" dedi gözlerini kısarak.

"İyi geceler Yekta," diye fısıldayarak bileğimi çekip hızlıca arabadan indim.

Taksinin etrafından dolaşıp kaldırıma çıktığımda Yekta'nın taksi şoförüne devam etmesi için işaret ettiğini gördüm.

Şaşkınlıkla bakakalırken taksi saniyeler içinde gözümün önünden ayrılıp gitti ve Yekta bir kez bile dönüp bakmadı. Hem de benimle birlikte inip gönlümü almaya çalışmasını hayal ederken...

Sevgili babacığım, üstüne titreyerek prensesler gibi büyüttüğün kızın bir öküze âşık olduğu için özür dilerim.

Öfkeyle dişlerimi sıkarken Bade'nin arabası üstüne sürdüğü bir an gözümün önünde canlandı ve saniyeler içinde sinirim katbekat artıverdi. Yekta'ya bir şey olma ihtimali, yaptığı öküzlüğün üstünde olduğundan vakit kaybetmeden harekete geçtim. Ne kadar sinirli olursam olayım onu bu gece yalnız bırakamazdım.

İlk kez evimizin işlek bir caddede olmasının mutluluğunu yaşıyordum çünkü saniyeler içinde yoldan geçen taksilerden birini durdurup Yekta'nın peşine düşmüştüm.

Arka koltukların tam ortasına oturmak zorunda kalmıştım çünkü Yekta'nın taksisini kaybetmemeliydim. Sahi, Yekta'nın evini neden bilmiyordum?

Şu an sorun etmem gereken meseleler arasında olmadığı için bu soruyu hemen kafamın içinden def ettim çünkü düşünmem gereken bambaşka şeyler vardı. Yekta'nın gerçekten iyi olup olmadığını düşünmeliydim mesela. Ya da Bade'ye bu yaptığının bedelini nasıl ödeteceğimi düşünmeliydim. Evde olmadığım fark edilirse annemin ağzımı nasıl yırtacağının endişesini yaşamalıydım belki de. Çok şey vardı kısacası.

Taksi şoföründen rica ettiğim gibi çok fazla yaklaşmadan yol boyu Yekta'yı takip etmeyi başarabilmiştik.

Nihayet biraz sonra Yekta'nın taksisi durduğunda biraz gerisinde bulunduğum taksi de durdu. Şaşkınlıkla etrafıma bakınırken bir yandan da Yekta'nın taksiden inmesini bekliyordum. O sırada taksi ücretimi alelacele ödedikten sonra Yekta'nın taksiden inmesinin ardından usulca harekete geçtim.

Taksiden indikten sonra parmak ucumda ağır ağır ilerlerken Yekta'yı gözden kaybetmemek için gözlerimi kısmıştım.

İki taksi de peş peşe sokaktan ayrıldığında sessizliğe büründü her yer. Yalnızca ben ve Yekta kalmıştık.

Ellerini ceplerine koyarak ağır ağır ilerledi kaldırımda. Bir yandan Yekta'yı bir yandan da bulunduğumuz yeri incelemekle meşguldüm. Her an şaşkınlığım daha da artıyor, zihnimde her saniye yeni bir düşünce peyda oluyordu.

İnsan yalanların ardına sığınmamalıydı. Çünkü yalanların er ya da geç ortaya çıkma gibi bir huyu vardı. Tıpkı şimdi olduğu gibi... *Tıpkı Yekta gibi...*

Hayal kırıklığıyla kuşanan kalbim Yekta için çarpmaya devam ederken kafamın içi savaş alanına dönmüştü.

Bade'nin söyledikleri...

Yekta'nın söyledikleri...

Şimdi gördüklerim...

Yekta Yalçın yalancıydı. Ve bu yakaladığım ilk yalanıydı.

30
Kayıp

Felaketler virüs gibiydi. Bir kez hayatına girince ardı arkası kesilmiyordu. Savaşmak ise tek ilacıydı.
Ya savaşacak ya da seni yok etmesine izin vereceksin.

MEZUNİYETTEN 2 AY ÖNCE

Kalbim göğüs kafesimi tekmeliyordu. Öfkeyle çarpıyordu kalbim. Aynı zamanda gerginlikle kasılıyordu. İhanetin ağırlığı altında eziliyordu ayrıca. *Sızlıyordu...*

Yekta'nın ıssız sokakta karanlığa karışan bedenine öyle odaklanmıştım ki bir an bile gözümden ayırmıyor, dikkatle takip ediyordum.

Kafamın içinde yüzlerce ihtimal doğuyor ve saniyeler içinde yok olup yerlerini bir yeni ihtimale bırakıyordu. Doğan her yeni ihtimal ise bir öncekinden daha kötüydü. *Çok daha kötü...*

Her an Yekta'ya yakalanma korkusu biraz daha sarıyordu içimi. Bu yüzden aramızdaki mesafeyi doğru ayarlamaya çalışıyordum fakat ıssız bir sokakta yürüdüğümüz için de gözden kaybetmemek için fazla uzaklaşamıyordum.

Sokağın başına ulaştığımızda durdu ve etrafını kolaçan etti. Tam o an kalbim duracak gibi olmuştu. Eğer yakalanırsam ne bu hikâyenin sonunu görebilirdim ne de Yekta'ya durumu açıklayabilirdim. Direkt bayılacağıma adım gibi emindim.

Hâlâ beynim uyuşuktu ve gördüklerimi, yaşadıklarımı idrak etmekte son derece zorlanıyordum. Kafamın içinde yüzlerce soru anbean huzurumu kaçırmak için birbirleriyle savaş hâlindelerdi ve hepsi de bunu gayet güzel başarabiliyordu.

Yekta'nın burada olmasını aklım almıyordu. Yekta'nın taksiden iki sokak önce inip bu kadar yürümesini aklım almıyordu. Yekta'nın şu an hastanede olması gerekirken bu ıssız sokaklarda ne amaçla dolaştığını aklım almıyordu. Tek bildiğim Yekta'nın yalan söylediğiydi.

Bir yanım daha fazla saklanmayı bırakıp karşısına dikilmemi ve hesap sormamı söylüyordu. Diğer yanım ise bunun aptallık olduğunu, sabırla takip etmeye devam etmem gerektiğini söylüyordu.

Saniyeler içinde Yekta'nın adımlarını hızlandırdığını fark etmek gerilmeme neden olsa da geride kalmamak için onunla birlikte yürüyüşümü hızlandırdım.

Son birkaç adımını koşar gibi atan Yekta, hışımla sokaktan sağa döndüğünde korkuyla tuttum nefesimi. Her an daha da garip davranıyor olması keyfimi hepten kaçırmıştı.

Hemen peşinden sokağa döndüğümde saniyeler içinde yaşadıklarım korku dolu bir çığlığın dudaklarımdan kopmasına neden oldu. Kollarımdan yakaladığı gibi sırtımı duvara yaslayan Yekta'nın gözleri gözlerime dikilmişti ve bir eliyle çığlık atmamı engellemek için sıkıca ağzımı kapatıyordu.

"Peri?" dedi dehşete düşmüş gibi bir yüz ifadesiyle.

Ağzımı kapatan elini bileğinden kavradıktan sonra hışımla iterken kaşlarım öfkeyle çatılmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye azarlarken sesimi son derece kısık tutmaya çalıştım çünkü son derece sessiz olan sokakta fısıltılarımız bile çığlık atıyormuşuz gibi yankılanıyordu.

"Ne işin var burada?" diye sorduğunda hâlâ yüzündeki şaşkınlık yerini koruyordu.

"Asıl bu soruyu sana sormak gerek," diye çıkıştım öfkeyle. "Senin burada ne işin var?" diyerek sorduğu soruyu yineledim.

"Ben..." diye kekeledikten sonra gözlerini gözlerimden kaçırdığında anladım gerçekten bir şeyler sakladığını.

Yekta başını sola çevirdikten sonra bakışları karşıya odaklandığında istemsizce gözlerini takip ettim ve baktığı yöne doğru bak-

tım. İşte o an beynimden vurulmuşa dönmüş, Yekta'nın büyük yalanını öğrenebilmiştim.

Bade...

Hayal kırıklığıyla dolu bakışlarım yeniden Yekta'nın gözleriyle buluştuğunda mahcup ifadesi hepten sarsılmama neden oldu. Başını yere eğmesi, gözlerini benden kaçırması... Her şeyin cevabı tam bu anda gizliydi işte.

Yekta Yalçın, Bade'yle birlikteydi. Şimdi de bu yüzden burada, Bade'nin evinin olduğu sokakta duruyorduk. Ben onun için canla başla çabalarken, onun için endişelenip hastaneye götürebilmek için o kadar dil dökerken... Onun burada, Bade'nin evinin önünde olması kalbimi paramparça etmişti.

Her şeyi aşabilirdim fakat bugünü asla... Yekta'nın ihanetini sindirmem mümkün değildi. Gözyaşlarıyla buğulanan gözlerim son bir kez Yekta'nınkilerle buluştuğunda öfkeyle sıktım dişlerimi. Ondan nefret ediyordum artık. En az Bade'den ettiğim kadar hem de.

Hınçla doğrulup sırtımı duvardan ayırdıktan sonra omuzlarından var gücümle iterken, "Çekil," diye bağırdım.

"Peri!" diye peşimden geldi ve daha birkaç adım atmışken bileğimden yakalayıp gitmeme engel oldu. "Bekle!"

"Bırak!" diye bağırdığımda öfkem öyle bir yansımıştı ki Yekta'nın gözlerinde ilk kez korku görmüştüm.

"Peri, delirtme beni!" diye bağırdığında gülmeye başladım.

"Pes!" dedim hayretle. "Hem suçlusun hem güçlü... Bu kadarı da fazla."

"Ne suçu, ne gücü? Sinirlendirme beni." diye yeniden bağırdı.

"Suç mu arıyorsun?" diye sorduktan sonra omzunun üstünden Bade'nin öve öve bitiremediği evini işaret ettim. "Bak, gör! Sen suçların en büyüğünü işledin Yekta."

"Peri!"

Daha fazla kendime engel olamamış, hışımla bileğimi tuttuğu elinden kurtulurken, "Ne Peri, ne?" diye bağırmıştım. "Rahat bırak beni!"

"Yanlış anladın," diyerek benden daha fazla bağırdı. "Birazdan neden burada olduğumu öğrendiğinde başını yere eğeceksin, o zaman daha da sinirleneceğim. O yüzden kes sesini de dinle!"

"Anlat!" diye bağırdım.

"Bağırma artık!" diye bağırdı.

"Sen çok mu farklı bir şey yaptığını sanıyorsun?" derken yine bağırdım.

Karşılık vermek yerine söylediklerim sayesinde kendine gelmiş gibi duruşunu dikleştirdi ve birkaç saniyelik sessizlik süresince derin derin nefes alıp verdi.

"Seni dinliyorum," derken kollarımı göğsümün altında birleştirip ayağımla yerde ritim tuttum. "Burada olmanın hiçbir geçerli açıklaması olamaz fakat buna rağmen sana son bir şans veriyorum Yekta Yalçın."

"Ya sabır," diye söylenerek başını yana yatırdığında daha da çatıldı kaşlarım.

"Bana söylenme hakkın yok!"

Sinirle gözlerini kısarak yüzüme bakmaya devam etti fakat tartışmaya devam etmek istemediği için cevap vermedi.

"Buraya neden mi geldim?" diyerek konuşmaya başladı. "Gel benimle."

Elimi tutup peşinden sürüklemeye başladığında elimi çekmeye çalıştım fakat o kadar sıkı tutuyordu ki kurtulmama imkân yoktu.

"Nereye gidiyoruz? Bırak beni," diyerek karşı koymaya çalıştım.

"Sus artık Peri Kızı. Biraz daha bağırırsan elini değil ağzını tutarak yürütmeye devam edeceğim, haberin olsun," diye ikaz etti tehditkâr bir tavırla.

"Yap da gör," diye karşılık verdim.

"Bir de beni tehdit etmez mi?" diye söylendi. "Adın Peri senin, ne yapabilirsin ki?"

"Sen beni küçük mü görüyorsun?" diye azarladığımda göz devirerek önüne döndü.

"Peri, saçmalamakta üstüne yok," diye homurdandı.

"Bundan sonra ikinizin de başına bela olacağım, görürsün," diye yeniden tehdit ettim.

"Peri!" dedi bıkkınlık dolu bir sesle.

"Peri deme bana!" diye tersledim. "Ne gösteriyorsan göster, sonra gideceğim."

Birkaç dakikalık yürüyüşün ardından Bade'nin evine varmadan durdu. "Hayret," diye fısıldadığında neden bahsettiğini anlamamıştım. "Eve girmemize gerek kalmadı."

"Ha, bu kadar da pişkinim diyorsun yani," dedim öfke ve alaycılık dolu bir ses tonuyla. "Bırak beni ya!"

"Bekle!" dedi dişlerini sıkarak.

Elimi sıkıca tutan elini çektikten sonra arkasına doğru götürdü. Ne yaptığını anlamak imkânsızdı. Bu yüzden bir an bile gözlerimi ayırmadan izliyordum yaptıklarını. Arka cebinden çıkardığı bıçağı tek hareketle açtığında karanlıkta parlayan ucunu görür görmez korkuyla yutkundum.

"Beni mi bıçaklayacaksın?" diye sordum korkuyla titreyen sesimle.

Dehşete düşmüş gibi gözleri kocaman açıldığında ifadesiz bir şekilde yüzüne bakmaya devam ettim.

"Biraz daha saçmalamaya devam edersen seni değil kendimi bıçaklayacağım, yemin ederim!" diye söylendiğinde hiçbir şey anlamamıştım.

Dakikalardır şahit olduğum şeyler beynimin işlevini yitirmesine neden olmuştu.

Sırıtarak yüzüme bakmaya devam etmesi iyice kafamı karıştırırken ne yapmaya çalıştığını merak etmekten başımın ağrımaya başladığını hissettim.

Birkaç adımla yol kenarında duran arabanın yanına ulaştığında istemsizce peşinden gittim.

"Bade'nin arabası," diye fısıldadı. "Bunu yapmak için eve gizlice girecektim fakat dışarıda bırakması işime geldi," dedi sırıtarak.

Tam bir şey söylemek üzere dudaklarım aralandığında Yekta'nın bıçağı tutan eli havaya kalkınca iç çekerek geriledim ve sustum.

Saniyeler içinde havada parladığını gördüğüm bıçağı Bade'nin arabasının tekerlerinden birine saplandığında yeniden iç çekerek ellerimi ağzıma kapattım.

"Yekta!" dedim korkuyla. "Ne yapıyorsun?"

"İntikam alıyorum," diye sırıtarak bir diğer tekerin yanına ulaştı.

Aynı şekilde dört tekerin hepsini de bıçaklayarak patlattıktan sonra gurur dolu bir duruşla karşıma dikildi.

"Görev başarıyla tamamlandı," dedi keyifle.

"Sana inanamıyorum," diye azarladım. "Neden yaptın bunu?"

"Bade'yi mi bıçaklasaydım?" diye sorduğunda donup kaldım.

"Sen delisin," diye fısıldadım. "İnanamıyorum sana."

"Bazen ben de," dedi omuz silkerek.

İkimiz de sessizce arabaya bakarken yine beklemediğim bir anda Yekta ön farlardan birine tekme atarak kırdığında küçük bir çığlık koptu dudaklarımdan.

"Yekta, yapma!" diye bağırdım. "Yakalanacağız."

"Dur, diğerinin de canı kırılmak ister şimdi," demesiyle sağ farı da tekmeyle paramparça etmesi bir oldu.

"Yekta, gidelim, lütfen!" dedim korkuyla titrerken.

Sürekli birilerine yakalanma korkusuyla etrafı kolaçan ediyordum ve kalbim göğüs kafesimi aşıp firar edecek diye ödüm kopuyordu.

"Yekta!"

Elinden tutup çekiştirmeye başladığımda yüzü bana doğru döndü. Biraz önce intikamın verdiği keyifle gülen yüzü öfkeyle kararmıştı ve bu hâli fazlasıyla korkutucuydu.

"Gidelim," diye mırıldandığımda belli belirsiz başını salladı ve benimle birlikte yürümeye başladı.

Dakikalarca yürümeye devam ettik.

"Bir daha," diyerek konuşmaya başladığında gerginliğim yeni-

den yükseldi. "Bir daha beni herhangi biriyle iş birliği yapmakla suçlar, bir şekilde ima eder ya da şüphe edersen Peri Kızı... Kalbini kırarım."

"Ben..." diyerek konuşmaya başlamamla elini havaya kaldırıp susmamı söylemesi bir oldu.

Elimi bıraktı önce.

Tam karşımda durduğunda, "Yekta," diye fısıldadım pişmanlık dolu bir sesle.

"Evine git Peri," dedi ifadesiz bir şekilde. "Sonra konuşuruz." Arkasını döndü ve karanlık sokakta tek başına yürümeye başladı.

Arkasından gitmek istesem de suçlu olduğum için yapamamıştım. Bade'yle birlikte olduğunu daha önce de ima etmiştim ve o zaman da sinirlenmişti. Bunu bir daha yapmamamı söylemesine rağmen yine kendime engel olamamış, anlamadan dinlemeden onu aynı şeyle suçlamıştım.

Ağlamamak için dudaklarımı dişleyerek sokağın sonuna kadar tek başıma yürüdüm.

Issız ve ürkütücü olan birkaç sokağı ardımda bırakırken korkudan kalbim deli gibi çarpıyordu. Yine de Bade'nin evinin olduğu yer ve civarında ne kadar zengin insanların yaşadığını bildiğim için korktuğum gibi şeylerin başıma gelmesi pek olası değildi.

Güç bela bir taksi bulup evime ulaştığımda o kadar şeyin ardından bir de gizlice eve girmenin stresini yaşamış, ömrümden kırk yılı bugün feda etmiştim.

Yarım saatten fazla bir zaman geçmişti Yekta'yla ayrılığımızın üstünden. Hâlâ kalbim deli gibi çarpıyordu ve koşmuşum gibi nefes nefeseydim.

Uyumak istiyordum.

Uyuyamadım.

En son gece yerini gündüze bırakırken acıyla yanan gözlerimi kapattığımı hatırlıyordum. Sonrası huzursuz da olsa birkaç saatlik uyku...

Sanırım birkaç gün okula gitmeyecektim. En azından Yekta beni affedene dek.

MEZUNİYETTEN 24 GÜN ÖNCE

Yekta'dan haber alamayışımın üstünden günler geçmişti. Ne benim aramaya yüzüm vardı ne de onun aramaya niyeti... Çok özlemiştim ama ulaşamıyordum. Sırf bu yüzden belki görebilirim diye bugün okula gitmeye karar vermiştim. Sahi, okula gidiyor muydu acaba? Sevgili miydik hâlâ?

Tüm bunların cevabını alabilmek için okula gitmeli ve Yekta'yla karşı karşıya gelmeliydim. Yoksa kafamın içini işgal eden tüm bu sorular günden güne daha da kötü bir hâle sürükleyecekti beni.

Gece okula gitmeye karar verdiğim için sabah olana kadar heyecandan ve gerginlikten uyuyamamıştım. Bu yüzden erkenden yatağımdan çıkıp hazırlanmış ve biraz yürürsem kafa dağıtırım diye düşünerek ders saatimden epey erken bir zamanda yola çıkmıştım.

Özellikle yolumu uzattım ve her sokak başında Yekta'yı aradı gözlerim. Yollar, sokaklar, hepsi yerindeydi. Fakat hiçbiri Yekta'yı çıkarmamıştı karşıma.

Okula gittiğim için ağlamamalıydım. Bade ya da bir başkası yıkılmış hâlimi görürse kurtulamazdım çünkü.

Okulun olduğu caddeye vardığımda nabzım hızla yükselmeye başladı. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki etraftaki insanlar duyacaktı sanki.

Okulun kapısından çekingen bir tavırla girerken gözlerim okul bahçesinde Yekta'yı aradı. Yoktu işte, gelmemişti. Neredeydi?

Okulun bahçesinde umutsuzca ilerlemeye devam ettim. Özellikle bugün kimsenin gözüne görünmek istemiyordum.

Dakikalar sonra adımı duyunca olduğum yerde durdum ve derin bir nefes alıp arkamı döndüm.

"Peri?"

Okula henüz girmiş olan Ekin koşar adımlarla yanıma gelirken mutsuzluğumu gizleyebilmek için belli belirsiz gülümsedim.

Dakikalar içinde yanıma ulaştığında, "Selam," dedi hafiften bir tebessüm eşliğinde.

"Selam," dedim usulca başımı sallayarak.

"Nasılsın?" diye sorduğunda binaya doğru yürümeye devam ettik.

"İyiyim, sen?"

"Eh işte," dedi omuz silkerek.

Sesinden ve yüzündeki ifadeden bir gariplik olduğu belliydi. Birkaç adım sonra durup Ekin'in karşısına geçtiğimde merakla kaşlarım çatıldı. "Bir sorun mu var?" diye sordum vakit kaybetmeden.

"Bilmiyor musun?" diye sordu garip garip yüzüme bakarak.

Hızlıca başımı iki yana sallayarak cevapladım sorusunu. "Bilmiyorum, ne oldu ki?" diye sordum konuşmaya devam etmesi için.

Neler olduğunu bilmiyordum fakat korkuyordum. Ben ya da Yekta'yla alakalı olmaması için dua etmeye başlamıştım bile.

"Bade..." diye mırıldandığında sesindeki hüzün öyle netti ki... Merakla nefesimi tuttum. Neden susuyordu?

"Evet?" dedim devam etmesi için. "Ne olmuş Bade'ye?"

Çenesinin ucuyla omzumun üstünden arkayı işaret ettiğinde kaşlarımı daha da çattım. Önce Ekin'in gözlerinin içine baktım. Neredeyse ağlayacak gibiydi.

Hemen ardından arkamı döndüm aceleyle. Merdivenlerin iki yanındaki kolonlarda gördüğüm kâğıtlara koşar adımlarla yaklaştım. Uzaktan görmüştüm ama gözlerime inanamadığım için yakından görmeye ihtiyacım vardı.

Duvardaki kâğıdı söküp ellerimin arasına aldım.

Gördüklerim bir rüyaysa eğer birisi beni bu korkunç rüyadan uyandırsa iyi ederdi. Eğer tüm bunlar gerçekse de acilen açıklama yapılmasını istiyordum. Kafayı yemek üzereydim çünkü.

Kâğıdın üzerindeki fotoğrafa ve altındaki yazıya baktım tekrardan. Bade'nin yüzü net görünen bir fotoğrafı vardı. Altında yazan ise inanılır gibi değildi.

Kayıp!

Şaka gibiydi. Bade Güneş kayıptı!

Ekin'le göz göze geldiğimde ağlamamak için kendimi zor tuttum. Neler olduğunu bilmiyordum fakat o an aklıma tek bir şey gelmişti ve bu binlerce kötü senaryoyu zihnimde canlandırmıştı.

Yekta...

Günlerdir ortalarda yoktu. Kayıptı.

31
Tehdit

İnsan kaybettikçe öğrenirdi hayatı.
Sevdiklerini kaybettiğinde ise yaşamayı öğrenirdi.

MEZUNİYETTEN 24 GÜN ÖNCE

O gece Yekta, Bade'nin arabasına zarar verirken gözlerinde ne kadar büyük bir öfke olduğunu görmüştüm. Her ne kadar belli etmese de Bade'den gerçekten intikam almak istediğini rahatlıkla anlayabilmiştim.

Bade hakkında söylediği aklıma geldi hemen sonra. "*Bade'yi mi bıçaklasaydım?*"

Korkuyla yutkundum. Gerçekten böyle bir aptallık yapabilir miydi?

Yekta'nın sinirlendiğinde nasıl bir tepki vereceğini kestirmek çok zordu. Hiçbir sorun yokmuş, keyfi yerindeymiş gibi görünürken Ekin'e yaptıkları geldi aklıma. Durduk yere kavga çıkarıp Ekin'i tüm okulun önünde yumruklaması...

Ya düşünmeden hareket ettiyse Bade konusunda da?

Korkuyordum... Hem de çok.

Fevri tavırları yüzünden herhangi bir şekilde başını belaya sokmasını istemiyordum. Özellikle en son yanımdan sinirli ayrıldığı için bulaşmış olacağı herhangi bir olayda kendimi suçlayacağıma emindim.

Elimde tuttuğum Bade'nin kayıp ilanını indirip Ekin'in gözlerine baktım. Ne pahasına olursa olsun hâlâ Bade'ye karşı hislerinin olduğu apaçık ortadaydı. Gözler aynasıydı kalbin, hiçbir duygu gizlenemezdi orada.

"Nasıl olmuş?" diye sordum.

Sesimin sakin çıkmasına özellikle dikkat etmiştim çünkü ortada net bir şey yoksa Yekta'yı ele verecek herhangi bir şey yapmamalıydım. En azından gerçekleri öğrenene kadar.

"Bilmiyorum," dedi Ekin umutsuz bir sesle.

"Ne zamandan beri kayıpmış?" diye sorduğumda sanki suç üstüme kalacakmış gibi gerilmeye başladım.

"Perşembe günü ilan verildi. Tam bilmiyorum ama bir haftadan fazla süredir kayıp olduğu söyleniyor," diye cevapladığı an okula gittiğimiz gecenin ne zaman olduğunu hızlıca hesapladım kafamda.

Tam da Ekin'in söylediği gibiydi.

İki hafta önce Yekta'yla gizlice okula gitmiştik. Sonra aynı gece Bade, arabayla Yekta'ya çarpmıştı. O günden sonra bir haftadan fazla süredir okula gelmemiştim. Yani olayların üstünden neredeyse iki haftadan fazla bir zaman geçmişti. Ekin bir haftadan fazla zamandır kayıp olduğunu söylüyordu. Gerçekten Bade'yi son görenlerden biri olabilir miydim?

"Kimse bir şey bilmiyor mu gerçekten?" diye sordum merakıma yenik düşerek. "Gören, duyan olmamış mı?"

"Sanmam," dedi başını ağır ağır iki yana sallarken. "Olsa duyulurdu."

"Garip," diye mırıldandım.

"Sen?" dedi birden.

Korkudan buz kesmiştim o anda ve yüzümün saniyeler içinde ruh gibi bembeyaz olduğuna yemin edebilirdim.

"Anlamadım?" dedim kekeleyerek. "Ben ne?" Biraz daha konuşmazsa gerginlikten bayılabilirdim.

"Sen nerelerdeydin?" diye sordu belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Epey oldu, gelmiyorsun okula."

"Ha, okul..." dedim gülümsemeye çalışarak. "Biraz rahatsızdım, gelmek istemedim ya," diye yalan söyledim.

"Neyin var?" diye sordu merakla.

"Önemli bir şey değil, üzerimde biraz kırgınlık vardı," diye geçiştirdim.

Son söylediğim pek de yalan sayılmazdı bence. Kırgınlık olduğu doğruydu. Sadece kalbimde olduğunu bilmiyordu. Yekta'sız olmak kalbimi kırıyordu çünkü, paramparça hissediyordum.

"İyi yapmışsın, kendine dikkat et ama okulun bitmesine de az kaldı, dersleri aksatma," derken sahici bir gülüş yüzünde belirdiğinde sorun olmadığını anlamış ve rahatlamıştım.

"Evet, evet," dedim hızlıca başımı sallarken. "Bir haftayı iyi değerlendirdim zaten, eksiklerimi kapatmaya çalıştım."

Yalan söyledim. Hep Yekta'yı düşündüm.

"Süper! Sen bu gidişle..."

Sustu. Saniyeler önce keyifle kıvrılmış olan dudakları şimdi yerini ifadesizliğe bırakmıştı. Aniden değişen ruh hâlinin sebebini anlamadığım için garip garip yüzüne bakarken, "Ekin?" diye seslendim kaşlarımı çatarak.

Beni duymamış gibi görünüyordu. Doğrudan omzumun üstünden arkamda bir noktaya odaklanmıştı ve bir an bile gözünü ayırmadan aynı yere bakmaya devam ediyordu. Bu kadar çok odaklanması istemsizce meraklanmama neden olduğundan Ekin'in cevap vermesini beklemek yerine baktığı yöne doğru bakmaya karar verdim ve arkamı döndüm.

Bakışlarım okulun girişine döndüğünde korkuyla yutkunmam kaçınılmazdı. Dehşete düşmüş bir şekilde girişe doğru bakakalmıştım ve gözlerime inanamıyordum.

Tam şu anda mutlu olmalıydım fakat şaşkınlığım öyle büyüktü ki buna engel oluyordu. Kafamın içindeki karmaşa sağlıklı düşünmeme izin vermediği için neler olduğuna dair hiçbir çıkarımda bulunamıyordum.

Bakıyordum sadece. Kalbim, Yekta'yı okula girerken görmenin mutluluğuyla kuşatılırken biraz önce düşündüklerimin tamamı toz olup havaya karışmıştı çoktan.

Yekta buradaydı, suçsuzdu.

Tam şu anda defterimi çıkarıp bunu not almak ve not alırken de mutluluktan ağlayarak defterimin sayfalarını buruşturmak istiyordum. Hemen bu düşüncenin ardından içimin burkulduğunu hissettim çünkü Yekta'yla birlikte olmaya başladığımızdan beri defterimi yanımda taşımayı bile bırakmıştım. Eskiden ona Yekta'yı anlatırdım hep. Artık Yekta'nın yanında geçiyordu zamanımın çoğu ve bu yüzden defterime yazacak vakit bulamıyordum bile.

Yine uzun zamandır Yekta'yla birlikte okula geliyorduk. Ta ki o gece, Yekta ile aramız açılana kadar...

Şimdi ise ona âşık olduğumdan haberi olmadığı zamanlardaki gibi yalnızdı. Kimsenin yüzüne bakmıyor, etrafındaki hiçbir şeyi görmüyordu. Yürüyordu ama nereye gittiğini bilmiyor gibi... Bakıyordu, sanki boşluğa bakar gibi... İfadesizdi yüzü.

Anbean Yekta'yı izliyordum. İçim eski günlerdeki çaresizlik hissiyle dolup taşıyordu. Hemen buradaydı, yakınımda... Çok yakınımdaydı ama yanına gidemiyorum. Gözlerinin içine bakamıyor ve ona dokunamıyorum.

Ne de çabuk alışmışım seninle olmaya Yekta Yalçın. Sensiz çok kötüyüm.

Tüm bu düşünceler gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Ağlamamak için alt dudağımı dişlerken Yekta'ya bakarken kendime engel olmanın ne kadar zor olduğunu anlayıp bakışlarımı kaçırdım.

Gözlerim Ekin'le buluştuğunda öfkeyle kıstığı gözlerinin hedefinde hâlâ Yekta'nın olduğunu gördüm. Neden ona bakıyordu?

Kafamın içinde dolaşan bu soruya cevap gecikmedi. Yekta'yla Ekin'in ettiği kavgayı hatırladığım anda bu sorunun ne kadar aptalca olduğunu idrak ettim. Tüm Güneş Koleji'nin burun kıvırdığı Yekta Yalçın'la kavga etmiş ve üstünlük kuramamıştı. Erkekler arasında bu düşmanlık etmeye yetecek bir sorun olsa gerekti.

Yekta'nın ne yaptığını merak edip yeniden bakışlarımı ona çevirdiğim anda gözlerimiz buluştu ve o an korkuyla nefesimi tut-

tum. O kadar gerilmiştim ki bayılacak gibi hissediyordum. Zaten Bade'nin kayıp haberini aldığım andan beri Yekta'nın bir çılgınlık yapmış olma ihtimali mideme kramplar sokmuşken üstüne bir de günler sonra Yekta'yla göz göze gelmek iyice kötü bir hâle düşmemi sağladı.

Onu gördüğüm için midemde kelebekler uçuşuyor olması gerekirken ağlamak istiyor olmam saçma değil miydi?

Öyleydi belki ama tam şu anda hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Çünkü Yekta'nın gözlerindeki öyle bir ifade vardı ki... Öfkeyle kararan gözlerinin derinliklerinde hissettiğim duygular kalbimi eziyordu.

En olmaması gereken yerdeydim çünkü. Ekin'in yanında... Öyle bir durumdaydım ki nasıl içinden çıkacağımı bilemiyordum. Sanki Yekta'yla aram bozulur bozulmaz soluğu Ekin'in yanında almışım gibi görünüyorduk muhtemelen. Asla böyle bir şey yapmazdım fakat yine de kendimi bu duruma düşürmüş olmak bile oldukça canımı sıkıyordu.

Daha önce ne yapıyorsa yine aynısını yapacağına ve Peri Tozu'nu görmezden geleceğine emindim. Yanımdan geçip gidecekti ve bu daha çok canımı yakacaktı. Sırf Ekin'le konuşmamın intikamını almak için Yekta'nın bunu yapacağına yemin edebilirdim.

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim ve Yekta'nın yanımdan geçip gideceği anı beklemeye koyuldum.

Yekta Yalçın yine şaşırtmayı başarmış ve sandığımın aksine bir hareket yaparak şaşkınlığımın katbekat artmasına neden olmuştu.

Saniyeler önce beni Ekin'le gördüğü için bir daha yüzümü bile görmek istemeyeceğini düşündüğüm Yekta birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kapatarak yanımıza gelmişti. Gerginlikten neredeyse ölmek üzereydim. Nefesimi tuttum ve gözlerini bir an bile benimkilerden ayırmayan Yekta'nın bir şey söylemesini bekledim.

Saniyeler boyu süren sessizlik boyunca içimden dua etmeye devam ettim. Ekin'le aralarındaki gerginlik o kadar büyüktü ki somutlaşıp boğazımı sıkıyordu sanki. Tek dileğim yeniden kavgaya

tutuşmamalarıydı. Aksi hâlde o an bayılıverirdim çünkü bedenimin daha fazlasını kaldıracak gücü kalmamıştı.

"Peri," dedi biraz sonra buz gibi bir sesle. Aslında hem öfkeli çıkmıştı sesi hem de normal. Sesini öyle bir ayarlamıştı ki öfkesini yalnızca ben anlayabilmiştim sanki.

"Yekta," diye mırıldanırken gülümsemeye çalıştım. Ne kadar başarılı olduğumu bilmesem de şu gergin ortamda sorun edilecek en son şey bile olmadığı için umursamadım. Yekta da bakışlarını Ekin'e dikmişti çünkü. İkisi de öfke ve nefret dolu bakışlarla birbirlerine ölümcül bakışlar atarken nasıl başka bir şeyi sorun edebilirdim ki?

"Ne işin var burada?" dediğinde sesi bir yabancıya ait gibiydi.

Hangimize sormuştu bu soruyu? Ekin'e mi, bana mı?

Göz ucuyla Yekta'ya baktığımda kıpırdayan çene kaslarından dişlerini sıktığını anlayabilmiştim. Korktuğumun başıma gelmemesi için dualar ediyor, yalvarıyordum.

Ekin soruyu üstüne alınarak bir adım öne çıktı ve korkusuzca Yekta'nın karşısında duruşunu daha da dikleştirerek, "Yine mi kavga çıkaracaksın?" diye fısıldadı.

"Keyfime bağlı," dedi Yekta alaycı bir şekilde.

"Bekliyorum," dedi Ekin de ağır ağır başını sallarken.

Yekta başını yana çevirip sinirden gülmeye başladığında gözlerim doğruca ellerine kaydı. Korktuğum başıma geliyordu işte, yumruğunu sıkıyordu. Her geçen saniye ortamın biraz daha gerilmesinden titremeye başlamıştım çoktan.

Sesler yükselmeye başladı ansızın. Uğultular arttı. İnsanların sesi hiç olmadığı kadar yüksek çıkıyordu sanki, aynı zamanda kimse konuşmuyor gibiydi. Buz kesmişti herkes. O an arkama dönüp baktığımda tek bir şey geçti aklımdan. *Keşke... Keşke Yekta ve Ekin kavga etseydi.*

Biz dâhil Güneş Koleji öğrencilerinin tamamı okulun girişine bakıyordu şimdi. Üzerimize doğru gelen polislerin korkusuyla kı-

pırdamıyordu kimse, çıt çıkmıyordu. Gündüz olmasına rağmen polis araçlarının sirenlerinden yansıyan kırmızı, mavi ışıklar okulun yüksek duvarlarını tırmanıp gözlerime saldırıyordu.

Polis ekibinin bize doğru attığı her adımda kalbim biraz daha sıkıştı. Her geçen saniye korkularımı biraz daha körüklerken kafamın içinde yüzlerce kötü ihtimal canlanıyor ve hemen sonra yok oluyordu.

Çok geçmeden polis ekibi hemen yanımızda durduğunda korkuyla nefesimi tuttum ve ciddi yüz ifadelerine bakmaya devam ettim. Onların bakışları ise Yekta'ya dikilmişti ve bir an bile ayrılmıyordu.

"Yekta Yalçın?" Tok sesiyle içlerinden biri Yekta'ya seslendiğinde ağlamak üzereydim. Korkudan titriyor ve ihtimaller dâhilinde korkuyla çarpan kalbimin sesiyle uyuşuyordum.

Yekta'ya döndüm hemen.

Gözyaşlarıyla dolan bakışlarım Yekta'nın yüzüne kenetlendiğinde bir anlığına bana baktığını gördüm. Buğulanan bakışlarıma rağmen yüzündeki cesur ifadeyi net bir şekilde görebiliyordum.

Hiç beklemediğim bir anda bileğimin üzerinde Yekta'nın dokunuşunu hissettim. Soğuk elleri sıkıca bileğimden kavradığında donup kalmıştım.

Yanımda olduğunu haykırırcasına bileğimden sımsıkı tutan eli usulca beni arkasına doğru çekerken, "Benim," diyerek öne çıktı net bir sesle.

Gözyaşları daha fazla dayanamayıp firar ettiler gözlerimden. Dudaklarımı dişliyordum ağlamamak için. Ağlamamalıydım çünkü. Tam şu anda güçlü durup Yekta'nın yanında olmam gerekirken aciz bir hâlde görünüyordum.

Bir anlığına Ekin'e baktım. Bir umut belki yardım eder diye... O an aklımın durduğu bariz ortadaydı. Ben ya da Yekta ölüyor olsak dahi Güneş Koleji'nden hiç kimse izlemek dışında herhangi bir şey yapmazdı. Ekin bile...

"Suçum nedir?" diye sorduğunda kalbimin gürültüsü kulaklarımda atıyordu. Polislerin cevabını duyabilmek için nefesimi tuttum.

"Bade Güneş'in kaybında başşüpheli olarak tutuklusun."

İşte beni yıkan o cümle de nihayet sarf edilmişti.

Polis memuru cümlesini bitirdiği gibi Yekta'yı hızlıca yakalayıp kelepçelediklerinde bağırdım.

"Hayır!" dedim ağlarken. "Onun bir suçu yok, bırakın!"

Yekta'nın koluna tutundum sıkıca.

"Bırakın lütfen," diye yalvarmaya başladım. "Yekta suçsuz!"

Polis memurlarından biri kolumdan çekip Yekta'dan ayırdı önce. Hemen ardından birkaç adım geriye çekerek zapt etmeye çalıştı.

"Bırakın beni!" diye bağırdım ağlamaya devam ederken. "Bırak, o suçsuz!"

Nereden biliyordum suçsuz olduğunu?

Bilmiyordum ve bunun bir önemi yoktu. Yekta'yı kurtarmam bir yalana bağlıysa eğer, en büyük yalancı olmaya razıydım.

"Hanımefendi, güçlük çıkarmayın!" dedi kollarımdan tutan polis memuru.

"Peri!" dedi Yekta omzunun üstünden güçlükle arkaya bakarak. Polis memurları götürmeye başladığından beni görebilmek için çırpınmak zorunda kalıyordu. "Peri, korkma!" dedi yeniden arkasına döndüğünde. "Yakında geleceğim, korkma!"

Ağlamam şiddetlenirken yanımdaki polis memuruna döndüm tekrardan. "O suçsuz," diye mırıldandım fayda etmeyeceğini bile bile. "Bırakın onu, lütfen," diye tekrarladım. Söyleyecek başka bir şeyim yoktu çünkü.

"Üzgünüm," dedi polis memuru hâlime acır gibi son bir bakış atarken. "Elimizde kamera görüntüleri var."

İşte o an sesler yeniden uğuldamaya başlarken zaman durdu ve dünya başıma yıkıldı. Doğruymuş meğer... Yekta yapmış.

Polis memuru son söylediğinin ardından kollarımı bırakıp

Yekta'nın peşinden gittiğinde kendime hâkim olamayıp yere yığılmıştım.

"Peri!" dedi Ekin yanıma gelirken.

Yekta'yı göremiyordum artık. Ekip arabasına bindirmişlerdi çoktan. Peşinden koşmak istedim fakat bedenim o kadar zayıf düşmüştü ki yığılıp kalmıştım ve yerden dahi kalkabileceğimi sanmıyordum.

Saniyeler içinde Ekin'in ellerini omuzlarımda hissetmemle çığlık atmam bir oldu.

"Bırak beni!" diye bağırdım öfkeyle.

Korkuyla geriye çekilirken ne yapacağını bilemez hâlde yüzüme bakakaldı.

"Dokunma bana!" dedim hıçkırıkların arasından. "Git!"

"Peri, ben..." dedi ve sustu. Ne diyebilirdi ki?

Ellerimi yere koyup ağlamaya devam ettim ve bu kadar güçsüz olduğum için her geçen saniye biraz daha kendimden nefret ettim.

Biraz önce telaşla yanıma oturan Ekin şimdi söylediğimi yapıp yanımdan kalkarken konuşmaya devam ettim.

"Beni ona götür," dedim usulca.

Söylediğimi anlamamış gibi yüzüme bakarken doğruldu.

"Beni ona götür," diye yineledim. "Yanında olmak istiyorum."

Ne yapacağını bilemez hâlde duruyordu öylece. İsteğimi yerine getirmemekte haklıydı fakat birine ihtiyacım vardı. Kendimi o kadar güçlü hissetmediğim için birileri yanımda olmalıydı ve o kişi Ekin'den başkası olamazdı.

Kısa bir sürenin ardından ağır ağır başını sallarken, "Tamam," dedi yalnızca.

Mutluluk ve minnet dolu gözyaşlarım yeniden süzülmeye başladığında Ekin'in yardımıyla yerden kalktım. Her ne kadar biraz önce ona bağırdığım için suçluluk hissediyor olsam da özür dileme işini sonraya saklayacaktım. Şimdi tek düşündüğüm bir an önce Yekta'nın yanına ulaşmaktı.

Bir saati aşkın süredir karakolun merdivenlerinde oturuyorduk. Ne Yekta vardı ortalarda ne de bir haber... Ölüm sessizliğine bürünmüştü herkes. İfadesi alınıyor denmişti ilk geldiğimizde. Bu kadar uzun mu sürüyordu? O kadar yabancıydım ki böyle şeylere, küçük bir kız çocuğu gibi sinip kalmıştım merdivenlere. Ne yapacağımı, nasıl sonuçlanacağını ve Yekta'ya ne olacağını bilmiyordum. Kafamın içinde ise sürekli aynı sahne tekrarlanıyor, Yekta parmaklıklar ardına atılıyordu.

Her ihtimalin ardından daha çok yanıyordu canım. Düşüncelerin ağırlığı altında daha fazla ezilmek istemediğimden derin bir nefes alıp oturduğum basamaktan kalktım. Hemen yanımda oturan Ekin'in bakışları bana döndü.

"Peri?" dedi şaşkınlıkla. "Bir sorun mu var?"

Ekin ayağa kalkarken başımı iki yana sallayarak cevapladım sorusunu.

"Daha fazla beklemek istemiyorum burada," derken sesim nefes nefese kalmış gibi çıkmıştı. "Böyle eli kolu bağlı beklemek boğuyor beni. İçeri girmek, Yekta'nın yanında olmak istiyorum."

"Ama biliyorsun..." diye konuşmaya başladı Ekin. Cümlenin devamında söyleyeceklerini tahmin etmek hiç de zor değildi. Bu yüzden aynı şeyleri dinlemek yerine harekete geçmeyi seçtim.

"Biliyorum ama şansımı deneyeceğim," dedikten sonra basamakları hızlıca çıkmaya başladım.

"Peri!" Arkamdan seslenmesini umursamadan yürümeye devam ettiğim için peşimden gelmeye mecbur kaldı.

Koşar adımlarla karakoldan içeri girdiğimde girişteki memurların bakışları tarafından karşılandım. Hızımı yavaşlatarak yürümeye devam ettiğimde Ekin'in bana yetişmesi zor olmadı.

"Peri," dedi tekrardan kısık sesle. Karşılık vermedim. "Sorgusu bittiğinde çıkarırlar zaten, zorlamanın alemi yok!" dediğinde

Ekin'in söylediklerini duymazdan geldim ve karakola ilk geldiğimde sorgu odası olduğunu öğrendiğim kapının yakınındaki koltuklardan birine oturdum. Burada beklemek dışarıda beklemekten daha iyiydi çünkü bu sayede Yekta odadan çıktığı anda görebilecektim.

Ekin de bir şey söylemeden yanımdaki boş koltuğa oturdu ve arkasına yaslandı.

Dakikalarca süren sessizlik boyunca yaptığım tek şey Yekta'nın suçsuz olduğuna dair bir karar çıkmasıydı. Okulda beni tutan polis memurunun ellerinde görüntüler olduğunu söylemesine rağmen bir umut bekliyordum işte. Yekta suçsuz olmalıydı ve bugün buradan birlikte çıkmalıydık.

"Ne düşünüyorsun?" Ekin'in sorusu düşüncelerden alıkoyarken bakışlarım ona döndü.

"Ne konuda?" diye soruyla karşılık verdim.

"Bade onun yüzünden mi kayıp?" diye sorduğunda sanki ilk kez duyuyormuşum gibi buz kesmişti ellerim.

"Hayır!" dedim vakit kaybetmeden. "Bilmiyorum," diye mırıldanarak önüme döndüm hemen sonra. "Ne düşünmem gerektiğini bile bilmiyorum."

"Umarım Yekta yapmamıştır," dediğinde şaşkınlıkla Ekin'e döndü bakışlarım. Bunu sahiden içinden geldiği için mi söylemişti acaba?

Bir şey söylemeden önüme döndüğümde gülümsediğini hissettim.

"Çünkü eğer o suçlu olursa bu en çok seni üzecek. Ve seni üzerse ağzıyla burnunu yer değiştirmek zorunda kalırım," dediğinde gülmeye başladım.

Ekin gerçekten iyi bir çocuktu.

"Umarım," dedim yeniden Ekin'e bakarken.

"Arkadaşız, değil mi?" diye sordu sevimli bir tebessüm eşliğinde.

"Arkadaşız," diye yanıtladım usulca başımı sallayarak. İlk arkadaşımdı Ekin. Aynı zamanda ilk sevgilim. *Her ne kadar yalan olsa da...*

Samimiyeti garip bir şekilde bana da bulaşmış ve içtenlikle gülümsememi sağlamıştı. Onunla arkadaş olmak gerçekten beni mutlu ederdi.

Koridorun sonundaki hareketlilik istemsizce dikkatimi çektiğinde bakışlarım Ekin'in yüzünden karakolun girişine döndü. Hışımla içeri giren adamların tekinsiz havası birden ortamı karartmıştı sanki. Onları gördüğüm an içimi derin bir huzursuzluk kaplamıştı.

Adamlar bize doğru yaklaştığında kim olduklarını ancak çıkarabilmiştim. Korkuyla oturduğum yerden sıçrarken titreyen ellerimi birbirine kenetleyerek Ekin'e baktım.

Levent Güneş... Bade'nin babası tam şu an bize doğru geliyordu ve gözlerindeki öfkesi metrelerce öteden bile rahatlıkla görülebiliyordu.

Tam o an duyduğum kapı sesiyle gözlerimi sıkıca yumdum. Hayır, hayır... Şimdi olmamalıydı bu!

Levent Güneş neredeyse yanımıza varmak üzereyken Yekta ve iki polis memurunun birlikte odadan çıkması kalbimin deli gibi çarpmasına neden oldu. Böyle bir tesadüf ancak benim gibi şanssız insanların başına gelirdi zaten.

Göz ucuyla Levent Güneş'in yüzüne baktım önce. Yekta'yı gördüğü an yüzü öyle bir hâl almıştı ki... Normal zamanda bile insanı dehşete düşüren ifadesi şimdi katbekat daha korkunçtu.

Yekta'ya baktım sonra. Dünya umurunda değilmiş gibi bana gülümsüyordu. Aptal çocuk. Sana öyle bir âşığım ki!

"Yekta," diye mırıldandım onu görmenin verdiği mutlulukla. Ona doğru attığım ilk adımda polis memurlarından biri durmamı söylercesine elini kaldırdı. Mutluluğum kursağımda kalırken gözlerimi Yekta'dan ayırmadım.

Odadan çıkardıktan sonra Yekta'yı bırakacaklarını düşünürken iki memur da Yekta'nın kolundan tutmaya devam ediyordu ve koridorda yürümeye koyuldular.

"Nereye götürüyorsunuz?" diye sordum telaşlı bir şekilde peşlerinden giderken. Kimse bir şey söylemeyince, "Yekta!" diye seslendim. "Bir şey söyle Yekta."

"Eve git Peri," dedi arkasına dönerek. "Buralarda bekleme. Ben geleceğim."

"Neden bırakmıyorlar seni?" dedim titreyen sesimle. "Suçsuz olduğunu söylemedin mi onlara?"

Tam o an polisler durduğunda onlarla birlikte durmak zorunda kaldım. Karşılarına Levent Güneş dikilmişti çünkü. *Uğursuz adam...*

Dakikalarca Yekta'nın yüzüne ölümcül bakışlar atan Levent Güneş'in ağzından çıkanlar zehirli bir sarmaşık gibi tüm koridoru etkisi altına almıştı sanki.

"Demek sensin o," diye mırıldandı. "Kızımı kaçıran, ona zarar veren..."

Yekta başını dik tutuyor, umursamaz bakışlarını adamın omzunun üstünden karakolun girişine dikmiş öylece bakıyordu.

"Dua et çocuk," diye konuşmaya devam etti Levent Güneş. "Dua et ki buradan çıkarmasınlar seni. Çünkü dışarısı, parmaklıkların ardından daha karanlık," dedi tehditkâr bir ses tonuyla. "Boğulursun."

Yekta'ya baktığımda güldüğünü gördüm. Kafayı mı yemişti? Adamı delirtmeye mi çalışıyordu, neden sırıtıyordu?

"O bir şey yapmadı," diye atıldım vakit kaybetmeden.

Levent Güneş'in karşısına geçtiğimde yüzüme bakmadı bile.

"Onun bir suçu yok," diye yineledim cevap gelmeyince.

"Sen karışma çocuk!" dedi tiksinir gibi. Yüzüme bakmamaya devam etti.

Yekta'ya bir şeyler söylemek için dudakları aralandığında po-

lislerin müdahalesiyle yarım bırakmak zorunda kalmıştı. Yekta'yı götürmeye devam ederlerken peşlerinden gittim.

"Lütfen!" dedim merakla. "Bir şey söyleyin lütfen, onu nereye götürüyorsunuz?"

"Bu gece burada kalacağım, sen eve git!"

Polis memurlarıyla birlikte koridordan sağa dönüp gittiklerinde öylece arkalarından bakakaldım. Kurtulamamıştı işte. Ağlamamak için zor tutuyordum kendimi.

Levent Güneş'in homurdanmaya devam ettiğini duyunca biraz önce Yekta'nın gözlerinin içine bakarak savurduğu tehditler aklıma geldi ve o an kan beynime sıçradı. Hışımla arkama dönüp yeniden Levent Güneş'in karşısına dikildim. "Yekta bir şey yapmadı!" diye bağırdım.

Nefretle yüzüme baktı. Tıpkı Bade gibiydi bakışları. Karşısındakini küçümseyen, her şeyin sahibiymiş gibi kibirli bakışlar...

"O suçsuz," diye mırıldandım daha sakin bir sesle. "Bade'ye hiçbir şey yapmadı."

Birkaç saniye daha öylece yüzüme baktıktan sonra adamlarıyla birlikte arkasını dönüp karakolun çıkışına doğru yürümeye başladılar.

Levent Güneş'in ona zarar vermesinden korkuyordum.

"Peri..."

Ekin'in sesiyle irkilerek bakışlarımı karakolun çıkış kapısından ayırdım.

"Yekta'yı duydun. Burada beklememize gerek yok," dediğinde ağlamaya başladım. Hayatım boyunca ilk kez kendimi bu kadar çaresiz hissediyordum.

Dakikalarca olduğum yerde dikilip durmaya devam ettim.

Biraz sonra Ekin omzumdan tutup destek oldu ve birlikte karakolun çıkışına doğru yürümeye başladık.

Cebimdeki telefonun titrediğini hissedebiliyordum fakat umursamadım. Her kim arıyorsa biraz daha bekleyebilirdi.

Gözyaşlarım yanaklarıma doğru süzülürken kimse duymasın diye dudaklarımı dişleyerek yürümeye devam ettim. Güçlü durmak istiyordum. Aynı zamanda da yığılıp kalmak... Bugün hayatımın en kötü günüydü.

Telefonum yeniden çalmaya başladı. Bu kez de umursamadım.

Karakoldan çıktığımızda derin bir nefes içime çekerek merdivenlere bıraktım kendimi. Daha fazla yürümek istemiyordum.

"Biraz oturmak istiyorum," diye mırıldandım titreyen sesimle. "Belki bırakırlar."

"Peki," dedi ve yanıma oturdu.

Telefonum yeniden çalmaya başladı ve sonuna kadar çalıp sustu.

Dakikalar sonra yeniden başladı çalmaya.

Tekrar... Tekrar... Tekrar... Susmak bilmedi.

"Telefonun çalıyor," dedi Ekin sakince.

"Biliyorum," dedim ve oflayarak doğrulup ceketimin cebindeki telefonu öfkeyle çıkardım. Kim, neden arıyordu ki bu kadar?

Ekranda şimdilik arama olmadığı için bildirim paneline baktım merakla.

28 cevapsız arama... Annem

Daha önce de aramıştı fakat duymamıştım. Şaşkınlıkla çatıldı kaşlarım. Okul saati çoktan bitmişti fakat kafede olabilme ihtimalim yüzünden benim için endişelenmesi gereken bir durum yoktu. Eğer okulda yaşananlar hakkında bir bilgisi yoksa tabii.

Sıkıntılı bir şekilde soluyarak arama tuşuna bastım ve telefonu kulağıma götürdüm. Birkaç kez çaldıktan sonra aramayı yanıtladığında hırıltılı bir ses karşıladı beni.

"Alo?" dedim merakla.

"Peri..." Annemin sesi daha önce hiç duymadığım bir şekilde çıkmıştı. Darmadağın...

"Anne?" derken telaşla ayağa kalktım. "Bir şey mi oldu? Neden ağlıyorsun?"

"Peri..." dedi yeniden. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Anne? Konuşsana, ne oldu?"

"Peri, baban..."

"Anne... Babama bir şey mi oldu?" İkimiz de ağlıyorduk şimdi.

Bugünü nefretle anacağımı biliyordum. Felaketler üzerime yığılıyordu ve bu enkazın altından kurtulamayacağıma emindim. Biraz sonra annemin söyledikleriyle lanetlenmiş oldu bugün.

"Baban... Baban... Gitti Peri. O... Öldü."

32

Çık Ortaya

Yalanla gerçek arasında ince bir çizgi vardır. O çizgi üzerinde dolaşan insan günden güne yabancılaşır kendine.

MEZUNİYETTEN 11 GÜN ÖNCE

Her masal mutlu sonla biter derler. Ne büyük yalanmış meğer...

Peri'nin masalı bitmişti, hem de en acı verici şekilde. Felaketlerle dolu bir finali olan peri masalı... Benim masalım. Sahi, bu kabusa neden masal diyordum ki hâlâ? Sefalet içinde geçen hayatıma yakışan bir son oldu babamın gidişi.

Durduramıyordum zamanı.

Durduramıyordum gözyaşlarımı.

İkisi de akıp gidiyordu işte, engel olamıyordum.

Onun sesi, yüzü, gülüşü... Hepsi burada, odamın içinde benimle birlikteydi. Teselli bulabilmem için anılarımızı zihnime yolluyordu sanki. Eşsiz bir baba olduğunu hatırlatan her anı geçip gidiyordu kafamın içinde. Ve bu anılar kendimden daha çok nefret etmeme neden oluyordu. Ona söylediğim yalanlar aklıma geliyordu çünkü. Ondan habersiz yaptıklarım... Hiçbir zaman onu utandıracak kadar büyük yalanlar söylememiştim fakat söylediğim beyaz yalanlar bile kendimden iğrenmeme neden oluyordu şimdi.

Gözlerimi yumdum sıkıca. Tam o an sesi yankılandı sanki. Kafamın içi onunla doluydu.

Aile her şeyden önemli diye fısıldardı kulağıma. Ebeveyn zırvalıkları der, geçerdim çoğu zaman. Şimdi anlıyordum, aile her şey-

den önemliydi ve ben bunu, onu kaybedene dek anlayamayacak kadar aptaldım.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldandım titreyen sesimle. "Çok erken gittin baba." Hıçkırıklarım önüne geçti söyleyeceklerimin. "Yapamam..." dedim güçlükle. "Sen olmadan yapamam."

Bir haftadan fazla zaman geçmişti babamın gidişinin üzerinden. Ne annemin ne de benim acım bir nebze olsun dinmişti. Aksine her geçen gün daha da boğuluyordum. Babamın olmadığı bir hayata alışmam günden güne zorlaşıyordu. İçinden çıkamıyor, kaçıp kurtulamıyordum. Gittiğim her yerde sesi kulağımda, yüzü gözlerimin önündeydi. Sahi, nasıl oluyordu? Nasıl alışıyordu insanlar, sevdiği insanların olmadığı bir hayata?

Her şeye gücüm yetebilirdi fakat buna asla. Bunu aşabileceğimi sanmıyordum, yapamazdım.

Yaşadığım hayat, babamın gölgesi altında oluşturduğum güvenli alan içerisindeyken huzurluydu. Şimdi onunla birlikte sahip oldum tek güvenli liman yanıp kül olmuştu.

Dudaklarımı dişledim kendime olan öfkem yüzünden.

Keşke... Keşke küçük bir çocukken yaptığımı o gün yine yapsaydım. Tam evden çıkacakken babamın paçasına sarılıp bugün işe gitme, yanımda kal diye ağlasaydım. Gitmezdi belki, benimle kalırdı. Benimle kalırdı ve o trafik kazasını yaşamazdı. Ölmezdi o zaman, daha uzun yaşardı.

Yapamadım. *Keşke ben ölseydim.*

Yıllardır hayatımın en güzel zamanları için mezun olmam gerektiğine inanıyordum. "Mezuniyet gününden sonra her şey değişecek, asıl masalım o günden sonra başlayacak," derdim hep. Çok çalışırdım. Okul birincisi olacak, harika üniversitelerde eğitim görecek ve ailemi gururlandıracaktım. En çok da babamı...

Küçükken avukat olmak isterdim. Okulda soranlara da avukat olmak istediğimi söylerdim hep. Mesleği istediğimden değil tabii... Sırf babam o mesleği yapıyor diye. Birinciliği bile bu yüzden isti-

yordum işte. Onun gibi, mesleğimde çok başarılı bir noktada olmak istiyordum.

Olmadı.

Belki de bu bir işaretti. Hayatımın hiçbir yerinde mutlu olamayacaktım. Her mutlu olacağımı düşündüğümde sonu felaketlerle sonuçlanacaktı. Heyecanla gün saydığım mezuniyetime artık kaç gün kaldığını bile bilmiyordum. Umurumda değildi artık. Ne okul ne sınavlar ne de mezun olmak... Hiçbiri umurumda değildi ve hayatımın geri kalanından hiçbir beklentim yoktu. Hiçbir şey istemiyordum. Mümkünse hayatımın sonuna kadar odamda kalmak istiyordum hatta.

Benim için zaman kavramı değerini yitirdiği için kaç olduğunu bilmediğim bir saat diliminde odamın kapısını tıklattı birisi. Annemdi muhtemelen.

Babamı yaşattığım anılar kafamın içinde raflara dizilirken gözyaşlarımla ıslanan fotoğraf albümünü kapatıp kenara koydum. Annemin görmemesi için yorganımla üstünü örttüm. Daha fazla üzülmesini istemediğim için de aceleyle gözyaşlarımı silip doğruldum.

Biraz sonra kapı açıldığında annem aralıktan başını uzatarak bana baktı. Buruk gülümsemesine karşılık güçlükle gülümsemeye çalıştım.

"Canım," dedi kapıyı daha da açarken. "Arkadaşın geldi."

Gülümsemem kaybolurken şaşkınlık dolu bakışlarım annemin gözlerine dikildi.

"Arkadaşım mı?" diye sordum hayretle. "Kim?"

Kimseyi beklemiyordum. İlk günler Ekin çok fazla destek olmuştu, yanımdan ayrılmamıştı. Onun dışında da kimsem yoktu zaten.

"Yekta," diye fısıldadı annem. Fısıldadığına göre kapıdaydı.

"İstemiyorum," dedim öfkeyle kaşlarımı çatarken. "Gitmesini söyle."

"A..."

"İstemiyorum anne," diye tersleyerek kendimi geriye bıraktım. "İzin verirseniz..." Yekta'nın sesini duyduğum anda hışımla doğruldum. Biraz önce annemin durduğu yerde şimdi Yekta vardı. Annem, Yekta'nın omzunun üzerinden son bir bakış attıktan sonra odadan ayrılırken Yekta usulca kapıyı kapattı.

Hiçbir şey söylemeden bakışlarımı kucağıma çevirip boş boş bakınmaya devam ederken kaşlarımı çattım.

Yekta da odanın ortasında öylece dikilmiş bana bakıyordu.

Dakikalarca süren sessizlik boyunca başımı kaldırmadım. Yekta'ya olan sinirimi atamıyordum bir türlü. Karakolda babamın ölüm haberini aldığım günün ardından bir haftadan fazla zaman geçmişti. Yekta'nın birkaç gün sonra serbest bırakıldığını öğrensem de berbat bir hâlde olduğum için onunla ilgilenememiştim. Yekta ise karakoldan çıktığını öğrendiğim günden beri beni arayıp sormamıştı. Babamı kaybettiğimi duymamasına imkân yoktu. Ayrıca bu doğru olsa bile, gerçekten babamı kaybettiğimden haberi yoksa da nasıl olur da serbest bırakıldığı haberini benimle paylaşmaya tenezzül etmezdi?

Bu yüzden ona karşı içim buz gibiydi ve kolay kolay da affedebileceğimi düşünmüyordum.

"Peri," dedi sakince ve birkaç adım daha yaklaştı.

Cevap vermedim.

"Nasılsın?" derken yanıma oturdu fakat yine de yüzüne bakmamakta kararlıydım.

"Gördüğün gibi," diye mırıldandım buz gibi bir sesle.

Derin bir nefes alarak geriye yaslanırken yüzüne bakmak istesem de kendime engel olmayı başardım.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum," derken daha fazla uzatmadan bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Biliyorum, yanına gelmeliydim..."

"Ama gelmedin," diyerek sözünü kestim ve en doğru şekilde cümlesini tamamladım.

"Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Bu neyi değiştirir?" diye terslediğimde daha çok çattım kaşlarımı.

"Hiçbir şeyi," dedi omuz silkerek. Beni sinirlendirmeye çalışıyor olabilir miydi? Niyeti buysa eğer fazlasıyla başarıyordu çünkü.

"Neden geldin?" diye sordum daha fazla dayanamayarak.

"Sana söylemem gereken bazı şeyler var," diye cevapladı hemen.

"En kötü günlerimde yanımda olmamandan daha önemli ne olabilir?" diye iğnelediğimde gözlerim dolunca önüme dönmek zorunda kaldım.

"Senin hayatınla ilgili," dediğinde dikkatimi çekmeyi başarabilmişti. İşte şimdi öfkemi birkaç dakikalığına kenara koyup söyleyeceklerini dinleyebilirdim.

"Dinliyorum," dedim soğuk bir sesle.

Aniden hapisten nasıl kurtulduğunu, Bade'nin bulunup bulunmadığını merak etsem de sinirli olduğum için bunları ona soracak değildim. Ayrıca saniyeler içinde acılarım merakımın önüne geçtiği için pek de önemi kalmamıştı.

"Okul birincisi sen olacaksın," dediğinde hayretle yüzüne baktım. Alay mı ediyordu?

Elbette ki alay ediyordu, başka ne olacaktı? Son birkaç sınavıma girmemiştim bile. Okul birincisi olmama imkân yoktu.

"Güzel şakaymış," diye alay ettim. "Ama güldürmedi."

"Ben ciddiyim," dediğinde gözlerinin içine baktım. Gerçekten son derece ciddi bir ifadeyle bakıyordu bana.

"Nasıl olacakmışım?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Sınavlarıma bile girmedim."

"Girdin," diye diretti.

"Yekta, beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsun?" diye tersledim.

"Asıl sen beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsun?" diye çıkıştı. "Olacaksın diyorsam olacaksın, ikiletme."

"Sınavlarıma girmedim diyorum. Bunun tam olarak neyini anlamıyorsun?" dediğimde oflayarak geriye yaslandı.

"Bir haftadır neredeyim ben?"

"Beni ilgilendirmez," diye tersledim. Benim yanımda olmadığı için zerre kadar ilgilenmiyordum çünkü.

"Sınavlarına girdin Peri Kızı," dediğinde şaşkınlıkla yüzüne baktım. Gözlerinde öyle bir ifadeye şahit olmuştum ki... O an aklıma gelen ihtimal şok olmama neden oldu.

"Bunu yapmadığını söyle," dedim başımı hafifçe yana yatırarak.

"Yaptım," dedi sırıtarak.

"Sana inanmıyorum Yekta," derken şaşkınlıktan elimle ağzımı kapatarak konuşmuştum. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Keyfimin kâhyasını sorgulayacak değilsin herhâlde?" dedi çarpık bir gülüşle. "Okul birinciliği senden başkasına yakışmazdı hem."

"Merak ediyorum. Nasıl yaptın gerçekten?"

"Sınavlara girip kâğıda senin adını yazarak doldurdum." Yapılabilecek en kısa açıklamayı yaptıktan sonra omuz silkerek, "O kadar," dedi ve kollarını göğsünün altında birleştirdi.

Dehşete düşmüştüm resmen. Böyle bir şeye nasıl cesaret edebilirdi?

Söz konusu Yekta Yalçın olduğundan bunu sorgulamam epey saçmaydı aslında. Yekta, keyfi ve kâhyası ne isterse onu yapardı çünkü.

"Senin derslerle alakan bile yok. Nasıl doldurdun ki?" diye sordum merakla.

"Bir hafta boyunca ders çalıştım," dedi sırıtarak.

"Peki sen?" dedim kaşlarımı çatarak. "Senin sınavların ne oldu?"

"Girmemiş oldum," dedi umursamaz bir tavırla omuz silkerek. "Çok da ihtiyacım yoktu zaten. Kendi adıma girsem boş kâğıt verirdim."

"Sen gerçekten çok garip bir çocuksun," dedim minnettar bakışlarla yüzünü inceleyerek. "Sana inanamıyorum."

"Ben de bazen kendime inanamıyorum," derken ağır ağır başı-

mı iki yana salladım. "Bir de iki sınava çalışırken aynı zamanda edebiyat hocasının verdiği ödevi yapmak zorunda kaldım. Yekta Yalçın için ne kadar zordu bu, biliyor musun?"

"Ne?" diye çığlık attım. "Ben onu unutmuştum bile."

"Ben unutmadım. Peri Kızı'm birinci olsun diye her şeyi hallet-mem gerekiyordu," dedi kaşlarını kaldırarak. "Hallettim," dediğinde gururlu bir gülüş yer etti dudaklarında.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye mırıldandım.

"Evet, ders çalışmak zorunda kaldığım için ben de biraz geril-dim ama olsun," diye karşılık verdi hemen. "Bir öpücükle hallol-mayacak bir şey değil neyse ki."

Kıkırdayarak önüme döndüğümde Yekta'nın da güldüğünü duydum.

"İyi ki yoklamayı önemsemiyorlar," dedi çok geçmeden. "Yoksa nasıl hallederdim hiç bilmiyorum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım bacağının üzerinde duran elini tutarak. "Ve de özür dilerim."

"Ne teşekkür etmene gerek var ne de özür dilemene," dedi eli-nin üzerinde duran elimi tutarak. "Oldu bitti her şey."

Olayları bilmeden onun hakkında bu kadar kötü düşündüğüm için kendimden nefret ettim tekrardan. Her olayın sonu kendim-den nefret etmemle sonuçlanıyordu resmen. Yekta gibi okulla zerre alakası olmayan bir çocuk benim için ders çalışıyorsa, bu aşkını ilan etmesiyle eş değer sayılırdı.

"Puanlarına bak istersen," dedi ve çenesinin ucuyla komodinin üzerinde duran telefonumu işaret etti.

Herhangi bir karşılık vermeden söylediğini yerine getirmek üzere uzanıp telefonumu aldım. Hızla not görüntüleme kısmına girip baktığımda gördüğüm notlar sevinçle gülümsememe neden oldu.

"Gerçekten ödevden tam not almışsın Yekta," diye mırıldandım hayretle. "Sınav notları da çok iyi," der demez telefonu kenara bı-rakıp Yekta'ya sarıldım. Ona dokunduğum an ağlamaya başladım.

Her şeyden umudumu kestiğim için babamın bana ne kadar kızdığını biliyordum fakat Yekta sayesinde babam da yukarıdan beni izliyor ve mutlulukla gülümsüyordu. Bu düşünce ağlatmıştı beni fakat mutluluk gözyaşlarıydı akan yaşlar.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ağlamaya devam ederken. "Teşekkür ederim."

Sadece sarıldı.

"Asıl, diğer sınavlarını halledip bana sadece iki tanesini bıraktığın için ben teşekkür ederim," dedi biraz sonra. İkimizin gülüşü birbirine karışırken, "Yoksa üstesinden gelmeme imkân yoktu," diye devam etti konuşmasına.

"Gerçekten özür dilerim," derken geriye çekilip gözlerinin içine baktım.

"Ne için?" diye sorarak söylediğimi anlamamış gibi davrandı.

"İlk günler yanımda olmaman konusunda salak saçma şeyler düşünerek senden şüphe ettiğim için," diye açıkladım vakit kaybetmeden.

"Kim olsa aynı şeyleri düşünürdü," dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Senin suçun yok. Haber vermeliydim ama konular çok birikmişti, bir an bile başımı kaldıramadım ki." Derslerden yakınırken yüzünün aldığı ifade öyle sevimliydi ki yanaklarını sıkmamak için kendimi zor tuttum.

"Peki, nasıl çıktın?" diye sordum biraz sonra daha fazla duyarsız kalamayarak.

"Aklım başıma gelsin diye bir iki gün tutup saldılar. Zor olmadı," dedi omuz silkerek. Böyle bir konuyu bile bu kadar umursamaz bir tavırla anlatıyor olmasını şaşkınlıkla izledim.

"Ama polis memuru ellerinde kamera görüntüsü olduğunu söylemişti," diye itiraf ettim. "Ne görüntüsü onlar, biliyor musun?"

"Bilmez olur muyum?" dedi sırıtarak. "İzledim bile."

"Ciddi misin?" diye sordum kafam iyice karıştığı için. "Ne var ki görüntülerde?"

"Ben Bade'nin arabasını tekmeliyorum," derken kendine engel olamayıp güldü.

"Şaka mı bu?" derken dehşete düşmüş bir ifadeye bürünmüştü yüzüm. "Beni neden tutuklamadılar? Ben de vardım yanında."

"Sen karanlıkta kalmıştın çünkü, silüet olarak görünüyordun."

"Şansa bak," dedim hayretle. "Peki Bade? Çıktı mı ortaya?" Bu konuyu o kadar merak ediyordum ki yüzlerce soru sıralayabilirdim. Yekta'nın yapmadığına emindim fakat kim, hangi sebeple Bade'yi kaçırırdı ki?

"Yok," dedi başını iki yana sallarken. "Hiçbir haber yok hâlâ."

"Çok garip ya," diye mırıldandım. "Kim, neden yapmış olabilir ki?"

"Bilmiyorum," dedi omuz silkerek. "Yazık, en kısa zamanda bulunur umarım."

"Umarım."

"Neyse!" dedi biraz sonra coşkuyla bana dönerken. "Okul birincimiz mezuniyet partimiz için hazır mı bakalım?"

"Değil," dedim hiç beklemeden.

"Ne? Nasıl?" diye şaşırdı. "Okul birincisi olman için gecemi gündüzüme kattım. Karşılığında gecenin en güzel kızını parti boyunca koluma takıp gezmek isterim."

"Partiye katılmayı düşünmüyorum," derken dudak büzerek başımı iki yana salladım umutsuz bir ifadeyle.

"Saçmalama Peri!" diye azarladığında omuz silkerek önüme döndüm.

"Babamın gidişinin ardından böyle bir şey yapamam," diye açıkladığımda cevap vermek yerine omzumdan tutup bedenimi kendisininkine yaslamayı seçti.

"Baban tam da bunu isterdi ama. Birinciliğini en güzel şekilde kutlamanı ve geleceğine harika bir adım atmanı isterdi," dediğinde

gözlerim doldu. "Bunu kendin için bile değil, onun için yapmalısın."

"Ama..."

"Biliyorum Peri. Babasız geçen bir hayatın ne kadar zor olduğunu en iyi ben biliyorum. Ama bir şekilde devam etmek zorundasın. Her başarında babanı gururlandıracağını düşün ve onun için devam et."

Yekta'nın söyledikleri güç veriyordu. Öylesine iyi hissettiriyordu ki acımı bir nebze olsun hafifletmeyi başardığı için ona bir kez daha minnet duymuştum.

Yekta'nın omzuna yasladığım başımı kaldırıp yüzüne bakarken gülümsedim. Net bir şekilde başımı sallarken Yekta usulca gözyaşlarımı sildi.

"İşte böyle," dedi kocaman bir gülümsemeyle. "İşte âşık olduğum kız!"

Tam o anda gözyaşlarıyla ıslanan dudaklarım Yekta'nın dudaklarıyla örtülürken gözlerimi kapattım. Birkaç dakikalık bile olsa huzur bulmaya ihtiyacım vardı çünkü. Huzur ise en çok Yekta'nın dudaklarındaydı.

MEZUNİYETTEN 3 GÜN ÖNCE

Yatağımda uzanmış, uykum gelene kadar tavanı izliyordum. Son günlerde bunu sıklıkla yapmaya başlamıştım. Saatlerce yatağımda dönüp durmadan uyuyamaz olmuştum çünkü.

Tüm dikkatimle, gözlerim yaşarana kadar tavana bakarken komodinin üzerinde mesaj bildirimiyle titreyen telefonum tüm dikkatimi dağıtınca oflayarak gözlerimi yumdum.

Telefonuma uzanmadan önce ellerimin tersiyle gözlerimi ovaladıktan sonra aceleyle yattığım yerden doğruldum.

Elime aldığım telefonumun bildirim paneline baktığımda Yekta'nın mesaj attığını gördüm. Adını asla değiştirmemiş olmam

ve "*Bok*" olarak kayıtlı olması istemsizce gülümsememi sağladı. Sırıtarak mesajını açtığımda gülüşüm daha da büyüdü.

"Okul birincimizin mezuniyet kıyafeti hazır mı bakalım?"

Çevrimiçi bekliyordu.

Vakit kaybetmeden cevap yazmaya koyuldum.

"Hazır."

Tereddüt etmeden mesajı gönderdiğim anda Yekta cevap yazmaya koyuldu.

"Tüh, mezuniyet alışverişine gidelim diyecektim."

Giyeceğim kıyafet ya da alışveriş en son sorun edeceğim şey olabilirdi ancak. Kıyafetim de hazır değildi ayrıca. Olan elbiselerimden birini giyip çıkacaktım işte. Mezuniyet gününün hiçbir heyecanı kalmamıştı benim için. Babamla birlikte tüm duygularım uçup gitmişti sanki. Eskiden önemsediğim hiçbir şeyin önemi yoktu artık. *Yekta hariç...*

"Benimle buluşmak için bahanen olması gerekmiyor Yekta Yalçın!"

Bok yazıyor...

"Doğru."

"Şimdi sen böyle söyleyince ansızın pencerenden içeri giresim geldi!"

Son mesajına gülmeden edemedim.

"Sakın!"

"Uyuyacağım zaten."

Bok yazıyor...

"İyi ya..."

"Birlikte uyuruz :)"

Hızlıca cevabını yazıp gönderdiğim gibi arkama yaslandım.

"Aynen. Annem de seni soruyordu zaten."

"Uyku vakti geldi, Yekta ne zaman gelecek, diye."

Çevrimiçi... Yazıyor...

"Pencereyi aç o zaman."

Dehşete düşmüş bir ifadeyle mesajı okuduktan sonra hızla arkama dönüp pencereye doğru baktım. Herhangi bir hareketlilik göremeyince ayağa kalktım fakat daha pencereye doğru yürümeye başlamadan bir mesaj daha geldi.

"Şaka şaka :D"

Göz devirerek cevap yazmaya koyuldum.

"İnanmadım zaten."

"Pencerede olsaydın sormadan içeri dalardın."

"Keyfinin kâhyası sonuçta..."

Son mesajı göndermemle kapının çalması bir oldu. Şaşkınlıkla odanın çıkışına doğru bakarken Yekta'nın gelmiş olma ihtimaliyle gerildim. Geç bir saat olmuştu çünkü, bu saatte geldiyse anneme bunun açıklamasını yapamazdım. Sevgili olduğumuzu biliyordu fakat bu saatte evime gelmesini pek de anlayışla karşılayacağını sanmıyordum.

Yataktan çıkmadan önce telefona baktım fakat Yekta da bir şey yazmamıştı. Annemin uyuyor olma ihtimali çok yüksek olduğundan kapıyı onun açmasını beklemeden aceleyle yataktan çıkıp koşar adımlarla odadan çıktım.

Evdeki sessizlik annemin uyuduğunu doğruluyordu. Parmak uçlarımda kapıya doğru ilerlemeye devam ettim.

Dağınıklığımı umursamadan, gerginlik içinde kapıyı usulca aralarken kalp atışım meraktan hızlanmaya başlamıştı. Yekta'nın olduğuna emindim aslında ama yine de istemsizce gerilmiştim.

Kapıyı tamamen açtığımda karşımda gördüğüm yüz... Tam şu an bayılabilirdim işte. Korkuyla nefesimi tutmuş, tamamen karşımdaki korku dolu gözlere odaklanmıştım. Orada öyle bir duygu karmaşası vardı ki bir girdap gibi saniyeler içinde kaybolmama neden olmuştu.

Gözlerime inanamadığım için hızla kırptıktan sonra ellerimi

yumruk yaptım ve gözlerimi ovdum. Yeniden baktığımda hâlâ karşımda olduğunu, hayal görmediğimi tescil etmiş oldum.

Islaktı saçları. Darmadağın görünüyordu ve ağlıyordu. Gözlerimi bir an bile gözlerinden ayırmadan geçirdiğim sessiz saniyelerin ardından korkuyla yutkunurken dehşete düşmüş bir ifade eşliğinde adını mırıldandım.

"Bade?"

33
Mezuniyet

Her masal mutlu sonla bitermiş.
Bu, Peri Tozu'nun masalı olsa bile...

MEZUNİYET GÜNÜ

Geçen gecenin ardından kaç günü daha geride bıraktığımı bilmiyordum fakat şaşkınlığım hâlâ ilk günkü gibiydi. Duyduklarım, Bade'nin anlattıkları... Ne kadar doğruydu?

Bade şu dünyada güvenebileceğim son insan olsa yine güvenmezdim. Hele ki bu zamana kadar bana yaptıklarını göz önüne aldığımızda o gece anlattıklarının da bir oyun olup olmadığını kestiremiyordum. Her şey karmakarışıktı artık. Buğuluydu, göremiyordum önümü.

Annemin odaya dalmasıyla tüm düşünceler zihnimi terk ederken irkilerek bakışlarımı odamın kapısına doğru çevirdim.

Yatağın ortasında oturmuş öylece boş boş anneme bakarken kaşlarının çatıldığını gördüm.

"Ne yapıyorsun Peri?" diye sorduğunda ne söylemek istediğini anlamamış gibi yaparak kaşlarımı kaldırdım.

"Oturuyorum," dedim ve sevimli görünebilmek için hafifçe sırıttım.

"Kızım, bugün ne günü?" diye azarladığında kaşlarımı çattım.

"Bilmem," diyerek omuz silktim. "Günlerden biri işte... Önemli bir gün mü yoksa?" diye sorduğumda bugünün pekâlâ hangi gün olduğunu biliyordum. Birkaç saat sonra mezuniyet balosu vardı ve ben saatler önce uyanmış olmama rağmen kılımı bile kıpırdat-

madan hazırlanmak için kullanmam gereken zamanımın çoğunu yatakta geçirmiştim. Hem de hiçbir şey yapmadan.

"Peri!" derken öfkeyle dişlerini sıkmıştı ve yüz ifadesi istemsizce sırıtmama neden oldu. "Beni sinir etmeye mi çalışıyorsun sen?"

"Hayır," dedim sakince omuz silkerek. "Sadece mezuniyet balosuna falan katılmak istemiyorum, hepsi bu," diye açıklarken gülüşüm kaybolmuştu bile.

"Ne yapacaksın?" diye bağırdı. "Ömür boyu yatağından çıkmadan mı yaşayacaksın?"

"Keşke!" diye çıkıştım kaşlarımı çatarak.

"Allah korusun, geri zekâlı!" derken kapının kolunu bırakıp hışımla odama daldı. "Çabuk çık şu yataktan, beni sinirlendirme Peri!"

"Anne ya..." diye mızmızlanmaya başladığım an da üzerimdeki örtüye saldırdı.

"Çık çabuk şuradan!"

"Anne!" diyerek örtümü ellerinden kurtarmaya çalıştıysam da başarılı olamadım ve saniyeler önce başlayan savaşımızı annem kazandı.

Örtümü yere atarken, "Çabuk çıkıyorsun o yataktan ve hazırlanmaya başlıyorsun!" diye fırçaladı tüm öfkesiyle.

"Yoksa?"

"Zorla arabaya bindirir o partiye sürüye sürüye götürürüm seni. Hem de pijamalarınla!" diye tehdit ettiğinde inatçı, küçük bir kız çocuğu gibi kollarımı göğsümün altında birleştirip surat astım. "Bak, acil yetiştirmem gereken işlerim var Peri. Hemen çıkmam lazım, geç bile kaldım hatta. Lütfen yorma beni kızım, kalk, hazırlanmaya başla," derken biraz önce sinirden gözü dönen annem gitmiş yerine sakin bir kadın gelmişti.

"Hiç istemiyorum anne, gerçekten," diye mırıldandıktan sonra kendimi geriye bıraktığımda saniyeler içinde başımla yastığın buluşması bir oldu. Sıkıca gözlerimi yumdum ve içimde bitmek bilmeyen duygu karmaşasından kurtulmak için derin derin solumaya başladım.

Babamın öldüğü günden beri bir gün mutlu uyanıyordum, bir gün mutsuz... Her gün farklı bir ruh hâliyle uyanmaktan yorulmuştum. Bir gün bulutların üzerindeyken diğer gün dipte olmak can sıkıyordu. Bugün de dipte olduğum günlerden biriydi işte.

Annem cevap vermeden önce belli belirsiz bir tebessümle yaklaştıktan sonra usulca yatağımın kenarına oturdu. İki yanımda duran ellerimden birini tutarak doğrulmamı sağladıktan sonra konuştu.

"Yıllardır hayalini kurduğun gün geldi. Hep bugün için çalıştın, çabaladın. Hayalini kurduğun hayat için bugünü birinci olarak bitirmen gerektiğinin bilincini daha ilk sene edindin ve bunu başardın güzel kızım." Annemin konuşmaları yüzünden gözlerim dolduğu için başımı eğerek dinlemeye devam ettim. İçimde sakladığım duygu karmaşası öyle büyüktü ki karşı koymam neredeyse imkânsızdı. "Sen okul birincisi oldun. Güneş Koleji'ni birincilikle tamamlayan öğrenci, Peri Koçer. Seninle gurur duyuyorum kızım," derken yanağımı okşadı usulca. "Gurur duyuyoruz. İkimiz de."

Tam o an annemle göz göze geldiğimde ikimizin de gözlerinde aynı ifade vardı. Hüzün ve özlem... İkimiz de babamı çok özlemiştik. Bugünü görseydi eğer, yüzünde nasıl büyük bir mutluluk olacağını hayal ettikçe ağlamak istiyordum resmen.

İnsan bu hayatta yaşadığı her kötülüğü bir şekilde aşabilirdi fakat sevdiği insanı kaybetmenin acısını aşmak mümkün değildi. Hayat boyu kalbinin bir köşesinde zaman zaman sızlayan bir yara olarak kalıyordu. Hele ki o kişi ailenden biriyse...

Babalar, kızlarının ilk ve en büyük aşklarıdır. Küçük bir çocukken düştüğünde, korktuğunda, güldüğünde, ağladığında, hastalandığında... Her daim yanı başında olan insanı kaybetmek, hayatının kalanını yarım yaşamak zorunda olmak demekti.

Tüm bunlar kafamın içinde dönüp dururken nasıl olur da hiçbir şey olmamış gibi hazırlanıp o baloya gidebilirdim ki?

Cevabını biraz önce annem vermişti aslında. Annem için... Babam için...

Onların benimle ne kadar çok gurur duyduğunu biliyordum. Mutlu ve başarılı bir hayat yaşarsam eğer fazlasıyla mutlu olacaklarından da emindim. Onlara bu mutluluğu yaşatmak için her şeyi birkaç saatliğine kenara koymalı ve mezuniyetime katılmalıydım.

Hayat devam ediyordu ve ben bir şekilde ucundan yakalayıp kaldığım yerden devam etmeliydim. Yoksa zamanımın tamamını bu yatağın içinde, hiçbir şey yapmadan geçirmeye devam edersem ve acılarıma odaklanmayı sürdürürsem her an daha da büyüyeceklerdi. Bunun ne kadar çekilmez bir durum olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi.

Sakince düşünebilmek için kendime ayırdığım birkaç dakikanın ardından başımı kaldırıp annemin gözlerinin içine baktım. Ağlamamak için kendimi sıkmaktan kızaran gözlerimi parmak uçlarımla silerken usulca başımı salladım.

"Tamam," diye mırıldandım. "Merak etme, işine git sen."

"Sen?" diye sordu şüpheli bakışlarla yüzümü incelemeye devam ederken.

"Hazırlanıp çıkacağım," derken omuz silktim. Duvar saatine bakarak saatin kaç olduğunu öğrendikten sonra aceleyle yataktan çıktım. "Hadi oyalama beni. Vaktim kalmamış zaten," diyerek telaşlı bir şekilde dolabıma koşturdum.

Birkaç saniye sonra yanıma geldiğinde destek verir gibi omuzlarımı okşadı. "Seninle gurur duyuyorum," dedi sakince. "Bunu hiçbir zaman unutma, olur mu bir tanem?"

Kocaman bir gülümsemeyle anneme döndüm. Gülüşüm daha da büyürken belli belirsiz başımı sallamayı da ihmal etmedim.

Birden omuzlarımdan tutup kendine çekti ve kocaman bir sarılmayla bedenimi hapsetti. Mutlulukla yumduğum gözlerimden yaşlar süzülürken anneme sıkıca sarıldım.

"Anne," diye seslendim birkaç dakika süren sarılmamızın ardından. "Daha kaç gün kalacağız böyle?"

Tam o an Yekta gibi konuştuğum için onu özlediğimi fark ettim.

Annem son söylediğimin ardından kollarını çekip bir adım geriye çıkarken hızlıca gözlerini sildi.

"Gerçekten," dedi gülerek. "Şey oldum birden... Duygulandım."

"İşe geç kalıyorsun. İyice sorumsuzluğu ele aldın sen artık!" derken ortamdaki duygusallık dağılsın diye elimi belime yerleştirerek konuşmuştum. Genelde annem yapardı çünkü bunu.

"Ay sus, deli!" dedikten sonra arkasını dönüp aynadan makyajını kontrol etti.

"Güzelsin, güzel," dedim gülerek.

"İyi bari akan, bulaşan yok," derken elini havada sallayarak doğruldu. "Çıkıyorum ben. Sen de geç kalma olur mu?"

"Olur."

"Bol bol fotoğraf çekip gönder bana!" diye tembih etmeye başladı odadan çıkarken. "Özensiz çıkma sakın. Güzel güzel giyin. Makyajını da güzelce yap."

"Tamam anne," dedim bıkkın bir ifadeyle.

"Sahi ne giyeceksin?" derken yeniden odaya döndü.

Göz devirerek yanaklarımı şişirdikten sonra, "Bilmiyorum, bakacağım bir şeyler," diyerek geçiştirmeye çalıştım.

"Kızım bugün çok önemli! Bakacağım bir şeyler ne demek?" diye azarladığında gözlerinde bu konuda bana asla güvenmediğini belli eden bir korku belirmişti.

"Bir sürü elbisem var, giyerim bir tanesini, olur biter," dediğimde dehşete düşmüş gibi gözlerini kocaman açtı.

"Peri, senin bir sürü elbisen yok ki!" diye bağırdı. "Yalan söylüyorsun, kesin özensiz gideceksin."

"Anne, ağla istersen?" diye iğneledim. "Abartma ayrıca, bir sürü elbisem var," dedikten sonra hızlıca dolabımın kapaklarını açtım ve birkaç adım geriye çıkarak tüm kıyafetlerimin üstünde göz gezdirmeye başladım.

Hemen yanımda annem de dolabımı incelerken endişeli bir şekilde solumaya başladı.

"Yok işte, bak. Ben malımın huyunu bilmiyor muyum?"

Var gücümle kaşlarımı çatarken hışımla anneme döndüm ve ters ters yüzüne bakmaya başladım.

Ellerimi yeniden belime yerleştirerek, "Mal derken anne?" diye sordum imalı bir şekilde.

"Şu an tek sorunumuz sana mal demem mi kızım?" diye azarladıktan sonra kıyafetlerimi karıştırmaya başladı.

"Bu olmaz."

"Bu çok sıradan."

"Bu mezuniyete giyilmez."

"Neden böyle bir elbisen var ki?"

"Zevksiz..."

Bir yandan söyleniyor diğer yandan hızlı hızlı kıyafetlerimi karıştırmaya devam ediyordu.

"Bunlar çok kötü Peri. Ne yapacağız?" diye panikle yanıma geldiğinde yeniden gözlerimi devirmeden edemedim.

"Şuradaki siyahı sevdim ben. Onu giyeceğim," dedikten sonra askıdaki elbiseyi çıkardım ve üstüme tutarak aynaya döndüm.

"Kızım mezuniyet bu. Cenazeye mi katılıyorsun?" diye azarladığında tüm hevesimi öldürdüğü için elbiseyi usulca yerine astım.

"Çıplak mı gideceğim anne?" diye söylenerek kollarımı göğsümün altında birleştirdim.

"Ay olmaz!"

"Yok bir de olur deseydin," diyerek alay ettim ve sinirden gülmeye başladım.

"Benim dolabıma mı baksak?" diye yeni bir fikir ortaya attığında hiç vakit kaybetmeden cevap verdim.

"Oldu, ordan da huzurevine geçerim artık," dememle kahkaha atmam bir oldu.

"Terbiyesiz, ahlaksız!" diye söylenirken tiksinir gibi bakmaya başladı. "Ben burada seni düşünüyorum. Sen karşıma geçmiş benimle alay ediyorsun. Evlat değil misin işte, nankör!"

"Anne, lütfen işine gücüne bak sen. Ben halledeceğim," dedim omzunu okşayarak.

"Ay ne hâlin varsa gör bu saatten sonra. Çuval giyip gitsen yine karışmam," dedi ve başından savar gibi elini havaya doğru sallayıp odanın çıkışına doğru yürümeye başladı.

"İyi fikirmiş," dedim sinir etmek için.

"Peri!" diye ikaz ettiğinde kendimi tutamayıp gülmeye başladım.

"Şaka şaka," dedim gülüşlerimin arasında. "Git hadi, söz, çok güzel giyineceğim."

"Söz ver?" dedi bana güvenemeyeceğini bildiği için.

"Söz," dedim hızlıca başımı sallayarak. "Balonun en güzel kızı ben olacağım."

"Yakışır kızıma!" dedi ve öpücük atarak odadan ayrıldı.

Aynı şekilde arkasından öpücük göndermemle dolabıma yönelmem bir oldu. Kıyafetlerimin üzerinde sabırla göz gezdirmeye başladım. Hemen ne giyeceğime karar vermeli ve doğruca duşa gidip hazırlanmaya başlamalıydım çünkü.

Koyu yeşil bir elbise gözüme çarpmıştı. Her ne kadar biraz önce annem buna da burun kıvırıp geçmiş olsa da şu an elimdeki seçenekler arasında en iyisi bu gibi duruyordu. Fazla elbise giyen bir insan olmadığım için seçeneğim oldukça azdı ve olanlar da pek mezuniyet için değildi. Annemin o kadar yaygara çıkarmasının sebebi de buydu. Benim elbise insanı olmadığımı biliyordu çünkü.

İyi ya da kötü bir elbise seçebildiğim için mutluydum. Hazırlanmaya başlamadan önce duş almam gerekiyordu. Bu yüzden vakit kaybetmeden koşar adımlarla odamdan çıkıp banyoya doğru yol aldım.

Duş almak kendime gelmemi sağlamıştı ve biraz önceki hâlimle kıyasladığımda çok daha iyi hissediyordum şimdi. Vaktim olsa çok daha uzun bir süre suyun altında kalmayı tercih ederdim fakat asla oyalanmak için zamanım yoktu. Bu yüzden suyu kapatmamla havlulara sarılıp banyodan çıkmam bir oldu.

Koridordayken telefonumun çaldığını duyunca adımlarımı hızlandırdım ve aceleyle odama girip arama sonlanmadan yetişmeye çalıştım.

Yatağımın üzerindeki telefonum hâlâ çalıyorken vakit kaybetmeden elime aldığım gibi kimin aradığına bile bakmadan yanıtlayıp kulağıma götürdüm. Annem ya da Yekta'dan başka arayabilecek kimse olmadığı için kimin aradığını öğrenme gereği duymamıştım.

"Alo?" dedim karşı taraftan ses gelmediği için.

"Peri."

Bade'nin sesiyle irkilirken bir anlığına donup kalmış ve ne diyeceğimi bilememiştim. Yekta'nın sesini duymayı bekliyordum çünkü. Hayatım daha ne kadar tuhaflaşabilir dedikçe daha saçma olaylar başıma geliyordu. Şimdi de en nefret ettiğim insanla telefonda konuşmak zorundaydım işte.

"Bade?" dedim şaşkınlığımdan kurtulmaya çalışırken. "Sen miydin?"

"Söylediklerimi düşündün mü Peri?" diye sorarak doğruca konuya girmiş oldu.

Aklım yine o gece, odamda konuştuklarımıza gittiği için bir süre cevapsız bırakmak zorunda kaldım. Bir yanım Bade'ye inanmak ve yardım etmek isterken diğer yanım bunun bir oyun olma ihtimalini sürekli hatırlatmaya devam ediyordu.

"Peri?"

"Buradayım," diye mırıldandım.

"Bana yardım edecek misin?" diye sorusunu yinelediğinde kararsızlıktan dudaklarımı dişlemeye başladım.

"Neden benden yardım istiyorsun?"

O gece buraya geldiğinde de sormuştum bu soruyu. Her şeye rağmen Bade'ye o kadar güvenemiyordum ki tekrar tekrar sormak istiyordum aynı şeyleri.

"Senden başkasına anlatamazdım yaşadıklarımı," dedi tıpkı o gece söylediği gibi. "Bugün de sadece seninle birlikte olursam bu oyunu bitirebilirim."

"Peki ya yardım etmek istemezsem?"

"Etmek zorundasın," dedi bir an bile beklemeden.

"Neden?"

"Söylediğim gibi, şimdi hiçbir şey sorma. Bugün bitsin, her şeyi anlatacağım sana. Sadece şimdi anlatamam. Anlatırsam olaylar içinden çıkılamayacak kadar kötü bir hâl alır çünkü."

Kalbim korkuyla çarpıyordu. Anlattıklarıyla alakam olmamasına rağmen nasıl olur da her şeyi bana anlatırsa olaylar daha kötü bir hâl alırdı?

Her geçen saniye kafam daha da karışırken kalbim ona inanmamı söylüyordu. Gerçekten yardıma ihtiyacının olduğunu ve benim yanında olmam gerektiğini söylüyordu.

Kalbimi dinlemek istiyordum. Bade oyun oynuyorsa bile en kötü ne olabilirdi ki? Bundan sonra yaşayacağım hiçbir şey babamın acısından daha büyük olamazdı nasılsa.

"Pekâlâ Bade," dedim biraz sonra. "Sana yardım edeceğim."

Mutlulukla gevşediğini telefonun diğer ucunda bile olsa hissedebilmiştim. O gece öyle perişan bir hâlde görünüyordu ki ne kadar gergin olduğunu olayların tamamını bilmediğim hâlde rahatlıkla anlayabiliyordum.

"Teşekkür ederim Peri," diye mırıldandı titreyen sesiyle. "Çok teşekkür ederim."

"Görüşürüz," dedim ne diyeceğimi bilemediğim için.

"Peri!" diye seslendiğinde tam telefonu kapatmak üzereydim.

Telefonu yeniden kulağıma götürdükten sonra, "Efendim?" diye sordum.

"Ben hayatımla uğraşırken sen kenarda okul birinciliğini kapmışsın. Benden fakir olduğun da herkesin malumu... Birinciliği bana satmamakta hâlâ kararlı mısın?"

İkimizin de bu söylediklerinin ardından gülmeye başlamamızla susmamız bir oldu. Bade ve benim ortak bir şeye gülmemiz o kadar imkânsız bir şeydi ki ikimize de bu durum fazlasıyla garip gelmişti.

"Bade!" dedim bıkkınlıkla göz devirerek.

"Şaka şaka," dedi gülmeye devam ederek. "Al senin olsun, birincilikte gözüm yok artık."

"İstesen de olamaz artık," diye iğnelerken sırıttım.

"Aşko sen sadece okul birincisisin, ben her yerde bir numarayım. Şımarma istersen."

Belki bu söylediğim fazla aptalca gelecekti ama Bade'nin bu hâlini daha çok seviyordum sanırım. Benimle iyi konuşan, yardım isteyen Bade fazla garipti. Ya da Bade yüzünden yıllardır zorbalığa alıştığım için öyle geliyordu.

"He Bade, he!" diye alay ettim.

"Ne giyeceksin?" diyerek konuyu bambaşka bir noktaya getirdiğinde sıkıntıyla yanaklarımı şişirdim.

"Sade, şık bir elbise seçtim işte. Sen?" diyerek geçiştirdim.

"Tabii ki hepinizin hasetinden çatır çatır çatlayacağı, görenleri büyüleyecek kadar gösterişli, okulun sahibi kombinimle geleceğim," diye anlatırken yüz ifadesi ve konuşmanın sonunda saçlarını geriye savuruşu gözümün önünde rahatlıkla canlanmıştı. "Şüphen mi vardı?"

"Başına uçak düşse yine de değişmeyeceksin değil mi?" diye sordum alaycı bir tavırla.

"Asla aşko!" dedi gururla. "Bade Güneş bir markadır ve değiştirmeye kimsenin gücü yetmez!"

"Sinirlerimi bozuyorsun Bade," derken bir kez daha göz devirdim. "Umarım sana olan güvenimi boşa çıkarmazsın."

"Çıkarmayacağım."

"Beni de ilgilendiren bir durum olduğunu söylemeseydin asla yardım etmezdim bu arada. Eğer beni ilgilendirmiyorsa ve bana yalan söylüyorsan pişman ederim seni," dedim tehditkâr bir tavırla.

"Şöyle düşün, seni gördüğüm yerde gözlerimi çıkarıp yıkamak isteyen ben, gelip senden yardım istedim. Bu kadar alçalmak zorunda kaldım yani. Olayların ne kadar kritik bir noktada olduğunu anlaman için başka bir şeye gerek var mı sence?"

Haklıydı.

Dünya başına yıkılsa yine de benden en ufak yardım istemeyecek Bade, gecenin bir yarısı ağlayarak kapıma dayanmıştı. Bu yüzden daha çok korkuyordum zaten. Bade'yi bu hâle getiren olaylar netleştiğinde başıma gelecekleri hayal bile edemiyordum.

Doğru düzgün hiçbir şey anlatmıyordu da. Üç gündür kafayı yememek için zor tutuyordum kendimi ama bir şeyleri öğrenmek istiyorsam sakin kalmalı ve sabırlı bir şekilde Bade'nin suyuna gitmeliydim.

"Doğru," diye mırıldandım.

"Sakın gecikeyim deme, erken gel tamam mı?" diye tembihlediğinde görmeyeceğini bile bile hafifçe başımı sallarken buldum kendimi.

"Tamam," dedim aynı zamanda da.

"Hadi aşko, oyalama beni, görüşürüz!" dediğinde sesi telefonu ilk açtığının aksine daha keyifli çıkmıştı.

"Görüşürüz aşko!" diye karşılık verdiğimde duyduklarıma inanamayarak yüzümü buruşturdum sanki her an kusacakmış gibi. "Iy..." diyerek telefonu kulağımdan çekmemle aramayı sonlandırmam bir oldu. "Aşko dedim resmen, iğrenç. Aptal Bade!"

Bu saate kadar Yekta'nın arayıp sormamış olması garipti. Şaşkınlık dolu bakışlarla telefonumu hızlıca kontrol etmeme rağmen Yekta'dan arama ya da mesaj bildirimi olmadığını görmek keyfimi kaçırmıştı.

Neden aramadığını öğrenmek için sabırsızlanmaya başlasam da hâlâ odanın ortasında dikilmiş, havluyla durduğum için öncelikle üzerimi giymem gerektiği düşüncesiyle bu isteğimi erteledim.

Alelacele dolaptan elime geçirdiğim ne varsa giydim. Elbiseden önce halletmem gereken saç ve makyajım vardı çünkü. Her ne kadar, nasıl bir görüntüye sahip olmam gerektiğini kestiremesem de biraz abartmam gerektiğini tahmin edebiliyordum. Makyaj bilgim en fazla allık sürerek fazla beyaz olan cildimi hafifçe renklendirmekten ibaret olduğu için diğer kısımların üstesinden nasıl geleceğimi hiç bilmiyordum.

Eşofmanlarımı giydikten sonra makyaj masasına geçmeden yatağıma doğru ilerledim.

Biraz önce üzerine attığım telefonumu aldıktan sonra ucuna oturup son arananlardan Yekta'yı buldum ve aramaya başladım.

"Peri?" diyerek açtı telefonu çok geçmeden.

"Yekta," dedim keyifle. "Neredesin?"

"Kapıda," dediğinde anlamayarak kaşlarımı çattım.

"Kapıda derken?" diye sordum hayretle.

"Ama sen de Peri Kızı... Pencereden geliyorum, nasıl pencereden gelirsin diyorsun. Kapıdan geliyorum, nasıl kapıdan gelirsin diyorsun. Ne istiyorsun bacadan mı ineyim?" diye söylendiğinde kendimi tutamayıp kıkırdadım.

"Sana da laf söylemeye gelmiyor Yekta," diye söylenerek karşılık vermeye çalışsam da cümlenin sonuna doğru güldüğüm için tüm ciddiyetim kayboluverdi.

"Kapıyı açmak için daha kaç gün beklersin Peri?" diye huysuzlandığında sanki daha yeni aklıma gelmiş gibi elimi alnıma koyarak koşar adımlarla odamdan çıktım.

"Ay, pardon!" derken alt dudağımı dişledim. "Geldim, geldim."

Saniyeler içinde kapıyı açtığımda Yekta'yla göz göze geldiğim an mutlulukla sırıttım.

"Hoş geldin," dedim telefon hâlâ kulağımdayken. Aramayı sonlandırmayı akıl edemeyecek kadar çok keyfim yerine gelmişti.

"Yüklüydüm, camdan gelemedim," derken sırıtarak elinde tuttuğu büyük paketi omuz hizasında havaya kaldırdı.

"Bu ne?" diye sordum merakla kutuyu incelerken.

"Buyur gel Yekta, yoldan geldin, yorulmuşsundur. Geç lütfen, ayakta kalma," diye iğneleyerek kutuyla birlikte yanımdan geçip içeriye girdiğinde sırıtarak arkasından baktım.

Vakit kaybetmeden hemen arkasından kapıyı kapatırken, "Hiç merak etme, kendi evimmiş gibi davranacağım Peri Kızı," diye odamdan seslendi.

"Ona ne şüphe!" derken göz devirerek koridorda hızlıca yürümeye başladım.

Odama girdiğimde her zamanki alışık olduğum manzarayla karşılaşınca gülümseyerek odanın içinde yürümeye devam ettim. Yekta gerçekten kendi evindeymiş gibi yayvan bir şekilde yatağıma uzanmış, sırtını da yatak başlığıma yaslamıştı. Ne olduğunu bilmediğim kutuyu da yatağın ucuna bırakmıştı.

"Nasılsın Peri Kızı?" diye sordu göz kırparak. "Bugün üstünde okul birinciliği güzelliği var."

Şımarık bir tavırla kıkırdayarak omuz silkerken göz ucuyla kutuya baktığımda merakıma yenik düşerek yatağıma doğru yürümeye koyuldum.

"Bu ne?" diye sorarken kutuyla Yekta arasındaki boşluğa oturdum ve merakla Yekta'nın yüzüne bakmaya başladım.

"Aç, bak," dedi çenesinin ucuyla kutuyu işaret ederek.

Yekta'nın cevabıyla kaşlarımı kaldırarak kutuya yöneldiğimde sakince üzerindeki kurdeleyi çözmeye çalıştım.

"Bakalım ne çıkacak içinden," diyerek düğümünü çözdüğüm kurdeleyi kutunun iki yanına açtıktan sonra geniş kapağını usulca açtım.

Ellerini başının altına almış, hiçbir şey söylemeden sırıtarak beni izliyordu.

Kutuyu açtığımda karşılaştığım manzara karşısında şaşkınlıktan gözlerim yuvalarından fırlayacaktı neredeyse. Elimi ağzıma kapatıp saniyelerce kutuya bakakaldım.

"Yekta," diye mırıldandım hâlâ elim ağzımda dururken. "İnanmıyorum..."

"Nasıl?" diye sordu yattığı yerden doğrularak. "Beğendin mi?"

"Beğenmek mi?" diye sorarken bakışlarım Yekta'nın gözleriyle buluştu. "Beğenmek ne kelime Yekta, bayıldım!"

Heyecanla oturduğum yerden kalktım ve kutunun içindeki elbiseyi mutluluktan titreyen ellerimle dikkatlice çıkardım.

Rahatlıkla görmek ve elbiseyi inceleyebilmek için kollarımı omuz hizasında uzattım.

Toz pembe elbisenin parlak kumaşı sayesinde rengi griye de çalıyordu aslında. Göz alıcı güzellikteki elbise gerek rengi gerekse de kesimi ile beni kendine âşık etmeyi başarmıştı.

"Çok güzel ya," diye bağırdıktan sonra elbiseyi üzerime tutarak aynanın karşısına geçtim. "Yekta," dedim hayranlıkla elbiseyi izlerken. "Sana gerçekten inanamıyorum!"

"Hadi, giy!" dediğinde benim mutluluğum onun da sesine yansımıştı resmen.

"Olmaz!" diyerek itiraz ettikten sonra aynadan Yekta'nın gözlerine bakarak konuşmaya devam ettim. "Önce makyajımı yapmam lazım."

"Kaç saat sürer?" diye sorarken sıkıntılı bir şekilde iç çekerek geriye yaslandı.

"Yok ya ne saati? O kadar uzun değil işim," diye açıkladım vakit kaybetmeden.

"İyi bari," derken yeniden ellerini başının altına aldı. "Hadi vakit kaybetmeden tamamlayalım şu hazırlığını. Okul birincisisin sen, geç kalamazsın."

"Tamam," derken hâlâ aynadan elbisemi inceliyordum.

"Hâlâ boş duruyorsun?" dedi Yekta kaşlarını kaldırarak.

"Tamam, tamam," derken dikkatlice elbiseyi kutusuna koydum ve koşar adımlarla makyaj masama yöneldim.

İşe koyulmaya başladıktan birkaç dakika sonra, "Sen ne giyeceksin?" diye sordum merakla.

"Böyleyim ben," dedi üstünü göstererek.

Aynadan gözlerinin içine bakarken öfkeyle kaşlarımı çattım.

"Nasıl böylesin sen?" diye bağırdım dehşete düşmüş bir ifadeyle.

"Bayağı... Düz böyle işte," diye karşılık verdi omuz silkerek.

"Yekta!" dedim ikaz edercesine. "Saçmalama istersen!"

"Niye ki?" diye sordu ifadesiz bir şekilde. "Sonuçta sahneye çıkıp konuşma yapacak kişi ben değilim."

"Koluma takıp mezuniyetime götüreceğim çocuğun özensiz olmasına izin verir miyim sence?" diye azarladığımda keyifle sırıttı.

"Benim seni koluma takmam gerekmiyor mu?"

"Sence şu an tek sorunumuz kimin kimi koluna taktığı mı Yekta?" diye azarladım iyice sinirlenmeye başladığım için.

"Bak bak, hareketlere bak," dedi alaycı bir gülüşle. "Birazdan küfür falan da edersin sen?"

"Gerekirse," diye tersledim hemen.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, "Şaka yapıyorsun değil mi?" diye sordum Yekta'ya böyle konularda asla güvenmediğim için.

"Tabii ki şaka yapıyorum güzellik," diyerek doğruldu yattığı yerden. "Hiç özensiz davranır mıyım böyle bir günde?" dedi ciddi bir şekilde. "Gün benim günüm olsa davranırım ama bugün senin günün," dedikten sonra omuzlarımdan tutup makyaj aynasından gözlerimin içine bakarak gülümsedi.

"Benim günüm," diye mırıldandım mutlulukla. "Gerçekten bugün benim günüm!" derken coşkulu bakışlarım Yekta'ya döndü.

"Seninle gurur duyuyorum," derken saçlarımın arasına kondurduğu öpücükle gözlerimi yumdum.

Gözlerimi açar açmaz kocaman bir gülümseme eşliğinde Yekta'nın gözlerine baktım hemen. Âşık olduğum yüzünün kusursuzluğunu hayranlıkla izlemeye koyuldum.

Yekta Yalçın, gülümsemek en çok sana yakışıyor. Gülümsediğinde ise bambaşka bir manzarasın.

Oturduğum yerde arkama dönerek yönümü Yekta'ya çevirdikten sonra, "Bugünü sana borçluyum," diye konuşmaya başladım. "Eğer sen olmasan... Benim için çabalamamış olsan şu yataktan bile çıkamazdım muhtemelen."

"Kendini küçümseme Peri. O birinciliği kendi emeğinle kazandın. Ben olsam da olmasam da bu böyle. Kazanacaktın," dedi tüm ciddiyetiyle.

"Mütevazılık sana hiç yakışmıyor," dedikten sonra alaycı bir tavırla yüzümü buruştururken aynı anda başımı ağır ağır iki yana salladım.

"Doğru," dedi birden. "Ama bugüne özel keyfim ve kâhyası mütevazı bir gün geçirmek istiyor. Sırf bu yüzden takım elbise bile giyeceğim, inanabiliyor musun?" dediğinde gülmeye başladım.

"Görmeden inanmam!" derken gülmeye devam ettim. "Hayal bile edemiyorum."

"Hayal etmene gerek yok. Birazdan göreceksin nasılsa," diye sırıtırken sakince omuz silkti.

"Hızlıca makyajımı halletsem iyi olur o hâlde," der demez önüme dönüp işe koyuldum.

Birkaç dakika daha makyaj aynasından beni izledikten sonra ellerini omuzlarımdan çekti ve biraz önceki yerine, yatağıma döndü.

Yatağa oturmadan önce ceketini çıkarıp usulca kenara bıraktı. Hemen ardından her zamanki gibi umursamazca ayaklarını uzattı ve ellerini başının altına alıp beni izlemeye koyuldu.

"Elbiseyi sen mi seçtin?" diyerek aklıma gelen ilk soruyu sordum, sessizlikten rahatsız olmaya başlayınca.

"Tabii ki ben seçtim. Hayatım boyunca kimseden yardım almadım ben. Basit bir elbise seçiminde mi yardım isteyeceğim?" dedi ve ukala bir tavırla kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Bu kadar zevkli bir insan olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandım.

"Sana âşık olmamdan belli değil mi?" derken çarpık bir gülüş yer etti dudaklarında.

"Yekta," dedim son harfi uzatarak ve sesim her saniye biraz daha incelmişti. "Seni çok seviyorum!" derken içimde dolup taşan sevgi yüzünden dudaklarımı birbirine bastırarak ağlamaklı bir ifadeyle baktım yüzüne.

"Hadi ama sevgilicilik oynarken geç kalacağız Peri!" diyerek ortamın tüm büyüsünü bozmayı başardığı için surat asarak önüme döndüm ve makyajıma devam ettim.

"Sen ne zaman hazırlanacaksın?" diye sordum biraz sonra.

"Benim işim fazla uzun sürmez," diye üstünkörü bir cevap verdi. "Sen kendi hazırlığınla ilgilen, benimki iki dakikalık iş."

"Benim makyajım bitti sayılır. Hazırlanmaya başla bence, yoksa senin yüzünden geç kalacağız," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Tamam o hâlde. Nerede giyinebilirim?" diye sorarak kalktı yatağımdan.

"Tüm odalar müsait. İstediğin yerde hazırlanabilirsin," derken omzumun üstünden odanın kapısını işaret ettikten sonra konuşmaya devam ettim. "Burası hariç!"

"Ama neden?" diye sahte bir mızmızlanmayla karşılık verirken yüzünü küçük çocuklar gibi ağlamaklı bir ifadeye sokunca gülmeden edemedim.

"Abartma istersen," dedim kıkırdarken. "Tabii ki burada giyinemezsin."

"Soyunsam?" derken pis pis sırıtınca kaşlarım istemsizce çatıldı.

"Yekta!" diyerek ikaz etmeye çalıştım. "Saçmalama, yapamazsın öyle bir şey."

"Keyfimin kâhyası öyle isterse ne olacak?"

"Beni keyfinin kâhyasından daha çok sevdiğine inanmak istiyorum," dedim ve omuz silkerek önüme döndüm. Yekta'dan herhangi bir karşılık gelmeyince saniyeler içinde elimdeki fırçayı kenara koyup yeniden Yekta'ya döndüm. "Cevap vermedin? Keyfinin kâhyasını daha çok seviyorsun belli ki?" diye sitem ettim.

"Kimsenin gönlü kırılmasın şimdi," diye saçma bir cevapla geçiştirmeye çalıştı. "Aa! Çok az vaktimiz kalmış, hazırlanmam gerek. Benim yüzümden geç kalacağız yoksa," demesiyle kutunun altındaki kıyafetlerini alıp koşarak odadan çıkması bir oldu.

"Çok garip bir çocuksun, çok," diye söylenerek önüme döndüm ve makyajımdaki son dokunuşlarımı yapmaya koyuldum.

Birkaç dakika sonra makyaj hazırlığımın bittiğine karar verip elimdeki her şeyi bıraktım ve geriye çekilerek aynadan makyajımı incelemeye başladım.

Hafif bir makyaj yapmak istiyordum en başından beri. Tam da istediğim görüntüyü yakalamıştım yüzümde ve hayal ettiğim makyaj tam da Yekta'nın aldığı elbiseyle uyumluydu. Bu durum daha da mutlu olmama neden olurken dudaklarımın memnuniyetle kıvrıldığına şahit oldum.

Günün güzel başlaması ve bu şekilde mutlu olarak devam etmesi bir yandan huzur verirken diğer yandan keyfimi kaçırıyordu. İçimde garip bir huzursuzluk vardı. Bir şeylerin yolunda gitmeyeceği endişesi her saniye daha da içimi sarıyordu fakat her şeye rağmen o tarafı bastırıp mutlu olmaya çabalıyordum.

Özellikle Bade ve konuştuklarımız aklıma geldikçe korkuyla yutkunuyor, ne yapacağımı bilemeyerek paniğe kapılıyordum fakat onları da zihnimin derinliklerine saklayarak günü kurtarabileceğime olan güçlü inancımla hareket ediyordum.

Elbiseyi bir an önce giymek için sabırsızlanıyordum. Bu yüzden aptallık edip düşüncelerin beni oyalamasına izin vermeyi bıraktım ve aceleyle oturduğum yerden kalktım.

Elbisemi bir kez daha ellerimin arasına alıp üzerime tutarak aynada birkaç dakikalığına öylece kendimi izledim. Pembe olan bir elbiseye âşık olacağımı söyleselerdi eğer alay edip geçerdim. Ama şimdi... Ellerimin arasında pembe bir elbise vardı ve ben onu giymek için sabırsızlanıyordum.

Üzerimdekilerden kurtulur kurtulmaz titiz davrandığım elbisemi sakince giydikten sonra çekiştirerek üzerime tam oturmasını sağladım ve yeniden aynanın karşısındaki yerimi aldım.

Aynadaki siluetimi dakikalarca bıkmadan izlediğimi söyleyebilirim. İlk kez kendimi saklanmak isterken değil de insanların gözü önünde olmayı isterken bulmuştum. Herkes bana baksın, okul birincisi olarak sahnede konuşmamı yaparken gözler bir an bile üzerimden ayrılmasın istiyordum.

Derin bir omuz dekoltesine sahip elbisenin bustiyer kısmı benim için biraz iddialıydı ve bu yüzden bir süre gözüm alışana kadar kendimi rahatsız hissetmiştim.

Bütüne baktığımda elbiseyi o kadar beğenmiştim ki elbisenin iddialı olması garip bir özgüven kazandırmıştı. Sırf bu yüzden elbisenin önü arkasından kısa olduğu için bacaklarımı ortaya çıkarması bile rahatsız hissettirmemişti.

Bu elbiseye uygun ayakkabılarım olmadığı için şu an endişeleniyor olmam gerekirdi fakat Yekta elbiseyle birlikte ona uygun ayakkabıları da beraberinde getirdiği için beni çok büyük bir yükten kurtarmış oldu.

Aceleyle ayakkabılarımı da giydikten sonra dikkatli ve koşar adımlarla kapıya doğru ilerledim.

Heyecandan kalp atışlarım hızlanmış olsa da onun gürültüsünü bastırmaya çalıştım. Elbisenin omuz detayını öldürmemesi için atkuyruğu yaptığım saçlarımı son kez elimle yokladıktan sonra kapıyı araladım.

Kapıyı açar açmaz Yekta'yla göz göze gelmek istemsizce nefesimi tutmama neden oldu. Yekta'yı ilk kez takım elbiseli görüyordum ve son olmasını asla istemeyeceğim kadar yakışıklı olmuştu.

"Yekta," diye mırıldandıktan sonra şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. "Çok yakışıklı olmuşsun."

"Sahi mi?" diye sorarken ellerini iki yana açtı. "Olmuş mu?"

"Tek kelimeyle bayıldım," dedim bir an bile düşünmeden. "Harika olmuş, çok yakışmış!"

"Sağ ol," dedi sırıtarak kendini incelerken. " Garip hissettiriyor ama alışırım herhâlde."

"Alış lütfen!" dedim kendimi tutamayarak.

Hakkımda ne düşündüğünü daha fazla merak etmeye dayanamadığım için bir adım geriye çıkarak, "Ben nasıl olmuşum?" diye sordum.

"Çok güzelsin. Yeniden âşık oldum!" dedi tıpkı benim gibi hiç düşünmeden.

"Ay... Gerçekten mi?" derken mutluluktan kocaman bir gülüş vardı yüzümde.

Hızlıca başını sallarken, "Dudaklarıma ruj bulaşmayacağını bil-

sem cevabımı konuşmadan vermek isterdim," dediğinde dudaklarında yer eden gülümsemesi saniyeler içinde ima ettiği şeyi yapma arzumu arttırdı.

"Sakın, sakın!" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Vaktimiz yok valla, rezil oluruz!"

"Doğru," diye mırıldandığında yine küçük bir çocuk gibi üzgün bir ifadeyle dudak büzdü. "Neyse sonra iki kere öperim," dedi ve omuz silkerek ellerini ceplerine koydu.

"Hadi çıkalım," dedim hevesle. "Geç kalmayalım, almam gereken bir birincilik var."

Yekta bu söylediğimle birlikte bir adım geriye çıktı ve kolunu açarak beklemeye koyuldu.

Vakit kaybetmeden koluna girdiğim gibi evin çıkışına doğru yürümeye başladık. Diğer elimde portföy çantamı tutuyordum ve her şeyim yanımda olduğu için kaygılanmamı gerektirecek bir durum yoktu.

"Yekta," dedim tam evden çıkacakken. "Bir dakika durur musun?"

"Bir sorun mu var?" diye sordu meraklı bakışlarla yüzümü incelerken.

"Hayır, hayır," dedim hızlıca başımı iki yana sallayarak. "Hemen geliyorum."

Son söylediğimle birlikte topuklularıma aldırmadan koşarak odama döndüm.

Odaya girer girmez gözlerim odanın içinde Peri Tozu'nun kirli defterini aramaya koyuldu. Bugün hakkında ona bir şeyler yazmazsam kendimi hiç affedemezdim sanırım.

Çalışma masamda, kitapların altında kalan defterimi görür görmez kocaman bir gülümsemeyle sanki yıllardır görüşmediğim bir arkadaşımla yıllar sonra buluşmuşuz gibi özlemle koşturdum.

Hızlıca kitapların enkazından kurtardığım defterimi elime alıp son sayfasını da açtıktan sonra yeniden masaya koydum. Hemen

ardından kenarda duran kalemlerden her zamanki mor olanı alarak yazmaya koyuldum.

"Mutluyum. Hem de çok. Çünkü o burada, yanımda."

"Ve yanılmışım. Sahiden her masal mutlu sonla bitermiş. Bu, Peri Tozu'nun masalı olsa bile..."

Doğrulup yazdığım cümleyi okudum. Neredeyse mutluluktan ağlayacakken son anda makyajımı korumam gerektiği aklıma gelince bakışlarımı tavana çevirdim ve bir süre sakinleşmek için öyle bekledim.

İçimde kocaman bir huzur ve mutluluk vardı şimdi. Tam anlamıyla yapmam gereken her şeyi yaptığımı hissediyordum.

Koşar adımlarla odadan çıkıp yeniden Yekta'nın yanına ulaştım.

"İyi misin?" diye sorduğunda hâlâ gözlerinde merak vardı.

"İyiyim," dedim hızla başımı sallarken. "Hem de hiç olmadığım kadar," diye ekledim söylediklerimde samimi olduğumu anlaması için.

Gülümseyerek verdiği karşılığın ardından evden çıktık. Şanslı günümüzdeydik ki çok beklemeden yoldan geçen ilk taksiye atlayarak balonun düzenlendiği otelin yolunu tuttuk.

Bir saatten az bir süre sonra balo açılışı yapılacaktı. Geç kalmadığım için çok ama çok mutluydum. Ki şimdiden herkes gelmişti bile. Biz geldiğimizde herkesin bakışlarını üstümüze çekecek kadar büyük bir kalabalık vardı.

Bakmakta haklılardı ayrıca. Asla mütevazı olamayacağım bir konu varsa o da Yekta'yla ne kadar yakıştığımızdı. Birbirimiz için yaratılmıştık adeta. Birbirimizi tamamlıyor, yan yana olduğumuzda kusursuz bir tabloya dönüşüyorduk. Aksini iddia edenler ise Güneş Koleji öğrencisi olabilirdi ancak.

Sahne açılışını Ekin'in yapacağını öğrenmiştim. Okul müdürü-

nün müzik işini Ekin'e devrettiğini öğrendiğimde biraz daha rahatlamıştım çünkü birincilik konuşması için sahneye çıkmadan önce orada tanıdığım birini görmek heyecanımı yatıştırmama yardımcı olabilir diye düşünüyordum.

Bir ihtimal sahne açılışından önce Ekin'le görüşüp konuşabilirsem sakinleşebileceğime inanıyordum fakat görünürde olmadığı için gerginlikten yanağımı şişirdim. En son Asya'ya nerede olduğunu sorduğumda odada hazırlandığını söylemişti.

Birden kendimi Bade'yi ararken buldum. Böyle bir günde Bade'nin ortamda dolaşıp fırtınalar estirmesi gerekirken görünürde olmaması huzurumun kaçmasına sebep oluyordu. Bir şekilde insanların görmeyeceği bir yerde onunla konuşmam gerekiyordu ve her ne yapmayı planlıyorsa detaylıca bana anlatmalıydı. Yoksa yardım etmekten vazgeçmem çok muhtemel görünüyordu.

En çok da okul sahibi olsa da müdürün Levent Güneş olmamasının mutluluğunu yaşıyordum. Zaten her gördüğümde içimi huzursuz ediyorken karakolda Yekta'ya ve bana söylediklerinden sonra o adamdan iyice nefret etmiştim. Eğer müdür olsaydı, okul birincisi olarak sahnede onunla muhatap olmak zorunda kalacaktım ve bunu midemin alacağını sanmıyordum.

"İyi misin?"

Yekta'nın sorusuyla irkilirken bakışlarım çevrede Bade'yi aramayı bırakıp Yekta'nın yüzüne döndü. İnandırıcı olabilmek için hızlıca başımı sallarken, "İyiyim," diye mırıldandım. "Sadece gerginim biraz."

Ortamın gürültüsü yüzünden söylediklerinin anlaşılmama ihtimalini göz ardı etmedi ve kulağıma eğilerek konuşmaya devam etti. "Normal o kadarı. Yine de sakin kalmaya çalış, gerilecek bir durum yok," diyerek sakinleştirmeye çalıştı.

"Çabalıyorum, bakalım," dedim ve ufak bir tebessümle omuz silktim. "Umarım bir aksilik olmaz."

"Hiçbir şey olmayacak," dedi tüm ciddiyetiyle. "Ben yanındayım. Her şey yolunda, merak etme."

Bir şey söylemek yerine dudaklarımı birbirine bastırarak ağır ağır başımı salladım, ona güvenimin sonsuz olduğunu söylercesine.

Aynı şekilde başını sallarken kocaman bir gülümsemeyle birkaç saniyede içimi ısıtıverdi. İhtiyacım olan şey de buymuş sanırım.

Birkaç dakika sonra Yekta yeniden kulağıma eğilerek, "İçecek alıp geleceğim," dedi ve doğruldu. "Sen burada bekle, olur mu?"

Başımla onayladıktan sonra bir şey söylemeden yanımdan ayrıldı. Kalabalık o kadar artmıştı ki tahminimce herkes gelmişti artık. Tek başıma olduğum için herkes bana bakıyormuş hissine kapıldım ve gerginliğim hızla artmaya devam etti. Fazla ortada, göz önünde olmadığımız için mutluydum.

Bir içecek alıp gelmenin bu kadar uzun süreceğini düşünmüyordum. Yekta'nın dakikalardır nerede olduğunu düşünüyor ve ara sıra etrafı kolaçan ederek gelip gelmediğini görmeye çalışıyordum.

Neyse ki Yekta'nın yokluğunda hızla artan tedirginliğim biraz sonra karşıdan elinde iki içecekle geldiğini görünce kayboldu.

Yanıma geldiğinde elindeki içeceği gördüğüm an mutlulukla ışıldadı gözlerim.

"Oha, inanmıyorum!" diye bağırdım coşkuyla. "Çilekli milkshake."

"Peri kızları, peri maması sever!" derken keyifle güldü. "Al bakalım, senin için yaptırdım."

"Sahiden mi?" derken çoktan içeceği elinden almıştım bile. "Kahvaltı da etmemiştim aslında ama olsun. Bunu içersem mutluluktan akşama kadar idare ederim ben," derken kalbimde küçük bir çocuğun sevinci cıvıldıyordu.

"Hem de konuşma yapacaksın, iç ki şekerin yerine gelsin." dediğinde Yekta'nın bu ebeveyn tavrı hem çok hoşuma gitmiş hem de garip bir şekilde komik gelmişti.

"Haklısın," dedim başımla onaylayarak.

Bakışlarım Yekta'nın gözlerinden milkshake'e doğru kaydığında yüzümde kocaman bir gülüş vardı. Çilekli milkshake içtiğimde bir süre tüm sorunlarımdan kurtuluyor ve aşırı keyifli bir insan olu-

yordum. Balonun gerginliğinde başıma gelebilecek en güzel şeydi bu yüzden.

Çok geçmeden kulağıma eğilerek, "Ben sigara içmeye çıksam olur mu?" diye sordu Yekta.

Öfkeyle kaşlarımı çattım. Her ne kadar kendine zarar vermesini istemesem de bir noktada saygı duymak zorunda olduğum için uzatmak istemedim ve gönülsüz de olsa başımı sallayarak gitmesine izin verdim.

"Güzelimsin!" dedi keyifle. "Hemen gelirim, tamam mı? Merak etme," dedi ve göz kırparak yanımdan ayrıldı.

Her ne kadar bir an önce milkshake içmek için can atıyor olsam da Yekta gözden kaybolana kadar öylece arkasından bakmayı tercih ettim.

Ona her baktığımda ne kadar büyük bir aşkla bağlı olduğumu tekrar tekrar hatırlıyor ve mutluluğumu ona borçlu olduğumu düşünüyordum. O olmasa bir hiçmişim gibi hissediyordum artık. Onunlayken daha çok güldüğümü, onunlayken her şeyi unuttuğumu ve onunlayken kalbimin böylesine hızlı çarptığını idrak ettim.

Yekta çoktan gözden kaybolmuş olsa da düşünceler yüzünden aynı yere dakikalarca bakakalmıştım.

Düşüncelerin pençesinden kurtulduğum an başımı iki yana sallayarak hepsinden kurtuldum ve önüme döndüm.

Milkshake ile kısa bir bakışmanın ardından yüzümde küçük bir tebessüm yer etti. İçmek için çok heyecanlıydım, sanki ilk kez içecekmiş gibi. Daha fazla vakit kaybetmeden bardağı elime aldığımda yine bir yudum bile alamadan bırakmak zorunda kalmıştım.

"Peri!"

Korkuyla irkilirken son anda bardağı düşürmekten kurtarıp aceleyle elimden bıraktım.

"Ne var Bade?" diye terslerken öfkeyle kaşlarımı çattım.

Geldiğimizden beri Bade yüzünden daha fazla gergindim. Ortalarda olmayışı zaten garipken böyle birden karşıma çıkması iyice sinirlerimi bozmuştu.

"Peri," derken korku dolu sesi iyice korkmama neden oldu. "Konuşmamız lazım," demesiyle ağlaması bir oldu.

"Ne oldu Bade?" diye sordum merakla. "Neyin var? Ne bu hâlin? Ne oldu?" diye soruları peş peşe sıraladım. "Neden ağlıyorsun?"

"Peri, ben çok kötüyüm." Ağlamaktan konuşamıyordu bile. Elleri öyle bir titriyordu ki gözlerime inanamıyordum.

"Bade!" dedim telaşla. "Anlat ne oldu?" Bembeyaz olmuştu yüzü.

"Ben... Onlar konuşuyordu... Duyduklarım..." diye konuşmaya başlasa da kesik kesik sarf ettiği kelimeler kafamın allak bullak olmasına neden olmaktan başka bir işe yaramadı.

"Bade!" diye bağırdığımda çevredeki birkaç kişinin bize baktığını görünce panikledim. Neyse ki Bade'nin arkası onlara dönük olduğu için kavga ettiğimiz düşünecekler ve bir şeyden şüphelenmeyeceklerdi. "Anlamıyorum hiçbir şey, düzgün anlat lütfen. Sakinleşmek zorundasın!"

"Kardeşim... Benim kardeşim..." dediğinde dehşete düştüm.

Her ne kadar kulaklarıma inanamasam da söylediklerini doğru anladığıma emindim ve duyduklarım yüzünden bayılmak üzereydim çünkü Bade'nin bir kardeşi yoktu.

"Bade," derken kollarından tuttum. "Ne diyorsun?"

"Ben..."

"Bade Hanım!"

Bade'nin omzunun üzerinden göz göze geldiğim takım elbiseli, yabancı adamın sesiyle irkilmiştik ikimiz de. Tekinsiz bakışları huzurumu alıp götürdüğünde yeniden Bade'ye döndüm.

"Ne oluyor Bade? Anlat bana her şeyi."

Ağlamaktan tek kelime konuşamadı bile.

"Bade Hanım, gitmemiz gerek."

Bu adam da kimdi? Bade'nin korumalarından biriydi muhtemelen fakat neden bu kadar ısrarcıydı?

"Peri... Yaşadığın her şey onun yüzünden. O yaptı, her şeyi o yaptı Peri!"

"Kim Bade, kim? Kim ne yaptı?" diye sorarken delirmek üzereydim. "Söyle kim?"

Takım elbiseli adam hemen yanımızda soluğu aldığında Bade sustu. Aceleyle gözyaşlarını sildi ve duruşunu dikleştirerek hiçbir şey olmamış gibi davrandı.

"Gidelim lütfen," dedi adam tüm ciddiyetiyle.

Bade usulca başını salladı ve adamın söylediğini yerine getirip yürümeye başladı. Son birkaç dakika içinde neler oldu, neler yaşandı hiçbir fikrim yoktu. Aklım Bade'nin söylediklerini kabullenmeye çalışsa da fazla ağır gelmişti, kaldıramıyordu.

Kesik kesik söyledikleri zihnimde yankılanıyordu ve her an daha da içinden çıkılmaz bir hâl alıyordu. Analiz yapabilmek için sakince tüm söylediklerini ve davranışlarını göz önüne getirdim. Korkudan titriyordu. Ağlıyordu da... Telefonda konuşurken bu kadar kötü olmadığı için yenilerde bir şey yaşamış olmalıydı.

Kardeşi olduğunu iddia etmişti sonra. Sürekli tek çocuk olmasıyla övünmesinden biliyordum kardeşinin olmadığını. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Ağladığı şey bu olabilir miydi?

Tüm yaşadıklarımın sebebinin, adını bir türlü söylemediği kişi olduğunu iddia etmişti. Tüm söyledikleri arasında bu, en önemlisiydi. Net konuşmadığı için hiçbir şey anlayamasam da felaketlerin kapıda olduğu besbelliydi.

Bade'nin son hâlini sindirememiştim bir türlü. Düşünceler bin bir çeşit fikir sunarken aynı zamanda binlerce felaket senaryosunu yüzüme çarparak kalbimin korkuyla sıkışmasına yol açıyordu.

Tüm bunları düşünürken yirmi dakikadan fazla zaman geçtiğini fark edip telaşla etrafıma bakındım.

İnsanlar eğleniyordu, mutluydu. Yekta ise hâlâ gelmemişti. Bir sigara içmenin bu kadar uzun sürmesine imkân yoktu. Bade'nin hâli yetmiyormuş gibi üstüne bir de bunu merak etmeye başladım ve tam o saniyelerde başıma korkunç bir ağrı saplandı.

Gerçekten kriz geçirmemek ya da bayılmamak için zor tutuyordum kendimi.

Bedenimin anbean kötüleştiğini hissetmeye başlayınca masaya yaslandım. Parmak uçlarımın karıncalandığını hissediyordum. Hem üşüyor hem terliyordum şimdi. Muhteşem giden bir günün kalanı böyle rezil bir hâlde biterse çok mutsuz olacaktım.

Ne yapacağımı bilemeyerek etrafıma bakınırken telaşla önümdeki içeceği elime aldım. Birkaç yudum içerek vücut direncimi arttırabilirdim.

Titreyen parmaklarım pipeti sıkıca tuttuktan sonra daha fazla vakit kaybetmeden milkshake'i ağzıma götürdüm.

Büyükçe bir yudum boğazımdan geçerken aşina olduğum lezzeti alamamak iyice keyfimin kaçmasına neden oldu. Huzursuzluğum yüzünden ağzımın tadı da kalmamıştı sanırım.

Hayır... Hayır...

Bu başka bir şeydi.

Bu tat... Bu his...

Nefes alamıyordum. Usul usul nefesim terk ediyordu ciğerlerimi, boğuluyordum. Uyuşuyordu bedenim, kanım çekiliyordu sanki. Gözlerim hiçbir şeyi net göremeyecek kadar bulanmaya başladığında daha fazla direnemeyeceğimin farkındaydım.

Yabancı değildim tüm bu yaşananlara.

Tanıdıktı ölüm. Damağımdaki acı tadı biliyordum, yabancı değildi o koku.

Küçük bir çocukken yaşamıştım ilk kez bunları. O zaman da ölümün soluğu ensemdeydi. O gün babam kurtarmıştı hayatımı. Şimdi ise yalnızdım ve ölüm bu kez gafil avlamıştı.

Daha fazla ayakta tutamadığım bedenim yere yığılırken hırıltılı nefeslerim kulaklarımı tırmalamaya başladı. Her an daha çaresiz bir hâle dönüşüyordu durumum.

Siren sesleri...

Çığlıklar...

Benim için mi çalıyordu bu sirenler?

İnsanların telaşlı çığlıkları hayatım konusunda endişelendikleri için mi yükseliyordu?

Hayır... Hayır... Hiçbiri benim için değildi.

Ben ölüyordum ve bundan kimsenin haberi yoktu.

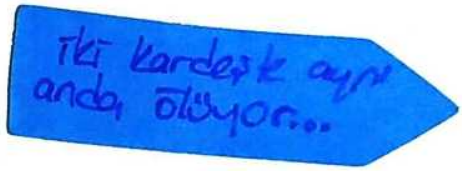
Kalabalıktan yükselen telaş ve uğultu belli belirsiz çalınıyordu kulaklarıma. Duyduğum her cümle adeta biraz daha ölüme sürüklüyordu beni.

"Bade ölmüş!"

"Yetişin, Bade Güneş ölmüş!"

"Pencereden düşmüş, koşun!"

"Yardım edin!"

Teslim olma vakti geldi çattı. Resmen ölüyordum artık ve tek değildim. Yıllarca birbirinden nefret eden iki insanın sonu ancak bu kadar garip olabilirdi.

Susmak bilmiyordu sesler.

Her biri ölümün habercisi gibi, felaketleri haykırıyordu.

"Koşun, bunu görmelisiniz!"

"Yekta Yalçın kaçıyor!"

Son duyduklarımla sarsıldı içim. Bir yalancının ellerinden aldığım milkshake hayatıma son vermek üzereydi.

Zihnimin en ücra köşelerinden çıkan geçmişimin kirli elleri boğazımı sıktığında çırpınmayı bıraktım. Yekta'ya susama alerjim olduğunu söylediğim anlar canlanıyordu tekrar tekrar. Her an daha da parçalanıyordu içim. Âşık olduğum çocuğa kendi ellerimle vermiştim zayıf yönümü ve o ilk fırsatta içi zaafımla dolu bir milkshake sunmuştu önüme. *Hayatıma son verebilmek için...*

Gözlerimi ölüm kokan balonun ışıklarına yumdum artık. Alelade bir mezuniyet partisi, kanlı bir baloya dönüşürken direnmem için hiçbir sebebim kalmamıştı. İstesem de yapamazdım hem. Doğduğum andan beri tek kaçmam gereken şey sinsi bir düşman gibi bedenime sızmıştı ve bundan kurtuluşum yoktu.

Bir film şeridi gibi son kez gözlerimin önünden geçip giden hayatımı seyrederken bir kez daha sordum kendi kendime.

Kim olarak ölüyordum ve bu kimin masalıydı?

Bir yalancının mı yoksa bir yabancının mı?

DEVAM EDECEK...